"Âdeta bir adrenalin patlaması."
Hypable

KİNDAR

V.E. SCHWAB

PEGASUS

Olağanüstü zihinler ve intikamcı hedeflerin süpergüçlü çarpışması: Uluslararası çoksatan yazar V. E. Schwab, *Vahşi*'nin tüyler ürpertici devam kitabıyla karşınızda.

MAGNETO ve PROFESÖR X.
SÜPERMEN ve LEX LUTHOR.
SYDNEY ve SERENA CLARKE.
VICTOR VALE ve ELI EVER.

Muhteşem ortaklar şimdi can düşmanı.

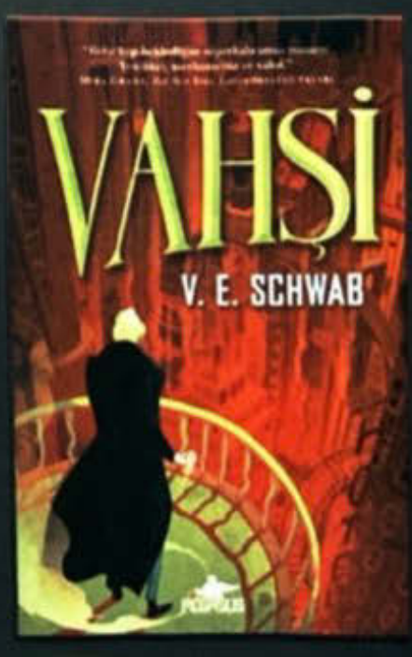
Ne var ki Marcella Riggins'in kimseye ihtiyacı yok.

Ölümün kıyısından dönen Marcella hayatı boyunca peşinden koştuğu güce kavuşmuştur ve şimdi elde ettiği bu yeni kudretini Merit şehrine diz çöktürmek için kullanacaktır. Marcella bu tehlikeli kovalamacada elinden geleni ardına koymaz; mafyanın yönetimini ele geçirmekten kendi ekibini oluşturmaya, hatta kötülükleriyle nam salan iki önemli OlağanÜstü'yü manipüle etmeye kadar, hedefine ulaşmak için gereken her şeyi yapar.

Marcella'nın yükselişi devam ederken yeni düşmanlıklar sürpriz fırsatlar doğuracaktır ve Merit bir kez daha korkunç bir hesaplaşmaya sahne olacaktır.

"Dolambaçlı aksiyonu, ilginç aile bağları ve kendinizi onları desteklerken bulacağınız umulmadık antikahramanlarıyla *Kindar*, V. E. Schwab'ın en üst düzey yazarlık becerilerini sergiliyor."

Washington Post

V. E. SCHWAB

KİNDAR

KÖTÜLER SERİSİ-2

Ayışığı Kitaplığı

İngilizceden çeviren:
Handan Sağlanmak Arlı

PEGASUS YAYINLARI

BAŞLANGIÇ

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

ALTI HAFTA ÖNCE

MERIT BANLİYÖSÜ

Marcella öldüğü gece, kocasının en sevdiği yemeği yapmıştı.

Özel bir gün olduğundan değil, tersine öyle *olmadığından*; ne de olsa insanlar aşkın sırrının içten gelerek yapılan anlık eylemler olduğu konusunda ısrarcıydı. Marcella tüm bunlara inanıp inanmadığını bilmiyordu ama ev yapımı bir yemeği denemek konusunda da istekliydi. Çok süslü bir şey değildi zaten; dışı karabiberle kaplanıp mühürlenmiş iyi bir biftek, fırında düşük ısıda pişirilmiş tatlı patates ve bir şişe merlot.

Ama saat altıyı vurmuş, hatta geçmiş ama Marcus henüz eve gelmemişti.

Marcella yemeği sıcak tutmak için fırına koydu, sonra koridordaki aynada rujunu kontrol etti. Uzun siyah saçlarını, dağınık topuzundan kurtardı ve A kesim elbisesini düzeltmeden önce birkaç tutamını dışarı çıkararak tekrar topladı. İnsanlar ona hep doğal bir güzelliğe sahip olduğunu söylerlerdi ama doğanın da bir sınırı vardı. Gerçek şu ki Marcella haftada altı gün, iki saatini spor salonunda geçirerek, bir buçuk metrelik incecik gövdesindeki tüm kasları şekillendirip, düzenleyip gererdi ve yüzünde profesyonelce yapılmış bir makyaj olmadan asla yatak odasından çıkmazdı. Kolay değildi ama Tony Hutch'ın sağ kolu olan ve Köpek balığı Marc olarak bilinen Marcus Andover Riggins ile evli olmak da kolay sayılmazdı.

Kolay değildi, evet ama buna değerdi.

Annesine göre balık tutmaya çıkmış ve her nasılsa eve yanında bir büyük beyazla dönmüştü. Ama *annesinin* anlamadığı şey, Marcella'nın oltasını ödülünü düşünerek atmış olmasıydı. Ve *tam olarak* istediği şeyi yakalamıştı.

Masayı kurmayı bitirip kapıyı çevreleyen demir şamdanlardaki yirmi dört mumu yakarken kiraz rengi topuklu ayakkabıları ahşap zeminde tıkırdayıp bir süre sonra ipek halı tarafından susturuldu.

Marcus bu şamdanlardan nefret ediyordu ama Marcella, ilk defa, bunu umursamamıştı. Uzun gövdeleri ve dallanan uzuvlarıyla kollu şamdanları severdi, bir Fransız şatosunda bulacağınız türden bir şeye benzerlerdi. Eve lüks bir hava katıyorlardı. Yeni kazanılmış parayı, eskiden beri varmış gibi gösteriyorlardı.

Saatine baktı, şimdi yedi olmuştu ama arama dürtüsüne direndi. Bir alevi öldürmenin en hızlı yolu onu boğmaktı. Ayrıca eğer Marcus'un işi varsa iş her zaman önce gelirdi.

Marcella kendine bir kadeh şarap doldurdu ve tezgâha yaslanıp Marcus'un güçlü ellerinin birinin boğazına dolandığını hayal etti. Suyun altına sokulan bir kafa, yana doğru kırılan bir çene. Bir keresinde eve elleri kanlı bir halde gelmiş ve Marcella onunla hemen orada, mermer adanın üzerinde, silahının metal şaftı hâlâ kılıfında ve çelik kaburgalarına sertçe dayanırken sevişmişti.

İnsanlar Marcella'nın kocasını işine rağmen sevdiğini düşünürdü. Aslında onu tam da bu yüzden seviyordu.

Ama yedi sekize, sekiz de dokuza yaklaşırken, Marcella'nın uyarılmış hali yavaş yavaş sıkıntıya dönüştü ve ön kapı nihayet açıldığında, bu sıkıntı sertleşerek öfkeye evrildi.

"Özür dilerim sevgilim."

İçtiğinde sesi hep değişir, tembel bir fısıltıya dönüşürdü. Kendini bir buradan ele verirdi. Asla tökezlemez veya sallanmaz, elleri asla titremezdi. Hayır, Marcus Riggins daha sağlam malzemelerden yapılmıştı ama kusursuz da değildi.

"Sorun değil," dedi Marcella, kendi sesinde duyduğu öfkeden nefret ederek. Mutfağa doğru döndü ama Marcus bileğini yakalayıp onu dengesini kaybettirecek kadar sert bir şekilde çekti. Kollarını beline doladı ve Marcella yüzüne baktı.

Elbette kocasının beli biraz genişlerken onunki incelmiş, o güzel yüzücü vücudu her geçen yıl biraz daha şişmişti ama yaz güneşinin açtığı kahverengi saçları hiç seyrelmemişti ve gözleri hâlâ koyu renk taşların ya da derin suların o sağlam lacivertiydi. Marcus her zaman yakışıklı biriydi ancak Marcella bunun ne kadarının özel dikim takım elbiselerinden ya da dünyadaki her şeyin önünden çekilmesini bekler gibi hareket edişinden kaynaklandığına emin değildi. Genellikle çekilirlerdi de.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı ve Marcella kasıklarında onun o aç baskısını hissetti. Ama Marcella havasında değildi.

Uzandı, tırnaklarını kirli sakallı yanağından aşağı indirdi. "Aç mısın tatlım?"

"Her zaman," diye homurdandı boynuna.

Bir adım gerileyip eteğini düzelterek, "Güzel," dedi Marcella. "Akşam yemeği hazır."

∞

Havaya kaldırılmış kadehin kenarından bir kırmızı şarap damlası ter gibi aktı ve beyaz masa örtüsüne doğru ilerledi. Marcella kötüleşen ruh hali yüzünden beceriksizleşmiş kadehi fazlaca doldurmuştu. Marcus lekeyi fark etmemiş gibiydi. Hiçbir şeyi fark etmeyecek gibiydi.

"Güzel karıma."

Marcus yemeklerden önce asla dua etmez ama tanıştıkları geceden beri her defasında kadeh kaldırırdı. Karşısında yirmi kişilik bir dinleyici kitlesi olmasıyla baş başa olmaları arasında bir fark yoktu. Marcella ilk buluşmalarında bunu sevimli bulmuştu ama bugünlerde bu jest içi boş, prova edilmiş bir eylem

gibi geliyordu ona. Samimi bir çekicilik yerine çekici olmak üzere tasarlanmış bir eylem gibi. Ama Marcus asla kelimeleri söylemekten vazgeçmedi ve belki bu da bir tür aşktı. Ya da belki Marcus sadece bir alışkanlıklar adamıydı.

Marcella kendi kadehini kaldırdı.

"Zarif kocama," dedi hiç düşünmeden.

Marcus'un manşetindeki lekeyi fark ettiğinde, kadeh dudaklarına ulaşmak üzereydi. İlk başta sadece kan olduğunu düşündü ama çok parlak, çok pembeydi.

Bir ruj izi.

Diğer eşlerle yaptığı tüm konuşmaları hatırladı bir anda.

Gözleri dolanmaya başlamamış mıydı?

Onu tatmin ediyor muydu?

Bütün erkekler pislikti.

Marcus bifteğini kesmekle ve sigorta hakkında bir şeyler gevelemekle meşguldü ama Marcella dinlemeyi çoktan bırakmıştı. Kocası gözlerinin önünde başparmağını rujlu bir dudağın üzerinde gezdiriyor ve parmaklarıyla onu ikiye ayırıyordu.

Kadehini iyice sıktı. Karnına soğuk bir ağırlık çökerken bile sıcaklık tenini yakıyordu. "Ne lanet bir klişe," dedi.

Marcus çiğnemeyi bırakmadı. "Efendim?"

"Manşetin."

Adamın bakışları yavaş yavaş pembe lekeye kaydı. Şaşırmış görünme nezaketini bile göstermedi. "Senin olmalı," dedi, sanki Marcella daha önce o rengi kullanmış gibi, sanki bu kadar ucuz bir şeye sahip olabilirmiş gibi, sanki...

"Kim o?"

"Gerçekten Marce..."

"*Kim* o?" diye sordu Marcella mükemmel dişlerini sıkarak.

Marcus sonunda yemek yemeyi bıraktı ve mavi gözlerini üzerinde tutarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hiç kimse."

"Ah, yani bir hayaleti mi beceriyorsun?"

Genelde kendisi hakkındaki tüm konuşmaları sevdiği düşünülürse, oldukça ironik olsa da konudan bıkmış bir şekilde gözlerini devirdi. "Marcella, kıskançlık sana hiç yakışmıyor."

"On iki yıl, Marcus. On iki. Şimdi mi onu pantolonunun içinde tutamıyorsun?"

Marcus'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve gerçek, bir yumruk gibi Marcella'ya çarptı; elbette bu onun ilk aldatışı değildi. Bu sadece ilk *yakalanışıydı.*

"Ne kadardır?" diye sordu buz gibi.

"Bırak, Marce."

Bırak ha? Sanki onun aldatışı, elindeki şarap kadehiymiş gibi, sanki az önce eline aldığı bir şeymiş de kolayca yere bırakılabilirmiş gibi.

Konu ihanetin kendisi değildi –yarattığı bu hayat uğruna birçok şeyi affedebilirdi– asıl sorun, Marcella'nın her zaman kıskançlık olduğunu sandığı diğer kadınların gözlerindeki o bakıştı, ilk eşlerin o dirayetli uyarılarıydı, bir gülümsemenin köşesindeki hafif seğirmeydi, hepsinin bildiğini, uzun süredir bildiklerini bir andaki fark edişiydi. Tanrı bilir ne kadar zamandır devam ediyordu ve o hiçbir şey bilmiyordu...

Bırak.

Marcella kadehi masaya koydu. Ve biftek bıçağını aldı. Ve o bunu yaparken kocası yemeğe devam etme cüretini gösterdi. Sanki Marcella o bıçakla ne yapacağını bilemezmiş gibi. Sanki onun tüm hikâyelerini dinlememiş, ayrıntılar için yalvarmamış gibi. Sanki sarhoşken hiç durmadan işinden bahsetmiyormuş gibi. Sanki Marcella bunu daha önce bir yastıkla prova etmemiş gibi. Bir un paketiyle. Bir biftekle.

Marcus tek kaşını kaldırdı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu, sesi küçümsemeyle dolu.

Mükemmel manikürlü tırnaklarıyla bıçağın monogramlı kabzasını kavrarken ona ne kadar aptal görünüyor olduğunu düşündü.

"Bebek surat," diye mırıldandı Marcus ve bu kelime Marcella'yı çileden çıkardı.

Bebek surat. Bebeğim. Sevgilim. Bunca zaman sonra hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? Çaresiz, kırılgan, zayıf, *dekoratif* bir şey, bir rafta parıldamak ve güzel görünmek üzere tasarlanmış cam bir heykelcik mi?

Marcella bıçağı bırakmayınca Marcus'un bakışları kararardı.

"Kullanmayı planlamıyorsan o bıçağı bana çevireyim deme..."

Belki *gerçekten* de camdandı.

Ancak cam sadece kırılana kadar kırılgandır.

Sonrasında keskin olur.

"Marcella..."

Marcella atıldı ve kocasının gözlerinin şaşkınlıkla büyüdüğünü görmenin heyecanını yaşadı ve adam geri çekilirken *burbon* döküldü. Ama Marcus'un yumruğu ağzına yapışmadan önce, Marcella'nın bıçağı ancak ipek kravatını sıyırmıştı. Dilinin üzerinde kanın tadını aldı ve porselen tabakları şıngırdatarak meşe masaya düştüğünde Marcella'nın gözleri yaşlarla bulanıklaştı.

Bıçak hâlâ elindeydi ama Marcus'un eli bileğine dolanmıştı. Onu masaya o kadar sert dayamıştı ki kemikleri gıcırdamaya başladı.

Ona daha önce de sert davrandığı olmuştu ama bu her zaman ateşli bir anda, konuşulmamış bir anlaşma sebebiyle gerçekleşmiş ve ona bu sinyali veren her zaman Marcella olmuştu.

Bu farklıydı.

Marcus doksan kiloluk kaba kuvvetti ve hayatını bir şeyleri –birilerini– kırarak kazanan bir adamdı. Şimdi sanki Marcella gülünç bir şey yapıyormuş gibi diliyle onaylamaz bir ses çıkardı. İşleri abartmış gibi. Sanki bunu, ona o yaptırmıştı. Başka bir kadını becermesine o neden olmuştu. Marcella'nın inşa etmek için emek verdiği her şeyi mahvetmesinin sorumlusu oydu.

"Ah, Marce, beni nasıl kızdıracağını hep iyi bilirsin."

"*Bırak* beni," diye tısladı Marcella.

Marcus yüzünü yüzüne yaklaştırdı, elini saçlarından geçirdi ve yanağını avuçladı. "Sadece uslu durursan."

Gülümsüyordu. *Gülümsüyordu.* Sanki bu, sadece başka bir oyunmuş gibi.

Marcella kanını yüzüne tükürdü.

Kocası acı dolu bir iç çekti. Sonra Marcella'nın kafasını masaya vurdu.

Marcella'nın dünyası aniden bembeyaz oldu. Düştüğünü hatırlamıyordu ama görüşü geri geldiğinde, sandalyenin yanındaki ipek halının üzerindeydi ve başı zonkluyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama oda şiddetli bir şekilde dönüyordu. Boğazında safra yükseldi ve iki büklüm bir halde kustu.

"Bırakmalıydın," dedi Marcus.

Kocası uzanıp elini en yakındaki şamdanlardan birine sararken gözlerinden birine kan doldu ve tüm yemek odasını kırmızıya boyadı. "Bunlardan hep nefret etmişimdir," dedi şamdanı düşene kadar iterek.

Şamdan düşerken, daha yere çarpmadan, ipek perdeler alev aldı.

Marcella elleri ve dizleri üzerinde kalkmaya çalıştı. Kendini suyun altında gibi hissediyordu. Yavaştı, çok yavaş.

Marcus kapıda durmuş, onu izliyordu. Sadece izliyordu.

Ahşap zeminde bir biftek bıçağı parladı. Marcella, ağır havada kendini güçlükle kaldırmaya çalıştı. Tam varmak üzereydi ki darbe ona arkadan çarptı. Marcus ikinci şamdanı da devirmişti. Yere düşerken demir kolları, Marcella'yı yere sabitledi.

Yangının bu kadar hızlı yayılması endişe vericiydi. Perdeden, dökülmüş bir *burbon* birikintisine sıçradıktan sonra masa örtüsüne ve halıya atlamıştı. Çoktan her yeri sarmıştı.

Pusun içinden Marcus'un sesi duyuldu: "İyi bir ilişkimiz vardı Marce."

O lanet herif. Sanki bunların *herhangi biri* kendi fikri, kendi başarısıymış gibi. "Bensiz sen bir hiçsin," dedi Marcella denge-

siz sözcüklerle. "Seni ben yarattım, Marcus." Şamdanın altında çırpındı ama kıpırdayamıyordu. "Seni yok edeceğim."

"İnsanlar ölmeden önce çok şey söylerler tatlım. Hepsini duydum."

Odayı, ciğerlerini, kafasının içini sıcaklık doldurdu. Marcella öksürdü ama nefes alamıyordu. "Seni *yok edeceğim*."

Cevap gelmedi.

"Beni duyuyor musun, Marcus?"

Hiçbir şey, sadece sessizlik.

"Seni yok edeceğim!"

Boğazı yanana, duman görüşünü ve sesini çalana kadar haykırdı ve son düşünceleri onu aşağı, aşağı, karanlığa doğru çekerken bile kafasında yankılanmaya devam etti.

Seni yok edeceğim.

Seni yok...

Seni...

∞

Memur Perry Carson bir motor sesi duyduğunda neredeyse bir saattir Radical Raid'in yirmi yedinci seviyesinde takılıp kalmıştı. Marcus Riggins'in barut rengi yarım daire şeklindeki malikâne yolundan çıkan şık siyah sedanını görmek için tam zamanında baktı. Yola hızla çıkıp banliyö hız sınırını elli kilometre kadar aşmıştı ama Perry bir devriye arabasında değildi ve olsaydı bile son üç haftayı Riggins'i böyle küçük bir ihlalden tutuklamak için bu bok yığınında yağlı hazır yemekler yiyerek geçirmemişti.

Hayır, Merit Polis Departmanı'nın *kalıcı* bir şeye ihtiyacı vardı; sadece Köpek Balığı Marc'a değil. Bütün o çarpık denize ihtiyaçları vardı.

Perry yıpranmış deriye yaslandı ve oyununa geri döndü. Duman kokusunu aldığında yirmi yedinci seviyeyi geçmeyi başarmıştı.

Belli ki pisliğin teki, havuz başında izinsiz bir ateş yakmıştı. Gözlerini kısıp camdan dışarı baktı; saat geçti, on buçuk gibi, Merit'ten bu kadar uzakta gökyüzü mürekkep siyahıydı ve duman, karanlıkta göze çarpmıyordu.

Ama ateş çarpıyordu.

Alevler Riggins malikânesinin ön camlarını aydınlattığında polis arabadan inmiş, sokağın karşısına geçmişti. Ön kapıya vardığında olayı bildirmişti. Kapı, şükürler olsun ki kilitli değildi ve raporunu çoktan aklından hazırlayarak onu açtı. Aralık olduğunu ve bir yardım çağrısı duyduğunu söyleyecekti. Oysa yanan odunun çatırtısından, koridorda ilerleyen alevlerin şangırtısından başka bir şey duymamıştı.

"Polis!" diye seslendi dumanın içinden. "İçeride kimse var mı?"

Marcella Riggins'in eve geldiğini görmüştü. Ama çıktığını görmemişti. Sedan hızla geçmişti ama şüphe bırakacak kadar hızlı değildi; yolcu koltuğunda kimse yoktu.

Perry koluna doğru öksürdü. Uzaktan sirenler çalmaya başlamıştı bile. Dışarı çıkıp beklemesi gerektiğini biliyordu, havanın temiz, serin ve güvenli olduğu bir yerde.

Ama sonra köşeyi döndü ve palto büyüklüğünde bir demir bobinin altında sıkışmış bedeni gördü. Mumların hepsi erimişti ama Perry bunun kollu büyük bir şamdan olduğunu anladı. Kimin böyle bir şamdanı *olurdu* ki?

Perry sapına uzandı ve sonra elini geri çekti, alev alev yanıyordu. Kendi kendine bir küfür savurdu. Metal kollar, Marcella'nın elbisesinde dokundukları her yeri çoktan yakmıştı, teni açık ve kırmızıydı ama kadın bağırmıyor, çığlık atmıyordu.

Hareket etmiyordu. Gözleri kapalıydı ve başının yanından akan kan, kafa derisindeki koyu renk saçları lekeliyordu.

Nabzını yokladı ve titrek bir nabız buldu ancak dokunuşunun altında azaldı. Yangın giderek büyüyordu. Duman giderek yoğunlaşıyordu.

Dışarıda sirenler inlerken Perry, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandı. Bir kumaş peçetenin üzerine bir sürahi su dökülmüş ve yanmasına engel olmuştu. Bezi eline sardı ve ardından şamdanı tuttu. Nemli kumaş tısladı ve demir çubuğu tüm gücüyle kaldırırken sıcaklık, parmaklarına doğru hızla yayıldı. Şamdan kalktı ve tam salonu dolduran sesler yükselirken Marcella'nın vücudundan ayrıldı. İtfaiye ekipleri eve hücum etmişti.

Perry nefes nefese, "Buradayım!" dedi dumandan boğulurken.

Tavan inlemeden ve bir avize devrilmeden hemen önce, bir çift itfaiyeci sisi yararak içeri girdi. Avize, yemek masasına çarparak parçalandı ve etrafa alevler sıçrattı ve Perry'nin bir sonraki bildiği şey, odadan ve yanan malikâneden geriye çekilip kendini serin gecede bulduğuydu.

Hemen arkasında, bir omzunun üzerinden sarkan Marcella'nın bedeniyle, başka bir itfaiyeci vardı.

Dışarıda itfaiye araçları bakımlı çimenlerin üzerine yayılmıştı ve barut rengi yolda ambulansın ışıkları yanıp sönüyordu.

Ev alevler içinde kalmıştı, eli zonkluyor, ciğerleri yanıyordu ve Perry bunların hiçbirini umursamıyordu. O anda umursadığı tek şey Marcella Riggins'in hayatını kurtarmaktı. Ne zaman takip edilse polisleri her zaman solgun bir gülümseme ve şımarık bir el sallayışla selamlayan Marcella. Sahtekâr kocasını asla ama asla ispiyonlamayan Marcella.

Ama kafasındaki yarığa, yanan eve ve kocasının hızla uzaklaşmasına bakılırsa pozisyonunun değişmiş olması oldukça olasıydı. Ve Perry bunu boşa harcayacak değildi.

Hortumlar alevlerin içine su püskürtüyordu ve Perry öksürüp tükürüyordu ancak iki sağlık görevlisi Marcella'yı bir sedyeye yatırırken oksijen maskesini bir anlığına çıkardı.

"Nefes almıyor," dedi bir sağlıkçı, elbisesini keserek.

Perry, sağlık görevlilerinin arkasından koştu.

"Nabız yok," dedi diğeri kompresyona başlayarak.

Ambulansın içine atlarken, "O zaman geri getir!" diye bağırdı Perry. Kürsüye bir ceset koyamazdı.

İlk sağlık görevlisi, Marcella'nın burnuna ve ağzına bir oksijen maskesi takarak, "Oksijen satürasyon seviyesi düşüyor," dedi. Ateşi çok yüksekti ve sağlık görevlisi bir yığın buz kesesini çıkarıp paketleri açmaya ve kadının şakaklarına, boynuna ve bileklerine sürmeye başladı. Son paketi de isteksizce kabul eden Perry'ye verdi.

Marcella'nın kalp atışı, küçük bir ekranda, kıpırtısız düz bir çizgi halinde belirdi.

Ambulans uzaklaşırken yanan malikâne, pencerede hızla küçüldü. Perry o evin önünde üç hafta geçirmişti. Tony Hutch'ın ekibini üç *yıldır* yakalamaya çalışıyordu. Kader ona mükemmel bir tanık vermişti ve onu mücadele etmeden bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Üçüncü bir sağlık görevlisi, Perry'nin yanık eline bakmak için uzandı ama Perry geri çekildi. "Ona odaklanın," diye emretti.

Sağlık görevlileri çalışır, ciğerlerini nefes almaya, kalbini atmaya zorlarken, sirenler de geceyi delip geçiyordu. Küllerinden hayat yaratmaya çalışıyorlardı.

Ama işe yaramıyordu.

Marcella orada, gevşek ve cansız bir şekilde yatıyor ve Perry'nin umutları da sönmeye, ölmeye başlıyordu.

Ve sonra, bir kompresyon ile diğeri arasında, o korkunç statik nabız çizgisi yerini bir kıpırtıya, bir titreyişe ve nihayet sonunda düzenli bip seslerine bıraktı.

1

DİRİLİŞ

I

DÖRT HAFTA ÖNCE

HALLOWAY

Tamirci, garaj zemininde geri geri sendelerken, "Sana bir daha sormayacağım," dedi Victor Vale. Sanki birkaç adım herhangi bir şeyi değiştirecekmiş gibi geri çekiliyordu. Victor ağır, istikrarlı adımlarla onu takip etti ve adamın kendi kendini köşeye sıkıştırışını izledi.

Jack Linden kırk üç yaşındaydı, yüzünde bir günlük sakalı, tırnaklarının altında motor yağı vardı ve bir şeyleri tamir etme yeteneğine sahipti.

"Sana zaten söyledim," dedi Linden, sırtı yarısı yapılmış bir motora çarptığında gergin bir şekilde zıplayarak. "Yapamam..."

"Bana yalan söyleme," diye uyardı Victor.

Silahın etrafını saran parmaklarını esnetti ve hava enerjiyle çatırdadı.

Linden, çığlık atmamak için kendini zor tutarak titredi.

"Söylemiyorum!" diye haykırdı tamirci. "Ben araba tamir ederim. *Motorları* toparlarım. İnsanları değil. Arabalar kolaydır. Somunlar, cıvatalar ve yakıt devreleri. İnsanlar *çok daha* fazlasıdır."

Victor buna inanmıyordu. Buna asla inanmamıştı. İnsanlar belki daha karmaşık, daha fazla nüansa sahip şeylerdi ama temelde onlar da birer makineydi. Çalışan ya da çalışmayan, bozulan ve tamir edilen şeylerdi. Tamir *edilebilirlerdi.*

Gözlerini kapatarak içindeki akımı ölçtü. Çoktan kaslarındaydı, çoktan kemiklerini delmiş, çoktan göğüs boşluğunu

doldurmuştu. Bu pek de hoş olmayan bir his olmasına rağmen, akıntı zirveye ulaştığında olacaklar kadar nahoş da değildi.

"Yemin ederim," dedi Linden, "elimden gelse sana yardım ederdim." Ama Victor kıpırdandığını duydu. Bir elin yere saçılmış aletlere değdiğini duydu. "Bana inanmak zorundasın..." dedi parmakları metal bir şeye dolanırken.

"İnanıyorum," dedi Victor. Linden elinde İngiliz anahtarıyla üzerine atılırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama yolun yarısında, tamircinin bedeni sanki ani bir çekişe yakalanmış gibi yavaşladı ve Victor silahı kaldırıp Linden'ı başından vurdu.

Silah sesi garajın içinde yankılandı ve tamirci yere düşerken kurşun etraftaki beton ve çelikten sekti.

Ne büyük hayal kırıklığı, diye düşündü Victor kan yere sızmaya başladığında.

Silahı kılıfına soktu ve gitmek için döndü ama ilk acı dalgası ani ve keskin bir şekilde çarpmadan önce ancak üç adım atabildi. Sendeledi, acı dalgası göğsünü delip geçerken ayakta durabilmek için bir arabaya yaslandı.

Beş yıl önce olsa o iç anahtarı çevirmek, sinirlere giden gücü kesmek ve herhangi bir histen kaçmak basit bir mesele olurdu.

Ama şimdi... Şimdi kaçış yoktu.

Sinirleri âdeta çatırdadı ve hissettiği acı birden hızlandı. Hava enerjiyle uğulduyordu ve Victor kendini cesetten uzaklaştırıp garajın diğer tarafındaki geniş metal kapılara doğru gitmeye zorlarken tepedeki ışıklar titreşti. Semptomlara odaklanmaya, onları gerçeklere, istatistiklere, ölçülebilir miktarlara indirgemeye çalıştı ve...

Akım içinden geçti ve sarsılmaya başladı. Dizlerinden birinin bağı çözülüp gerilimden yere düşmeden hemen önce, ceketinden siyah bir ağız koruyucusunu çekip dişlerinin arasına sıkıştırmayı başardı.

Victor savaştı, her zaman savaşırdı ama saniyeler sonra yerde, sırtüstü vaziyetteydi ve akım zirveye çıkarken kasları sarsılmış, kalbi yalpalamış, ritmini kaybetmiş ve...

Ölmüştü.

II

BEŞ YIL ÖNCE

MERIT MEZARLIĞI

Victor gözlerini soğuk havaya, mezar toprağına ve Sydney'in ay ışığıyla halelenmiş sarı saçlarına açmıştı.

İlk ölümü oldukça vahşiceydi. Dünyası soğuk metal bir masaya, hayatı ise bir akım ve sürekli yukarıyı gösteren bir kadrana indirgenmiş; elektrik her bir sinirini, sonunda çatlayana, paramparça olana, ağır ve sıvı bir hiçliğe dönüşene kadar yakmıştı. Ölüm süreci uzun sürmüş olsa da ölümün kendisi bir anlık, tutulan tek bir nefesin uzunluğu kadardı ve ciğerlerindeki tüm hava ve enerji çekildikten bir saniye sonra, tüm bedeni çığlıklar atarak tekrar karanlık suyun üzerinde yükselmişti.

Victor'ın ikinci ölümü daha tuhaftı. Ne elektrik dalgalanması ne de dayanılmaz bir ızdırap vardı, o düğmeyi sona ermeden çok önce kapamıştı. Yalnızca dizlerinin altında toplanan bir kan gölü ve Eli bıçağı içeri sokarken kaburgaları arasındaki baskı vardı ve kontrolünü kaybederken dünya karanlığa gömülmüş, uyku gibi yumuşak bir ölüme sürüklenmişti.

Sonrasında bir *hiçlikti*. Zaman, tek ve kesintisiz bir saniyeye dönüşmüştü. Mükemmel bir sessizliğe. Sonsuz. Ve sonra, sessizlik bölünmüştü. Bir çakıl taşının gölün hareketsizliğini bölmesi gibi.

Ve işte oradaydı. Nefes alıyordu. Yaşıyordu.

Victor doğruldu, Sydney küçük kollarını ona doladı ve uzun bir süre orada dirilmiş bir ceset ve bir tabutun üzerine diz çökmüş bir kız olarak oturdular.

"İşe yaradı mı?" diye fısıldadı ve Victor, onun dirilişin kendisinden bahsetmediğini biliyordu. Sydney hiçbir zaman bazı sonuçları olmadan bir DÜ'yü canlandırmamıştı. Geri dönerlerdi, evet ama güçleri çarpıklaşmış, bozulmuş bir şekilde dönerlerdi, Victor gücünün sınırlarını dikkatli bir şekilde yokladı; yıpranmış bağları, akımdaki kesintileri aradı ama kendini değişmemiş buldu. Bozulmamış. Bütün.

Oldukça baskın bir duyguydu bu.

"Evet," dedi. "İşe yaradı."

Mezarın yanında, terden parlayan tıraşlı kafası ve kazmaktan leş gibi olan dövmeli kollarıyla Mitch belirdi. "Hey!" Bir küreği çimenlere sapladı ve önce Sydney'in sonra da Victor'ın çukurdan çıkmasına yardım etti.

Dol, onu ağırlığını yan tarafına vererek karşıladı. Köpeğin kocaman siyah kafası avucunun altına yaslandı. Ona sessiz bir hoş geldin diyordu.

Ekiplerinin son üyesi bir mezar taşına yaslanmış, duruyordu. Dominic bir bağımlının sarsılmış halini andırıyordu ve kronik ağrısını dindirmek için aldığı şey her neyse bu, göz bebeklerini büyütmüştü. Victor adamın sinirlerinin kısa devre yapmış gibi aşınıp kıvılcım çıkardığını hissedebiliyordu.

Bir anlaşma yapmışlardı, acısını dindirmesi karşılığında eski askerin yardımını alacaktı. Victor'ın yokluğunda, Dominic belli ki pazarlığın kendi payına düşen kısmını elde edememişti. Victor şimdi uzandı ve adamın ağrısını bir ışık gibi söndürdü. Adam anında geriye doğru sarktı, yüzündeki gerginlik ter gibi akıp gitti.

Victor küreği alıp askere uzattı. "Kalk."

Dominic ona dönüp, talimata uyarak ayağa kalktı ve dördü birlikte Victor'ın mezarını doldurmaya başladılar.

İki gün.

Victor bu kadar süre ölü kalmıştı.

Rahatsız edici uzunlukta bir süreydi bu. Çürümenin ilk aşamalarının başlamasına yetecek kadar uzundu. Diğerleri, yani iki adam, bir kız ve bir köpek, Dominic'in evinde saklanmış, cesedinin gömülmesini beklemişlerdi.

"Pek lüks sayılmaz," dedi Dom şimdi ön kapıyı açarken. Gerçekten de öyleydi; eski bir kanepesi, beton bir balkonu ve kirli bulaşıkla dolu bir mutfağı olan, küçük ve darmadağın, tek odalı bir evdi ama yine de daha uzun süreli bir açmaz karşısında geçici bir çözümdü ve Victor şu anda gelecekle yüzleşecek bir konumda değildi. Özellikle de pantolonunda hâlâ mezar toprağı ve ağzında ölüm tadı varken.

Bir duşa ihtiyacı vardı.

Dom onu yatak odasından geçirdi. Dar ve karanlık bir oda, kitaplarla dolu tek bir raf, düz bir şekilde yatan madalyalarla ters dönük fotoğraflar ve pencere pervazında çok fazla boş şişe...

Asker, üzerinde bir grubun logosu olan temiz, uzun kollu bir tişört çıkardı. Victor tek kaşını kaldırdı. "Siyah olarak bir tek bu var," diye açıkladı asker.

Banyonun ışığını yaktı ve Victor'ı yalnız bırakmak için dışarı çıktı.

Victor soyundu, içinde gömüldüğü –tanımadığı ve kendi satın almadığı– kıyafetlerden kurtuldu ve banyo aynasının önünde çıplak göğsünü ve kollarını incelemeye başladı.

Yarası yok değildi; tersine, pek çok yarası vardı ama bunların hiçbiri Falcon Price'daki o geceye ait değildi. Zihninde silah sesleri yankılanıyor, kurşunlar bitmemiş duvarlardan sekiyor, beton zemin kanla kaplanıyordu. Bir kısmı onundu. Çoğu Eli'in. O gece açılan her bir yarayı hatırlıyordu: midesindeki sığ kesikleri, bileklerini

saran jilet gibi keskin teli, kaburgalarının arasına saplanan Eli'ın bıçağını... Ama hiçbiri geride iz bırakmamıştı.

Sydney'in yeteneği gerçekten muazzamdı.

Victor suyu açtı ve kaynar suyun altına adım atarak ölümü teninden temizledi. Gücünün sınırlarını hissetti ve yıllar önce hapishaneye ilk girdiği zaman yaptığı gibi dikkatini içine çevirdi. O tecrit sırasında, yeni gücünü başkaları üzerinde test edemeyen Victor, kendi bedenini denek olarak kullanmış; acının sınırları ve karmaşık sinir ağları hakkında öğrenebildiği her şeyi bu şekilde öğrenmişti. Şimdi kendini hazırlayarak zihnindeki kadranı önce hiçbir şey hissetmeyene kadar aşağı, sonra çıplak tenindeki her bir su damlası tenini bir bıçak gibi kesene kadar yukarı çevirdi. Acıyla dişlerini sıktı ve kadranı eski konumuna döndürdü.

Gözlerini kapadı, başını fayans duvara yasladı ve zihninde Eli'ın sesi yankılanırken gülümsedi.

Kazanamazsın.

Ama *kazanmıştı* bile.

∞

Daire sessizdi. Dominic, küçük balkonda sigarasını tüttürüyordu. Sydney kanepeye kıvrılmış, bir kâğıt parçası gibi dikkatlice katlanmış yatarken köpek Dol da çenesini kızın eline koymuş, yerde yanında yatıyordu. Mitch masaya oturdu ve bir deste iskambil kâğıdını karıştırmaya başladı.

Victor hepsini inceledi.

Hâlâ başıboşları topluyorsun.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi Mitch.

Üç küçük kelime.

Bu üç kelime hiç bu kadar ağır olmamıştı. Victor son on yıldır intikam almaya odaklanmıştı. İşin diğer tarafını görmeyi hiç düşünmemişti ama şimdi amacına ulaşmıştı ve Eli bir hücrede çürüyordu ve Victor hâlâ buradaydı. Hâlâ hayattaydı. İntikam,

onun için her şeyi tüketen bir arayıştı. Yokluğu, Victor'ı huzursuz ve tatminsiz bırakıyordu.

Şimdi ne yapıyoruz?

Onları bırakabilirdi. Kaybolabilirdi. Bu en akıllıca yol olurdu çünkü özellikle bunun kadar tuhaf bir grup, yalnız figürlerin hiç çekmediği kadar dikkat çekerdi. Ancak Victor'ın yeteneği; etrafındakilerin dikkatini dağıtmasına, sinirleri üzerine bir kaçınma arzusu olarak algılanan incelikli, soyut ama etkili baskılar yapmasına izin veriyordu. Ve Stell'e göre Victor Vale ölmüş ve gömülmüştü.

Mitch'i altı yıldır tanıyordu.

Sydney'i altı gündür tanıyordu.

Dominic'i altı saattir tanıyordu.

Her biri Victor'a birer ayak bağıydı. Kendini kurtarması, onları terk etmesi daha iyiydi.

Öyleyse git, diye düşündü. Ayakları ise kapıya doğru hareketlenmedi.

Dominic sorun değildi. Daha yeni tanışmışlardı, onlarınki ihtiyaçtan ve koşullardan doğan bir ittifaktı.

Sydney ise başka bir konuydu. O, onun sorumluluğuydu. Victor, Serena'yı öldürdüğünde onu kendi sorumluluğu *yapmıştı.* Bu işte duyguların bir yeri yoktu, basit bir denklemdi sadece. Faktörlerden biri bir taraftan diğerine geçmişti.

Ve Mitch? Mitch lanetliydi, bunu kendisi söylemişti. Victor olmadan iri yarı adamın kendini yeniden hapiste bulması an meselesiydi. Muhtemelen Victor'la kaçtığı hapishanede. Victor için kaçtığı hapishanede. Ve Victor, kızı bir haftadan daha az bir süredir tanıyor olmasına rağmen, Mitch'in Sydney'i terk etmeyeceğine emindi. Sydney de ona oldukça bağlı görünüyordu.

Tabii bir de Eli meselesi vardı.

Eli gözaltında olsa da hâlâ hayattaydı. Adamın kendini yenileme yeteneği göz önüne alındığında, Victor'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama eğer dışarı çıkarsa...

"Victor?" diye seslendi Mitch, sanki düşüncelerini okuyormuş, saptıkları yönü görebiliyormuş gibi.

"Gidiyoruz."

Mitch başıyla onayladı ve belirgin bir rahatlama hissini saklamaya çalışıp beceremedi. Hapishanede bile her zaman açık bir kitap gibiydi. Sydney kanepede gerindi. Döndü, buz mavisi gözleri karanlıkta Victor'ı buldu. Victor onun uyumadığını anlayabiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Victor. "Ama burada kalamayız."

Dominic içeri dönerken soğuk hava ve dumanı da yanında getirmişti. "Gidiyor musunuz?" diye sordu yüzünde bir panikle. "Anlaşmamız ne olacak?"

"Mesafe sorun değil," dedi Victor. Bu tam olarak doğru değildi; Dominic menzil dışına çıktığında Victor, belirlediği eşiği değiştiremez olacaktı. Ama var olan etkinin devam etmesi *gerekiyordu*. "Anlaşmamız yürürlükte kalacak," dedi. "Tabii sen benim için çalıştığın sürece."

Dom hızla başını salladı. "Neye ihtiyacın olursa."

Victor, Mitch'e döndü. "Bize yeni bir araba bul," dedi. "Şafak sökmeden Merit'ten çıkmak istiyorum."

Ve öyle de yaptılar.

İki saat sonra, ilk ışık gökyüzünde belirdiğinde, Mitch siyah bir sedanla yanaştı. Dom, kapı eşiğinde durmuş, bağladığı kollarıyla Sydney'in, onu izleyen Dol ile, arka koltuğa binişini izledi. Victor ön yolcu koltuğuna geçti.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Mitch.

Victor ellerine baktı, parmaklarını esnetti, derisinin altındaki enerjinin karıncalanışını hissetti. Kendini daha bile güçlü hissediyordu. Gücü netti, berraktı, odaklanmıştı.

"Her zamankinden daha iyiyim."

III

DÖRT HAFTA ÖNCE

HALLOWAY

Victor soğuk beton zeminde titreyerek hayata döndü.

Izdırapla dolu birkaç saniye boyunca zihni boş, düşünceleri dağınıktı. Güçlü bir ilacın etkisinden kurtulmak gibiydi. Mantığa, düzene tutunmaya, aldığı bakır tadı, benzin kokusu, çatlak pencerelerin ardındaki sokak lambalarının loş parıltısı gibi parçalanmış duyularını ayıklamaya çalışıyordu. Nihayet etrafındaki manzara çözülene kadar öylece kaldı.

Tamircinin garajı.

Etrafa saçılan aletlerle çevrelenmiş karanlık bir kütle olan Jack Linden'ın cesedi.

Victor ağız koruyucuyu dişlerinin arasından çıkarıp oturdu. Cep telefonunu ceket cebinden çıkarırken kolları da bacakları da uyuşmuştu. Mitch onu kendi yaptığı bir akım koruyucuyla donatmıştı. Küçük bileşen patlamış ama cihazın kendisine hiçbir şey olmamıştı. Cihazı tekrar çalıştırdı.

Dominic'ten tek bir mesaj gelmişti.

3 dakika, 49 saniye.

Ölü kaldığı zamanın uzunluğu.

Victor usulca küfretti.

Çok uzun. Çok uzun.

Ölüm tehlikeliydi. Oksijensiz geçen, kan akışı olmadan geçen her saniye, bedenine katlanarak zarar veriyordu. Organlar birkaç

saat istikrarlı kalabilirdi ama beyin kırılgandı. Kişiye ve travmanın doğasına bağlı olarak, çoğu doktor beyin hasarı için eşiği dört dakikaya koyarken bazıları beş, çok çok azı ise altı dakikaya koyardı. Victor, üst sınırları test etmeye pek hevesli sayılmazdı.

Ama korkunç eğriyi görmezden gelmenin bir faydası yoktu.

Victor daha sık ölüyordu. Ölümler daha uzun sürüyordu. Ve hasar... Aşağı baktı, betonun üzerinde elektriksel yanık izlerini ve tepedeki parçalanmış ampullerin cam kırıklarını gördü.

Victor ayağa kalktı ve oda dönmeyi bırakana kadar en yakındaki arabaya yaslandı. En azından şimdilik uğultu gitmiş, yerini anında kısa ve kesik bir zil sesiyle bölünen merhametli bir sessizliğe bırakmıştı.

Mitch.

Victor, ağzındaki kan tadıyla yutkundu. "Yoldayım."

"Linden'ı buldun mu?"

"Buldum." Victor cesede baktı. "Ama işe yaramadı. Bir sonraki ipucunu aramaya başlayın."

Ayışığı Kitaplığı

IV

BEŞ YIL ÖNCE

PERSHING

Dirilişinden iki hafta sonra, uğultu başladı.

Başlarda görmezden gelinebilecek kadar önemsizdi; kulaklarında hafif bir uğultu, Victor'ın başta zorlanan bir ampul, bir araba motoru, odalarca ötedeki bir televizyonun mırıltısı sanacağı kadar ince bir kulak çınlaması. Ama bir türlü bitmedi.

Neredeyse bir ay sonra Victor kendini otel lobisinde ses için olası bir kaynak bulmaya çalışırken buldu.

"Ne oldu?" diye sordu Sydney.

"Sen de duyuyor musun?"

Sydney'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neyi duyuyor muyum?"

Victor onun gürültüyü değil, sadece bu halinin sebebini sorduğunu fark etti. Kafasını salladı. "Hiçbir şey," dedi masaya dönerek.

Kadın, Victor'a, "Bay Stockbridge," dedi. "Gördüğüme göre önümüzdeki üç gece bizimle olacaksınız. The Plaza Hotel'e hoş geldiniz."

Hiçbir yerde uzun süre kalmaz, şehirden şehire sıçrarlar ve kendilerine bazen bir otel, bazen de kiralık bir ev seçerlerdi. Hiçbir zaman düz bir çizgide seyahat etmez, herhangi bir düzenlemeye tabi ya da belirli kuralları olan yerlerde kalmazlardı.

"Ödemeyi nasıl yapmak istersiniz?"

Victor cebinden bir cüzdan çıkardı. "Nakit."

Para sorun değildi; Mitch'e göre para, bir birler ve sıfırlar dizisinden, kurgusal bir bankadaki dijital madenî paradan başka bir şey değildi. En sevdiği yeni hobisi, ufak ufak nakit parayı aşırmak ve dolar yerine kuruşları götürerek, kazancı yüzlerce hesapta konsolide etmekti. Geride hiç ayak izi bırakmamak yerine, takip edilemeyecek kadar çok iz bırakıyordu. Sonuç ise büyük odalar, konforlu yataklar ve Victor'ın hapishanede özlemini duyup eksikliğini çektiği türden geniş alanlar oluyordu.

Ses daha da yükseldi.

"İyi misin?" diye sordu Syd onu inceleyerek. Mezarlıktan beri onu izliyor, sanki aniden parçalanıp küle dönüşecekmiş gibi her hareketini, her adımını dikkatle inceliyordu.

"İyiyim," diye yalan söyledi Victor.

Ama gürültü onu asansörlere kadar takip etti. Onu, iki yatak odası ve bir kanepesi olan zarif süitine kadar izledi. Yatağına kadar peşinden geldi ve uyandığında ustaca şekil değiştirerek yalnızca sesten ses ve hisse dönüşüp takibini sürdürdü. Uzuvlarında hafif bir karıncalanma gibiydi. Tam olarak acı değil, daha nahoş bir şeydi. Israrcı bir şey. Daha yüksek sesle, daha da güçlenerek peşine takılmıştı. Ta ki bir anlık bir sıkıntı içinde, Victor devreleri tamamen kapatıp kadranı sıfıra, tam bir uyuşukluğa indirene kadar. Karıncalanma hissi kayboldu ancak uğultu sadece hafif ve uzaklardan gelen bir statik sese dönüştü. Neredeyse görmezden gelebileceği bir şeye.

Neredeyse.

Ateşi çıkmıştı, hasta gibi hissederek yatağının kenarına oturdu. En son ne zaman hasta olmuştu? Hatırlayamıyordu bile. Ama her geçen dakika bu his daha da kötüleşti ve Victor nihayet kalkıp, süiti geçerek paltosunu aldı.

Elinde bir kitapla kanepeye kıvrılmışken Sydney, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Biraz hava almaya," dedi kapıdan çıkarken.

Onu hissettiğinde asansöre giden yolu yarılamıştı.

Acı.

Birdenbire göğsüne saplanan bir bıçak gibi hiç yoktan belirmişti. Nefesini tuttu ve duvara tutunarak dengesini sağladı ve ani, şiddetli ve imkânsız bir başka dalga onu delip geçerken dik durabilmek için mücadele etti. Kadranı hâlâ aşağıda, sinirleri hâlâ sessizdi ama görünüşe göre bu bir şeyi değiştirmiyordu. Bir şey; devrelerine, gücüne, iradesine *baskın* geliyordu.

Işıklar söndü ve görüşü bulanıklaşırken birer haleye dönüştü. Koridor sallanıyordu. Victor kendini asansörü geçip merdiven boşluğuna ulaşmaya zorladı. Kapıdan ancak geçmişti ki bedeni yeniden acıyla aydınlandı ve dizi betona sertçe çarparak büküldü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kasları kasılıyor, kalbi tekliyordu ve sonunda sahanlığa devrildi.

Çenesi, yıllardır hiç böylesini hissetmediği bir acı bedeninde dolaşırken kilitlendi. On yıldır. Laboratuvar, dişlerinin arasındaki kayış, metal masanın soğuğu, akımın sinirlerini yakan, kaslarını yırtan, kalbini durduran o dayanılmaz acısı.

Victor hareket etmek zorundaydı.

Ama ayağa kalkamıyordu. Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu. Görünmez bir el kadranı yukarı, yukarı, yukarı çevirmiş ve sonunda neyse ki her şey karanlığa gömülmüştü.

∞

Victor merdiven boşluğu zemininde kendine geldi.

Hissettiği ilk şey rahatlama oldu; dünyanın nihayet sessizleşmesinin, o melun uğultunun kaybolmasının yarattığı bir rahatlama. Hissettiği ikinci şey ise Mitch'in omzunu sarsan eliydi. Victor yan döndü ve sahanlığa safra, kan ve kötü hatıraları kustu.

Karanlıktı, tepedeki ışık kısa devre yapmıştı ve Mitch'in yüzündeki rahatlamış ifadeyi zar zor seçebiliyordu.

"Tanrım," dedi geriye doğru yığılarak. "Nefes almıyordun. Nabzın yoktu. Öldüğünü sandım."

"Sanırım öldüm," dedi Victor ağzını silerek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Mitch. "Ne oldu?"

Victor yavaşça başını salladı. "Bilmiyorum." Bu, yani bilmemek, Victor için pek rahatlatıcı bir şey olmadığı gibi kesinlikle kabul etmek isteyeceği bir şey de değildi. Merdiven boşluğu duvarına yaslanarak ayağa kalktı. Duyularını susturmakla aptallık etmişti. Semptomların ilerleyişini incelemeliydi. Yükselişi ölçmeliydi. Sydney'in hissediyor gibi göründüğü şeyi o da bilmeliydi: kırılmamışsa da çatlamış olduğunu.

"Victor," diye başladı Mitch.

"Beni nasıl buldun?"

Mitch cep telefonunu kaldırdı. "Dominic. Beni aradı, çılgına dönmüştü, verdiğin şeyi geri aldığını söyledi, eskisi gibi, öldüğün zamanki gibi olduğunu söyledi. Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin. Asansörlere giderken merdivenlerde ışığın patladığını gördüm." Başını sallayarak devam etti: "İçimde kötü bir his vardı..."

Telefon tekrar çalmaya başladı. Victor, telefonu Mitch'in elinden alıp yanıtladı. "Dominic."

"Bunu bana *yapamazsın*," diye çıkıştı eski asker. "Bir *anlaşmamız* vardı."

"Kasıtlı değildi," dedi Victor usulca ama Dominic hâlâ devam ediyordu.

"Bir dakika iyiyim ve sonrakinde dizlerimin üzerinde bayılmamaya çalışıyorum. Uyarı yok, vücudumda acıyı dindirecek hiçbir sistem yok, bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin..."

Başını arkasındaki beton duvara yaslayarak, "Bildiğime emin olabilirsin," dedi Victor. "Ama şimdi iyi misin?"

Titrek bir nefes. "Evet, tekrar çevrim içiyim."

"Ne kadar sürdü?"

"Ne? Bilmiyorum. Biraz dikkatim dağınıktı."

Victor bir iç çekerek gözlerini kapattı. "Bir dahaki sefere dikkat et."

"*Bir dahaki* sefer?"

Victor telefonu kapattı. Gözlerini açtığında Mitch'in kendisine baktığını gördü. "Bu daha önce de oldu mu?"

Önce. Victor ne demek istediğini biliyordu. Hayatı laboratuvardaki gece ikiye tarafından bölünmüştü. Öncesinde bir insandı. Sonrasında bir DÜ olmuştu. Şimdi de dirilişiyle ikiye bölünmüştü. Daha önce bir DÜ idi. Sonrasındaysa... Bu. Bu da Sydney'in işi olduğu anlamına geliyordu. Bu, onun gücündeki kaçınılmaz kusur, kendi gücündeki çatlaktı. Demek Victor da bundan kaçamamıştı. Sadece görmezden gelmişti.

Mitch, ellerini başının üstünde gezdirerek bir küfür savurdu. "Ona söylemeliyiz."

"Hayır."

"Eninde sonunda öğrenecek."

"Hayır," dedi Victor yeniden. "Henüz değil."

"O halde ne zaman?"

Victor neler olup bittiğini anlayıp nasıl düzeltileceğini bulduğunda. Bir planı, sorunun yanı sıra bir de çözümü olduğunda. "Bir fark yaratacağı zaman," dedi.

Mitch'in omuzları yenik bir halde çöktü.

"Belki bir daha olmaz," dedi Victor.

"Belki," dedi Mitch.

İkisi de buna inanmıyordu.

V

DÖRT BUÇUK YIL ÖNCE

FULTON

Yine oldu.

Ve yine.

Altı aydan daha kısa sürede üç atak, her biri arasındaki süre bir öncekinden bir parça daha kısa, ölüm süresi bir parça daha uzun. Bir uzmana görünmesi için ısrar eden Mitch'ti. Şahine benzer bir yüze ve ülkedeki en iyi nörologlardan biri unvanına sahip bir adam olan Doktor Adam Porter'ı bulan da.

Victor hiçbir zaman doktorlardan pek hoşlanmamıştı.

Kendisi doktor *olmak* istediği eski günlerde bile amacı hiçbir zaman hastaları kurtarmak değildi. Onu tıp alanına çeken bilgi, otorite ve kontroldü. Neşteri tutan el olmak istemişti, altında ayrılan et değil.

Victor şimdi, saatlerdir Porter'ın ofisinde oturuyor ve kafatasındaki vızıltı uzuvlarına doğru yayılmaya başlıyordu. Atakların metastaza dönüşmesini beklemenin bir risk olduğunu biliyordu ancak doğru bir teşhis için tüm belirtilerin ortaya çıkmış olması gerekirdi.

Victor hasta formuna baktı. Belirtileri anlatabilirdi ama ayrıntılar daha tehlikeliydi. Kalemi almadan kâğıdı masanın üzerine bıraktı.

Doktor içini çekti. "Bay Martin, hizmetlerim için oldukça fazla para ödediniz. Onlardan yararlanmanızı öneririm."

"Bu ücreti mahremiyet için ödedim."

Porter başını salladı. "Pekâlâ," dedi parmaklarını bağlayarak. "Sorun ne gibi görünüyor?"

"Tam olarak emin değilim," dedi Victor. "Son zamanlarda bazı *ataklar* yaşıyorum."

"Ne tür ataklar?"

"Nörolojik," diye yanıtladı, gerçekleri gizlemekle yalanla gerçek arasındaki çizgide dolaşarak. "Öncelikle kafamda vızıltıya benzer bir ses olarak başlıyor. Ses, onu iliklerimde hissedene kadar büyüyor. Bir akım gibi."

"Ve sonra?"

Ölüyorum, diye düşündü Victor.

"Bayılıyorum," dedi.

Doktor kaşlarını çattı. "Bu ne zamandan beri oluyor?"

"Beş ay."

"Herhangi bir travma geçirdiniz mi?"

Evet.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Yaşam tarzında bir değişiklik?"

"Hayır."

"Uzuvlarınızda herhangi bir zayıflık?"

"Hayır."

"Alerji?"

"Hayır."

"Belirli tetikleyiciler fark ettiniz mi? Örneğin migren, kafein, ışık, stres, uykusuzluk gibi şeylerle tetiklenebilir..."

"Buna neyin sebep olduğu umurumda değil," dedi Victor sonunda sabrını yitirerek. "Sadece neler olduğunu ve nasıl düzeleceğini bilmem gerek."

Doktor öne doğru eğildi. "Pekâlâ, o halde," dedi. "Birkaç test yapalım."

Victor ekranda bir depremden önceki sarsıntılar gibi belirip yükselen çizgileri izledi. Porter kafa derisine bir düzine elektrot bağlamıştı ve şimdi yanında, alnını buruşturarak, EEG'yi inceliyordu.

"Bu ne?" diye sordu Victor.

Doktor başını iki yana salladı. "Bu seviyede bir aktivite anormal ancak patern epilepsiyi işaret etmiyor. Çizgilerin ne kadar yakın olduğunu görüyor musunuz?" Ekrana dokundu. "Bu sinirsel uyarım derecesi, sanki çok fazla sinir iletimi varmış gibi... Sanki elektriksel uyarım aşırı gibi."

Victor çizgileri inceledi. Bu, zihninin oynadığı bir oyun olabilirdi ama ekrandaki çizgiler sanki kafatasındaki tonla birlikte inip kalkıyor; ritimdeki zirveler, derisinin altındaki uğultu ile büyüyordu.

Porter programı kapattı. "Daha eksiksiz bir resme ihtiyacım var," dedi elektrotu Victor'ın kafa derisinden çıkararak.

"Hadi sizi bir MR'a götürelim."

Oda, makineden bir tünelin içine giren havada asılı bir masa olan ortadaki tarayıcı cihazın dışında boştu. Victor yavaşça masaya sırtüstü yattı ve başını alçak bir desteğe yasladı. Gözlerinin üzerinden bir çerçeve kaydı ve Porter onu sıkıca kapatarak Victor'ı kilitledi. Masa mekanik bir sesle hareket edip oda gözden kaybolarak yerini, makinenin yüzüne oldukça yakın tavanına bırakırken Victor'ın kalp atışları hızlandı.

Doktorun çıktığını, kapının kapandığını duydu ve çok geçmeden adamın interkom tarafından incelen sesi yeniden duyuldu. "Çok hareketsiz durun."

Tam bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Ve sonra cihazda derin bir vurma sesi, kafasındaki gürültüyü bastıran alçak bir bas yankılandı. Her şeyi bastıran bir sesti bu.

Makine gümbürdüyor, dönüyor ve Victor, zamanı bir şekilde izleyebilmek için saniyeleri saymaya çalışıyordu ama kendini kaybedip duruyordu. Dakikalar akıp giderken kontrolünü giderek

daha fazla kaybetti. Vızıltı şimdi iliklerindeydi, acının ilk batışı... Bir türlü bastıramadığı, teninde çatırdayan bir acı.

"Testi durdurun," dedi ama kelimeleri makine tarafından yutuldu.

İnterkomdan Porter'ın sesi duyuldu. *"Neredeyse bitirdim."*

Victor nefesini düzene sokmaya çalıştı ama faydası yoktu. Kalbi deli gibi atıyordu. Çift görmeye başlamıştı. Korkunç elektriksel uğultu daha da yükseldi.

"Durdurun şu..."

Akım Victor'ın içinden geçerken parlak ve kör ediciydi. Parmakları masanın kenarlarına tutundu ve ilk dalga üzerine çökerken kasları çığlıklar attı. Gözlerinin önünde, elektrik panosunun yanında duran Angie'yi gördü.

Sensörleri göğsüne yerleştirmeye başlarken, *"Seni bu yüzden asla ama asla affetmeyeceğimi bilmeni istiyorum,"* demişti.

Alarmlar öttü.

Tarayıcı inledi, titredi, durdu.

Porter makinenin diğer tarafında bir yerde, alçak ve telaşlı bir sesle konuşuyordu. Masa geri çekilmeye başladı. Victor kafasını tutan kayışlara sımsıkı tutundu. Açıldıklarını hissetti. Kalkmak zorundaydı. Kalkmak...

Akım ona tekrar çarptığında bunu öyle sert bir şekilde yapmıştı ki oda paramparça oldu; ağzına dolan kan, yavaşlayan kalbi, Porter, dünyayı beyaza çeviren bir kalemin ışığı, boğuk bir çığlık ve sonra her şeyi silen bir acı...

∞

Victor sedyede uyandı.

MR cihazındaki ışıklar karanlıktı, boşluk yanık izleriyle doluydu. Dünya yeniden netleşirken, başı dönerek doğrulup oturdu. Porter birkaç metre ötede, vücudu bir spazmın içinde donmuş gibi çarpık bir şekilde yatıyordu. Victor'ın öldüğünü an-

lamak için nabzını kontrol etmesine ya da adamın boş sinirlerini hissetmesine gerek yoktu.

Başka bir zamana, başka bir laboratuvara, aynı tuhaf şekilde çarpılmış Angie'nin vücuduna ait bir hatıra belirdi zihninde.

Lanet olsun.

Victor ayağa kalkıp odayı gözden geçirdi. Cesedi. Zararı.

Artık duyuları yatıştığından, kendini yeniden sakin ve aklı başında hissediyordu. Fırtınadan sonraki mola gibiydi. Kötü hava yeniden başlamadan önceki sakin bir dönem. Bu sadece an meselesiydi ve tam da bu yüzden her sessiz saniyenin önemi vardı.

Porter'ın elinin hemen yanında, yerde, kapağı hâlâ kapalı bir şırınga duruyordu. Victor onu cebine koydu ve paltosunu bıraktığı diğer odaya gitti. Dominic'ten bir mesaj gelince cep telefonunu çıkardı.

1 dakika, 32 saniye.

Victor sakinleşmek için soluklanıp boş ofislere baktı.

Muayene odasına geri döndü ve Porter'ın yaptığı testlerin tüm taramalarını ve çıktılarını topladı. Doktorun muayenehane kayıtlarından randevuyu, dijital verileri sildi; doktorun not aldığı kâğıdı ve işini garantiye almak için altındaki yaprağı yırtarak sistematik bir şekilde, binada bulunduğuna dair her bir izi sildi.

Ceset dışındaki her bir izi.

Bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu, her yeri ateşe vermekten başka bir şey... Bu seçeneği düşündü ve sonra bir kenara bıraktı. Yangınlar belirsiz şeylerdi, tahmin edilemezlerdi. Bunu olduğu gibi bırakmak daha iyiydi; bir kalp krizi, acayip bir kaza gibi.

Victor paltosunu giydi ve çıktı.

Otel süitinde, Sydney ve Mitch kanepeye yayılmış, eski bir film izliyor; Dol ayaklarının dibine uzanmış, yatıyordu. İçeri girdiğinde Mitch'in bakışlarıyla karşılaştı. Kaşları şüpheli bir şekilde kalkmıştı ve Victor küçük, neredeyse belirsiz bir şekilde başını salladı.

Sydney birden dikleşti. "Neredeydin?"

"Bacaklarımı açıyordum," dedi Victor.

Syd kaşlarını çattı. Son birkaç hafta içinde, gözlerindeki bakış saf endişeden daha şüpheci bir şeye dönüşmüştü. "Saatlerdir yoktun."

"Ve yıllardır da hapistim," diye karşılık verdi Victor kendine bir içki doldurarak. "Bu da insan bedenini huzursuz ediyor."

"Ben de huzursuzlanıyorum," dedi Sydney. "Mitch bu yüzden kart oyununu buldu." Mitch'e döndü. "Victor neden oynamak zorunda değil?"

Victor tek kaşını kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı. "Nasıl oynanıyor?"

Sydney desteyi masadan aldı. "Sayılı bir kartı çekersen kalıp bir şeyler öğrenmen gerekiyor ancak figürlü bir kart çekersen dışarı çıkabiliyorsun. Çoğunlukla sadece park ya da sinemaya ama yine de bir yere kapatılmaktan iyidir."

Victor, Mitch'e bir bakış attı ama adam sadece omuz silkip banyoya gitmek üzere ayağa kalktı.

"Denesene," dedi Syd desteyi uzatarak. Victor bir an onu izledi ve sonra elini kaldırdı. Ama kart çekmek yerine, desteyi Syd'in avucundan alarak kartları yere saçtı.

Victor diz çöküp seçeneklerini değerlendirirken, "Hey," dedi Syd. "Bu hile."

"Adil oynamam gerektiğini söylemedin." Maça kralını ters yattığı yerden aldı. "İşte," dedi ona kartı uzatarak. "Bunu kolunun içine sakla."

Sydney karta uzun uzun baktı ve sonra Mitch geri dönmeden hemen önce aldı. Mitch bir Victor'a, bir Syd'e baktı. "Burada neler oluyor?"

"Hiç," dedi Syd bir saniye bile tereddüt etmeden. "Victor sadece benimle dalga geçiyordu."

Bu kadar kolay yalan söylemesi endişe vericiydi.

Syd kanepeye döndü, Dol da yanına tırmandı ve Victor balkona çıktı.

Birkaç dakika sonra arkasındaki kapı açıldı ve Mitch de ona katıldı.

"Eee?" dedi Mitch. "Porter ne dedi?"

"Bir cevabı yoktu," dedi Victor.

"O zaman başka birini buluruz," dedi Mitch.

Victor başıyla onayladı. "Syd'e sabah ayrılacağımızı söyle." Mitch içeri döndü ve Victor içkisini korkuluklara bıraktı. Şırıngayı cebinden çıkarıp etiketi okudu. Lorazepam. Bir nöbet önleyici ilaç. Bir teşhis, bir tedavi umuyordu ama o zamana kadar belirtilerini tedavi etmenin bir yolunu bulacaktı.

"Normalde mesai saatleri dışında hastalarla görüşmem."

Victor, masasındaki genç doktorun karşısına oturdu. Kadın ince ve esmer, gözlüğünün ardındaki gözleri keskindi. Ancak ilgili ya da şüpheci sayılabilecek haline rağmen muayenehanesi hükümetle sıkı bağları olan, mahremiyetin çok önemli, gizliliğinse mecburi olduğu Capstone şehrinde bulunuyordu. Gevşek ağızların kariyerleri, hatta hayatları bitirebileceği yerde.

Victor parayı masanın üzerine koydu. "Bir istisna yaptığınız için teşekkürler."

Parayı aldı ve Victor'ın girişte doldurduğu birkaç satırı okudu. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay... Lassiter?"

Kadın aynı soruları sorup Victor aynı cevapları verirken bir yandan kafasında yükselen sese rağmen odaklanmaya çalışıyordu. Belirtileri anlattı: gürültü, ağrı, kasılmalar, bayılmalar. Saklayabileceği gerçekleri sakladı, söylemesi gereken yerlerde yalan söyledi. Doktor dinledi ve düşünürken bir yandan not defterine bir şeyler karaladı. "Epilepsi, miyastenia gravis, distoni olabilir... Örtüşen semptomlar sergilediklerinde nörolojik bozuklukların teşhisi bazen zor olabiliyor. Bazı testler isteyeceğim..."

"Hayır," dedi Victor.

Doktor başını notlarından kaldırdı. "Tam olarak ne olduğunu bilmeden..."

"Testleri yaptırdım," dedi. "Onlar... sonuç vermedi. Buradayım çünkü sizin ne ilaç yazacağınızı bilmek istiyorum."

Doktor Clayton sandalyesinde doğruldu. "Teşhis olmadan ilaç yazmam ve elimde ikna edici kanıtlar olmadan teşhis koymam. Alınmayın Bay Lassiter ama bu konuda sizin sözünüz yeterli değil."

Victor bir nefes verdi. Öne eğildi. Ve bunu yaparken ona doğru da eğilmişti. Elleriyle değil, duyularıyla, acının hemen altında bir baskıyla. Victor'ın kalabalıkta fark edilmeden geçmesini sağlamak amacıyla, yabancıların yoldan çekilmesine neden olduğu aynı türden ince bir rahatsızlıkla. Ancak Clayton bu kadar kolay kaçamazdı ve bu nedenle rahatsızlık, gerçekten olduğu şekilde, bir tehdit olarak algılandı. Basit ve hayvani, bir avın avcısı karşısında hissedeceği bir "savaş ya da kaç" tetikleyicisi gibi.

"Bu şehirde bir sürü kirli doktor var," dedi Victor. "Fakat reçete yazma istekleri, genellikle doktorluk yetenekleriyle ters orantılıdır. Bu yüzden buradayım. Bu yüzden size geldim."

Clayton yutkundu. "Yanlış teşhisle," dedi kararlılıkla. "İlaç, yarardan çok zarar verebilir."

"Bu almaya hazır olduğum bir risk," dedi Victor.

Doktor kısa ve titrek bir nefes verdi. Zihnini toparlamak ister gibi başını salladı. "Size nöbet önleyici bir ilaç ve bir beta bloker yazacağım." Kalemi sayfada gezindi. "Daha güçlü bir şey için," dedi kâğıdı yırtarak, "gözlem altına alınmayı kabul etmelisiniz."

Victor notu aldı ve ayağa kalktı. "Teşekkürler doktor hanım."

İki saat sonra hapları avucuna döktü ve susuz yuttu.

Çok geçmeden kalbinin yavaşladığını, vızıltının sessizleştiğini hissetti ve belki de bir cevap bulduğunu düşündü. İki hafta boyunca kendini daha iyi hissetti.

Ve sonra yeniden öldü.

VI

DÖRT HAFTA ÖNCE

HALLOWAY

Victor geç kalmıştı ve bunu biliyordu.

Linden işi beklediğinden uzun sürmüştü. Önce garajın boşalmasını ve yalnız kalmalarını beklemek zorunda kalmıştı. Sonra, tabii ki, geleceğini bildiği ölümü ve son dokuz gündür bulundukları eve kadar onu takip etmesin diye geçmesini beklemişti. Bir günlük, bir haftalık veya bir aylık rezervasyon yapabileceğiniz kısa süreli konaklama yerlerinden bir başkasıydı.

Sydney burayı bir *eve* benzediği için seçtiğini söylemişti.

Victor içeri girdiğinde erimiş peynir kokusu ve büyük televizyondan gelen bir patlama sesiyle karşılandı. Sydney kanepenin koluna tünemiş, Dol'a patlamış mısırları atarken Mitch de mutfak tezgâhında çikolatalı bir pastanın üstündeki mumları düzenliyordu.

Sahne öyle olağanüstü... öyle normaldi ki.

Onu önce köpek gördü ve parke zeminde kuyruğunu ileri geri sallamaya başladı.

Mitch bakışlarıyla buluştu, alnı endişeyle gerildi ama Victor el sallayarak onu savuşturdu.

Syd omzunun üzerinden baktı. "Hey!"

Beş yıl geçmişti ve Sydney Clarke birçok yönden aynı görünüyordu. Hâlâ kısa boylu ve zayıftı, hâlâ yolun kenarında tanıştıkları günkü gibi yuvarlak yüzlü ve kocaman gözlüydü. Değişiklikle-

rin çoğu yüzeyseldi; gökkuşağı rengi tozluklarını küçük beyaz yıldızları olan siyahlarla değiştirmişti ve her zamanki sarı küt saçları sürekli bir peruk koleksiyonu tarafından gizleniyor, saçları da ruh hali kadar sık değişiyordu. Bu gece, gözleri ile aynı renk açık mavi bir tanesini takıyordu.

Ama diğer yönlerden Sydney de en az onlar kadar değişmişti. Sesinin tonu, korkusuz bakışları, gözlerini deviriş şekli... Belli ki ilk bakışta anlaşılmadığından yaşını vurgulamak için takındığı bir alışkanlıktı. Beden olarak hâlâ bir çocuktu. Tutum olarak ise tamamen gençti.

Şimdi Victor'ın boş ellerine bir kez baktı ve Victor gözlerindeki soruyu, unuttuğuna dair şüpheyi görebildi.

"Doğum günün kutlu olsun Sydney," dedi.

Syd'in doğum gününün Victor'ın hayatına gelişiyle aynı zamana denk gelmesi tuhaf bir tesadüftü. Her yıl, sadece yaşını değil, onunla geçirdiği zamanı da işaret ediyordu. Onlarla.

"Mumları yakmaya hazır mısınız?" dedi Mitch.

Victor başını salladı. "Üzerimi değiştirmem için bana birkaç dakika ver," dedi koridorda ilerlerken.

Kapıyı arkasından kapattı ve yatak odasında yürürken ışıkları açmadı. Mobilyalar, pek de zevkine uygun değildi; mavi beyaz yastıklar, duvarlardan birinde pastoral bir tablo, içerikleri yerine dekorasyon için seçilmiş raftaki kitaplar. En azından sonuncusu için bir kullanım alanı bulmuştu. Çekici bir tarih metni açılmış, ortasına siyah bir keçeli kalem bırakılmıştı. Bu noktada, sol sayfa tamamen kararmış; sağ sayfa ise son satırına kadar, sanki Victor bir kelime arıyor da onu henüz bulamamış gibi çizilmişti.

Paltosunu çıkardı ve banyoya girip kollarını sıvadı. Musluğu açıp yüzüne su çarptı. Musluğun beyaz gürültüsü kafatasının içinde yeniden başlayan gürültüye eşlik ediyordu. Bugünlerde sessizlik, günler yerine dakikalarla ölçülüyordu.

Victor elini kısa, sarı saçlarında gezdirdi ve sıska yüzünde birer kurt gibi parlayan mavi gözleriyle yansımasını inceledi.

Kilo vermişti.

Her zaman zayıftı ama şimdi çenesini kaldırdığında ışık alnından ve elmacık kemiklerinden yansıyor, çenesinde ve boğazının çukurunda gölgeler yaratıyordu.

Lavabonun arka tarafında ilaç şişeleri sıralanmıştı. En yakındakine uzandı ve avucuna bir Valium attı.

Victor hiçbir zaman ağrı kesicilere meraklı olmamıştı.

Elbette, gerçeklerden kaçışın kendine has bir çekiciliği vardı ancak *kontrol* kaybını asla kabullenemiyordu. Lockland'de ilk kez uyuşturucu satın aldığında amacı kafayı bulmak bile değildi. Sadece hayatına son vermeye çalışıyordu, böylece daha iyi geri dönebilecekti.

Ne ironik ama, diye düşündü Victor hapı susuz yutarken.

Ayışığı Kitaplığı

VII

DÖRT YIL ÖNCE

DRESDEN

Victor striptiz kulüplerinde çok zaman geçirmemişti.

İnsanlara çekici gelen yanını asla anlamamıştı; yarı çıplak bedenlerden, yağlı, kıvrılmış formlarından asla tahrik olmamıştı ama Cam Kule'ye gösteri için gelmemişti.

Özel birini arıyordu.

Parfüm, duman ve ter bulutunun kokusunu içine çekmemeye çalışarak puslu kulübü tararken kürek kemiği üzerinde manikürlü bir el dolandı.

"Merhaba tatlım," dedi ağdalı bir ses. Victor yana baktı ve koyu renk gözler ve parlak kırmızı dudaklar gördü. "Bahse girerim o yüze bir gülümseme koyabiliriz."

Victor bundan şüpheliydi. Pek çok arzusu vardı; güç, intikam, kontrol gibi ama seks asla onlardan biri olmamıştı. Angie'yle bile... Bir zamanlar onu *istiyordu* elbette; ilgisini, bağlılığını, hatta aşkını. Onu önemsiyordu, onu memnun etmenin yollarını bulurdu –ve belki de bundan kendi zevk almanın yollarını da bulabilirdi– ama onun için önemli olan hiçbir zaman seksin kendisi değildi.

Dansçı, Victor'ı tepeden tırnağa süzdü ve bu ilgisizliğini ihtiyata yordu ya da belki de eğilimlerinin daha az kadınsı yerlere kaydığını varsaydı.

Victor, kadının parmaklarını uzaklaştırdı. "Malcolm Jones'u arıyorum." Yasa dışı olan her alanda uzmanlaşmış, sözde girişimci. Silahlar. Seks. Uyuşturucu.

Dansçı bir iç çekti ve kulübün arkasındaki kırmızı kapıyı işaret etti. "Alt kat."

Victor oraya yöneldi ve minyon bir sarışın ona çarptığında neredeyse varmak üzereydi. Victor kadını tutmak için uzanırken kadın tiz ve tatlı bir sesle özür diledi. Gözleri buluştu ve kızın yüzünden anlık bir şey, kısacık bir ilgi dalgası geçti; Victor onu tanıdığını düşündü ama hiç karşılaşmadıklarına emindi. Victor geri çekilince kız da geri çekildi ve kırmızı kapıya ulaştığında çoktan kalabalığın arasına karışmıştı.

Kapı, ardından kapanarak kulübü görüş alanından çıkardı. Binanın iç kısımlarına giden bir dizi beton merdivenden inerken ellerini esnetti. Alttaki salon dardı, duvarlar siyaha boyanmış; hava bayat puro dumanıyla ağırlaşmıştı. Sondaki odadan kahkahalar yükseliyordu ama Victor'ın yolu, daracık siyah gömlekli iri yarı bir adam tarafından kapanmıştı.

"Bir yere mi gidiyordun?"

"Evet," dedi Victor.

Adam onu inceledi. "Narkotik polislerine benziyorsun."

"Bunu daha önce de duymuştum," dedi Victor ve kollarını açarak adamı üzerini aramaya davet etti.

Adam onu yokladı ve içeri girmesine müsaade etti.

Malcolm Jones pahalı bir takım elbise içinde, büyük bir masanın arkasında otururken dirseğinin dibinde, bir yığın banknotun üzerinde parıldayan gümüş bir tabanca duruyordu. Üç başka adam da etraftaki farklı mobilyalara tünemişti. Biri duvara monte edilmiş düz ekran televizyonu izliyor, diğeri telefonuyla oynuyor, üçüncüsü Jones'un masasındaki bir çizgi kokaine bakıyordu.

Hiçbiri Victor'ın gelişinden pek endişelenmiş görünmüyordu.

Yalnızca Jones bakma zahmetine katlandı. Genç değildi ama yükselmekte olan insanlarda bulunan bir özellikle birlikte aç, neredeyse kurt gibi bir görünümü vardı. "Sen de kimsin?"

"Yeni müşteri," dedi Victor basitçe.

"Beni nereden duydun?"

"Haberler hızla yayılıyor."

Jones belli ki tomurcuklanan kötü şöhret fikrinden gururlanmış gibi oturduğu yerde kabardı. Masanın karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Ne arıyorsun?"

Victor sandalyeye oturdu. "İlaç."

Jones onu tepeden tırnağa süzdü. "Hıh, seni silah arayan bir adam sanmıştım. Eroin mi istiyorsun? Kokain mi?"

Victor başını salladı. "Reçeteli ilaç."

"Ah, o durumda..." Jones elini salladı ve adamlarından biri ayağa kalkıp içinde bir dizi plastik hap şişesi bulunan bir dolabı açtı.

Diğer adam masanın üzerine şişeleri dizerken Jones da, "Oksi, fentanil, benzodiazepin çeşitleri, adderall..." diye sıralamaya başladı.

Victor, nereden başlayacağını düşünerek seçeneklerini değerlendirdi.

Atakları çoğalıyor ve yaptığı hiçbir şey işe yaramıyor görünüyordu. Kullanımla şarj olan bir tür pil olduğu teorisine dayanarak gücünü kullanmaktan kaçınmayı denemişti. Bu işe yaramayınca Victor taktik değiştirmiş ve belki de *dağıtması* gereken bir akım olduğu teorisine dayanarak bu defa gücünü *daha fazla* kullanmaya çalışmıştı. Ancak bu yaklaşım da aynı sonuçları vermişti; vızıltı yine artmış, fiziksel belirtiler yine ortaya çıkmış ve Victor yine ölmüştü.

Victor hap dizisini inceledi.

Elektrik akımının ilerleyişini çizebiliyor ama bunu değiştiremiyor gibiydi.

Bilimsel bir bakış açısından tahrip ediciydi.

Psikolojik bakış açısındansa daha da beter.

Acının kendisini bir noktaya kadar yenebilirdi ama acı, sinir sisteminin sadece bir yüzüydü. Ve çoğu uyuşturucu ilacın da sadece bir yönü. Bu ilaçlar sadece acıyı değil, aynı zamanda duyguları, kalp atış hızını, bilinci de bastırmak için tasarlanmış baskılayıcılardı ve eğer bir türü yeterli olmazsa o zaman bir kokteyle ihtiyacı olurdu.

"Onları alacağım," dedi.

"Hangilerini?"

"Hepsini."

Jones havalı bir şekilde gülümsedi. "Yavaş ol yabancı. Burada tek bir şişe sınırı var. Sana tüm zulamı veremem. Bir bakmışsın bir köşede üç katı fiyata satıyorsun..."

"Ben satmıyorum," dedi Victor.

"O zaman fazlasına ihtiyacın yok," dedi Jones gülümsemesi gerilirken. "Şimdi, ödemeye gelince..."

"Onları *alacağım*, dedim." Victor öne eğildi. "Ödeme yapacağımı söylemedim."

Jones güldü ve bu mizahtan yoksun, vahşi gülüşü adamlarına da bulaşmıştı.

"Beni soymayı planlıyorsan en azından bir silah getirebilirdin."

"Ah, getirdim zaten," dedi Victor elini uzatarak. Yavaşça, sanki bir numara yapıyormuş gibi, üç parmağını kıvırdı, başparmağıyla işaret parmağını bir silah gibi doğrulttu.

"Gördün mü?" dedi parmaklarını Jones'a çevirerek.

Jones artık eğleniyor gibi görünmüyordu. "Sen bir tür..."

"Bam."

Silah sesi yoktu, kulakları sağır eden bir yankı ya da boş bir fişek veya duman da ama Jones gırtlaktan gelen bir çığlık koparak vurulmuş gibi yere düştü. Diğer üç adam kendi silahlarına davrandılar ancak hareketleri şok yüzünden yavaşlamıştı ve daha ateş edemeden Victor hepsini yere serdi. Ayarlama yok. Nüans

yok. Sadece künt kuvvetle. Acının ötesinde sinirlerin koptuğu, fitillerin patladığı o yer.

Adamlar, ipleri kesilmiş kuklalar gibi yere yığıldı ama Jones'un bilinci hâlâ yerindeydi. Hâlâ göğsünü tutuyor; çılgınca bir kurşun yarası, kanın ıslaklığını, sinirlerinin ona söylediği şeye uyan fiziksel bir hasar arıyordu.

"Siktir... Siktir..." diye mırıldandı gözleri çılgınca dönerken.

Victor, acının insanları hayvanlara dönüştürdüğünü öğrenmişti.

Hapları aldı ve poşet ve şişeleri masaya yaslanmış halde bulduğu siyah deri bir çantanın içine attı. Jones kendini toplamadan önce yerde sarsıldı ve dikkatini masasındaki metal parıltısına çevirdi. Ona atılmaya çalıştı ama Victor'ın parmakları seğirdi ve Jones uzaktaki duvara baygın bir şekilde yığıldı.

Victor, Jones'un almaya çalıştığı silahı aldı ve avucunun içinde tarttı. Silahlara özel bir düşkünlüğü yoktu çünkü gücü göz önüne alındığında, silahlar büyük ölçüde gereksizdi. Ama şu anki durumunda... Bir çeşit dış araç faydalı olabilirdi. Ayrıca, görünür bir caydırıcılığa sahip olmaktan asla zarar gelmezdi.

Victor silahı ceketinin cebine soktu ve çantayı kapadı.

Dönüp dışarı çıkarken, "Seninle çalışmak güzeldi," dedi sessiz odaya.

∞

AYNI ANDA...

June atkuyruğunu düzeltip kadife perdenin arasından özel dans odasına girdi. Harold Shelton çoktan gelmiş, pembe ellerini beklenti içinde uyluklarına sürterek onu bekliyordu.

"Seni özledim, Jeannie."

Jeannie gıda zehirlenmesinden evde hasta yatıyordu.

June sadece vücudunu ödünç almıştı.

"Beni *ne kadar* özledin?" diye sordu, sesinin yumuşak ve nefes kesici olması için çabalayarak. Ses mükemmel değildi, hiç olmazdı. Sonuçta bir ses doğuştan *ve* yetiştirmeden, biyoloji ve kültürden oluşurdu. June, vücutla birlikte gelen perdeyi tutturabilse de hafif müzikal bir şekilde çıkan gerçek aksanı, her zaman kendini belli ederdi. Gerçi Harold fark etmiş gibi görünmüyordu. Jeannie'nin mavi-beyaz amigo kız kıyafeti içindeki memelerine bakmakla fazlasıyla meşguldü.

Aslında June'un tercih ettiği tip değildi ama öyle olması da gerekmiyordu.

Sadece onun olması yeterliydi.

Etrafında ağır ağır bir daire çizdi ve pembe tırnaklarını omzunda gezdirdi. Parmakları tenini okşadığında, adamın hayatının önemli anlarını gördü. Hepsini değil, sadece iz bırakan parçaları. Orada kalmalarına izin vermeden zihninden akmalarını sağladı. Adamın bedenini asla ödünç almayacağını bildiğinden daha fazlasını bilmesine gerek de yoktu.

Harold onu bileğinden yakalayıp kucağına çekti.

"Kuralları biliyorsun Harold," dedi June kendini kurtararak.

Kulübün kuralları basitti: Bak ama dokunma. Eller kucakta. Dizlerin üzerinde. Kıçının altında. Kızın üzerinde olmadıkları sürece nerede olduklarının bir önemi yoktu.

"Benimle fena uğraşıyorsun," diye homurdandı, sinirli, uyarılmış bir halde. Başını geriye attı; gözleri cam gibi, nefesi ekşiydi. "Ne için para ödüyorum?"

June arkasından geçip kollarını omuzlarına doladı. "Sen *bana* dokunamazsın," diye mırıldandı, dudakları kulağına değene kadar eğilerek. "Ama ben *sana* dokunabilirim."

Adam, elindeki teli görmedi; boğazına dolanana kadar onu hiç fark etmedi.

Harold o anda mücadele etmeye başladı ama perdeler kalın, müzik yüksekti ve insan ne kadar çok mücadele ederse nefesi o kadar hızlı tükenirdi.

June, insan boğazlamayı her zaman sevmişti. Hızlı, etkili, dokunsaldı.

Harold, kızın yüzü yerine teli tırmalamakla çok fazla enerji harcamıştı. Gerçi bu da bir şeyi değiştirmezdi.

"Kişisel bir şey değil Harold," dedi June, adam ayaklarını yere vurup kurtulmaya çalışırken.

Bu doğruydu, adam onun listesinde değildi. Bu sadece işti.

Adam cansız bir halde, dudaklarından sarkan bir tükürükle öne doğru yığıldı.

June doğruldu, kısa bir nefes verdi ve teli kaldırdı. *Kendi* avuçları olmayan avuçlarını inceledi. Telin girdiği yerde ince, derin çizikler oluşmuştu. June bunu hissedemiyordu ama gerçek Jeannie'nin bu çiziklerle ve yanlarında getirecekleri acıyla uyanacağını biliyordu.

Üzgünüm Jeannie, diye düşündü perdeden dışarı çıkıp arkasından perdeyi kapatırken. Harold çok para harcayan biriydi. Jeannie ile tam bir saatlik bir buluşmanın parasını ödemişti ve bu da June'a, cesetten olabildiğince uzaklaşması için elli dakika kazandıracaktı.

Koridorda ilerlemeye başlarken ellerindeki izleri ovuşturuyordu. En azından Jeannie'nin ev arkadaşları evdeydi, o saatte evde olduğuna dair kanıtı olacaktı. Kimse June'un Harold'ın odasına girdiğini ve odasından çıktığını da görmemişti, yani tek yapması gereken...

Arkasında, çok yakından bir ses, "Jeannie," diye seslendi. "Senin müşterin yok muydu?"

June sessizce küfredip arkasına döndü. Bunu yaparken de *değişti*, dört yıl boyunca dokunduğu herkes ona geniş bir gardırop sunuyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar Jeannie'yi üzerinden çıkarıp aynı saç renginde, aynı yapıda ama daha küçük göğüslü, yuvarlak yüzlü ve kısa mavi elbiseli bir başka kızı seçti.

Bu vardiya, resmen bir sanat eseriydi ve fedai kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ama June tecrübelerinden iyi biliyordu ki insanlar anlamadıkları bir şey gördüklerinde

dayanamazlardı. *"Gördüm"*, *"sanırım gördüm"*e, *"görmüş olamam"*, *"görmedim"*e dönerdi. Gözler güvenilmezdi, akıllar zayıftı.

"Burada sadece dansçılar ve müşteriler bulunabilir hanımefendi."

"Etrafa bakınmıyorum," dedi June, aksanının zengin ve dolu olmasına izin vererek. "Sadece kadınlar tuvaletini arıyordum."

Max başıyla sağdaki bir kapıyı işaret etti. "Geldiğiniz yoldan geri dönün ve kulübün karşısına geçin."

"Teşekkürler," diye ekledi göz kırparak.

June kulüpte ilerlerken rahat ve düzenli adımlarla yürümeye özen gösterdi. Artık tek istediği duş almaktı. Striptiz kulüpleri böyleydi işte. Şehvet ve terin, ucuz içki ve kirli paraların kokusu insanın tenini kaplayıp eve kadar takip edecek kadar yoğundu. Aslında zihnin oynadığı bir oyundu bu çünkü June hissedemiyor, koku ve tat alamıyordu. Ödünç alınan bir beden tam olarak buydu işte: ödünç alınmış.

Zayıf, sarışın ve tamamen siyah giysiler içindeki bir adama çarptığında yolun yarısındaydı. İş insanlarının bekârların yanında takılması böyle bir yer için alışılmadık bir durum değildi ama June bu temas karşısında sersemlemişti çünkü adamın koluna dokunduğunda gördüğü şey... Bir *boşluktu*. Ne bir detay ne bir anı.

Adam onu hiç umursamamış, çoktan uzaklaşmıştı. Kulübün arka tarafındaki kırmızı kapının arkasında gözden kayboldu ve June, dünyası durmuş gibi hissetmesine rağmen, kendini yürümeye devam etmeye zorladı.

Olasılıklar neydi?

Çok düşük olduğunu biliyordu ama imkânsız da değildi. Birkaç yıl önce, bir yaz gecesi sokakta yanından geçtiği genç bir adam daha vardı; daha doğrusu çarptığı. June başını geriye atarken adam öne eğmişti. Dokunduklarında, o aynı soğuğu, anıların olması gereken yerde aynı siyah boşluğu hissetmişti. Her dokunuşta farklı görünüşlere ve şekillere bürünmekle geçen aylardan sonra, bilgi eksikliği ürkütücü, rahatsız ediciydi. O zamanlar June bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı. Sorun karşısındakinde mi yoksa

kendinde miydi? Bu bir özellik miydi yoksa bir aksaklık mıydı? Adamı takip edip elini bir arabanın kaportasında gezdirdiğini görene kadar. Dokunuşu altında çalışmaya başlayan motorun ani gürültüsünü duymuş ve adamın *farklı* olduğunu anlamıştı.

Kendisinin farklı olduğu şekilde değil, yine de *sıradan* olmaktan da kilometrelerce ötedeydi.

Bu olaydan sonra, onları aramaya başlamıştı.

Daha önce hiçbir zaman sıradan temaslardan, istenmeyen dokunuşlardan hoşlanmayan June, şimdi parmaklarını sürtmek, yanakları öpmek ve o zor bulunur karanlık noktaları aramak için her türlü bahaneyi buluyordu. Ama böyle başka birini hiç bulamamıştı.

Şimdiye kadar.

June bir sütunun arkasına geçerek sarışın kızın yerine unutulabilir bir yüze sahip bir adama dönüştü. Barda kendine bir içki ısmarladı ve yabancının ortaya çıkmasını bekledi.

On dakika sonra, elinde siyah bir çantayla belirdi. Karanlığa gizlendi.

Ve June onu takip etti.

Sokaklar boş değildi ama aynı zamanda birini gizlice takip edecek kadar kalabalık da sayılmazdı. Ne zaman sokak lambasından çıksa şekil değiştiriyordu.

Siyahlı adam onu fark ederse June ne yapardı?

Ya fark etmezse?

June adamı *neden* takip ettiğini ya da yürümeyi bıraktığında ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Onu kendine çeken şey bir his miydi yoksa sadece merak mıydı? Bunların farkını anlamada pek başarılı değildi. Önceden...

Ama June önceyi düşünmekten hoşlanmıyordu. İstemiyor, gerek duymuyordu. Ölümü kalıcı olmamış olabilirdi ama yeterince gerçekti. O tabutu bir daha açmanın anlamı yoktu.

June onun gerçek adı da değildi elbette. Onu da diğerleriyle birlikte gömmüştü.

Sakladığı tek şey aksanıydı. *Saklamak*, güçlü bir kelimeydi; o inatçı şey gitmek istemiyordu. Yabancı bir dünyada evden bir tutam hatıra gibi. Yeşilin ve grinin, uçurumların ve okyanusun hatırası... Muhtemelen onu da dökmüş, onu o yapan diğer her şeyle birlikte temizlemiş olabilirdi. Ama kalan tek şeyi buydu. Son bağı.

Duygusal, diye azarladı kendi kendini adımlarını hızlandırarak.

June sonunda kıpırdanmayı bıraktı ve sadece yabancıyı izlemeye döndü.

Diğer insanların onun etrafından dolaşıp yolundan çekilmesi çok tuhaftı.

Onu görüyorlardı; June bunu hareketlerinden, kenara çekilmelerinden anlayabiliyordu. Ama gerçekten *fark etmiyorlardı.*

Mıknatıslar gibi, diye düşündü June. Herkes mıknatısların çekim güçleri olduğunu düşünürdü ama onları ters çevirdiniz mi iterlerdi de. Onları bir araya getirmeye çalışmak için uğraşıp durabilirdiniz ve neredeyse becereceğinizi düşündüğünüz bir anda yeniden kayarlardı.

Adamın çevresindeki dünya üzerinde böyle bir etkiye sahip olup olmadığını, bunun onun gücünün bir parçası olup olmadığını merak etti.

Her ne ise, o bunu hissetmiyordu.

Ama zaten hiçbir şey hissetmiyordu.

Kimsin sen, diye düşündü içinden adamın anlaşılmazlığından rahatsız olarak.

June gücüyle ve onunla birlikte gelen kolayca bilme becerisiyle şımarmıştı. Her şeyi gördüğünden değil –bu uzun bir deliliğe giden kısa bir yol olurdu– ama yeterince gördüğünden. İsimler. Yaşlar. Ve yalnızca iz bırakan anılar da.

Pek çok parçaya ayrışmış bir insan.

Şimdi, bundan mahrum olmak rahatsız ediciydi.

İleride, adam bir apartmanın önünde durdu. Döner kapıdan lobiye girdi ve June binanın çıkıntısındaki gölgede durup asansöre binişini, asansörün ekranının dokuza kadar ilerleyişini ve sonra duruşunu izledi.

Düşünerek dudağını ısırdı.

Saat geçti.

Ama *o kadar* da geç değildi.

June zihninde gardırobunu karıştırdı. Belki teslimat için çok geçti ama bir kurye için değildi. Özellikle de gece vakti daha zararsız görünecek genç bir kadın seçti ve lacivert bisikletçi giysileri içinde lobiden teslim edilmemiş bir zarfı alarak asansör çağırma düğmesine bastı.

Dokuzuncu katta dört kapı vardı.

Dört ihtimal.

Kulağını ilk kapıya dayadı ve boş bir dairenin ölü sessizliğini duydu.

İkincisinde de durum aynıydı.

Üçüncüsünde ayak sesleri duydu ve kapıyı çaldı ama kapı açıldığında onu siyah giysili adam değil, yanında büyük bir köpek olan bir kız karşıladı.

Kız beyaza çalan sarı saçları ve buz mavisi gözleriyle ufak tefekti. Görüntüsü June'u hazırlıksız yakalamıştı. On iki belki on üç yaşındaydı. Madeline'le aynı yaşta. Madeline, Önce'ye aitti; June'un bir ailesi, ebeveynleri, biri ondan büyük üçü küçük, kardeşlerinin olduğu önceki zamana. En küçüklerinin de aynı bukleleri vardı ve...

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kız.

June yanlış yere geldiğini düşündü. Başını salladı ve gerilemeye başladı.

"Kim o?" diye sordu sıcak bir ses. Kolları dövmeli, dostane bir gülümsemeye sahip iri yarı bir adamdı bu.

"Kurye gelmiş," dedi kız. Pakete uzanıyor, parmakları neredeyse June'a değiyordu ki June *onu* gördü.

"Sydney," dedi siyahlı adam. "Sana kapıyı açmamanı söylemiştim."

Kız, ardında iri köpekle, odaya çekildi ve daha soğuk, daha koyu bir mavi tonundaki gözleriyle adam öne çıkarak June'un elindeki paketi işaret etti.

"Yanlış adres," diyerek kapıyı yüzüne kapattı.

June koridorda, aklı karışmış vaziyette kalakaldı.

Onun yalnız olmasını ummuştu.

Onlar gibi insanlar, yalnız olmalıydı.

Diğerleri, şu iri yarı adam ve genç kız, onlar sıradan insanlar mıydı? Yoksa onların da güçleri var mıydı?

June ertesi gün yeniden geldi. Kulağını kapıya dayadı ve hiçbir şey duymadı. Kilidin önünde diz çöktü ve birkaç saniye sonra kapı açıldı. Daire boştu. Kızdan, köpeğinden, iri yarı adamdan ya da yabancıdan bir iz yoktu.

Öylece gitmişlerdi.

VIII

ÜÇ YIL ÖNCE

BAŞKENT

Yine oluyordu. Tekrar. Tekrar.

Victor kendini şifonyere dayadı, önünde Malcolm Jones'un erzakından aldığı haplar dururken o sürekli uğultu kafatasında yüksek bir iniltiye dönüştü. Etiketleri daha önce denemediği bir şey için inceledi; oksikodon, morfin, fentanil, hepsini denemişti. Her permütasyonu, her kombinasyonu denemişti ve işe yaramıyorlardı. Hiçbiri bir işe yaramıyordu.

Öfkeli bir hırıltıyı bastırdı ve açık şişeleri yere devirdi. Victor daireden dışarı fırlarken haplar yere saçıldı. Akım zirveye ulaşmadan önce kaçması gerekiyordu.

Odadan geçerken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sydney.

"Dışarı," dedi sertçe.

"Ama daha yeni döndün. Ve bu gece film gecesi. Bizimle izleyeceğini söylemiştin."

Mitch elini koluna koydu. "Geç kalmayacağına eminim."

Sydney sanki söylenmeyenleri, yalanları, gerçeğin oyulup çıkarıldığı yeri görebiliyormuş gibi bir Mitch'e, bir Victor'a baktı. "Neler oluyor?"

Victor ceketini askıdan çıkardı. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var." Akım şimdi taşıyor, etrafındaki havaya saçılıyor; enerji uzuvlarından çatırdıyordu. Dol sızlandı. Mitch yüzünü buruşturdu. Ama Sydney geri çekilmedi.

"Yağmur yağıyor," diye itiraz etti.

"Erimem."

Ama Sydney çoktan kendi montuna uzanmaya başlamıştı. "Peki," dedi. "O zaman seninle geleceğim."

"Sydney..."

Ama Sydney kapıya ondan önce ulaştı.

"Çekil önümden," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Hayır," dedi küçük bedenini ahşap çerçevede gererek.

"Çekil," dedi Victor sesinde tuhaf bir umutsuzlukla.

Ama Sydney yerini korudu. "Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz. Bir şey sakladığını biliyorum. Yalan söylediğini biliyorum ve bu adil değil, bilmek hakkım..."

"*Çekil,*" diye emretti Victor. Ve sonra düşünmeden –içinde yükselen akımdan, akıp giden saniyelerden ve kaçma ihtiyacından başka hiçbir şeye yer yoktu– Victor, Sydney'i tuttu ve *itti.* Sinirlerini değil, tüm bedenini. Kız, sanki bir darbe yemiş gibi yan tarafa tökezledi ve Victor hemen geçip ön kapıya yöneldi.

Spazm geldiğinde neredeyse varmak üzereydi.

Victor sendeledi, duvara tutundu ve sıktığı dişlerinin arasından alçak bir inilti kaçtı.

Sydney de yakınlarda dizleri üzerindeydi ama Victor tökezlediğinde yüzündeki tüm öfke silinip yerini korkuya bıraktı. "Ne oluyor? Sorun ne?"

Victor nefes almaya çalışarak başını eğdi. "Çıkar onu... dışarı..."

Mitch sonunda gelmiş, Sydney'i Victor'dan uzağa sürüklemeye başlamıştı.

Mitch'in tutuşuyla mücadele ederken, "*Ona ne oluyor?*" dedi hıçkırarak.

Victor kapıyı açtı ve acı, bir dalga gibi üzerine kapanmadan önce tek bir adım atıp yere düştü.

Gördüğü son şey, Mitch'in kollarından kurtulan ve ona doğru koşan Sydney oldu.

Ve sonra ölüm hepsini sildi.

"Sydney?"

Victor sığ bir nefes aldı.

"Sydney, beni duyabiliyor musun?"

Bu Mitch'in sesiydi, sözcükleri alçaktı ve yakarışla doluydu.

Victor doğruldu ve adamın yerde, küçük bir şeklin üzerine diz çökmüş olduğunu gördü. Sydney. Sırtüstü yatmıştı, solgun saçları başının etrafına dağılırken teni porselen gibiydi ve tüm bedeni hareketsizdi. Mitch onu omuzlarından sarstı, kulağını göğsüne dayadı.

Hemen sonra Victor, ayaklarının altında sarsılan odada, ayağa kalktı. Bir ataktan sonra her zaman olduğu gibi başı ağır, düşünceleri yavaştı. Kadranı yükseltti ve sinirlerini acı verecek kadar keskinleştirdi. Buna, zihnini temizlemeye ihtiyacı vardı.

"Çekil," dedi yanına diz çökerek.

"Bir şeyler yap," dedi Mitch.

Sydney'in teni soğuktu ama her zaman soğuktu zaten. Nabzını aradı ve ızdırap verici birkaç saniyenin ardından kalbinin hafif çarpıntısını hissetti. Bir atışı anımsatıyordu. Kontrol ettiğinde nefesinin de aynı derecede yavaş olduğunu gördü.

Victor elini göğsüne bastırdı. Kızın sinirlerine uzandı ve mümkün olduğu kadar nazikçe kadranı yükseltmeye çalıştı. Çok değil, sadece bir reaksiyon tetikleyecek kadar.

"Uyan," dedi.

Hiçbir şey olmadı.

Kadranı biraz daha yükseltti.

Uyan.

Hiçbir şey olmadı. Çok soğuktu, çok hareketsizdi.

Victor omzunu tuttu.

"Sydney, uyan," diye emretti küçük bedenine bir akım göndererek.

Kız ani bir nefesle gözlerini açtı ve sonra yan dönerek öksürdü. Mitch onu yatıştırmak için hemen atıldı ve Victor geriye doğru yığılıp, kalbi göğsünde deli gibi atarken kapıya yaslandı.

Ama Sydney oturmayı başardığında, gözleri öfkeden değil, üzüntüden fal taşı gibi açılmış, Mitch'in ötesindeki Victor'a baktı. Yüzündeki soruyu okuyabiliyordu. Kendi kafasında dolananlar da aynıydı.

Ben ne yaptım?

∞

Victor balkonda oturup karanlıkta parlayan beyaz taneleriyle karın yağışını izledi.

Donuyordu. Üzerine bir palto giyebilirdi, sinirlerini kapatabilirdi, soğuğu susturabilirdi, tüm hisleri silebilirdi. Bunun yerine, donmanın tadını çıkardı, nefesinin geceyi puslandırışını izledi, kısacık sessizliğe sarıldı.

Işıklar tekrar yanmıştı ama Victor içeri girmeye cesaret edemiyor, Sydney'in yüzündeki ifadeyi görmeye dayanamıyordu. Ya da Mitch'in.

Ayrılabilirdi.

Gitmeliydi.

Mesafe onu kurtarmasa da onları koruyabilirdi.

Kapı arkasından açıldı ve balkona çıkan Sydney'in hafif ayak seslerini duydu. Kız, dizlerini göğsüne çekerek yanındaki sandalyeye çöktü. Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı.

Bir zamanlar Victor, Sydney'e kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğine, her zaman önce onun onları inciteceğine dair söz vermişti.

Bu sözünü tutamamıştı.

Kendi ellerine bakıp *önceki* anı hatırladı, Syd'i yolundan çekilmeye zorladığı anı. O zaman sinirlerine dokunmamıştı ya da en azından kadranı çevirmemişti. Ama yine de onu *hareket ettirmişti.* Victor, davranışının olası sonuçlarını düşünerek oturduğu yerden kalktı. Sydney sonunda sessizliği bozduğunda, kapıya giden yolu yarılamıştı.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu.

"Şu anda değil," dedi soruyu geçiştirerek.

"Ama gerçekleştiğinde," diye ısrar etti Syd, "canını yakıyor mu?"

Victor bir nefes vererek havayı bulandırdı. "Evet."

"Ne kadar süre yanıyor canın?" diye sordu. "Ne kadar kötüleşiyor? Nasıl bir his tam olarak?.."

"Sydney."

"Bilmek istiyorum," dedi sesi titreyerek. "Bilmem gerek."

"Neden?"

"Çünkü benim suçum. Çünkü bunu sana ben yaptım." Victor başını sallamaya başlamıştı ki Sydney onu durdurdu. "Söyle bana. Gerçeği söyle bana. Bunca zamandır yalan söylüyorsun, en azından nasıl hissettirdiğini söyleyebilirsin."

"Ölüm gibi hissettiriyor."

Sydney'in nefesi sanki bir yumruk yemiş gibi kesildi. Victor bir iç çekti ve buzdan kayganlaşan korkuluklara tutunup balkonun kenarına kaydı. Elini yüzeyde gezdirirken soğuk, parmaklarını ısırdı. "Sana hiç gücümü nasıl elde ettiğimi anlatmış mıydım?"

Syd başını salladı, sarı küt saçları iki yana sallandı. Victor, anlatmadığını biliyordu. Bir keresinde ona son düşüncelerini söylemişti ama daha fazlası yoktu. Bu bir güven ya da güvensizlik meselesi değil; ikisinin de hatırlamak istedikleri pek az, unutmak istedikleri çok şeyle dolu geçmişlerini geride bırakmış olmaları gerçeğiydi.

Yağan karı inceleyerek, "Çoğu DÜ, kazaların sonucudur," dedi. "Ama Eli ve ben farklıydık. Biz değişimi tetiklemenin bir

yolunu bulmak için yola çıktık. Bu arada, bunu yapmak oldukça zordur. Bilerek ölmek, kontrollü bir şekilde dirilmek. Bir hayatı sonlandırmanın bir yolunu bulmak ancak onu uzanılabilecek mesafede tutmak ve hepsini, vücut kullanılamaz hale gelmeden becermek. Tüm bunların üzerine kontrolü, onları korkutmaya yetecek kadar, deneklerin elinden alan bir yönteme ihtiyacınız da olur çünkü somatik bir değişimi tetiklemek için korku ve adrenalinin neden olduğu kimyasal süreçler gereklidir."

Victor başını kaldırdı ve gökyüzünü inceledi.

"Bu benim ilk denemem değildi," dedi usulca. "Öldüğüm gece. Çoktan bir kez denemiş ve başarısız olmuştum. Görünüşe göre, aşırı dozdan ölüm çok fazla kontrol sunan ve yeterli korkuyu yaratmayan bir yöntemmiş. Bu yüzden tekrar denemek için yola çıktım. Eli çoktan başarmıştı ve ben de ona yetişmeye kararlıydım. Kontrolü geri alamayacağım bir durum yarattım. İçinde korkudan başka *hiçbir şeyin* olmadığı bir durum. Ve acıdan."

"Nasıl?" diye fısıldadı Sydney.

Victor gözlerini kapadı ve bir eli kontrol paneli üzerindeki Angie'yi gördü.

"Birini bana işkence etmesi için ikna ettim."

Syd arkasında kesik kesik soludu. Victor konuşmaya devam etti.

"Çelik bir masaya ve bir elektrik akımına bağlandım. Bir kadran ve onu çevirecek biri vardı ve kadran çevrildiğinde acı artıyordu ve ona, kalbim durana kadar devam etmesini söyledim." Victor, avuçlarını buz tutmuş korkuluklara bastırdı. "İnsanların acı hakkında bir fikri vardır," dedi. "Ne olduğunu, nasıl hissettirdiğini bildiklerini sanırlar ama bu yalnızca bir fikirdir. Gerçek olduğundaysa her şey çok farklıdır." Ona doğru döndü. "Yani, bana atakların nasıl hissettirdiğini soruyorsun ya, sanki yeniden ölüyormuşum gibi geliyorlar. Sanki biri ben kırılana kadar içimdeki kadranı çeviriyormuş gibi."

Sydney'in yüzü bembeyazdı. "Bunu ben yaptım," dedi sessizce, parmakları dizlerini kavrayarak. "Bunu sana ben yaptım."

Victor, Sydney'in sandalyesine doğru gitti ve önünde diz çöktü.

"Sydney, ben senin sayende hayattayım," dedi kararlı bir şekilde. Syd'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Victor uzanıp omzuna dokundu. "Beni kurtardın."

Kız o zaman, kırmızı çizgilerle çevrili buz mavisi gözlerle karşılaştı. "Ama seni bozdum."

"Hayır," diye başladı ama sonra durdu. Aklında bir fikir belirmişti. Bir düşüncenin ilk kıvılcımı, parlak ama kırılgan. Victor, bu kıvılcımın o narin ısısını korudu, onu daha güçlü bir şeye dönüştürmeye çalıştı ve alev aldıkça fark etti ki...

Yanlış yere bakıyordu. Sıradan çözümler arıyordu.

Ama Victor sıradan değildi. Başına gelenler sıradan değildi.

Gücünü bir DÜ bozmuştu.

Düzeltmek için de başka bir DÜ'ye ihtiyacı vardı.

IX

İKİ YIL ÖNCE

GÜNEY BROUGHTON

Müzik sayılan şeyler inanılmazdı.

Bir grup adamın ellerini enstrümanlarına vurduğu sahneden yükselen sesle, Victor bara yaslandı. Ona göre işin iyi tarafı, kendi kafasında yükselen sesi bastırıyor olmalarıydı. Kötü tarafıysa yerine oluşan ağrıydı.

"Hey!" diye bağırdı barmen. "Sana bir içki vereyim mi?"

Victor bara doğru döndü. Tezgâhın arkasındaki adama doğru.

Will Connelly bir doksan boyunda, çene hatları belirgin, simsiyah saçlı ve potansiyel bir DÜ'nün tüm işaretlerine sahip bir adamdı.

Victor ödevini yapmış, Mitch'e bir arama matrisi inşa etmesi talimatını vermişti. Tıpkı Eli'ın ve daha sonra polisin DÜ'leri bulmada kullandıkları ve Victor'ı Dominic'e götüren matris gibi.

İlk ipucunu bulmak iki ay sürmüştü; güneyde, yaşlanmayı tersine çevirebilen ama yaralanmayı önleyemeyen bir kadındı. İkincisini bulmak için bir üç ay daha gerekmişti. Bu seferki her şeyi parçalara ayırıp tekrar bir araya getirebilen bir adamdı ki ne yazık ki bu beceri canlılar üzerinde işe yaramıyordu.

DÜ'leri bulmak yeterince zordu.

Onarıcı yetenekleri olan belirli bir DÜ'yü bulmaksa daha da zordu.

En son ipuçları onları geçirdiği kazadan sadece iki gün sonra, daha taburcu olmadan hastaneden kaçan Will Connelly'ye ulaştırmıştı. Doktorlar şaşkına dönmüştü.

Bu bir iyileşme yeteneğine işaret ediyordu.

Mesele, Victor'ı iyileştirip iyileştiremeyeceğiydi.

Şimdiye kadar kimse bunu başaramamıştı.

"Eee?" diye seslendi Connelly müziğin gürültüsünde.

"Glen Ardoch," dedi Victor, arka duvardaki boş bir şişeyi işaret ederek.

Connelly, barın altından çıkmadan önce başka bir barmene seslenerek, "Biraz daha almalıyım," dedi. Victor bir an bekledikten sonra koridor boyunca adamı izledi. Ona yetiştiğinde Connelly'nin eli, açık depo kapısının üzerindeydi.

"Siparişimi değiştirdim."

Barmen arkasını döndü ve Victor onu güçlü bir şekilde iterek merdivenlerden aşağı yuvarladı.

Uzun bir düşüş değildi ama merdivenlerin sonunda metal fıçılardan bir duvar vardı ve barmen, üst katta bas bas bağıran grup kadar olmasa da dikkat çekecek bir gürültüyle onlara çarptı.

Adam dirseğini tutarak doğrulurken Victor da daha ağır adımlarla onu takip etti. "Lanet olası kolumu kırdın!"

"O halde," dedi Victor, "onarmanı öneririm."

Connelly'nin ifadesi birden değişti. "Ne? Sen neden bah..."

Victor parmaklarını şaklattı ve barmen, çığlığını bastırarak sendeledi.

Onu susturmaya gerek yoktu. Kulübün üst katından gelen bas ses, bir cinayeti bile bastırmaya yetecek kadar yüksekti.

"Tamam!" dedi Connelly nefesini tutarak. "Tamam."

Victor'ın tutuşu gevşedi ve barmen doğruldu. Kendini sakinleştirecek soluklar aldı ve sonra tüm vücudu sarsıldı. Bu hareket o kadar küçük ve hızlıydı ki bir titremeden çok titreşime benziyordu. Sanki geri sarıyor gibiydi. Bir anda, kolu yeniden yan tarafında rahat bir şekilde durdu, yüzündeki acı izi yok olmuştu.

"Güzel," dedi Victor. "Şimdi *beni* düzelt."

Connelly'nin yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Yapamam."

Victor esnedi ve adam sendeleyerek sandıklara ve fıçılara yaslandı. "Ben... yapamam..." diye soludu. "Diğer insanlara... yardım edebilsem... etmez miydim sence? Lanet olası bir Mesih olurdum. Bu... bok çukuru barda çalışmazdım."

Geçerli bir noktaydı.

"Sadece benim üzerimde... işe yarıyor."

Lanet olsun, diye düşündü Victor telefonu çalmadan hemen önce. Cep telefonunu cebinden çıkardı ve ekranda Dominic'in adını gördü.

Victor'ı sadece bir sorun olduğunda arayan Dom.

Cevapladı. "Ne oldu?"

"Kötü haber," dedi eski asker.

Connelly, depoda arkasındaki raftan bir şişe kapmış ve Victor'a doğru atılmıştı. Ya da atılmaya başlamıştı. Ama Victor elini kaldırdı ve adamın sinirlerini yakalayıp sabitlediği anda, Connelly'nin tüm vücudu aniden durdu. Sydney'i hareket ettirdiğinden beri buna çalışıyordu. Acının da hareketin de kontrolün iki farklı yüzü olduğunu öğrenmişti. Bir bedeni incitmek kolay, durdurmak zordu ama Victor bu konuda da ustalaşıyordu.

"Devam et," dedi Dom'a.

"Tamam, askeriyeden çıkan adamların birçoğunun özel sektöre geçtiğini biliyorsun. Güvenlik sektörüne. Görev gücü ekiplerine. Kiralık kas gücü olarak çalıştıkları türden işlere. Bunların bazıları kanuna uygun işlerdir. Bazıları değil. Ama eğer istekliysen ve yapabiliyorsan belirli bir alanda insanlar için her zaman iş vardır."

Connelly hâlâ Victor'ın tutuşuna karşı koymaya çalışıyor, sanki bilek güreşi yapıyorlarmış gibi tüm ağırlığını ona veriyordu. Sanki bu bir irade değil, kas mücadelesiymiş gibi.

"İşte ben de ordudan eski bir dostumla içki içiyordum," diye devam etti Dom. "Yani aslında o *burbon* içiyordu, ben sadece soda..."

"Özetle," dedi Victor, barmeni dizlerinin üzerine çökmeye zorlayarak.

"Tamam, affedersin. İşte bana bu yeni işten bahsetti. Gizli bir işmiş; halka açık bir ilan yok, basılı veya çevrim içi, sadece kulaktan kulağa dolaşıyor. Ayrıntı da yok. İsimden başka bir şey yok. Aslında isim de değil, sadece harfler. DGN."

Victor kaşlarını çattı. "DGN mi?"

Connelly bağırmaya çalıştı ama Victor çenesini sımsıkı kapadı.

"Evet. DGN," dedi Dom. "DoğaÜstüleri Gözleme ve Nötrleştirme."

Victor birden durdu. "Bu bir hapishane."

"Ya da ona benzer bir şey. Gardiyan arıyorlar ama aynı zamanda da bizim gibi insanları avlamak için subay yetiştiriyorlar."

Victor bu yeni bilgiyi kafasında çevirdi. "Arkadaşın sana başka ne söyledi?"

"Pek bir şey değil. Ama bana bir kart verdi. Gizli kapaklı bir saçmalık. Kartın bir yüzünde sadece bu dört harf, diğer yüzünde bir isim ve numara var. Başka bir şey yok."

"Kimin ismi?" diye sordu Victor cevabı zaten bildiğini hissetse de.

"Direktör Joseph Stell."

Stell. İsim, Victor'ın derisine kazınmıştı. Angie'nin ölümünün ardından Lockland'e onun için ilk gelen polis; dört yılını tek kişilik, kalan altı yılı standart bir hücrede geçirmesinin nedeniydi. On yıl sonra Eli'ı Merit'e kadar takip eden ancak Serena Clarke'ın büyüsüne kapılan aynı adam. Stell kemiğiyle oynayan bir köpekti; dişlerini bir kez geçirdi mi bırakmazdı. Ve şimdi de bu çıkmıştı. DÜ'leri avlamak için tasarlanmış bir örgüt.

"Bilmek istersin diye düşündüm," dedi Dominic.

"Haklısın." Victor telefonu kapattı.

Ne pislik ama, diye düşündü başını sallayarak. Victor Vale ölmüş ve Merit Mezarlığı'na gömülmüştü ama tek gereken bir önseziydi. Lanet olsun, mezarlar bir sürü nedenden açılabilirdi.

Ve arkasında boş bir tabut bırakmıştı. Bir izin başlangıcı. Çok açık bir iz olmasa da sorun çıkarmaya yetecek kadar önemliydi. Oradan sonra, DGN'nin olayı çözmesi ne kadar sürerdi? Onu yakalamaları?

Connelly sıktığı dişlerinin arasından, "Bırak *gideyim*," diye hırladı.

"Pekâlâ," dedi Victor tutuşunu bırakarak. Barmen sendeledi ve bu ani özgürlükle dengesini kaybetti. Victor silahını çekip onu kafasından vurduğunda ayağa kalkmak üzereydi.

Üst kattaki müzik; kesintisiz, susmadan çalmaya devam ediyordu.

∞

"Beş marşmelov," dedi mutfak tezgâhına tünemiş olan Sydney. Bu gece saçları mosmordu.

"Bu çok fazla," dedi Mitch ocağın başından.

"Tamam, üç," dedi Syd.

"Dörde ne dersin?"

"Çift sayılardan hoşlanmam, selam Victor." Syd bacaklarını dalgın dalgın salladı. "Mitch sıcak çikolata yapıyor."

"Ne evcimen bir hareket," dedi paltosunu çıkarırken. Akşam ne yaptığını ya da Connelly'yi sormamışlardı ama Victor, havada gergin bir ip gibi asılı duran gerilimi hissedebiliyordu. Bu konudaki sessizliği, yeterli bir cevaptı.

Mitch'in bakışını yakaladı. "DGN hakkında bulabildiğin her şeyi öğrenmeni istiyorum."

"O da ne?" diye sordu Mitch.

"Bir sorun." Victor, Dominic'ten aldığı bilgiyi aktarırken Sydney'in yüzünün soluşunu ve Mitch'in ifadesinin şaşkınlıktan endişeye dönüşünü izledi. Bitirdiğinde, odasına doğru döndü. "Toplanmaya başlayın."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Syd.

"Fulton. Capstone. Dresden. Başkent..."

Mitch kaşlarını çattı. "Bunların hepsi zaten bulunduğumuz yerler."

"Biliyorum," dedi Victor. "Geri dönüyoruz. Temizlik yapmamız gerek."

Sydney'in yüzünden bir gölge geçti. "Onları öldüreceksin," dedi. "Tanıştığın tüm insanları..."

"Başka seçeneğim yok," dedi basitçe.

"Evet, var," dedi Sydney kollarını kavuşturarak. "Neden onları öldürmen..."

"Durumumu bazıları biliyor. Gücümü bazıları biliyor. Ama yüzümü *hepsi* gördü. Şu andan itibaren, geride kesinlikle iz bırakmıyoruz ve bu da ilerlemeden önce geri gitmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Bir dizi ceset ya da bir dizi şahit, yapmak zorunda oldukları seçim buydu. Her iki seçenek de ideal değildi ama en azından cesetler ifade veremezdi. Victor'ın çözümü mantıklıydı ama Sydney bunu kabul etmeyecekti.

"Karşılaştığın tüm DÜ'leri öldürürsen," dedi, "nasıl Eli'dan daha iyiyim diyebilirsin?"

Victor dişlerini sıktı. "Bundan hiç zevk almıyorum Sydney ama DGN onları bulursa bizi bulmaya bir adım daha yaklaşır. Bunun olmasını istiyor musun?"

"Hayır ama..."

"Ne yapacaklarını biliyor musun? Önce Dol'u öldürecekler. Sonra seni, beni ve Mitch'i alacaklar ve bırakın birbirimizi, bir daha *asla* gün ışığını bile görmeyeceğiz." Sydney'in gözleri büyüdü ama Victor konuşmaya devam etti. "Şanslıysan seni bir kafese kapatırlar. Tek başına. Değilsen seni bir bilim deneyine dönüştürürler..."

"Victor," diye uyardı Mitch ama o bir adım daha yaklaştı. Sydney, sıktığı yumruklarıyla, yüzüne bakıyordu. Victor göz göze gelmeleri için diz çöktü.

"Eli gibi davrandığımı mı düşünüyorsun? Tanrı'yı oynadığımı mı düşünüyorsun? Güzel, sen oyna Sydney. Şu anda, kimin yaşayacağına sen karar ver. Biz ya da onlar."

Kirpiklerinde gözyaşları birikmişti. Ona bakmadı, dudakları çabuk ve ses çıkarmadan kıpırdarken bakışlarını tişörtünün önüne odakladı.

"Ne dedin?" diye sordu Victor.

Bu sefer duymuştu.

"Biz."

X

DÖRT HAFTA ÖNCE

HALLOWAY

Victor ilacın sistemine etki etmesini bekler ve etkilerin, bu noktada, yalnızca plasebo olup olmadığını düşünürken lavaboya yaslandı. İlaç etkisinden çok yersiz bir umut. Sakinleşmek için. Zaman kazanmak için. Kontrol kazanmak için.

Yaslandığı lavabodan uzaklaştı ve yatak odasına, şifonyere, en üstte Jack Linden'ın yüzünün bulunduğu sığ kâğıt yığınına döndü. Profilin tanımı boyunca siyah çizgiler uzanıyor ve geriye sadece iki kelime kalana kadar satır satır tüm yazıları siliyordu. Sayfaya kabaca yayılmış on harf.

DÜZELTBENİ

Victor kelimelere uzun bir süre baktı ve sonra kâğıdı buruşturup fırlattı.

İpuçları tükeniyordu.

Ve zamanı da.

3 dakika, 49 saniye.

"Victor!" diye seslendi Syd sabırsızlıkla.

Doğruldu.

"Geliyorum," dedi üst çekmeceden ince, mavi bir kutu çekerek.

Oturma odası karanlıktı.

Sydney, pasta yanında bir sürü hediyenin yığılı olduğu sehpanın hemen önünde dizlerinin üzerine çökmüştü. Pastanın üzerinde

yanan on sekiz mumun uçları renkli kıvılcımlar saçıyordu. Mitch kendinden memnun bir şekilde kollarını bağlamıştı.

"Bir dilek tut," dedi.

Syd'in bakışları; pastadan Mitch'e, ondan da Victor'a kaydı.

Mumları söndürmeden hemen önce, yüzünden bir gölge geçti.

On sekiz mum... Sydney, onları yarısı yenmiş pastanın yanına düz çizgiler halinde dizerken sayıya hayretle baktı. On sekiz. Dol, masadan bir parça çikolatalı kremayı yalamaya çalıştı ve Mitch, Syd'e ilk hediyesini verirken Victor köpeğin yüzünü diğer tarafa çevirdi. Syd kutuyu aldı, muzip bir gülüşle salladı, sonra paketi yırttı ve kırmızı, beli lastikli bir pilot ceketi çıkardı.

Birkaç şehir önce, bu ceketi bir mağaza vitrininde görmüş ve ona hayran hayran bakmak için durmuş; uzun boylu mankenin o havalı görüntüsüne, bedeninin kıvrımlarına, derin yan ceplere soktuğu ellere hayranlıkla bakmıştı.

Syd'in o zaman söylemediği şey, üzerindeki giysiler kadar mankenin vücudunu da istiyor olduğuydu. Onun üzerinde ceket çok büyük duruyor, kolları kendi kollarından en az yirmi santim daha uzun kalıyordu.

"Üzgünüm," dedi Mitch. "En küçük beden buydu."

Syd gülümsemeyi başardı. "Sorun değil," dedi. "Nasılsa büyürüm."

Ve öyle olacağına inanıyordu da. Eninde sonunda.

Mitch ona, adres kısmında Merit yazan ikinci paketi uzattı. Dominic. Onu özlemişti. Victor eski askerle sürekli telefonda görüşüyordu ama Merit'ten ayrıldıklarından beri hiçbiri onu *görmemişti.* Merit, asla geri dönmedikleri tek şehirdi.

Çok fazla kirli çamaşır vardı galiba.

Sydney, Dominic'in hediyesinin ağırlığıyla sendeledi. Paketin içinde on santimlik tabanlarıyla, bir çift çelik burunlu savaş botu vardı. Botları yere bıraktı ve bağcıklarını bağladı. Ayağa kalktığında ne kadar uzun olduğunu görebilmek için Mitch'i yanına çağırdı. Şimdi, karnı yerine göğüs kemiğine geliyordu ve Mitch, peruğunu şakacı bir şekilde karıştırdı.

Sonunda Victor minik mavi kutuyu uzattı.

"Sakın sallama," diye uyardı.

Syd sehpaya diz çöktü ve kapağı kaldırırken nefesini tuttu.

Kutunun içinde, kadife bir kumaşa sarılı küçük, ölü bir kuşun iskeleti yatıyordu. Tüyleri, derisi ya da kasları yoktu. Yalnızca, dar mavi kıvrımlar üzerinde mükemmel bir şekilde dizilmiş üç düzine zayıf kemik.

Mitch bunu görünce irkildi ama Sydney kutuyu bir sır gibi göğsüne bastırarak ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Mükemmel."

XI

BEŞ YIL ÖNCE

MERIT

Victor'ın öldüğü gece Sydney uyuyamadı.

Dominic bir avuç dolusu hap almış, kanepeye yığılmadan önce onları viskiyle mideye indirmişti ve dakikalar geçmeden Mitch de yaralar ve kanlar içinde ve binlerce kilometre ötede kendi rahatsız uykusuna dalmıştı.

Ama Syd, ayak ucundaki Dol ile, bir türlü uyuyamıyor ve Victor'ın morgdaki bedenini ve Serena'nın Falcon Price'daki kömürleşmiş cesedini düşünerek oturuyordu. Sonunda uykudan tamamen vazgeçip botlarını giydi ve gizlice dışarı çıktı.

Sydney, Falcon Price projesine ulaştığında şafak sökmek üzereydi. Serena bu saatlere, gecenin en karanlık kısmı derdi. Canavarların ve hayaletlerin ortaya çıktığı zaman.

İnşaat sahası, olay yeri bantlarıyla çevrilmişti.

Sydney kendini küçülterek kontrplak çitin altından çakıllı zemine kaydı. Polis gitmişti, gürültü ve ışıklar gitmişti; gecenin kargaşası yerini üzerinde sayılar yazan tabelalara, kurumuş kana ve beyaz plastik bir çadıra bırakmıştı.

O çadırın içinde, Serena'nın cesedi vardı. Ondan geriye kalanlar. Ateş sıcaktı; ablasının çoğunu, kararmış bir deri ve kemik yığınına dönüştürecek kadar sıcak. Syd yangının söndüğünü biliyordu ama kömürleşmiş kalıntılara elini uzattığında kemiklerin yine de elini yakmasını bekliyordu. Ama sıcaklık da

ısı da yaşam vaadi de yoktu. Kemiklerin yarısı çoktan ufalanmış, diğerleri en hafif dokunuşla kırılacak gibi duruyordu ama orada burada birkaç tanesi gücünü koruyordu.

Sydney kazmaya başladı.

Sadece bir anı, ona ablasını hatırlatacak bir şey, tutunacak bir parça istiyordu. Gerçekte ne yaptığını ancak kavrulmuş yığının içine dirseklerine kadar daldığını gördüğü an fark etti.

Serena'yı geri getirmenin bir yolunu arıyordu.

∞

Sydney ölmeye başladı ama sadece rüyalarında.

Kâbuslar, Merit'ten ayrıldıklarında başlamıştı. Her gece gözlerini kapatır ve kendini, üç yıl önce çatlayıp kırılarak o ve kız kardeşini yutan donmuş gölde bulurdu.

Rüyalarında Serena, uzaktaki kıyıda kollarını kavuşturup bekleyen, izleyen bir gölgeydi ama Syd buzda asla yalnız değildi. İlk başta değil. Dol yanında donmuş zemini yalar; Dom, Mitch ve Victor etrafında aralıklı bir daire oluştururdu.

Ve uzakta, gölün karşısından onlara doğru yürüyen geniş omuzlu, kumral saçlı bir adam rahat adımlar ve yüzünde dostane bir gülümsemeyle belirirdi.

Hiç yaşlanmayan, hiç değişmeyen, hiç ölmeyen Eli.

Ensesindeki her bir tüyü, daha önce hiç olmadığı şekilde diken diken eden Eli.

"Sorun değil evlat," derdi Dom.

"Biz buradayız," derdi Mitch.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," derdi Victor.

Hepsi sonunda yalan söylüyordu.

İstedikleri için değil, verdikleri sözü gerçekleştiremeyecekleri için.

Göl, ormanda kırılan dallara benzer bir ses çıkarırdı. Buz ayaklarının altında parçalanmaya başlardı.

"Geri dön!" diye seslenirdi ama bunu onlara mı yoksa Eli'a mı söylediğini bilmiyordu. Önemli de değildi. Kimse dinlemiyordu.

Gölün karşısındaki Eli, onlar için, *onun* için geliyordu. Onun ayaklarının altındaki buz, pürüzsüz ve sağlamdı ama ne zaman bir adım atsa bir başkası ortadan kayboluyordu.

Adım.

Göl, Dominic'in altında paramparça oluyordu.

Adım.

Mitch bir taş gibi suya batıyordu.

Adım.

Dol düşüp suyun altında kayboluyordu.

Adım.

Victor dalıyordu.

Adım.

Teker teker boğuluyorlardı.

Adım.

Ve sonra yalnız kalıyordu.

Eli ile.

"Merhaba Sydney," diyordu.

Bazen elinde bir bıçak olurdu.

Bazen bir silah.

Bazen uzun bir ipi vardı.

Ama Sydney'in elleri her zaman boştu.

Savaşmak, yerini korumak, canavarla yüzleşmek istiyordu ama vücudu ona her zaman ihanet ederdi. Botları her zaman kıyıya döner ve koşarken kayıp savrulurdu.

Bazen neredeyse başarırdı.

Bazense yakınından bile geçemezdi.

Ama ne yaparsa yapsın, rüya hep aynı şekilde sona ererdi.

XII

DÖRT YIL ÖNCE

DRESDEN

Syd nefes nefese oturdu.

Buzun kırılma sesiyle, bir gölün tıslayıp çatırdamasıyla uyanmıştı. Seslerin onu rüyasından buraya takip etmediğini, mutfaktan geldiklerini anlaması biraz zaman aldı.

Kırılan yumurtaların sesi.

Bir tavada pişen pastırmanın tıslama ve çıtırtısı.

Sydney'in ebeveyni asla kahvaltı hazırlamazdı. Her zaman yiyecek vardı ya da en azından lavabonun yanındaki kavanozda yiyecek için gereken para ama asla bir aile yemeği olmazdı çünkü bu hepsinin aynı anda evde olmasını gerektirirdi ve filmlerdekinin aksine ne Noel sabahı ne doğum günlerinde ne de rastgele bir salı günü hiç kimse kahvaltı kokusuyla uyanırdı.

Sydney ne zaman pastırmanın çıtırtısı ya da ekmek kızartma makinesinin sesiyle uyansa Serena'nın evde olduğunu bilirdi. Serena her zaman kahvaltı hazırlar, yiyemeyecekleri kadar çok şeyden oluşan gerçek bir yemek ziyafeti verirdi.

"Aç mısın uykucu?" derdi Serena hep, ona bir bardak meyve suyu koyarken.

Ve bir anlık uyku sersemliğiyle, odanın ayrıntılarını net bir şekilde göremeden önce, Sydney neredeyse mutfaktaki ablasını yakalamak için yataktan fırlayacaktı.

Kalbi hızlandı. Ama sonra, garip apartman duvarlarını ve tanıdık olmayan komodinin üzerinde duran ve Serena Clarke'tan geriye kalan her şeyi içeren kırmızı metal tenekeyi gördü ve gerçek, olanca gücüyle geri geldi.

Dol, yatağın kenarından Syd'e olan bağlılığı ile köpeklerin yiyeceğe olan düşkünlüğü arasında bölündüğü belli bir halde sızlanıyordu.

Kulaklarının arasını okşayarak, "Aç mısın uykucu?" diye sordu. Dol, rahatlamış bir şekilde havladı ve dönüp burnuyla kapıyı açtı. Sydney onu odaya kadar takip etti. Kiralık bir evdi burası, kaldıkları on birinci evdi ve beşinci şehirdi. Güzel bir yerdi, her zaman güzel yerler olurdu. Neredeyse altı aydır yoldaydılar –altı aydır kaçıyorlardı– ve o hâlâ etrafta nefesini tutarak dolaşıyor, içten içe Victor'ın onu göndermesini bekliyordu. Sonuçta, Sydney'in sonrasında onlarla kalabileceğine dair bir şey hiç söylememişti. Sadece Victor ona gitmesini söylememişti ve o da gitmek için hiç izin istememişti.

Mitch mutfakta kahvaltı hazırlıyordu.

"Merhaba evlat," dedi. Ona böyle hitap edebilen tek kişi Mitch idi. "Yemek ister misin?"

Yumurtaları iki tabağa bölüyordu; üçü kendisine, biri ona (ama Sydney her zaman pastırmanın yarısını alırdı).

Tabağından bir parça pastırma alıp kopardı, Dol ile bölüştü ve kiralık daireye baktı.

Tam olarak ev hasreti değildi hissettiği şey.

Sydney, ebeveynini özlemiyordu. Bunun için kendini kötü hissetmesi gerektiğini biliyordu ama işin gerçeği, onları ortadan kaybolmasından çok önce kaybetmiş gibi hissediyordu; ilk anıları toplanmış valizler ve uzun süreli bakıcılardan ibaretti ve sonuncu anısı da onu kazadan sonra hastanede bırakan ebeveyn şeklindeki iki gölgeydi.

Şimdi sahip olduğu şey ona annesi ve babasından çok daha fazla bir aile gibi geliyordu.

"Victor nerede?"

"Ah..." Mitch'in yüzünde o ifade vardı yine, yetişkinlerin sizi her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalışırken takındıkları o temkinli şekilde ayarlanmış boş bakış. Size bir şey *söylemezlerse* bunu bilmeyeceğinizi varsayarlardı her zaman. Ama bu doğru değildi.

Serena, birinin yalan söylediğini her zaman anlayabileceğini söylerdi çünkü söylenmeyen tüm şeyler havada asılı kalır ve fırtına öncesindeki basınç gibi onu ağırlaştırırdı.

Sydney, Victor'ın yalanının kapsamını bilmiyor olabilirdi ama yine de ortada hâlâ bir sorun vardı ve kendini belli ediyordu.

"Sadece yürüyüş yapmak için dışarı çıktı," dedi Mitch. "Eminim yakında döner."

Sydney, Mitch'in de yalan söylediğini biliyordu.

Mitch boş tabağını kenara itti.

"Tamam," dedi iskambil destesini çıkararak. "Çek."

Bu, Merit'ten sonraki ilk birkaç günden beri, gizlenmeleri gerektiği dönemde dışarı çıkma arzusu belirdiğinde oynadıkları bir oyundu ve Victor'ın yokluğu Syd ve Mitch'in birlikte çok fazla zaman geçirmesi (ve iyi huylu eski mahkûm, doğal olarak, ölüleri diriltme yeteneği olan on üç yaşındaki biriyle ne yapması gerektiğini bilmiyordu) anlamına geliyordu.

"Ne yapardın?" diye sordu. "Yani böyle olmasaydı..." Cümlesini tamamlamadı.

Sydney onun *evini* düşündüğünü biliyordu ama, "Brighton'da mı? Muhtemelen okulda olurdum," dedi.

"Okulu seviyor muydun?"

Sydney omuz silkti. "Öğrenmeyi seviyordum."

Bunu duyan Mitch'in gözleri parladı. "Ben de. Ama hiçbir zaman bir yerde uzun süre kalamadım. Koruyucu evler falan. O yüzden *okul* da pek umurumda olmadı... Ama öğrenmek için buna ihtiyacın yok. Sana öğretebilirim..."

"Gerçekten mi?"

Mitch biraz kızardı. "Şey, bilmediğim çok şey var. Ama belki, birlikte öğrenebiliriz." O sırada cebinden desteyi çıkardı. "Buna ne dersin; kupa edebiyat olacak. Sinek, bilim. Karo tarih. Maça da matematik. Bu bize iyi bir başlangıç sunacaktır."

"Ya resimli kartlar?" diye sordu Syd.

Mitch kinayeli bir gülümsemeyle baktı. "Resimli kartlarda dışarı gezmeye çıkıyoruz."

Şimdi Sydney nefesini tuttu ve bir papaz ya da kız çekebilmek umuduyla tam ortadan bir kart çekti.

Sinek altılı.

"Bir dahaki sefere iyi şanslar," dedi Mitch dizüstü bilgisayarını çıkararak. "Tamam, bakalım bu mutfakta ne tür deneyler yapabiliriz..."

Kapı açılıp Victor içeri girdiğinde, ev yapımı bir lav lambası yapmakla meşguldüler. *Yorgun* bir hali vardı, yüzü sanki acı çekiyormuş gibi gergindi. Sydney, havanın bile omuzlarına ağır geldiğini hissetti.

"Aç mısın?" diye sordu Mitch ama Victor onu eliyle geçiştirdi ve mutfak masasındaki bir sandalyeye çöktü. Tabletini aldı ve dalgın dalgın gezinmeye başladı. Mitch hemen yanına bir fincan sade kahve koydu.

Sydney tezgâha tüneyip Victor'ı incelemeye başladı.

Ne zaman bir hayvanı ya da bir insanı diriltse bunu bir bağı, karanlıkta yüzen bir şeyi gözünde canlandırarak yapardı. O bağı yakalayıp kendisine doğru çektiğini ve onları yeniden ışığa çıkardığını hayal ederdi. Ama bittiğinde, bağı hiçbir zaman tam olarak bırakmazdı. Bunu tam olarak nasıl yapacağını bilmiyordu. O yüzden bunu şimdi Victor evdeyken de şehirde volta atarken ne kadar uzağa giderse gitsin hissedebiliyordu; sanki enerjisi, stresi, Sydney'e ulaşana dek o görünmez ipi titreştiriyormuş gibiydi.

Ve bu ağır hava olmasa bile Mitch'in Victor'a bakışından, Victor'ın ona bakmayı reddedişinden bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu.

"Ne oldu Sydney?" diye sordu başını kaldırmadan.

Bana doğruyu söyle, diye düşündü. *Bana sadece doğruyu söyle.*

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Sydney.

Victor'ın soğuk mavi gözleri yukarı kayarak onunkilerle buluştu.

Ağzında, yalan söylediğinde yaptığı gibi bir gülümseme belirdi. "Daha iyi olmamıştım."

XIII

ÜÇ YIL ÖNCE

BAŞKENT

Sydney, tenini ısıran güneş ışığı altında, ağacın etrafında dolanıyordu.

İskambilde resimli kartlardan birini, kupa kızını, çekmişti ama hava o kadar güzeldi ki sırf daireden çıkabilmek için Victor'ın ona verdiği maçayı kullanabilirdi.

Victor.

Sydney gözlerinin önünde kapıya yaslanışını, vücudu yerde kıvrılırken bir çığlığı bastırmaya çalışmasını görmüştü. Acı da vardı, evet, göğsünü delip geçen bir şey ve ardından gelen karanlık ama işin bu kısmı Sydney'i rahatsız etmiyordu.

Onu rahatsız eden şey *Victor* idi. Onun ölümüydü.

Çünkü bu, Sydney'in suçuydu.

Victor ona güveniyordu ve Sydney, onu yüzüstü bırakmıştı.

Onu yanlış bir şekilde geri döndürmüştü.

Kırık.

İşin sırrı buydu. Yalan.

"Ölüm gibi hissettiriyor."

Sydney yürürken gözlerini yosunlu zeminden kaldırmadı. Biri ona baksa muhtemelen bir çiçek aradığını düşünürdü ama baharın sonlarıydı, yavru kuşların kendilerini yuvadan atıp uçmayı umdukları zamanlardı. Kuşların hepsi başaramazdı. Ve

Sydney her zaman hayata döndürecek şeyler arardı. Üzerinde çalışabileceği denekler.

Sydney bir bedenin içine uzanıp onu hayata döndürmeyi zaten biliyordu. Ama ya o şey uzun süredir ölü idiyse? Ya ceset orada yoktuysa? Bağı bulması için ne kadarlık bir kısmının olması gerekiyordu? Ne kadar azı yeterli olurdu?

Dol, yakındaki çimenleri koklamakla meşguldü ve Mitch de arazinin diğer tarafında, bir yamaca yaslanmış, bir dizinde yıpranmış bir kitap ve gözünde güneş gözlüğüyle dinleniyordu.

Başkentteydiler ve Fulton ne kadar düzlük ise burası bir o kadar inişli çıkışlıydı ve gökdelenler kadar parkı da olan bir şehirdi.

Burayı beğenmişti. Kalabilmeyi isterdi. Yapmayacaklarını biliyordu.

Burada olmalarının tek nedeni, Victor'ın birini arıyor olmasıydı. Başka bir DÜ'yü. Sydney'in bozduğu şeyi onarabilecek birini.

Syd'in ayağının altında bir şey çatırdadı.

Aşağı baktı ve yavru bir ispinozun buruşmuş bedenini gördü. Kuş, minicik bedeni yosunlara batacak kadar uzun bir süredir oradaydı. Tüylerinin dökülmesine ve bir kanadının kopmasına, kırılgan kemiklerin ayakkabısının altında bir yumurta kabuğu gibi parçalanmasına yetecek kadar uzun bir süredir.

Syd küçük cesedin üzerine çömelerek dizlerinin üstüne çöktü.

Bir bedene yeniden hayat vermek bir şeydi. Bedeni en baştan inşa etmek ise bambaşka bir şey. İnsanın tek bir şansı olurdu –Sydney bunu zor yoldan öğrenmiş, bağlar çözülmüş, kemikler dokunuşu altında ufalanıp kül olmuştu– ama güçlenmenin tek yolu da pratik yapmaktı. Ve Sydney güçlenmek istiyordu, güçlenmesi gerekiyordu; işte bu yüzden parmaklarını nazikçe kuşun kalıntıları üzerine kıvırdı, gözlerini kapadı ve uzandı.

Karanlığın içinde bir bağ, bir iplik, bir tutam ışık ararken soğuk içinde dalgalandı. Orada bir yerdeydi, henüz göremeyeceği kadar zayıftı. Bunun yerine hissederek ilerlemesi gerekiyordu.

Ciğerleri acıdı ama uzanmaya devam etti çünkü biliyordu ki neredeyse, neredeyse...

Sydney avucunun altındaki kuşun seğirdiğini hissetti.

Bir nabız gibi çırpındığını.

Ve sonra...

Sydney'in gözleri açıldı, kuş dengesiz kanatlarıyla yükselirken dudaklarını hafif bir serinlik okşadı. Kendini ağacın dallarına doğru yükseltiyordu.

Syd topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve titrek bir nefes verdi. "Pekâlâ, *bu* güzel bir numaraydı."

Başını kaldırdı ve bir anlığına, sadece bir anlığına, kendini bir hayalete bakarken buldu. Beyaz sarı saçlar ve buz mavisi gözlerle, kalp şeklindeki bir yüze yerleştirilmiş göz kamaştırıcı bir gülümseme.

Ama bu, Serena değildi.

Yakından bakıldığında, ablasından daha çıkık elmacık kemikleri, daha geniş bir çenesi, yaramaz bir ışıkla dans eden gözleri vardı. Dol'un dudağı hafifçe kıvrıldı ve dişlerini gösterdi ama yabancı elini uzattığında, köpek onu dikkatle kokladıktan hemen sonra sakinleşti.

"Uslu çocuk," dedi Serena olmayan kız. Sesinde melodik bir kıvılcım vardı. Gözleri Sydney'e kaydı. "Seni korkuttum mu?"

"Hayır," diyebildi boğazı sıkışarak. "Sadece başka... başka birine benzettim."

Yabancı ona düşünceli bir gülümsemeyle baktı. "İyi biridir umarım." Sonra dalları işaret etti. "Orada, o kuşa ne yaptığını gördüm."

Sydney'in kalbi hızlandı. "Ben bir şey yapmadım."

Kız güldü, hafif, neşeli bir sesle. Sonra ağacın gövdesinin arkasına geçti. Diğer tarafta yeniden ortaya çıktığında *başka biriydi.* Sadece bir saniye, bir adım geçmişti ama sarışın kız gitmiş ve Sydney kendini Mitch'in tanıdık yüzüne bakarken bulmuştu.

"Burası büyük bir dünya evlat," dedi adam. "Yetenekleri olan tek kişi sen değilsin."

Gerçekten o olmadığını biliyordu. Sadece gerçek Mitch hâlâ karşıda kitabını okuduğu için de değil, şimdi bile sesinin ardında duyulan aksanı yüzünden.

Yabancı, Sydney'e doğru bir adım attı ve bunu yaparken vücudu yine değişti. Mitch ortadan kayboldu; yerine fırfırlı bir etek giymiş, sarı buklelerini dağınık bir topuz yapmış, uzun boylu, genç bir kadın geldi.

Kadın kendine baktı. "Bu en sevdiğim," dedi Sydney'den çok kendine.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Syd.

Yabancı tek kaşını kaldırdı. "Ben bir şey yapmadım," dedi Syd'in sözlerini tekrarlayarak. Ve sonra gülümsedi. "Gördün mü? İkimiz de gerçeği bilirken yalan söylemek aptalca değil mi?"

Sydney yutkundu. "Sen bir DÜ'sün."

"DÜ?"

"DoğaÜstü. Bize... böyle diyorlar."

Kız düşündü. "DoğaÜstü. Bunu sevdim." Aşağı baktı ve neşeyle haykırdı. "İşte," dedi çimenlerin arasından minik bir kuşun kafatasını alarak. "Sen benim numaramı gördün. Bana kendininkini tekrar göster."

Sydney bir yüzükten daha büyük olmayan kafatasını aldı. Bozulmamıştı, kusursuzdu ama yeterli değildi.

"Yapamam," dedi onu geri vererek. "Çok eksik var."

"Syd?" diye seslendi Mitch.

Yabancı, arka cebinden katlanmış bir sayfa ayracıyla buklelerinden bir kalem çıkardı. Kenarına bir şeyler karaladı ve uzattı.

"Bir arkadaşa ihtiyacın olursa diye." Ona yaklaştı. "Bizim gibi kızlar birbirine destek olmalı," diye ekledi göz kırparak.

Mitch, bir kez daha Sydney'in adını söyledi.

"Gitsen iyi olur," dedi yabancı. "Koca adamın endişelenmesini istemem." Parmaklarını Dol'un ağızlığında gezdirdi. "Kızımıza iyi bak," dedi köpeğe.

"Görüşürüz," dedi Syd.

"Buna eminim."

Mitch arazinin karşısında onu bekliyordu. "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

Sydney omuz silkti. "Sadece bir kız," dedi, adını sormadığını fark ederek. Omzunun üzerinden dönüp baktığında yabancının hâlâ ağaca yaslanmış, küçük beyaz kafatasını ışığa doğru tuttuğunu gördü.

O gece, Sydney numarayı telefonuna kaydetti.

Ertesi gece, kıza bir mesaj attı.

Sana söylemeyi unuttum. Adım Sydney.

Nefesini tutup bekledi.

Cevap birkaç saniye sonra geldi.

Tanıştığıma memnun oldum Sydney, diyordu.

Ben de June.

XIV

DÖRT HAFTA ÖNCE

HALLOWAY

Syd, arka cebindeki telefonunun titrediğini hissettiği sırada Mitch'in pastayı toplamasına yardım ediyordu.

Özür dileyerek odasına girdi ve mesajı okumadan önce kapıyı arkasından kapattı.

June: Doğum günün kutlu olsun, Syd xoxo

Gülümsediğini hissetti.

June: İyi bir şeyler bulabildin mi?

Syd ona pilot ceketinin bir fotoğrafını gönderdi.

Syd: Üzerime olmadı.

June: Vintage'ın modasının asla geçmemesi iyi olmuş ;)

Sydney dolabın aynasına dönerek yansımasını inceledi.

On sekiz.

Öyle görünmese de resmen bir yetişkindi.

Botlarını inceledi. Mavi saçlarını. Pilot ceketini. Cidden ona göre çok büyüktü. Üzerine olması ne kadar sürerdi? On yıl mı? Yirmi mi?

Victor, Sydney'in büyüme şeklinin, daha doğrusu büyümeme şeklinin, onun ölüm şekliyle, uzuvlarını donduran ve nabzını durduran buzlu suyla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Üzerinden bunca zaman geçmiş olmasına rağmen hayati fonksiyonları hâlâ yavaş, teni hâlâ dokunulduğunda soğuktu. Diğer herkes değişiyordu; Victor her geçen yıl daha da zayıflıyor ve ifadesi sertleşiyor, Mitch'in gözlerinin etrafında çizgiler beliriyor, Dol'un ağzının kenarları beyazlaşıyordu.

Sadece Sydney aynı kalıyor gibiydi.

Ve Eli, diye düşündü içinden bir ürperti geçerken. Ama Eli gitmişti. Ve Syd de onu çağırmayı, onu zihnine davet edip durmayı bırakmalıydı.

Syd yatağın kenarına çöktü.

Syd: Neredesin?
June: Merit'e yeni geldim.

Sydney'in nabzı hızlandı.

Syd: Gerçekten mi? Ne kadar kalacaksın?
June: İş için geldim. Sadece geçiyorum.
Syd: Keşke orada yanında olabilseydim.
June: Olabilirsin ;)

Ama ikisi de bunun o kadar basit olmadığını biliyordu.

Sydney, Victor'ı bırakmazdı ve Victor'a göre Merit ve orada bıraktıkları her şey, geçmişe aitti.

XV

İKİ YIL ÖNCE

GÜNEY BROUGHTON

Ölü fare, Sydney'in masasında çiçekli bir bulaşık havlusunun üzerinde yatıyordu.

Ona bir kedinin saldırdığı belliydi, ısırık izleri ve eksik parçalar vardı. Kemirgenin yarısından fazlası duruyordu ama bir bütün de değildi. Yazın sonlarıydı ve Syd, kokunun birikmesini önlemek için pencereyi açmıştı.

Dol çenesini pencere pervazına dayamış, o çalışırken yangın merdivenindeki havayı kokluyordu. Pek çok kez küçük bir hayvanı diriltmiş, hayvan canlanır canlanmaz parmaklarından kaçarak daireye doğru koşup kanepenin altına ya da bir dolabın arkasına gömülmüştü. Pek çok kez onu çıkarmaya yardım etmek için Mitch çağrılmıştı. Victor onun pratik yaptığını fark etmiş, hatta onu cesaretlendirmişti ama tek bir kuralı vardı: Geri getirdiği hayvanların hiçbirini tutamazdı. Onları serbest bırakacaktı. Veya bertaraf edileceklerdi (elbette ki bunun tek istisnası Dol idi).

Koridorun sonunda bir kapı açılıp kapandı ve köpeğin kulakları dikildi.

Victor geri dönmüştü.

Sydney, sesinin tonundan veya Mitch'in tepkisinden iyi haberler almayı umarak, nefesini tutup dinledi. Ama saniyeler içinde, başka bir çıkmaz sokağa denk geldiğini anladı.

Göğsü sıkıştı ve dikkatini tekrar ölü fareye çevirerek avuçlarını minik, tüylü cesedin üzerine koydu. Sırt çantası, masanın yanındaki yatakta, küçük kırmızı teneke hemen üzerinde duruyordu. Sydney'in bakışları ona kaydı ve bu hareket neredeyse batıl bir inanç gibiydi, sanki omzunun üzerinden bir fiske tuz fırlatmak ya da tahtaya vurmak gibiydi. Sonra gözlerini kapadı ve uzandı. Bedenin ötesine, karanlığın içinde o bağı aramaya. Her geçen saniye soğuk, parmaklarından tırmanıp bileklerine ve dirseklerine doğru tırmanıyordu.

Ve sonunda, bağ parmaklarına değdiğinde avucunda bir seğirme hissetti.

Syd nefesini tuttu, gözlerini kırpıştırdı ve fare tek parça ve canlıydı ve ellerinden fırlayıp hızla masada koşmaya başlamıştı.

Atılıp küçük kemirgeni yakaladı ve onu yangın merdivenine koyup peşinden gelemeden pencereyi kapattı. Ne kadar küçük olsa da Victor ve Mitch'e bu başarısından bahsetmek için heyecanla salona doğru yöneldi.

Ama yolun yarısında yavaşladı, durdu. Mitch'in sesindeki bir şey yüzünden olduğu yerde kaldı.

"... Bu gerçekten gerekli mi?"

"Bu bir hesaplama işi," diye yanıtladı Victor soğuk bir sesle. Bir duraklama oldu. Bardakta hareket eden buzun sesi duyuldu. "İnsanları öldürmekten *zevk aldığımı* mı sanıyorsun?"

"Hayır... Bilmiyorum... Bazen doğru olanı seçmek yerine en kolayı seçtiğini düşünüyorum."

Alçak, alaycı bir homurdanma. "Eğer hâlâ Serena'ya olanlara takılı kaldıysan..."

Sydney'in nefesi bu isme takıldı. Neredeyse üç yıldır kimsenin ağzından çıkmamış isme.

"Başka bir yol olabilirdi," dedi Mitch.

"Yoktu," diye gürledi Victor. "Ve bilmiyormuş gibi yapmak istesen de sen de bunu biliyorsun."

Sydney elini ağzına bastırdı.

"Beni o gecenin kötü adamı yap Mitch. Ellerindeki tüm kiri temizle. Ama Serena Clarke sadece bir kurban, hatta bir kazazedeymiş gibi davranma. O bir düşmandı, bir silahtı ve onu öldürmek sadece akıllıca ya da kolay değildi; doğruydu da."

Koridordaki parkelerde yürüyen Victor'ın ayak sesleri duyuldu.

Syd hızla odasına çekildi. Pencereye gitti, pencereyi açtı ve yangın merdivenine çıktı. Dirseklerini metal tırabzana dayadı, parmaklarını acıtacak kadar sıkı yumruklar yapmıyormuş da sadece dalgın dalgın şehre bakıyormuş gibi yapmaya çalıştı.

Ama Victor, Sydney'in kapısının önünden geçerken yavaşlamadı bile.

O gittiğinde, dizlerinin üzerine çöküp başını parmaklıklara yasladı.

O geceye dair bir anı canlandı zihninde. Kulağındaki Serena'nın sesine dair bir anı. Ona kaçmamasını söyleyen sesini, Sydney'in zihninin sakinleşmesini, uzuvlarının emir altında yumuşamasını düşündü. Soğuk otoparkı ve kafasına dayanan silahı. Uzun duraklamayı ve ardından ablasının gitmesini söyleyen emrini. Güvenli bir yer bulmasını söyleyen emrini. Bir zamanlar *birisi* iken şimdi *bir yere* dönüşen güvenliği bulmasını. Victor.

Ama Victor...

Bir yanı çoktan biliyordu.

Biliyor olmalıydı.

Sydney çığlık atacağını hissetti. Bunun yerine, gitti. Yangın merdivenini ikişer ikişer indi ve katları teker teker inerken adımlarının çıkardığı sesi umursamadı bile.

Sokağa çıktı ve devam etti.

Bir blok, üç blok, beş... Sydney nereye gittiğini bilmiyor, sadece geri dönemeyeceğini biliyordu. Victor'ın gözlerine bakamazdı.

Arka cebinden cep telefonunu çıkardı ve June'u aradı. Neredeyse bir yıldır mesajlaşıyor; nerede oldukları, ne yaptıklarına dair küçük notlar, hikâyeler paylaşıyorlardı ama Syd daha önce onu hiç *aramamıştı.*

Telefon çaldı, çaldı, çaldı.

Ama kimse açmadı.

Sydney'in adımları yavaşladı, ilk şok dalgası daha ağır bir şeye dönüştü. Etrafına bakındı. Dar bir sokaktaydı, tam bir ara sokak sayılmasa da ana cadde de değildi. İnsanlar şehirlerin uyumadığını söylerdi ama sessizleştikleri oluyordu. Ve kararkıkları.

Arkanı dön, dedi kafasında bir ses ama Victor'ın sesine benziyordu ve Sydney de bu yüzden yoluna devam etti.

Ve bu bir hataydı.

Hataların olayı her zaman büyük ya da bariz olmamalarıdır. Bazen basittirler. Küçük. Yürümeye devam etme kararı gibi. Sağ yerine sola dönmek gibi. Yanlış yöne atılan birkaç fazla adım gibi.

Sydney onları, yani iki adamı, gördüğünde yeniden June'u aramaya çalışıyordu. Biri siyah bir deri ceket giymiş, diğeri boğazına bir fular dolamıştı.

Yürümeyi bıraktı, arkasını dönmekle devam etmek arasında kalmıştı. Ya öndeki adamlara sırtını dönecek ya da kol mesafesinde yanlarından geçmek zorunda kalacaktı. İlk başta onu fark etmemişler ya da en azından fark etmemiş gibi davranmışlardı ama şimdi ona bakıp gülümsüyorlardı.

Adamlar, Syd'in Mitch'le izlediği filmlerdeki gibi tehlikeli görünmüyordu ama bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordu çünkü bugüne kadar ona zarar vermiş herkes hep güvenilir *görünmüştü.* Ve hareketsiz kaldıkça, onlardan yayılan kötülüğün ucuz bir parfüme benzer kokusunu bir o kadar yoğun hissetti. Koklayabildiği ve tadabildiği bir şeydi.

"Hey, küçük kız," dedi biri ona doğru ilerleyerek. "Kayıp mı oldun?"

"Hayır," dedi Sydney. "Ve ben küçük bir kız değilim."

"Farklı zamanlarda yaşıyoruz," dedi ikincisi. "Çok hızlı büyüyorlar."

Syd, ona nasıl bu kadar çabuk yaklaştıklarını bilmiyordu ama gitmek için arkasını dönerken bir el onu yakasından yakaladı.

Deri ceketli adam, bir kolunu omzuna dolayarak sırtını kendisine yaslamıştı. "Ah, hadi ama kabalık etme."

"Bırak beni," diye hırladı Syd ama adam öyle çok sıkıyordu ki nefes alamıyor, düşünemiyordu. Kaburgalarına sert bir şeyin battığını hissetti ve bunun bir silah olduğunu anladı. Onu elinden almaya çalışarak iki büklüm döndü.

"Dikkat et," dedi diğeri yaklaşarak. "Heyecanlı bir tip."

Syd diğer adamı tekmelemeye çalıştı ama o adam geri sıçrayarak parmağını salladı. Parmakları silaha değiyor ama silahı tam olarak alamıyordu.

İlk adamın sıcak ve ekşi nefesini yanağında hissediyordu. "Hadi, şimdi biraz eğlenelim."

Syd kafasını adamın burnuna geçirdi ya da denedi ama yalnızca çenesine isabet etmişti. Yine de kemiğe çarptı, bir dişin çatırtısını duydu ve adam belinden yere düşen silahla geriye sendelerken, o da serbest kalarak elleri ve dizleri üzerine düştü. Syd silaha atıldı ve adamlardan biri bileğini tutup *çekmeden* hemen önce parmakları kabzayı kavradı.

Dönüp namlusunu adamın kalbine nişan alarak silahı kaldırırken, sokağın zemini dirseklerini çizip incik kemiğini sıyırdı.

"Bırak dedim," diye hırladı Syd.

"Ah, kahretsin," dedi fularlı adam ama diğeri, ağzından kanlar fışkırarak Syd'e alayla bakıyordu.

"Bu kadar küçük bir kız için bu çok büyük bir silah."

"Bırak."

"Nasıl kullanacağını biliyor musun ki?"

"Evet." Sydney bunu söylerken tetiği sıktı, geri tepmeye ve patlamaya kendini hazırladı.

Ama hiçbir şey olmadı.

Adam güldü; kısa, havlamaya benzer bir ses çıkardı ve silahı elinden düşürdü. Kayarak uzaklaştı.

"Küçük kaltak," dedi, sanki bir böcekmiş de onu ezecekmiş gibi botlarını kaldırarak. Ayağını sertçe indirdi. Ya da en azından

buna yeltendi ama bacağı yarı yolda kilitlenmiş gibi kalakaldı ve sonra sıktığı dişlerinden çıkardığı korkunç bir sesle yere devrildi. Bir an sonra ikinci adam da devrildi ve Victor soğuğa karşı kaldırdığı yakasıyla sokakta onlara doğru yürümeye başladığında adamların uzuvları sarsılmaya başladı.

Şokla karışık bir rahatlama her yanını sardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Yerdeki adamlar sessiz bir ızdırap içinde kıvranıyor, burunlarından kan sızıyor ve gözlerindeki damarlar çatlıyordu.

Victor, düşen silahı almak için diz çöktü. "Biraz minnet hoş olurdu."

Titreyen bacakları üzerinde ayağa kalkarken öfkesi onu ele geçirmişti bile. "Beni *takip ettin*."

"Ahlaki doğruluğu denemeye kalkma Sydney. Gizlice kaçtın."

"Ben gitmeyi seçtim. Bir tutsak değilim."

"Sen bir *çocuksun* ve ben de seni koruyacağıma söz verdim..."

"Tutamayacağın bir söz, başka bir *yalandır*," diye tersledi Syd. Herkesin yalan söylemesinden bıkmıştı.

Mitch, Victor'ın iyi olduğunu söylediğinde yalan söylüyordu. Eli ona zarar vermeyeceğini söylediğinde yalan söylüyordu. Serena asla gitmeyeceğini söylediğinde yalan söylüyordu. Ve Victor, döndüğünden beri her gün ona yalan söylüyordu.

"Beni kurtarmanı istemiyorum," dedi Sydney. "Kendim kurtulmak istiyorum."

Victor elindeki silahı tarttı. "Pekâlâ," dedi silahı ona uzatarak. "İlk adım, güvenliği kapatmaktır."

Sydney silahı aldı ve elindeki ağırlığına hayret etti. Beklediğinden daha ağırdı. Beklediğinden daha hafifti. Başparmağını yandaki mandalın üzerine koydu.

"Eğer istersen," dedi Victor sokağın başına doğru dönerek. "Sana ateş etmeyi öğretirim."

Sydney gitmesine hazır değildi.

"Victor," diye seslendi silahı kavrayarak. "Yaptın mı?"

Victor yavaşlayarak durdu. Döndü. "Neyi yaptım mı?"

Sydney bakışlarını tuttu. "Serena'yı sen mi öldürdün?"

Victor sadece iç geçirdi. Bu soru onu gafil avlamamış gibiydi ama bir cevap da vermedi. Sydney silahı kaldırdı ve Victor'ın göğsüne çevirdi. "*Yaptın* mı?"

"Sence?"

Sydney'in tutuşu sıkılaştı. "Senin söylemene ihtiyacım var."

Victor ona doğru yavaşça, kararlı bir şekilde ilerledi. "Tanıştığımızda seni uyarmıştım, ben iyi bir insan değilim."

"*Söyle*," dedi Syd.

Victor bir kol mesafesine geldi ve sadece kaburgalarına dayanan silah yüzünden durdu. Başını eğip Syd'e baktı. "Evet. Serena'yı ben öldürdüm."

Sözler canımı yakmıştı ama acı donuktu. Bir bıçak yarası ya da buzlu suya dalmak gibi değildi; bir korkunun gerçek, şüphenin doğru çıkmasının verdiği derin bir ağrı gibiydi.

"Neden? Neden bunu yaptın?"

"Dengesiz ve ölçülemez biriydi, yoluna çıkan herkes için bir tehditti."

Onun hakkında konuşma şekli, her şey hakkında konuşma şekli, sanki bunlar sadece bir denklemdeki değişkenlermiş gibiydi.

Ama Serena bir değişken değildi. Çözülmesi gereken bir problem de.

"O benim ablamdı."

"Seni öldürecekti."

"Hayır," diye fısıldadı Syd.

"Onu öldürmeseydim polisler hâlâ onun kontrolü altında olacaktı. Eli asla yakalanmayacaktı. Hâlâ özgür olacaktı."

Sydney ürperdi ve elindeki silah titremeye başladı. "Neden cesedini yaktın?"

"Onu geri getirme ihtimalini göze alamazdım." Victor'ın eli silaha gitti. Parmaklarını gevşekçe namlunun etrafına doladı. Tetiği çekmek istese hareketi durduracak kadar değil, sadece

silahı sabit tutacak kadar. "İstediğin bu mu? Beni öldürmek onu da geri getirmeyecek. Ben ölürsem kendini daha güvende hissedecek misin? İyi düşün, Sydney. Hepimiz seçimlerimizle yaşamak zorundayız."

Sydney titredi.

Ve sonra silahı bıraktı.

Victor silahı yere çarpmadan yakaladı. Şarjörü çıkardı ve sonra göz göze gelmeleri için dizlerinin üzerine çöktü.

Sydney'in çenesini avucuna alarak, "Bana bak," dedi soğuk bir tavırla. "Bir daha birine silah doğrulttuğunda, tetiği çekmeye hazır olduğundan emin ol."

Doğruldu, silahı yakındaki bir sandığa koydu ve uzaklaştı.

Sydney kollarını bedenine dolayıp kaldırıma çöktü.

Telefonu nihayet çalmaya başladığında orada ne kadardır oturduğunu bilmiyordu. Titreyen elleriyle cebinden cep telefonunu çıkarıp açtı.

"Hey, ufaklık," dedi June nefes nefese. "Üzgünüm, bir işi bitiriyordum. N'aber?"

∞

On dakika sonra Sydney, bütün gece açık olan türden bir lokantada oturmuş, elinde bir fincan siyah çay tutuyordu.

Bu, June'un fikriydi.

Syd'in karşısındaki koltuk boştu ama gözlerini çayından, kulağını cep telefonundan ayırmazsa diğer kızın hemen karşısında oturduğunu hayal edebiliyordu. Başka bir şehirdeki başka bir lokantadan gelen götürülmeye hazır bir siparişin zili, bir fincandaki şekeri karıştıran bir kaşık gibi sesler telefon hattında yumuşak bir ses perdesi oluşturuyordu.

"Çalıştığını söylemiştin," dedi Syd havadan sudan konuşmaya çalışarak. "Ne iş yapıyorsun?"

Bir duraklama. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"İnsanları öldürüyorum."

Sydney yutkundu. "Kötü insanları mı?"

"Tabii, çoğu zaman."

"İşini seviyor musun?"

Bir solukla kahkaha arasında yumuşak bir ses geldi hattın diğer ucundan. "Evet dersem hakkımda ne düşünürsün?"

Syd boş masaya baktı. "En azından dürüst olduğunu düşünürdüm."

"Bu gece ne oldu?" diye sordu June. "Konuş benimle."

Ve Sydney dediğini yaptı. Kelimeler, dudaklarından öylece dökülüyordu. June'la konuşmanın ne kadar kolay olduğuna, onca sır arasında gerçeği paylaşmanın ne kadar iyi geldiğine inanamıyordu. Serena öldüğünden beri, kimseyle kendini bu kadar rahat hissetmemişti. Suyun altında kaldıktan sonra derin bir nefes almak gibiydi.

June'la konuşmak ona kendini *normal* hissettirdi.

Ona Victor'ı ve Mitch'i anlattı. Ablasından, boğuldukları günden; kendisinin ağır ağır Serena'nınsa birden geri dönüşünden bahsetti. Ona Serena'nın güçlerinden ve Eli'dan bahsetti.

"Şu Eli da bizim gibi mi?" diye sordu June.

"Hayır," dedi Sydney sertçe. Sonra derin bir nefes aldı. "Demek istediğim, o da bir DÜ. Ama bizim gibi değil. Bizde bir sorun olduğunu düşünüyor. Var olmamamız gerektiğini. Bu yüzden bizi öldürmeye başladı. Victor onu durdurmadan önce düzinelerce insanı öldürdü." Sydney'in sesi sonunda bir fısıltıya dönene kadar alçaldı. "Ablam... O ve Eli..."

Ama hepsi Serena'nın suçu değildi.

Eli onu bulduğunda, ablası çok uzun süredir kayıptı.

Sydney de kaybolmuştu ama *onu* bulan Victor olmuştu.

Sydney'in avcıyı onunsa kurdu bulması, Serena'nın suçu değildi.

"Serena'ya ne olduğunu biliyorum," dedi June.

Sydney oturduğu yerde kaskatı kesildi. "Ne?"

Bir iç çekiş. "Birinin yüzünü almak için," dedi June. "Önce onlara dokunmam gerek. Ve dokunduğumda da bir şeyler görüyorum. Her şeyi değil, ne de olsa kafamda bu kadar gereksiz anıya yer yok, sadece onları onlar yapan parçaları, en önemli olayları. Aşklarını, nefretlerini, önemli anlarını. Mitch... O gün parkta, seninle tanışmadan hemen önce koluna dokundum ve onu bir yangının önünde dikilirken gördüm. Alevlerin arasında bir kızın cesedi vardı. Ama hissettiğim tek şey Mitch'in duyduğu pişmanlıktı."

Sydney gözlerini kapadı, belirgin bir şekilde yutkundu. "Serena'yı Mitch öldürmedi," dedi. "Victor öldürdü."

"Neden bunu yapsın ki?" diye sordu June.

Sydney titrek bir nefes verdi. "Ablam insanları kontrol edebiliyordu. Üzerlerinde bir etkisi vardı. Sadece kelimeleri söyleyerek onlara istediği her şeyi yaptırabiliyordu. Güçlüydü, kudretliydi. Fakat... Eli gibiydi. *Bizim* gibi insanların kayıp olduğunu düşünürdü. Bozuk olduğunu."

"Belki de haklıydı," dedi June.

"Bunu nasıl..." diye başladı Sydney.

"Beni bir dinle," dedi June. "Belki de gerçekten bozulmuştuk. Ama kendimizi toparladık. *Hayatta kaldık.* Bizi bu kadar güçlü yapan da bu. Ve aileye gelince... Evet, kan bağı her zaman ailedir ama aile her zaman kan bağına sahip olmak zorunda değildir."

Sydney içi boşalmış, yıpranmış hissediyordu. "Ya sen?" diye sordu. "Senin bir ailen var mı?"

Uzun bir duraklama oldu. "Hayır," dedi June usulca. "Artık yok."

"Onlara ne oldu? Öldüler mi?"

"Hayır," dedi June. "Ama ben öldüm." Uzun bir ara. "Yani artık beni tanımazlar."

"Ama sen en başta sendin. O görüntüne geri dönsen?.."

"Bu biraz karışık. Yapabildiklerim..." dedi usulca, "beni yenilmez kılıyor. Ama sadece başka biri olduğum müddetçe." June tereddütle devam etti: "Ben birini gömdüm. Ailem de. Bir

mezar yoktu ama yine de gittim. Ve öyle de kalması gerekiyor. Geri döndüğümde bir daha kimsenin beni incitemeyeceğine karar verdim. Bunun karşılığında da her şeyden, herkesten vazgeçtim."

Sydney kaşlarını çattı. "Buna değdi mi?"

Uzun bir sessizlik.

Ve sonra June, "Evet", dedi. Masada kıpırdanan bir kahve fincanının sesi. "Ama hey, dediğim gibi, tüm aileler kan bağına ihtiyaç duymaz, değil mi? Bazen yenisini bulmamız gerekir. Bazen şansımız yaver gider ve onlar *bizi* bulur."

Sydney çayına baktı. "Tanıştığımıza gerçekten çok memnunum."

"Ben de."

İkisi de birkaç dakika konuşmadı, kendi restoranlarının ortam gürültüsü aradaki mesafeyi azaltıyordu. June usulca mırıldanırken Syd onun gerçekten orada olup masanın karşısında oturmasını diledi.

Sydney gözlerini kapadı. "Hey, June?"

"Evet, Syd?"

Sesi çatladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Oradan ayrılabilirsin."

Bunu düşünmüştü. Sürekli taşınmaktan, bir sırt çantasıyla yaşamaktan, bir ipucundan diğerine sürekli bir şeyler kovalamaktan ve çıkmaz sokaklara rastlamaktan çok yorulmuştu. Victor'ın acı çekişini izlemekten, bunun kendi hatası olduğunu bilmekten bıkmıştı. Ama işte, tam da bu nedenle gidemezdi. Victor, Serena'yı öldürmüştü, evet ama Sydney de onu öldürüyordu. Tekrar ve tekrar. Onu terk edemezdi. Mitch'i terk *etmeyecekti.* Onlar onun ailesiydi. Geriye kalan tek şey onlardı, onu aralarına alarak ona umut vermişlerdi.

"Syd?"

"Yapamam."

"Öyleyse," dedi June, Sydney masaya düşen bozuk paraların sesini, June'un sandalyesini geri itişini duydu, "eve dönmeni öneririm."

XVI

BİR YIL ÖNCE

EDGEFIELD

Hava, Cadılar Bayramı için çok sıcaktı.

Güneyde bir üniversite kasabasındaydılar. Hava hâlâ yapış yapıştı ve sokaklar partilere giden genç gruplarla doluydu ve Sydney de dışarı çıkmaya karar vermişti.

Yatak odasının aynasının önünde durup koyu kahverengi küt saçlarını düzeltti, bulabildiği en koyu renk ruju sürdü, iki gözünün çevresine siyah çizgiler çekti. Ama daha büyük görünmeye çalıştıkça kendini daha gülünç hissediyordu. Syd peruğu çıkarıp yeniden yatağa yığıldı.

Telefonunu eline alıp June'dan gelen son birkaç mesajı okudu.

June: O zaman dışarı çık.

Syd: Yapamam.

June: Kim demiş?

June: 17 yaşındasın.

June: Kendi kararlarını verebilirsin.

June: Seni durduramazlar.

Syd ayağa kalktı ve yeniden başladı.

Bir gün önce Mitch'le birlikte bir kostüm mağazasına gitmiş, bir anime kız öğrenci kıyafeti bulmuştu. Daha yaşlı görünmek işe yaramazsa belki de genç görünmeye çalışan birini canlandırabilirdi.

Syd sarı saçlarını taradı, pilili eteği giydi ve boğazına sardığı fiyongu düzeltti. Bugünlerde hiçbir yere onsuz gitmediği silahını küçük bir sırt çantasına koydu ve sonra salona doğru yürümeye başladı.

Victor mutfak masasına oturmuş, profillere göz atarken Dol da ayaklarının dibinde uyuyordu. Mitch kanepede bir kolej futbol maçı izliyordu. Onu görünce doğruldu. "Giyinmişsin."

"Evet," dedi kapıya doğru ilerlerken. "Dışarı çıkıyorum."

Mitch kollarını bağladı. "Yalnız başına hayır, çıkamazsın." Çoktan arka cebinden iskambil destesini çıkarmaya başlamıştı bile. Sydney onları görünce bir anda hiddetlendi.

"Bu aptalca bir oyun değil," dedi. "Bu benim hayatım."

"Sydney," dedi Mitch sesinde yeni bir ciddiyetle.

"Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak."

"O halde sen de öyle davranmayı bırak," dedi Victor başını kaldırmadan.

Mitch başını salladı. "Sana ne oldu böyle?"

"Hiçbir şey," diye çıkıştı. "Sadece hapsedilmekten bıktım."

"Bırak gitsin," dedi Victor. "Başımı ağrıtıyor."

Mitch ona döndü. "Pek yardımcı olmuyorsun."

"Kendi başının çaresine bakabilir." Gözleri Syd'inkilerle buluştu. "Öyle değil mi Syd?" Sesindeki meydan okumaya öfkelenmişti. "Eee?" diye dudak büktü Victor. "Ne bekliyorsun?"

Sydney dışarı fırlayıp kapıyı arkasından çarptı. Sokağa ulaştıktan sonra durup basamaklara oturdu.

Sana ne oldu böyle?

Bilmiyordu ama o dairede bir dakika daha duramayacağını biliyordu. O hücrede. O yapmacık hayat denen şeyde. Sorun sadece sıcaklık, sürekli hareket etmek ya da Victor'ın yaşam gücünün bir mum gibi sönüşünü izlemek zorunda kalmak değildi. Sydney sadece bir gece olsun *normal* hissetmek istiyordu. İnsan gibi hissetmek.

Yanından, penceresinden yüzünde anlamsız bir sırıtışla bir gencin sarktığı bir araba geçti. Kızlar kısacık etekleri ve çok uzun

topuklu ayakkabılarıyla tökezleyerek gülüşüyorlardı. Caddenin karşısında kurt maskeli bir grup genç, başlarını geri atıp uludu.

Sydney ayağa kalktı ve bir telefon direğine kulüp ve yurt partilerinin el ilanlarının asıldığı köşeye gitti. Bir tanesinde *Canavar Balosu!* yazıyordu. Bir diğeri, üzerinden kan damlayan harflerle bir *Çığlık Festivali* vadediyordu. *Kahramanlar ve Kötüler*, diyordu bir üçüncüsü. En altta, parantez içinde bir not vardı: *Yardımcılar Kabul Edilmez.*

Sydney direkteki son broşürü aldı ve yürümeye başladı.

Sokaktan, içeriden yükselen müziği duyabiliyordu.

Ağır bas, pelerinli bir çocuğun boynuz maskeli bir kızla öpüştüğü açık ön kapıdan geliyordu. Kapının ardındaki ev, müziğin ritmiyle aynı anda yanıp sönen ışıklarla doluydu ve bu da eve hareket ediyormuş gibi bir hava katıyordu.

Ablasının katılacağı türden bir partiydi bu. Onun parmağında oynatacağı türden bir kalabalık. Serena'nın olayı buydu. Güçlerini kazandığında, kontrolün kendisinde olmasına çoktan alışmıştı. Serena dünyaya boyun eğmezdi. Dünyanın ona boyun eğmesini sağlardı. Ama Sydney basamakları tırmanırken kararlılığı azaldı. Serena'yı üniversitede ziyarete gittiğinden beri, aynı anda bu kadar çok insanla birlikte olmamıştı. Her şey ters gitmeden hemen önceydi.

Syd gözlerini kapadı, ablasının kapı eşiğine yaslandığını görebiliyordu.

Büyüyorsun.

Serena'nın ona dolanan kollarının ağırlığını hissedebiliyordu.

Eli'la tanışmanı istiyorum.

Elinde içeceğin serinliğini.

Ona güvenebilirsin.

Ormandan gelen silah sesini.

"Kawai'i."

Syd etrafına bakındı ve ön verandanın korkuluklarına tünemiş, uzun bacaklarını sallayarak sigara içen gladyatör sandaletli, koyu tenli kızı gördü.

"Yoksa *chibi* mi?" diye devam etti kız, başıyla Syd'in kostümünü işaret ederek. "Hiç ayırt edemiyorum..."

Kız sigarayı uzattı ve Sydney de onu almak için uzandı. Daha önce hiç sigara içmemişti ama Serena'nın içtiğini görmüştü.

İşin püf noktası, dumanı ağzınızda böyle tutmaktır.

Sigaranın ucu kıpkırmızı parlarken Serena parmaklarıyla bir, iki, üçe kadar saymış ve sonra mükemmel bir beyaz duman üflemişti. Şimdi, Sydney de aynısını yaptı.

Acı, buruk duman ağzını doldurdu. Burnunu gıdıkladı, boğazına doğru süzüldü ve Syd, öksürmeye başlayamadan dumanı hızla dışarı üfledi.

Başı dönüyordu ama sinirleri yatışmıştı.

Sigarayı geri verip partiye girdi.

Ev öğrencilerle doluydu. Dans eden, bağıran, kıpırdanan, yayılan öğrencilerle. Çok kalabalıktı. Çok fazlaydı. Dirsekler, omuzlar, pelerinler, kanatlar tarafından itilip durduğunu hissediyor; bir çeşit bedenler ve hareket deryasına kapılıyordu.

Sydney dalgalardan kurtulmaya çalışarak geri çekildi ve siyah domino maskeli bir adama çarptı. Kalbi duracaktı. Eli. Parmaklarını sırt çantasına götürdü ama o değildi. Elbette o değildi. Bu çocuk daha kısa, çok daha yapılıydı ve yanından geçerken odanın karşısındaki bir arkadaşına seslendiğinde sesinin çok daha gür olduğunu fark etmişti.

Biri bileğini yakaladığı sırada, Sydney yeni yeni rahatlamaya başlamıştı.

Arkasına döndüğünde metal bir kask takan ve daracık bir tayt giyen uzun boylu bir adam gördü. "Buraya nasıl girdin?" Kolunu ve sesini aynı anda yükseltti. "Kim küçük kız kardeşini getirdi?"

Başlar dönmeye başlarken Sydney yüzünün kızardığını hissetti.

"Ben *çocuk* değilim," diye hırladı kolunu çekerek.

Onu ön kapıya doğru iterken, "Evet, tabii, hadi," dedi.

Sydney o anda kendininki yerine Victor'ın gücü için neler vermezdi.

Üniversiteli çocuk onu eşiğin diğer tarafına itti. "Git başka yerde şeker topla."

Sydney ön verandada yüzü alev alev dururken parti daha da coşmuş ve içeri daha çok kız ve oğlan girmeye başlamıştı.

Gözyaşları yüzünden aşağı akmak üzereydi. Onlarla mücadele etti.

"Hey, iyi misin?" diye sordu pelerinli bir çocuk yanına çömelerek. "Birini aramak istersen..."

"Defol," dedi Sydney yüzü alev alev merdivenlerden inerken.

Eve gidemezdi... henüz. June'a mesaj yazmak da istemiyordu, bu yüzden yapış yapış sıcaklık nihayet soğuyup kostümlü kalabalıklar azalana dek bir saat daha kasabada tek başına dolaştı. Sırt çantasını elinde, fermuarı açık ve herhangi birinin bir şey denemesi ihtimaline karşı silahı elinin altında duruyordu.

Kimse denemedi.

Sonunda eve döndüğünde bütün ışıklar sönüktü.

Ayakkabılarını çıkardı, kanepede kıpırdanan bir bedenin hafif sesini işitti ve Mitch'i görmeyi bekleyerek döndü.

Ama kanepeye uzanmış, bir kolu gözlerinin üzerinde, göğsü uykunun yavaş ve sabit ritmiyle inip kalkan bu kişi Victor'dı.

Karanlıkta parlayan gözleriyle Dol hemen yanında yerde yatıyordu, uyanıktı ve Syd'in gelişiyle kuyruğunu hafifçe sallamaya başladı.

Sydney dairede yürürken köpek ayağa kalktı, ardından koridordan geçerek odasına girdi ve davet beklemeden yatağına tırmandı. Syd kapıyı kapatıp arkasına yaslandı.

Birkaç dakika sonra, mobilyaların yumuşak sürtünüşünü, Victor'ın ayağa kalkma sesini, kapısının önünden geçip kendi kapısını kapatırken adımlarının yumuşak sürünüşünü işitti.

Aslında uyumuyor olduğunu anladı.

Victor, sadece Syd'in eve dönmesini bekliyordu.

XVII

DÖRT HAFTA ÖNCE

HALLOWAY

Saat geçti ama Sydney henüz yorgun değildi; kanında çok fazla şeker, zihninde çok fazla düşünce vardı ve ayrıca doğum gününün başlangıcını gördüğü gibi bitişini de görmeliydi.

Bu bir gelenekti.

Dakikalar gece yarısına doğru ilerlerken Syd'in uyanık kalmaya çalışmasına dair bir hatıra, tıpkı bir kıymık gibi belirdi. Her uykuya dalacak gibi olduğunda onu kaburgalarından dürten Serena.

Hadi, Syd. Neredeyse başaracaksın. Uyuyakalmak uğursuzluk getirir. Kalk ve benimle dans et.

Sydney, zihnindeki ablasının sesini susturmaya çalışarak başını salladı. Aynanın önünde yavaş bir daire çizerek döndü, mavi saçlarını yüzünün etrafında havalandırdı ve sonra peruğu çıkarıp altındaki tokaları açtı. Dümdüz, beyaza çalan sarı doğal saçları neredeyse omuzlarına değerek serbest kaldı.

Syd yansımasına bir kez daha baktı ama bu defa göz ucuyla.

Bazen, gözlerini biraz kıssa, aynada neredeyse ama neredeyse bir başkasını görebiliyordu.

Daha keskin elmacık kemikleri, daha dolgun dudakları, sinsi bir sırıtışla kıvrılmış dudakları olan birini. Ablasının hayaletini. Bir yankıyı. Ama sonra bu yanılsama bozulur, Sydney'in gözleri tekrar odaklanır ve tek gördüğü şey, kılık değiştirmece oynayan bir kız olurdu.

∞

Sydney kırmızı pilot ceketini çıkardı ve çelik burunlu botların bağcıklarını çözerek dikkatini Victor'ın hediyesine çevirdi. Mavi kutuyu aldı ve odanın küçük masasına taşıdı. Kutunun kapağını dikkatlice kaldırıp içindekileri incelerken Dol da onu yerden izliyordu. Kuşun küçük iskeleti tertemiz, eksiksizdi. Bir doğa tarihi müzesinden fırlamış gibi görünüyordu ve Victor'ı tanıyorsa muhtemelen oradan gelmişti.

Syd oturdu, parmaklarını düşünceli bir şekilde kuşun kanadında gezdirdi ve kaç yaşında olduğunu merak etti. Bir şey ne kadar uzun süre ölü kalırsa onu geri getirmenin o kadar zor olduğunu öğrenmişti. Ve kalıntıları ne kadar azsa hayatı da o kadar kırılgandı. Parçalanması ya da kırılması oldukça muhtemeldi ve öyle olunca da sonsuza dek giderdi. İkinci bir şansı olmazdı.

Uzanıp tutunacak bir şey olmazdı.

Sydney yatağının yanındaki kırmızı metal teneke kutuya baktı. Sonra bir cımbız aldı ve sadece birkaç parça kalana kadar kemikleri teker teker çıkarıp kuşu silmeye başladı. Bir kanadın üst kısmındaki uzun kemik. Omurganın bir bölümü. Ayaklardan birinin topuğu.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapayarak elini kısmi iskeletin üzerine yerleştirdi.

Ve sonra uzandı.

Başta, avucunun altındaki kemikler dışında hiçbir şey hissetmedi. Ama daha uzağa, daha derine uzandığını, kuşu, kutuyu ve masayı geçtiğini hayal edip elini soğuk, boş alana daldırdı.

Ciğerleri yanmaya başladı. Soğuk, parmaklarına yayıldı ve oradan keskin ve ısrarcı bir şekilde kollarına tırmandı ve nefes verirken dudaklarında soğuğu bir sis gibi hissedebiliyordu. Uzaklarda bir yerde belli belirsiz bir ışık dans etmeye başladı ve parmakları, bir bağa benzer bir şeye hafifçe dokundu. Syd bağı

nazik, ihtiyatlı bir şekilde çekti. Gözlerini kapalı tutuyordu ama küçük iskeletin yeniden oluşmaya başladığını, kasların ve derinin dalgalanmasını, tüylerin hareketlenmesini de hissedebiliyordu.

Neredeyse...

Ama sonra, biraz fazla çekti.

Bağ kayboldu.

Gözlerinin önündeki o kırılgan ışık söndü.

Sydney gözlerini kırpıştırıp elini geri çekti ve kuşun kalıntılarının, kırılgan iskeletinin artık onarılamayacak olduğunu gördü. Kadife kumaş içinde özenle bir araya getirilen kemikleri parçalanıp kırılmıştı, kenara koyduğu yığın kendi ağırlıkları altında çökerek ufalanmıştı.

Hâlâ yeterince güçlü değildi.

Hâlâ hazır değildi.

Kemiklere dokunmak için hareket ettiğinde, dağılıp mavi kadife astarda sadece kül rengi bir iz, masasının üzerinde bir toz yığını bıraktılar.

Mahvoldu, diye düşündü Sydney kalıntıları çöpe dökerken.

XVIII

DÖRT HAFTA ÖNCE

MERIT MERKEZ HASTANESİ

Seni mahvedeceğim.

Seni mahvedeceğim.

Seni mahv...

Seni...

Marcella gözlerini açtı.

Steril floresan ışıklar, temizlenmiş yüzeylerdeki antiseptik kokusu ve hastane çarşaflarının kösele gibi hışırtısı karşıladı onu. Marcella burada olmaması gerektiğini, *hayatta* bile olmaması gerektiğini biliyordu. Ama nabzı atıyordu; başının yanındaki makinede dalgalanan yeşil bir çizgi öyle olduğunun değişmez kanıtıydı. Derin bir nefes aldı ve aldığı gibi irkildi. Ciğerleri ve boğazı acıyor; başı, damarlarından aldığı ağır ağrı kesicilere rağmen zonkluyordu.

Marcella parmaklarını ve ayak parmaklarını test etti, kendini takdir edeceği sakin bir hassasiyet ve şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla başını soldan sağa çevirdi. Duygularını bölümlere ayırmayı, gereksiz ve uygunsuz olanları karanlık bir dolaptaki eski bir elbise gibi zihninin gerisine tıkmayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Parmakları çarşafın kenarında gezindi ve kendini yukarı çekmeye çalıştı ama en ufak harekette kendi vücudunun saldırısına uğruyordu; morarmış ve kırılmış kaburgaları, yanmış ve kabarmış

teni. Marcella, görünüşünü korumak için yaptığı şeylerin getirdiği çeşitli acıları, ağrıları ve yaraları da kucaklamayı öğrenmişti.

Ama bu acı; o başa baş giden duyguları, o seçilmiş rahatsızlıkları utandıracak kadar şiddetliydi.

Bu acı, tenine, iliklerine yuvalanmış; kanında ve uzuvlarında eriyik lavlar gibi dolaşıyordu. Ama Marcella kaçmak yerine odaklandı.

Bir zamanlar, insan zihnini bir eve benzeten bir yoga hocası vardı. Marcella o zaman buna gözlerini devirmişti ama şimdi, odadan odaya geçmeyi ve ışıkları kapatmayı hayal ediyordu. İşte korku, kapat. İşte panik, kapat. İşte şaşkınlık, kapat.

İşte acı.

İşte öfke.

İşte onu aldatan o pislik kocası.

İşte kafasını masaya çarpışı.

İşte şamdanı sürükleyişi.

İşte kısılan sesi, duman dolan ciğerleri.

İşte onu ölüme terk edip yürüyerek uzaklaşırken ona döndüğü sırtı.

İşte o ışığı kapatmadı. Kafasının içinde giderek daha parlak hale gelişine, onunla birlikte gelen ve teninde dalgalanan sıcaklığa hayret etti. Yatağın parmaklıklarındaki elini iyice sıktı. Parmaklıklar avucunun altında yumuşadı, pürüzsüz metal paslandı, çeliğe kırmızı bir leke yayıldı. Fark edip elini çektiğinde, ön kolu kadar bir kısmı çoktan harap olup yatağın üzerine dökülmüştü.

Marcella şaşkınlık içinde bakakaldı.

Bir eline, bir metale baktı ve hâlâ bedeninden yükselmekte olan ısıyı hissetti. Bu defa ince hastane örtüsüne dokundu ama kumaş da bir nefeslik zamanda yok olmuş, geride sadece bir yığın kül bırakmıştı.

Marcella bu defa teslim olmak için değil, büyülenmiş gibi iki elini kaldırdı ve avuç içlerini kendisine çevirip bir açıklama, temel bir değişiklik görmek üzere baktı. Yalnızca kendi mah-

volmuş manikürünü, bileğinde şimdi yeşile dönen, tanıdık el izi şeklindeki morluğu ve üzerinde yanlış isim yazılı beyaz hastane bilekliğini buldu. *Melinda Pierce.*

Marcella kaşlarını çattı. Diğer ayrıntıların hepsi doğruydu; yaşını, doğum tarihini doğru yazmışlardı ama görünüşe göre birisi onu sisteme sahte bir isimle girmişti. Bu da Marcus'un burada olduğunu bilmesini istemedikleri anlamına geliyordu. Ya da yaşadığını. O gecenin başında olan olaylar düşünüldüğünde, bunun makul bir seçim olduğunu düşündü. Yoksa bir önceki gün müydü? Zaman, şimdi bulanıktı.

Yaraları yeterince yeni gibiydi.

Örtüyü çıkardığında sargıların bacaklarına tırmandığını, karnının üzerinden geçerek omzuna dolandığını görebiliyordu; üzerine düşüp onu yakmış bir şamdanın aynadaki görüntüsü gibi.

Bir polis telsizi çaldı; keskin, statik sesini diğer düzinelerce hastane sesinden ayırdı. Marcella'nın dikkati hemen kapıya çevrildi. Kapalıydı ama üzerindeki camdan bir polis üniforması gördü.

Marcella, kendisini oraya bağlayan çeşitli kablo ve hortumlara rağmen, yavaşça yataktan kalkmayı başardı. Paslanan çeliği, ufalanan örtüleri hatırlamadan önce eli serum standına uzandı. Tereddüt etti ama avucu şimdi yeniden serinlemişti ve parmakları plastik kordonun etrafına dolanırken korkunç bir şey olmadı. Marcella nazikçe hortumu çıkardı ve ardından kalp monitörünü yerinden çıkarmamaya dikkat ederek, uzanıp fişi çekti.

Makineler sustu, ekranları karardı.

Marcella'nın hastane giysisi gevşek bağlanmıştı ve hassas teniyle temasın sıkıntı yaratacağı düşünüldüğünde bu bir nimetti ama aynı zamanda da bir engeldi çünkü üzerinde çarşaftan başka bir şey olmadan dışarı çıkamazdı.

Köşede bembeyaz bir dolap duruyordu ve mantıksızca elbiselerini, çantasını, anahtarlarını bulmak umuduyla oraya gitti ama içi tabii ki boştu.

O sırada kapının ötesinden boğuk bir ses duydu.

"... Hâlâ uyanmadı... Hayır, haberlere çıkmamasını sağladık... Tanık Koruma'yı çoktan aradım..."

Marcella alay etti. Tanık Koruma Programı. Bu hayatı, yoktan var ettiği bir geleceği, *saklanarak* yaşamak için kurmamıştı. Ve kocasından önce ortadan kaybolmaya hiç niyeti yoktu. Marcella odayı incelemek üzere döndü ama içeride o tek kapıdan ve en az altı kat yukarıdan Merit'e bakan bir pencereden başka bir şey yoktu.

Bir oda, bir kapı. Bir pencere.

Ve iki duvar.

Marcella yatağının karşısındakini seçti, kulağını duvara dayadı ve yalnızca başka hastane ekipmanlarının düzenli ötüşlerinden başka bir şey duymadı.

Parmaklarını alçı duvara hafifçe değdirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Marcella avucunu yavaşça duvara bastırdı. Hiçbir şey olmadı. Eline baktı, tırnakları kırılmıştı. Çaresiz parmaklarını ipek halıya sapladığı, ahşap zemini pençelediği yerde...

Eli parlamaya başladı. Marcella, parmaklarının altındaki duvarın sanki rutubet, yer çekimi ya da zamanla, odalar arasında içinden geçilebilecek kadar büyük bir delik oluşuncaya kadar kabarıp yamulmaya, çürümeye başlamasını izledi.

Marcella o anda eline ve yarattığı zarara hayranlıkla baktı. Demek bu bir güç meselesi değil, bir his meselesiydi.

Güzel.

Marcella'nın epey hissi vardı.

Gücü sanki bir nefesmiş gibi yeniden göğsüne çekti. Orada, bir dumandan çok bir kılavuz ışığı gibi yandı. Sabit ve hazırda.

Marcella yıkık duvardan geçip yan odaya girdi.

Odanın kapısı aralıktı ve yataktaki kadın –panoya göre Alice Tolensky– Marcella'dan sekiz santim daha kısa ve otuz kilo daha ağırdı.

Giysileri hastane tarafından verilen küçük gardıropta asılıydı.

Marcella lastikli babetleri, çiçek desenli bluzun yakasındaki fırfırları, beli lastikli kot pantolonu görünce burnunu kırıştırdı.

Ama umduğunu değil bulduğunu yiyecekti. Marcella, giyerken kot pantolonun bolluğuna şükretti. Kot bandajlarını sıyırırken nefesini tuttu ve sonra dikkatini tekrar dolaba çevirdi.

Rafta suni deri bir çanta duruyordu. Marcella içindekileri karıştırdı ve yüz dolarlık bir banknotla bir gözlük buldu.

Giyinmeyi bitirdi, saçlarını ensesinde topuz yaptı, gözlüğü taktı ve koridora çıktı. Kapısının önünde duran polis, elindeki bandajı düzeltiyordu. Marcella dönüp uzaklaşırken başını kaldırmadı.

Hastanenin önünde taksiler bekliyordu.

En yakındakine atladı.

"Nereye?" diye mırıldandı şoför.

"The Heights." İlk kez konuşmuştu ve sesi dumandan yıpranmış, kısılmış ve pek çok genç yıldızın bayılacağı buğulu bir hal almıştı. "Grand Yolu'nda."

Araba hareket etti ve Marcella deri koltuğa yaslandı.

Stres altında her zaman çok iyiydi.

Diğer kadınlar paniğe kapılabilirdi ama bir mafya üyesinin karısı olmak, belli bir soğukkanlılık gerektiriyordu. Sakin kalmak anlamına geliyordu. Ya da en azından sakinmiş *gibi davranmak.*

Şu anda Marcella hiçbir konuda numara yapıyor gibi hissetmiyordu. Korku yoktu, şüphe yoktu. Başı dönmüyordu. Kendini kaybolmuş hissetmiyordu. Hatta tam tersi, üzerinde olduğu bu yol ona pürüzsüz ve düz geliyordu. Sonunda tek, kör edici bir ışıkla aydınlatılıyordu.

Ve o ışığın altında, Marcus Andover Riggins vardı.

2

AYDINLANMA

I

ON DÖRT YIL ÖNCE

MERIT ÜNİVERSİTESİ

Herkes zil zurna sarhoştu.

Marcella mutfak tezgâhına oturmuş, topuklarını dalgın bir şekilde dolaplara vurarak, diğerlerinin içkilerini yudumlayıp birbirlerine bağırarak geçip gitmelerini izliyordu. Ev müzikle, bedenlerle, bayat içkiyle, ucuz parfümlerle ve bir üniversite yurt partisinin diğer tüm aptalca saçmalıklarıyla doluydu. Arkadaşları, öğrencilerin böyle *yaptığını*, bedava bira ve seksi çocuklar olacağını ve çok *eğleneceğini* söyleyen zayıf argümanlarla onu gelmeye ikna etmişlerdi.

Aynı kızlar o beden yığınının içinde bir yerlerde kaybolmuşlardı. Ara sıra, tanıdık bir kısa sarı saç ya da tepede toplanmış kahverengi bir atkuyruğu gördüğünü düşünürdü. Ama bunlardan bolca vardı. Birbirinin aynı üniversiteli çocuklar. Öne çıkmaktan çok, ortama karışmayı seçerlerdi.

Marcella Renee Morgan eğlenmiyordu.

Cam şişedeki birasını yudumluyordu ve canı sıkılmıştı. Müzikten ve arada bir flört etmek için kasıla kasıla gelen çocuklardan ve onları geri çevirdiğinde hızla dönüp somurtarak uzaklaşmalarından sıkılmıştı. Önce güzel, sonra kaltak denilmesinden sıkılmıştı. Önce çarpıcı, sonra burnu havada olarak görülmekten. Önce on numara, sonra alay konusu olmaktan.

Marcella her zaman güzel bir kızdı. İnsanların görmezden gelemeyeceği türden. Parlak mavi gözleri ve simsiyah saçları, bir modelin ince ve düzgün hatlarına sahip bedeni üzerinde kalp şeklinde bir yüzü vardı. Babası ona asla çalışmak zorunda olmadığını söylemişti. Annesi ise iki kat fazla çalışması gerektiğini. Bir bakıma ikisi de haklıydı.

İnsanların gördüğü ilk şey bedeni olurdu.

Çoğu için aynı zamanda sonuncusu.

"Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye gevelemişti sarhoş bir son sınıf öğrencisi.

Marcella doğrudan yüzüne bakmış, çocuğun boş bakışları karşısında kendi keskin bakışlarıyla basitçe, "Evet," demişti.

"Kaltak," diye mırıldanmıştı çocuk uzaklaşırken. Tahmin edilebilir bir hareketti.

Marcella arkadaşlarına bir içki için kalacağına söz vermişti. Birayı bitirmek için hevesle şişeyi tepesine dikti.

"Görüyorum ki sağlam içkileri bulmuşsun," dedi derin, zengin, hafif de güneyli aksanına sahip bir ses.

Başını kaldırdı ve mutfak adasına yaslanmış bir çocuk gördü. Marcella, çocuk elindeki plastik bardakla onun elindeki cam şişeyi işaret edene dek de neden bahsettiğini anlamadı. Sonra buzdolabını işaret etti. Çocuk oraya gidip iki şişe daha aldı. Onları tezgâhın kenarına dayayarak açtı ve birini Marcella'ya uzattı.

Marcella şişeyi alıp çocuğu inceledi.

Gözleri lacivertti, saçları güneşten açılmış ve sarı ile kahverengi arasındaki o sıcak tonu almıştı. Partideki adamların çoğu bebeklik kilolarından kurtulamamış, lise üzerlerine ıslak giysiler gibi yapışmıştı ama bu çocuğun siyah gömleği, güçlü omuzlarının üzerine sımsıkı sarılmıştı ve çenesi, üzerindeki minik yarıkla, keskindi.

"Marcus," dedi kendini tanıtarak. Marcella onun kim olduğunu biliyordu. Onu kampüste görmüştü ama ona Marcus Riggins'in bir baş belası olduğunu söyleyen Alice'di. Çok yakı-

şıklı olduğundan değil. Zengin olduğundan da değil. Bu kadar basit sebeplerden değildi. Hayır, Marcus tek bir basit ve lezzetli nedenden dolayı bir baş belasıydı: Ailesi mafyaydı. Alice bunu kötü bir şeymiş, vazgeçmek için bir sebepmiş gibi söylemişti ama tersine bu durum Marcella'nın daha çok ilgisini çekmişti.

"Marcella," dedi bir bacağını önce indirip sonra tekrar bacak bacak üzerine atarak.

Marcus gülümsedi. "Marcus ve Marcella," dedi içkisini kaldırarak. "Uyumlu bir ikili olduk."

Birisi müziğin sesini açtı ve sonraki sözleri basın gürültüsünde kayboldu.

"Ne dedin?" diye seslendi Marcella sesini duyurmaya çalışarak ve Marcus, bunu aralarındaki mesafeyi kapatmak için bir fırsat olarak kullandı. Marcella bacaklarını yana kaydırdı ve Marcus bir adım daha yaklaştı. Elma ve keten gibi, temiz ve gevrek bir kokusu vardı ve bu; tembel, sarhoş bedenlerin yapış yapış, basit kirliliği içinde oldukça hoş bir değişiklikti.

Birasını, Marcella'nın kolunun hemen yanında tezgâhın üzerine koydu; soğuk bardak dirseğini okşayarak içine küçük bir ürperti gönderdi. Marcus'un yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

Sanki ona bir sır verecekmiş gibi eğildi. "*Beni izle.*"

Sonra keten kokusunu ve sıcaklığını da alarak geri çekildi.

Onu tezgâhtan çekip indirmemişti ama Marcella çekiliyormuş, o arkasını dönüp kalabalığın arasından süzülürken hemen ardında sürükleniyormuş gibi hissetti. Onu partinin içinden geçip, merdivenlerden yukarı çıkıp koridorda ilerleyerek bir yatak odası kapısına varana dek izledi.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu arkasına bakarak.

Kapı, okul birlik evinin geri kalanıyla çelişen bir odaya açıldı. Çamaşırlar bir yere toplanmış, masa temizlenmiş, yatak yapılmıştı ve odadaki tek dağınıklık yorganın üzerinde duran düzgün bir kitap yığınıydı.

Marcella, bir sonraki hamlesinde ne yapacağını görmek için bir süre kapıda bekledi. Yanına mı gelecek yoksa onu mu yanına getirecekti?

Marcus bunun yerine pencereye gitti, camı yukarı kaydırdı ve minicik bir balkona çıktı. Marcella onu takip edip topuklu ayakkabılarını çıkarırken odaya bir sonbahar esintisi doldu.

Marcus elini uzattı ve tırmanıp çıkmasına yardım etti. Şehir altlarında uzanıyor; karanlık binalar gökyüzü, ışıklar yıldızlar gibi parlıyordu. Merit geceleri hep daha büyük görünürdü.

Marcus birasını yudumladı. "Daha iyi değil mi?"

Marcella gülümsedi. "Daha iyi."

Alt katta tiksindirici şekilde yüksek sesle çalan müzik, şimdi sırtında hissettiği sessiz bir nabız gibiydi.

Marcus ahşap korkuluklara yaslandı. "Buralı mısın?"

"Uzaktan sayılmam," dedi. "Sen?"

"Doğma büyüme," dedi. "Hangi bölümdesin?"

"İşletme," dedi kısaca. Marcella havadan sudan konuşmaktan nefret ederdi ama bunun nedeni bunun sıklıkla ona bir görev gibi gelmesiydi. Sadece boşlukları doldurmak için sarf edilen boş sözlerden oluşan bir gürültü. "Beni neden buraya getirdin?"

"Getirmedim," dedi sahte bir masumiyetle. "Sen beni takip ettin."

"Sen istedin," dedi Marcella aslında ortada bir soru olmadığını fark ederek. Marcus'un sesinde hiçbir soru yoktu, sadece basit bir emirdi bu.

"Gitmek üzereydin," dedi Marcus. "Ve ben de gitmeni istemedim."

Marcella onu bir süre inceledi. "İstediğini elde etmeye alışık mısındır?"

Hafif bir gülümseme. "İkimizin de öyle olduğunu hissediyorum." Uzun bakışına karşılık verdi. "İşletme öğrencisi Marcella. Ne olmak istiyorsun?"

Marcella birasını çevirdi. "Yetkili."

Marcus güldü. Yumuşak, hırıltılı bir sesle.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır," dedi. "Sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi aralarındaki daracık mesafeyi kapatarak. "Biz uyumlu bir ikiliyiz." Aradan, yalnızca Marcella'yı ürpertecek kadar keskin bir esinti geçti.

"İçeri girsek iyi olur," dedi Marcus uzaklaşarak.

Pencereden içeri girip elini uzattı. Ama bu sefer yolu o göstermedi.

"Önden sen," dedi yatak odasının kapısını göstererek. Kapı hâlâ aralıktı ve aşağıdaki partiden müzik ve kahkaha sesleri yükseliyordu. Ama Marcella kapıya ulaştığında parmaklarını, tereddütle ahşabın üzerine yerleştirdi. Marcus'un birkaç adım arkasında, elleri ceplerinde, ne yapacağını görmek üzere beklediğini hayal edebiliyordu.

Kapıyı iterek kapattı.

Kilit yumuşak bir tıkırtıyla kapandı ve Marcus, sanki çağrılmış gibi hemen yanında belirip dudaklarını ensesinde gezdirmeye başladı. Elleri, tüy kadar hafif, omuzlarının üzerinden beline kaydı. Bu hafif dokunuşla, Marcella'nın birden içi ısınmıştı.

"Kırılmayacağım," dedi Marcus'un ağzını kendi ağzıyla yakalamak üzere dönerek. Marcus ona iyice yaslanarak kızın sırtını kapıya bastırdı. Marcus gömleğinin düğmelerini açarken Marcella tırnaklarını kollarına batırdı. O kendi gömleğini çıkarırken Marcus'un dişleri omzuna sürtünüyordu. Etrafı yerle bir etmişlerdi. Kıyafetlerini çıkarıp bir sandalye ve bir lambayı devirdikten sonra yataktaki kitapları yere saçtılar ve Marcus onu yatağa yatırdı.

Birbirlerine mükemmel şekilde uymuşlardı.

Uyumlu bir ikiliydiler.

II

DÖRT HAFTA ÖNCE

MERIT ŞEHİR MERKEZİ

Taksi, şehrin göbeğinde soluk taştan bir kule gibi yükselen Heights'ın hemen önünde durdu. Marcella şoföre parayı nakit olarak ödedi ve indi. Attığı her adımda, uzuvları acıyla çığlıklar atıyordu.

Gizli daireyi ilk keşfettiğinde, onu kahrolası bir banka hesap dökümünde fark etmiş, en kötüsünü varsaymış ama Marcus buranın pratik nedenlerden dolayı var olduğunu iddia etmişti. Güvenli bir evdi. Hatta onu oraya götürmek konusunda ısrarcı davranmış, ona kapsamlı çalışmasıyla hava atmak istemişti; dolapta Marcella'nın en sevdiği tasarımcı markaları, mutfak dolabında en sevdiği kahve, duşta kendi şampuanı.

Ve Marcella ona gerçekten inanmıştı.

Bunu Marcus'un değil, *ikisinin* sırrı haline getirmenin bir yolunu bulmuştu. Ara sıra Marcus'u arar, acil bir durum olduğu konusunda ısrar eder ve adam kasvetli bir şekilde onunla güvenli evde buluşmasını emreder ve geldiğinde Marcella'yı, üzerinde sadece özenle sarılıp kurdele yapılmış altın rengi bir kuşakla onu beklerken bulurdu.

Şimdi ise o adi pembe rujun görüntüsü, Marcella'nın gözlerinin önünde bir acı gibi parlıyordu.

Ne aptaldı ama!

Kapıdaki görevli onu karşılamak için resepsiyondaki yerinde ayağa kalktı.

"Bayan Riggins," dedi Ainsley yüzüne şaşkınlık yayılırken. Adam hızla üzerine olmayan kıyafetlerine, yaka ve manşetlerin-

den görünen sargılara baktı ama Heights sakinleri, boydan boya camlar kadar gizlilik için de ödeme yapıyorlardı (şimdi Marcella, Ainsley'nin bunu kaç kez kocası için de yaptığını merak etti).

"Her şey... yolunda mı?" diye sordu.

Bileğini umursamaz bir tavırla salladı. "Uzun hikâye." Ve bir an sonra, "Marcus burada değil, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi," dedi adam ciddi bir şekilde.

"Güzel," dedi Marcella. "Korkarım anahtarlarımı unutmuşum."

Ainsley hızla başını salladı ve asansörü çağırmak üzere masanın etrafından dolaştı. Kapılar açıldığında onu içeri takip etti. Asansör yükselirken, Marcella sanki sadece yorgunmuş gibi alnını ovuşturup adama tarihi sordu.

Görevli cevapladığında birden gerildi.

Neredeyse *iki haftadır* hastanedeydi.

Ama bunun bir önemi yoktu, şimdilik. Önemli olan bir cuma gecesi olmasıydı.

Marcus'un nerede olacağını çok iyi biliyordu.

Asansör durdu. Ainsley onu on dördüncü katta takip etti, krem rengi kapının kilidini açtı ve ona iyi geceler diledi.

Marcella adam gidene kadar bekledikten sonra içeri girdi ve ışıkları yaktı.

"Tatlım, ben geldim," dedi boş daireye. Bir şey hissetmeliydi, belki keder ya da pişmanlık ama sadece teninde bir acı ve altında yükselen bir öfke dalgası vardı ve tezgâhtaki şarap kadehlerinden birine uzandığında, bardak dokunuşu altında bükülüp kuma döndü. Marcella'nın parıldayan parmakları arasından bin tane kum tanesi yere saçıldı.

Eline, avucunda bir toz yığını gibi duran bardağın kalıntılarına baktı. O tuhaf ışık çoktan teninin altına geri çekilmişti ve yeni bir bardağa uzandığında dokunuşu herhangi bir zarar vermedi.

Buzdolabında bir şişe *chardonnay* vardı, Marcella kendine bir içki doldurdu ve sesi açıp yatak odasına giderek neler kaçırdığını öğrenmek üzere haberleri açtı.

Marcus'un gömleklerinden biri yatağın üzerinde duruyordu... Kendisininkilerden biriyle birlikte. Elindeki bardağı düşürecek gibi olunca Marcella onu bir kenara koydu. Bir tarafında Marcus'un koyu renk takım elbiseleri, bir tarafında çok şık elbiseler, bluzlar ve topuklu ayakkabılar olan gömme dolabın kapıları ardına kadar açıktı.

Marcella, yatağın üzerinde hâlâ bir çift âşık gibi sarmaş dolaş duran giysilere baktı ve öfkesinin buhar gibi yükseldiğini hissetti. Parıldayan parmaklarıyla, elini kocasının tarafında gezdirdi ve giysilerin dokunuşu altında solup çürümesini izledi. Pamuk, ipek ve yün, hepsi de kuruyup askılardan düşerken yere değdikleri anda çoktan ufalanmış oluyorlardı.

Kadının gazabı gibisi yoktur, diye düşündü avucundaki tozu silkelerken.

Tatmin olmuş –hayır, tatmin olmuş falan değildi, asla, belki bir an için rahatlamış– Marcella içkisini aldı ve lüks banyoya gitti. Kadehini mermer lavabonun kenarına bıraktı ve üzerindeki demode çalıntı kıyafetleri çıkarmaya başladı. Sargılardan başka bir şey kalmayana kadar soyundu. Steril beyaz sargı bezleri altın kurdeleler kadar baştan çıkarıcı sayılmazdı ama onlar onun bacaklarından, karnından ve kollarından geçerek aynı yolu izliyor gibiydi.

Onu işaretliyorlardı. Onunla *alay ediyorlardı.*

Marcella'nın elleri, uzanıp bir şeyi, herhangi bir şeyi mahvetme dürtüsüyle aniden seğirdi. Bunun yerine orada öylece durdu ve yansımasını, her açıyı, her kusuru inceledi ve öfkenin geçmesini beklerken ezberledi. Bir anda yok olmasını değil, hayır, bir kedinin pençeleri gibi sadece geri çekilmesini bekledi. Bu yeni güç geçiciyse, sınırları olan bir şeyse onu tüketmek istemiyordu. Tırnaklarının keskin olmasına ihtiyacı vardı.

Hastanedeki ağrı kesiciler etkisini yitiriyor ve beyni çınlıyordu. Marcella bu yüzden lavabonun altındaki ecza dolabından iki Vicodin çıkardı, kalan son *chardonnay* yudumuyla mideye indirdi ve hazırlanmaya gitti.

III

SEKİZ YIL ÖNCE

ŞEHİR DIŞI

Telefon çaldı, çaldı ve çaldı.

"Açma," dedi Marcus volta atarak. Boynundan gevşek, bağlanmamış bir kravat sarkıyordu.

"Sevgilim," dedi Marcella yatağın kenarına oturarak. "Arayacaklarını biliyordun."

Günlerdir, haftalardır bu telefonun çalmasını tetikte bekliyordu. İkisi de kim olduğunu biliyordu: Merit suç örgütünün dört başkanından biri ve *Jack* Riggins'in uzun vadeli velinimeti olan Antony Edward Hutch.

Marcus sonunda ona babasının ne yaptığını anlatmıştı elbette. Onlar için *aile* kelimesinin nasıl sadece kanla ilgili olmadığını ve bir meslek olduğunu. Marcella'ya üniversite son sınıftayken söylemişti, bunu söylerken ölümden bahsediyor gibiydi ve Marcella yemeğin yarısında Marcus'un ondan ayrılmaya çalıştığını fark etmişti.

"Kiliseye katılmak gibi bir şey mi?" diye sormuştu Marcella, şarabını yudumlarken. "Bekârlık yemini falan mı ettin?"

"Ne? Hayır..." dedi Marcus kafası karışmış bir halde.

"Öyleyse bununla neden birlikte yüzleşemiyoruz?"

Marcus başını salladı. "Seni korumaya çalışıyorum."

"Kendimi koruyabileceğim hiç aklına geldi mi?"

"Bu filmlerdeki gibi değil Marcella. Ailemin yaptığı şey, acımasız ve kanlıdır. Bu dünyada, *benim* dünyamda, insanlar yaralanır. Ölür."

Marcella gözlerini kırpıştırdı. Kadehini bıraktı. Eğildi. "*Her* dünyada insanlar ölür Marcus. Hiçbir yere gitmiyorum."

İki hafta sonra Marcus evlenme teklif etmişti.

Telefon susarken Marcella parmağındaki pırlantayı düzeltti.

Birkaç saniye sonra yeniden başladı.

"Açmayacağım."

"Açma."

"Ama başka seçeneğim yok," diye çıkıştı Marcus elini güneşte açılmış saçlarında gezdirerek.

Marcella ayağa kalkıp elini tuttu. "Hah," dedi elini havaya kaldırarak. "Ben seni tutan herhangi bir ip görmüyorum."

Marcus elini çekti. "Kim olduğuna, ne olacağına başkalarının karar vermesinin nasıl bir his olduğunu bilemezsin."

Marcella gözlerini devirme dürtüsüne direndi. Elbette biliyordu. İnsanlar Marcella'ya bakıp bir sürü varsayımda bulunuyorlardı. Güzel bir yüzün boş bir kafa anlamına geldiğini, onun gibi bir kızın sadece kolay bir hayat peşinde olduğunu, sanki ikisini birden isteyemezmişsiniz gibi güç yerine lüksle tatmin olacağını sanıyorlardı.

Kendi annesi ona yüksekleri hedeflemesini, kendini asla ucuza satmamasını söylemişti (Doğru öğüt aslında *asla mütevazı olma* olmalıydı). Ama Marcella ne kendini ucuza satıyor *ne de* mütevazılık ediyordu. O, Marcus Riggins'i seçmişti. Ve Marcus da bunu seçecekti.

Telefon çalıp durmaya devam etti.

"Aç şunu."

"Eğer açarsam," dedi Marcus, "işi kabul etmiş olurum. İşi kabul edersem artık bu işin içinde olurum. Geri dönüşü olmaz."

Marcella onu omzundan yakalayarak kıpırtısını durdurdu. Marcus titredi, kadın parmaklarını ipek kravatına dolayıp onu kendine

çekerken aniden durdu. Marcus'un gözlerinde bir şey parladı; öfke gibi, korku gibi, şiddet gibi bir şey ve Marcella onun bu işi yapabileceğini, hem de iyi yapabileceğini anladı. Marcus zayıf değildi, yumuşak değildi. O sadece inatçıydı. İşte bu yüzden Marcella'ya ihtiyacı vardı. Çünkü onun bir tuzak gördüğü yerde, Marcella bir fırsat görüyordu.

"Ne olmak istiyorsun?" diye sordu Marcella. Tanıştıkları gece ona sorduğu sorunun aynısıydı bu. Marcus'un hiç cevap vermediği soru.

Şimdi ona karanlık gözlerle bakıyordu. "Daha fazlası olmak istiyorum."

"O zaman daha fazlası *ol*. Bu," dedi yüzünü telefona çevirerek, "sadece bir kapı. İçeri girmenin bir yolu." Marcella'nın tırnakları yanağına sürtündü. "Daha fazlası mı olmak istiyorsun Marcus? Kanıtla o zaman. Telefonu aç ve şu kahrolası kapıdan geç."

Telefon sustu ve Marcella sessizlikte kendi hızlanan nabzını, Marcus'un kararsız nefesini duyabiliyordu. An gergin bir şekilde uzadı ve sonra çözüldü. Sonunda çarpıştılar. Marcus onu sert ve derinden öperken bir eli çoktan bacaklarının arasına kaymış, diğeri yanaklarındaki tırnakları çekiyordu. Onu kendi etrafında döndürdü ve yatağın üzerinde ters çevirdi.

Marcus çoktan sertleşmişti.

Marcella çoktan ıslaktı.

Marcus ona dayanıp içine girerken Marcella zevk dolu, *zafer* dolu, bir haykırışla parmaklarını çarşaflara doladı ve Marcella'nın bakışları yatakta yanında duran cep telefonuna kaydı.

Ve tekrar çaldığında, Marcus telefonu açtı.

IV

DÖRT HAFTA ÖNCE

HEIGHTS

Marcella sıcak bir duş almak için can atıyordu ama suyun ilk dokunuşu, hassas cildinde yakıcı bir acıya neden olunca duş yerine nemli bir bezle yetindi ve banyo lavabosuna doldurduğu ılık suyla kendini temizledi.

Saçlarının ucu onarılamayacak kadar yandığından bulabildiği en keskin makası aldı ve saçlarını kesmeye başladı. İşi bittiğinde, siyah dalgaları omuzlarının hemen üzerinde sonlanıyordu. Alnından kalın bir bukle iniyor, sol şakağının üzerindeki taze yara izini gizleyerek yüzünü çerçeveliyordu.

Yüzü, mucizevi bir şekilde, dövüşün ve yangının en kötü etkilerinden kurtulmuştu. Uzun kirpiklerine rimel, dudaklarına taze bir kat kırmızı ruj sürdü. Her hareketinin ardından keskin bir acı geliyor, hassas teninin her gerilip esnemesi ona kocasının adını hatırlatıyordu ama tüm bunların ötesinde Marcella'nın zihni... sessizdi. Pürüzsüzdü. Düğümlü halatlar yerine ipek kurdelelerle doluydu.

Giysi dolabına dönüp parmaklarını gardırobunu oluşturan giysi senfonisinde usulca gezdirdi. Küçük, kindar bir yanı, yaralarını sergilemek için açık bir şey seçmek istiyordu ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Zayıflık gizlenmesi gereken bir şeydi. Sonunda zarif siyah bir pantolon, zarif formunu saran

ipek bir bluz ve topukları bir sustalı gibi ince ve krom bir çift siyah stiletto seçti.

Tam ikinci ayakkabısının tokalarını bağlıyordu ki diğer odadaki televizyondan bir haber spikerinin sesi yükseldi.

"Geçen hafta Brighton'daki lüks malikâneyi kasıp kavuran ev yangınıyla ilgili yeni gelişmeler gelmeye devam ediyor..."

Ekranda kendi yüzünü görmek üzere tam zamanında salona döndü.

"... Marcella Renee Riggins'in ölümüyle sonuçlanan..."

Demek haklıydı. Polis belli ki Marcus'un onun öldüğüne inanmasını istiyordu. Muhtemelen ölmemiş olmasının tek nedeni de buydu. Marcella uzaktan kumandayı aldı, kamera evlerinin bir görüntüsüne çevrilirken sesi açtı. Dış cephe kömürleşmiş, tamamen yanmıştı.

"Yetkililer yangının nedenini henüz belirleyememiş olmakla birlikte bunun bir kaza olduğuna inanılıyor."

Ekranda Marcus'un kederli bir poz takınmak üzere ellerini saçlarında gezdirirken çekilen bir görüntüsü belirdiğinde, Marcella'nın uzaktan kumandayı tutan parmakları daha da sıkıldı.

"Koca Marcus Riggins, polise, o gece erken saatlerde tartıştıklarını ve karısının öfke patlamalarına meyilli olduğunu itiraf etse de yangını onun çıkarmış olduğu yönündeki önerileri şiddetle reddederek hiçbir zaman şiddete ya da yıkıma meyilli olmadığını söyledi."

Uzaktan kumanda elinde paramparça oldu ve plastik bükülüp eridikçe piller sıvılaştı.

Marcella, erimiş pisliğin parmaklarından düşmesine izin verdi ve kocasını bulmaya gitti.

V

ÜÇ YIL ÖNCE

MERIT ŞEHİR MERKEZİ

Marcella, National binasını hep çok sevmişti. Şehrin göbeğinde otuz katlı bir prizma, âdeta cam ve çelikten bir şaheserdi. Marcella ona güzel bir elmasa bakar gibi imrenerek bakıyordu; mermer lobiden partilerini verdiği teras bahçelerine kadar tüm yapı, Tony Hutch'ındı.

Marcus şık siyah bir takım elbise, Marcella altın rengi bir elbise içinde ön kapıdan kol kola girdiler. Lobide dinlenen sivil giyimli bir polis gördü ve ona cilveli bir şekilde göz kırptı. Merit Polis Teşkilatı'nın yarısı Hutch'ın adamıydı. Diğer yarısı ise tek bir iş beceremeyecek kadar yeteneksizdi.

Asansörün içi pırıl pırıl parlıyordu ve yukarı doğru çıkarken Marcella, Marcus'a yaslandı ve yansımalarını izledi. Görünüşlerini seviyordu. Onun o güçlü çenesini ve sert ellerini, çelik mavisi gözlerini ve inleyerek adını söyleyişini seviyordu. Onlar, birbirlerinin suç ortağıydılar. Mükemmel bir çifttiler.

"Selam yakışıklı," dedi onunla göz göze geldiğinde.

Marcus gülümsedi. "Merhaba güzellik."

Evet, Marcella kocasını seviyordu.

Muhtemelen gereğinden fazla.

Asansör kapıları ışıklar, müzik ve kahkahalarla dolu bir çatı katına açıldı. Hutch her zaman iyi parti vermeyi bilirdi. Tiril tiril kumaştan gölgelikler ve minderlerle dolu kanepeler, alçak dore cam masalar, şampanya kadehleri ve kanepeleriyle kalabalığın

arasında gezinen garsonlar. Ama Marcella'nın dikkatini asıl çeken şey, karşısındaki şehir manzarasıydı. İnanılmazdı. National, tüm Merit'e tepeden bakıyormuş gibi görünecek kadar yüksekti.

Marcus, onu hareketli kalabalığın arasından geçirdi.

İlerlerken bütün erkeklerin ve kadınların yarısının bakışlarının üzerine kaydığını hissetti. Marcella'nın bin altın puldan yapılmış elbisesi, her bir kıvrımını sarıyor ve her adımda parlıyordu. Topukluları ve tırnakları da tıpkı siyah saçlarının arasına tutturulmuş ve parlak topuzu arasından minik beyaz-altın boncuklar çıkaran saç filesi gibi aynı soluk altın rengindeydi. Üzerindeki renkli tek nokta, siyah kirpiklerin çevrelediği masmavi gözleri ve kıpkırmızı dudaklarıydı.

Marcus ona süslenmesini söylemişti.

"Onları sergilemedikten sonra güzel şeylere sahip olmanın ne anlamı var?" demişti.

Şimdi onu çatı katının tam ortasına doğru götürüyordu; patronunun ilgi odağı olmakla meşgul olduğu, zemine mermer bir yıldız işlenmiş noktaya.

Antony Hutch.

Çirkin bir adam sayılmazdı, sıcak kahverengi saçları ve hiç kaybetmediği yaz bronzluğu ile zayıf ve güçlü bir adamdı ama onda Marcella'nın tüylerini diken diken eden bir şey vardı.

"Tony, karım Marcella ile tanışmıştın."

Hutch'ın dikkati üzerine çekildiğinde, Marcella aniden irkildi.

"Tanrı aşkına, Marc," dedi adam. "Yanında bir uyarı etiketiyle mi geliyor?"

"Gelmiyor," dedi Marcella şakayla karışık.

Ama Hutch sadece gülümsedi. "Cidden, böyle bir güzelliği nasıl unutabilirim?"

Marcella'ya yaklaştı. "Bizim Marc sana iyi davranıyor mu? Bir şeye ihtiyacın olursa haber vermen yeter."

"Neden?" diye sordu Marcella sırıtarak. "Yeni bir eş mi arıyorsun yoksa?"

Hutch kıkırdadı ve kollarını iki yana açtı. "Maalesef ben kızları tutmaktan çok yakalamakla ilgileniyorum."

"Bu sadece," dedi Marcella, "henüz doğru kişiyi bulamadığın anlamına gelir."

Hutch bir kahkaha attı ve Marcus'a döndü. "Kendine iyi bir tane bulmuşsun."

Marcus kollarını Marcella'nın beline dolayarak şakağına bir öpücük kondurdu. "Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Ama Marcus'un bedeni çoktan ondan uzaklaşmaya başlamıştı ve Marcella çok geçmeden bir grup adam iş konuşmaya başlarken kendini çemberin dışına itilmiş buldu.

"Güney bölgesindeki hâkimiyetimizi genişletmek istiyoruz."

"Bölge hareketleri her zaman tehlikelidir."

"Caprese'in gözleri midesinden daha büyüktür."

"Onu daha belli etmeden sıkıştırabilirsiniz," diye önerdi Marcella. "Çevresindeki engelleri kaldırın. Bu doğrudan bir saldırı olmaz ve misilleme için bir neden de vermez ama mesajı açıkça anlar."

Konuşma birden kesildi. Adamlar sessizleşti.

Izdırap dolu bir andan sonra Marcus sadece gülümsedi. "İşte benim işletme mezunu eşim," dedi yumuşak bir tavırla.

Diğer adamlar ukala bir şekilde kıkırdarken Marcella kızardığını hissetti. Hutch durgun ve boş bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Marcella, seni sıkıyor olmalıyız. Eminim diğer eşlerle daha mutlu olursun."

Marcella'nın buna cevabı çoktan hazırdı ama söyleyemeden Marcus araya girdi. "Hadi Marce," dedi onun yanağından öperek. "Bırak erkekler konuşsun."

Marcella onun çenesini sımsıkı tutup kanını akıtana kadar tırnaklarını etine geçirmek istiyordu. Bunun yerine gülümsedi. Yüzünü bir sükûnet maskesi ardına gizledi. Görünüş her şeydi.

"Elbette," dedi. "Siz oğlanları işinizle baş başa bırakayım."

Arkasına döndü, yanından geçen bir garsondan bir kadeh şampanya aldı ve kadehi öyle sıkı tuttu ki parmakları acıdı. Adamların gözlerinin çatı katı boyunca üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Onları sergilemedikten sonra, güzel şeylere sahip olmanın ne anlamı var?

Bunu, Marcus'un ondan bir *eşyaymış* gibi bahsettiğini o zaman anlamamıştı. Yaptığı yorum ipek bir elbise gibi üzerinden kaymıştı ve hafif, güzel ve basitti ama...

Tanıdık, tekdüze sesiyle, "Marcella!" diye seslendi bir kadın. Topukları on beş santim kadar vardı ki muhtemelen bu nedenle ayakta durmak yerine oturuyordu ve üzerindeki bordo elbisesiyle tam bir ilgi odağıydı.

Elbisesinin rengi harikuladeydi çünkü Grace sarışın ve açık tenli olduğundan elbise, üzerinde kan gibi göze çarpıyordu.

"Uzaklaştırıldın mı?" diye sordu Theresa, oturmuş, büyük bir kadehteki içkisini yudumlarken.

"Tanrım, hayır," dedi Marcella. "Fena halde canımı sıktılar."

"Çok fazla iş konuşuyorlar," dedi Bethany ve elini havada hızlıca salladığında bilezikleri şıngırdadı. *Sırf dış görünüşten ibaret,* diye düşündü Marcella bilmem kaçıncı kez.

"Kral olduklarını düşünebilirler," dedi Grace. "Ama tahtın ardındaki güç biziz."

Yakınlarda bir yerden bir kahkaha duyuldu.

Çatı katının başka bir köşesinde toplanmış, daha yüksek topuklu ve daha kısa elbiseli ikinci bir kadın grubu vardı. Kız arkadaşlar. İkinci ve üçüncü eşler. Kola takılıp gezdirilen aksesuarlar. Grace'in deyimiyle, daha yeni modeller.

"Marcus nasıl?" diye sordu Bethany. "Umarım onu tasmalı tutuyorsundur."

"Ah," dedi şampanyasını yudumlarken. "O *asla* aldatmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Theresa.

Marcella çatı katının diğer ucundaki Marcus'la göz göze geldi.

"Çünkü," dedi kadehini kaldırarak, "bunu yaparsa önce onu öldüreceğimi bilir."

Daha sonra arabayla partiden ayrılırlarken, "İyi bir gece geçirdin mi?" diye sordu Marcella.

Marcus çok enerjikti. "Hiçbir aksaklık olmadı. Ya da Hutch sorun çıkarmadı diyelim." Kendi esprisine kıkırdadı. Marcella ise gülmüyordu. "Benden hoşlanmaya başlıyor, bunu anlayabiliyorum. Sabah arayacağını söyledi. Yeni bir şey için. Büyük bir şey için." Marcella'yı kendine çekti. "Sen haklıydın."

"Ben her zaman haklıyımdır," dedi dalgın bir tavırla pencereden dışarı bakarak. "Hadi bu gece şehirde kalalım."

"İyi fikir," dedi Marcus. Şoförle aralarındaki cam bölmeye vurdu ve ona Heights'taki evlerinin adresini vererek acele etmesini söyledi. Sonra arkasına yaslanarak Marcella'ya yaslandı. "Gözlerini senden alamadılar. Onları suçlamıyorum. Ben de alamadım."

"Burada olmaz," dedi sesine şakacı bir hava katmaya çalışarak. "Elbisemi mahvedeceksin."

"Elbiseyi boş ver," diye fısıldadı kulağına. "Seni istiyorum."

Ama Marcella onu itti.

"Sorun ne?" diye sordu Marcus.

Marcella'nın bakışları ona döndü. "İşte benim *işletme mezunu eşim?*"

Marcus gözlerini devirdi. "Marce."

"Bırak erkekler *konuşsun?*"

"Ah, hadi ama."

"Beni aptal durumuna düşürdün."

Marcus, bir kahkahaya fazlasıyla yakın bir ses çıkardı. "Aşırı tepki verdiğini düşünmüyor musun?"

Marcella dişlerini sıktı. "Sana o anda *tepki vermediğim* için çok şanslısın."

Marcus yüzünü ekşitti. "Bu tavır sana hiç yakışmıyor Marce."

Araba Heights'ın önüne çekti ve Marcella fırlayarak inme dürtüsüne direndi. Kapıyı açıp ayağa kalktı, elbisesinin altın rengi pullarını düzeltti ve Marcus'un arabanın etrafından dönüp yanına gelmesini bekledi.

"İyi akşamlar," dedi kapı görevlisi. "Geceniz güzel geçti mi?"

"Kusursuz," dedi Marcella, arkasından gelen Marcus'la aceleyle asansöre binerken. Marcus kapılar kapanana kadar bekledi, sonra derin bir iç çekti ve başını salladı.

"O adamların nasıl olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı. "Eski kafalar. Eski para. Eski değerler. Bunu sen istedin. Bunu yapmamı sen istedin."

"*Benimle* birlikte," diye çıkıştı Marcella. "Bunu birlikte yapmamızı istedim." Marcus araya girmeye çalıştı ama Marcella ona izin vermedi. "Ben kahrolası bir palto değilim Marcus. Beni kapıda bırakamazsın."

Asansör durdu ve topukluları mermer zeminde yankılanarak koridorda yürüdü. Kapılarına ulaştı ama Marcus elini yakalayıp sırtını ahşaba dayadı. Sıradan bir gece olsa bu ani güç gösterisi karşısında heyecanlanır, Marcus'a doğru eğilirdi. Ama havasında değildi.

Bırak erkekler konuşsun.

"Marcella."

Kahkahalar. Tepeden bakan gülümsemeler.

"*Marcella*," dedi Marcus yüzünü onunkine doğru çevirerek. Bakışlarını kendisine çevirerek. Ve sonra Marcella onu o düz, koyu renk maviliğin ardında gördü ya da belki de sadece görmek *istedi*. Tanıştığı Marcus'un bir zerresini; o genç, aç ve ona tamamen âşık Marcus'u gördü. Onu isteyen, ona *ihtiyaç duyan* Marcus'u.

Marcus konuşurken ağzı onunkinden bir nefes uzaktaydı. "Ben nereye, sen oraya," dedi. "Bu işte beraberiz. Adım adım."

Marcella ona inanmak istiyor, ona inanmaya ihtiyaç duyuyordu çünkü bırakmak istemiyordu; onu ve inşa ettiği her şeyi kaybetmeyecekti.

Hiç anlamıyorlar.

Tahtın arkasındaki güç biziz.

Marcella öne doğru uzandı ve onu uzun, yavaş ve yoğun bir şekilde öptü.

"Göster bana," dedi onu içeri yönlendirerek.

VI

DÖRT HAFTA ÖNCE

MERIT BANLİYÖSÜ

Marcus Andover Riggins hep rutinlere bağlı bir adam olmuştu.

Sabah içilen bir espresso, yatmadan önce içilen bir *burbon*. Her pazartesi, kahvaltıdan sonra masaj yaptırır ve her çarşamba, öğle yemeğinde birkaç tur yüzer ve her cuma gecesi, yağmur yağsın yağmasın, gün batımından şafağa kadar poker oynardı. Her hafta, Tony Hutch'ın ekibinin dört ya da beş üyesi, Sam McGuire'ın evinde toplanırdı çünkü Sam bekârdı ya da en azından evli değildi. Her hafta yeni bir kız arkadaşı olsa da hiçbiri kalıcı olmazdı.

Sam'in evi güzeldi, *hepsinin* evi güzeldi aslında ama kısa süreli kız arkadaşlarının her birine bir anahtar vermek yerine arka kapıyı açık bırakmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Marcella onu pek çok kez uyarmıştı, istenmeyen biri içeri girebilirdi. Ama Sam gülümseyip hiçbir adamın Tony Hutch'ın ekibinden birinin evine girmeyeceğini söylerdi.

Belki, ama Marcella Riggins bir adam değildi.

İçeri girdi.

Arka kapı bir mutfağa açılıyordu. Marcella, buz ararken kıçını havaya dikip başı dondurucuda, iki büklüm olmuş bir kızla karşılaştı. Kız o çok yüksek topuklu ayakkabılarıyla yalpalıyor, bilezikleri dondurucuda şıngırdıyordu ama Marcella'nın ilk fark ettiği şey elbisesi oldu. Dalgalanan kısa eteğiyle, lacivert ipekten

bir elbise. Bir yıldan fazla bir süredir, Marcella'nın Heights'taki dolabında asılı olanla aynı elbise.

Kız doğruldu ve döndüğünde dudakları mükemmel bir pembe rujla kaplıydı.

Bethany.

Düşüncelerin iki katı kadar memeleri olan Bethany.

Her karşılaştıklarında Marcus'u soran Bethany.

O elmas küpeleri, çalıntı elbisesi (tabii ki çalıntı değildi çünkü belli ki şehir merkezindeki daire *onun için* tutulmuştu) içinde Marcella'nın ucuz bir taklidi gibi görünen Bethany.

Bethany'nin gözleri kocaman açıldı. "Marcella?"

Bir keresinde, kanlı bir gömleğin düğmelerini çözerken Marcus'a, "Bir hayatı sonlandırabileceğini her zaman biliyor muydun?" diye sormuştu.

"Silahı elime alana kadar hayır," demişti Marcus. "Zor olacağını düşünürdüm ama o anda hiçbir şey daha kolay gelmedi."

Haklıydı.

Ama görünüşe göre, *bir şeyleri* yok etmek ile *insanları* yok etmek arasında çok önemli bir fark vardı.

İnsanlar *çığlık* atardı.

Ya da en azından denerlerdi. Marcella onu boğazından tutmamış ve kısacık, beyhude bir iç çekişten başka bir şey çıkmadan önce ses tellerini aşındırmamış olsaydı Bethany de kesinlikle bunu denerdi.

Ve o zaman bile diğer odadaki adamlar bunu duyabilirdi, tabii bu kadar yüksek sesle gülmüyor olsalardı.

Uzun sürmedi.

Bir an için Bethany'nin ağzı şaşkınlıkla mükemmel bir o şeklini almışken bir sonrakinde gergin derisi buruştu, yüzü çabucak geri çekilip bir sırıtışa döndü ve hemen alttaki kafatasını ortaya çıkarmak üzere yok oldu. Bu bile çok geçmeden küle döndü ve Bethany'den geriye kalan her şey, soluk mutfak zeminine ufalandı.

O kadar hızlı olup bitmişti ki şartlar göz önüne alındığında, Marcella'nın yaptığı şeyin tadını çıkarmak, hissetmesi *gereken* onca şeyi düşünmek veya eksikliklerine hayret etmek için bile neredeyse hiç zamanı olmamıştı.

Öyle *kolaydı* ki.

Sanki her şey, böyle paramparça olmayı *istemiş* gibi.

Muhtemelen bununla ilgili bir kanun vardı.

Yerini kaosa bırakan düzen.

Marcella bir bulaşık bezi aldı ve evde başka bir boğuk kahkaha yükselirken parmaklarındaki tozu sildi. Ardından tanıdık bir ses duyuldu.

"Yavrum, içki nerede kaldı?"

Marcella, mutfakla adamların oyun oynadığı çalışma odası arasındaki kısa koridordan geçerek sesi takip etti.

"Lanet olası içkim nerede?" diye bağırdı Marcus yeniden, sandalye geriye çekilirken. Marcella içeri girdiğinde ayağa kalkmıştı.

"Selam çocuklar."

Marcus onun öldüğünü düşündüğünden şaşırmış numarası yapmak zorunda kalmamıştı. Yüzündeki tüm renk solmuş, nasıl denir, ah, evet, bir hayalet görmüş gibi olmuştu. Diğer dört adam içki ve puro dumanının yarattığı bulanıklık içinde gözlerini kısarak baktılar.

"Marce?" dedi kocası, sesi şokla doluydu.

Ah, onu öldürmeyi ne kadar da çok *arzuluyordu* ama o çıplak ellerini kullanmak istiyordu ve aralarında bir masa vardı ve Marcus ona şüphe ve endişeyle karışık bir ifadeyle bakarken yerinden kıpırdamıyordu ve Marcella ne yapması gerektiğini biliyordu. Ağlamaya başladı. Kolaydı; tek yapması gereken, uğruna çok çalıştığı, alevler içinde kalan hayatını düşünmekti.

"Çok endişelendim," dedi Marcella nefesi tıkanarak. "Bir hastanede uyandım ve sen orada yoktun. Polisler bir yangın çıktığını söyledi, çok korkmuştum ve düşündüm ki sana bir şey olduysa bana söylemezlerdi. Bana *hiçbir şey* söylemiyorlardı."

Marcus'un ifadesi titredi, birdenbire kararsız bir tavır takındı. Ona doğru bir adım attı. "Öldüğünü sanmıştım." Zoraki bir kekeleme, bir alay. "Polisler seni görmeme izin vermedi... Ben de belki sen... Ne hatırlıyorsun bebeğim?"

Demek hâlâ lakaplar.

Marcella başını salladı. "Yemek hazırladığımı hatırlıyorum. Bundan sonraki her şey bulanık."

Marcus'un gözlerinde bir an bir umut ışığı yakaladı; bu işten paçayı kurtarabileceğine, karısını öldürüp ona yeniden sahip olmanın mümkün olmasıyla iki harika şeyi yaşayabileceğine dair hayret.

Ama yanına gelmek yerine sandalyesine çöktü. "Eve döndüğümde," dedi Marcus, "itfaiye araçları oradaydı, ev alevler içindeydi. Beni içeri almadılar." Marcus sanki o travmayı yeniden yaşıyormuş gibi arkasına yaslandı. Kederi. Sanki daha on dakika önce poker oynamıyormuş ve metresinin, bir zamanlar Marcella'nın arkadaşı olan metresinin ona içkisini getirmesini beklemiyormuş gibi.

Marcella kocasının yanına gitti, sandalyesinin arkasına geçti ve kollarını omuzlarına doladı. "Öyle mutluyum ki..."

Marcus elini tuttu, dudaklarını bileğine bastırdı. "Ben iyiyim yavrum."

Marcella yüzünü yakasına gömdü. Marcus'un gerçekten rahatladığını, kurtulduğunu fark edince kaslarının gevşediğini hissetti.

"Çocuklar," dedi Marcus. "Oyun bitti."

Diğer adamlar ayağa kalkmak üzere kıpırdandı.

"Hayır," diye fısıldadı Marcella en tatlı sesiyle. "Kalın. Hiç uzun sürmeyecek."

Marcus kaşlarının arasında bir kırışıkla başını geriye attı.

Marcella gülümsedi. "Sen asla geçmişe takılıp kalan biri olmadın Marcus. Senin bu yönünü sevdim, işlerin hep akıcı bir şekilde sonuçlanmasını."

Masadan boş bir kadeh aldı.

"Kocama," dedi yıkım kırmızı bir ışık şeklinde parmaklarına hücum etmeden hemen önce. Bardak çözüldü, kum taneleri poker masasına yağdı. Masaya bir şok dalgası yayıldı ve Marcus ayağa kalkmak ister gibi ileri fırlasa da Marcella'nın bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Öfke, kırgınlık ve nefret içinde bir ateş gibi yükselirken, "Bu evliliği iyi götürdük," diye fısıldadı kulağına.

Her şeyi serbest bıraktı.

Kocası ona insanların nasıl öldükleri hakkında yüzlerce hikâye anlatmıştı. Hiç kimse, en sonda dilini tutamazdı. Sonunda hepsi yalvarır, yakarır, ağlar, çığlıklar atardı.

Marcus da istisna değildi.

Uzun sürmedi ama sebebi Marcella'nın duyduğu ani bir merhamet değil, gücünü kullanmak konusunda kontrolden yoksun olmasıydı. *Gerçekten* tadını çıkarmayı isterdi. Onun o dehşete kapılmış yüzünü ezberleme şansına sahip olmayı isterdi ama ne yazık ki ilk yok olan yüzü oldu.

Bunun yerine diğer adamların yüzlerindeki şok ve korkuyla yetinmek zorunda kaldı.

Tabii bu da çok uzun sürmedi.

Biri elbette Sam ve diğeri tanımadığı başka bir adam olan ikisi ayağa kalkmaya çalışıyorlardı.

Marcella bir iç çekti, kocasından geriye kalanlar yere yığılırken onları bir kenara fırlatıp Sam'in kolunu yakaladı.

"Bu kadar çabuk mu gideceksin?" diye sordu yıkım parmaklarına tırmanırken. Adam sendeledi, düştü ve vücudu yere vurduğu anda parçalandı. Diğer adam, paltosunun gizli bir cebinden bir bıçak çıkardı ama Marcella'ya doğru atıldığında, Marcella parlayan bir elini bıçağa doladı. Bıçak eriyip ufalandı ve yıkım bir anda metalden bıçağın kabzasına ve oradan da adamın koluna yayıldı. Çığlık atıp geri çekilmeye çalıştı ama çürüme çoktan bir orman yangını gibi içinden geçiyor, o kaçmaya çalışırken bile vücudu parçalanıyordu.

Son iki adam, elleri havada, yüzleri donmuş bir halde poker masasında oturmaya devam ediyordu. Tüm ömrü boyunca, erkekler Marcella'ya hep şehvet ve arzuyla bakmıştı. Ama bu farklıydı.

Bu *korkuydu*.

Ve iyi hissettirmişti.

Kocasının yerine oturdu ve hâlâ sıcak olan külleri arasına bir güzel yerleşti. Poker masasındaki kalıntılarını silmek için bir mendil kullandı.

"Eee?" dedi Marcella uzun bir süre sonra. "Beni de oyuna katın bakalım."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

VII

DÖRT HAFTA ÖNCE

DOĞU MERIT

Dominic Rusher gençliğinde bile hiç sabah insanı olmamıştı.

Ama ordu onu ses duyduğu anda uyanan bir insana çevirmişti. Zaten kazadan beri pek kolay uyuyamıyordu da. İşte bu yüzden, Dom 04:30 alarmının üçüncü çalışıyla yataktan kalkmıştı. Duş aldı, banyo aynasındaki buğuyu sildi ve yansımasına baktı.

Geçen beş yıl ona çok iyi gelmişti. Sürekli acı çeken birinin tükenmiş bakışı, kendi kendini ilaçlarla tedavi etmeye çalışıp başarısız olmuş birinin sıska yüz hatları gitmişti. Onun yerine düzgün kasları geniş omuzlarını saran, güçlü ve bronzlaşmış kolları ve dümdüz sırtıyla, saçları yanlardan kazınıp geriye doğru taranmış bir asker gelmişti.

Hayatını da düzene sokmuştu.

Madalyaları artık dikkatsizce boş içki şişelerinin boynuna geçirilmemiş, duvara asılmıştı. Yanlarında röntgen filmleri vardı. Her bir metal plaka ve çubuk, pim ve vida, Dominic'i yeniden bir araya getirmek için kullandıkları her şey, kaslar ve derinin ardında bembeyaz parlıyordu.

Evi tertemizdi.

Ve Dom da.

Victor'ı kazıp çıkardıkları geceden sonra ne bir içki ne de ilaç tüketmişti. *Tanıştıkları* ve Victor'ın acısını sildiği *geceden beri* içmediğini söylemek isterdi aslında ama o piç kurusu gidip

ölmüş ve Dom'u acı dolu bir dünyada yüzüstü bırakmıştı. Bunlar hatırlamak dahi istemediği iki karanlık geceydi ama o zamandan beri Dominic kontrolünü kaybetmemişti.

Victor kısa devre yapıp ağrılar hızla geri döndüğünde bile. Dom acıyı yumruklarını sıkarak karşılıyor, bu atakları bir hatırlatıcı, yaşanan ertelemeleri bir hediye olarak görmeye çalışıyordu.

Sonuçta, daha kötü de olabilirdi.

Daha kötü *olmuştu.*

Dom bir fincan çok sıcak kahveyi ve oldukça akışkan bir tabak yumurtayı bitirdikten sonra ceketini omzuna attı, kaskını kaptı ve şafak öncesi grilikte dışarı çıktı.

Aracı her zamanki yerinde onu bekliyordu; basit siyah bir motosikletti, öyle havalı bir şey sayılmazdı ama büyürken hep özendiği ve asla karşılayabilecek maddi güçte olmadığı türden bir şeydi. Dom, bacağını üzerine atmadan önce koltuktaki çiy tanelerini sildi, aracı vitese taktı ve yola çıkmadan önce bir anlığına motorun o alçak mırıltısının tadını çıkardı.

Merit uyanmaya başlarken boş sokaklarda motorunu sürdü. Bu kadar erken saatlerde sokak lambalarının çoğu yeşildi ve Dom on dakika içinde şehirden çıktı. Merit, her iki yanında giderek seyrelerek sonunda boş tarlalara dönüştü. Altındaki motor çığlık atarken, rüzgâr kaskını sıyırarak geçerken güneş arkasından yükseliyordu. On beş dakika boyunca kendini tamamen özgür hissetti.

Yoldaki sapağa ulaştı ve yavaşlayarak motorunu işaretlenmemiş bir yola soktu. Beş dakika sonra Dom açık bir kapıdan geçti ve bina göründüğünde yavaşladı.

Dışarıdan bakıldığında hiçbir şeye benzemiyordu. Bir hastaneye belki. Ya da bir işleme tesisine. Belirsiz bir şekilde bir araya yığılmış bir dizi beyaz blok. Ne olduğunu bilmediğiniz sürece yanından geçerken ikinci kez dönüp bakmayacağınız türden bir yer.

Ama ne olduğunu biliyorsanız çok daha uğursuz bir şeye dönüşüyordu.

Dominic motoru park edip motordan indi ve öndeki basamakları tırmandı. Kapılar, neredeyse tamamen saf görünecek kadar steril, bembeyaz bir salona açılıyordu. Her iki tarafında, biri bir x ışını, diğeri tarayıcı tutan birer memur vardı.

"Platinlerim var," diye hatırlattı Dom yan tarafını göstererek.

Adam başıyla onaylayıp ekranda bir yerlere dokunurken Dominic de telefonunu, anahtarlarını, ceketini ve kaskını tepsiye yerleştirdi. Makineye girdi ve diğer taraftaki eşyalarını almadan önce, beyaz ışık şeridinin onu tepeden tırnağa taramasını bekledi. Her görevi, alışkanlıktan kaynaklanan bir kolaylıkla yerine getiriyordu. İşlerin bu şekilde normale dönmesi, eylemlerin hafızaya kazınması ne şaşırtıcıydı.

Soyunma odası sağdan ilk kapıydı. Dom ceketini ve kaskını raflardan birine koydu ve üzerini değiştirip yüksek yakalı ve uzun kollu siyah bir üniforma gömleği giydi. Yüzünü yıkadı, saçını düzeltti ve erişim anahtarının üzerinde olduğundan emin olmak için ön cebini yokladı.

Koridorun sonunda, iki kat yukarıda, kontrol odasına girdi ve kıdemli subaya anahtarının önünü gösterdi. Yüzü, tüm holografik ayrıntılarıyla, *DGN* kelimesinin tam altında görünüyordu.

"Dominic Rusher," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Görev yerime geldim."

VIII

DÖRT HAFTA ÖNCE

MERIT BANLİYÖSÜ

Stell eğilip sarı suç mahalli bandının altından geçti.

Rozetini göstermedi, buna gerek yoktu. Olay yerindeki herkes DGN için çalışıyordu zaten. Onun için.

Ajan Holtz arka kapıda dikiliyordu. Hevesle, "Efendim," dedi bu kadar erken bir saat için fazla enerjik bir sesle.

"Kim ihbar etmiş?" diye sordu Stell.

"Sorumlu bir vatandaş polisleri aramış. Polisler de bizi aradı."

"O kadar açık mı?"

"Ah, evet," dedi Holtz kapıyı tutarak.

Ajan Rios çoktan mutfaktaydı. Uzun boylu, bronz tenli ve keskin bakışlı kadın, neredeyse dört yıldır Stell'in yardımcısıydı. Kollarını bağlayarak tezgâha yaslanmış, bir teknisyenin seramik zemindeki bir şeyin fotoğrafını çekişini izliyordu; bir yığının. Dağınıklığın ortasında büyük bir elmas duruyordu.

"Hastanedekiyle aynı profil mi?" diye sordu Stell.

"Öyle görünüyor," dedi Rios. "Marcella Riggins. Otuz iki yaşında. Kocası içinde o varken evlerini yakmaya çalıştıktan sonraki on üç günü komada geçirmiş. Doğrusu kızdığı için onu suçlayamam."

"Kızmak anlaşılabilir," dedi Stell. "Cinayet ise başka mesele." Etrafına bakındı. "Kaç ölü?"

Rios doğruldu. "Dört olduğunu sanıyoruz. Söylemesi biraz güç." Mutfak zeminini işaret etti. "Bir," diye saydı, sonra döndü ve onu koridorun sonunda bir poker masası ve oldukça ürkütücü bir manzara bulunan odaya götürdü. "İki," dedi yerdeki harap bir cesede doğru başını sallayarak. Bir insan olduğu güçlükle anlaşılacak bir formu işaret ettiğinde, "Üç," diye devam etti. Bir sandalyenin arkasını kaplayıp masaya dökülen toz yığınını gösterdiğindeyse, "Ve dört," diye bitirdi. "Kadının gazabı gibisi yoktur..."

Stell sandalyeleri saydı. "Hayatta kalan var mı?"

"Varsa da polise gitmemişler. Ev Sam McGuire'a ait," dedi Rios. "Onun da burada bir yerlerde olduğunu varsayabiliriz sanırım."

Holtz kapı aralığından ıslık çaldı. "Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?"

Stell düşündü. On beş buçuk yıl önce, DÜ'lerle ilk tanışmasından bu yana çok şey görmüştü. Acıyı yönlendirme yeteneği ile Vale, yenilenme yeteneği ile Cardale, kontrol etme yeteneğiyle Clarke... Ve bunlar daha sadece başlangıçtı. Buz dağının görünen yüzü. O zamandan beri, zamanı bükebilen, duvarlardan geçebilen, kendilerini ateşe verebilen, kendilerini taşa çevirebilen DÜ'ler görmüştü.

Ama Stell itiraf etmeliydi ki bu yeni bir şeydi.

Elini, örtülü masanın üzerindeki dağınıklıkta gezdirdi. "Nedir bu? Kül mü?"

"Tahminlerimize göre," dedi Rios. "Bu Marcus Riggins. Ondan geriye kalanlar. Ya da belki bu. Veya bu."

"Pekâlâ," dedi Stell avuçlarındaki tozu silkeleyerek. "Kaydı düzenleyin. *Her şeyin* kaydını istiyorum. Hastanedeki her şeyin. Buradaki her şeyin. Her bedenin, her odanın, her detayın tüm fotoğraf ve teknik özelliklerini. Önemli olduğunu düşünmeseniz bile dosyaya girecekler."

Holtz bir okul çocuğu gibi elini kaldırdı. Yeni olduğunu unutmak imkânsızdı. "Dosya kimin için?"

"Analistimiz için," dedi Stell. Ama ajanların ve teknisyenlerin konuşmayı ne kadar çok sevdiklerini bilirdi. "Ona 'av köpeği' denildiğini de duymuş olabilirsin."

"Pekâlâ," dedi Holtz etrafına bakınarak. "Bütün bu sahneyi köpeğe götürmeye çalışmak yerine, köpeğinizi olay yerine getirmek daha kolay olmaz mıydı?"

"Belki," dedi Stell. "Ama tasması bu kadar uzun değil."

∞

DGN hücrelerinin ışıkları bir anda yandı.

Eli Ever hücrenin aynalı tavanına bakarak gözlerini açtı ve kendini gördü. Her zamanki gibi. Açık ten, kahverengi saçlar, güçlü bir çene; Lockland'de olduğu çocuğun bir kopyası. Sınıfının birincisi, tıp fakültesine hazırlanan bir öğrenci, gelecek vadeden bir genç. Buz banyosu sanki sadece kalbini durdurmakla kalmamış, zamanın kendisini de dondurmuştu.

On beş yıl geçmiş ve yüzü ve vücudu değişmeden kalsa da Eli başka açılardan yaşlanmıştı. Zihni keskinleşmiş, sertleşmişti. Gençlik ideallerinden bazılarını terk etmişti. Kendisiyle ilgili. Tanrı'yla ilgili. Ama bunlar aynada kendini göstermeyen türden değişikliklerdi.

Eli karyoladan kalktı, gerindi ve yaklaşık beş yıldır dünyasının sınırlarını çizen özel hücresinin içinde çıplak ayakla gezindi. Lavaboya gitti ve yüzüne soğuk su çarptı, sonra üzerinde klasörler duran, duvardaki alçak rafa geçti. Klasörlerin hepsi, bir tanesi dışında, bej rengi, hepsi sıradandı. Ön tarafında bir isim yazılı olan siyah, kalın klasör dışında hepsi. *Onun* ismi. Eli buna hiç bakmamıştı, gerek de yoktu, içindekileri ezberlemişti. Bunun yerine, parmakları dosyalar üzerinde gezinip diğerlerinden önemli ölçüde daha kalın görünen ve basit bir siyah *X* dışında herhangi bir şey yazılmamış bir tanesinde durdu.

Tamamlanamamış birkaç vakasından biriydi. Bir tür favori projesi.

Avcı.

Eli; hücresinin ortasındaki masaya oturdu, kapağı açtı, dosyanın sayfalarında gezindi ve en eski cinayetlerden başlayıp en yenilerine kadar tüm raporları okudu.

∞

DÜ'nün adı Jack Linden'dı. Merit'in beş yüz kilometre batısında bir tamirciydi. DGN'nin algoritmasından kaçabilmiş, belli ki Avcı'dan kaçamamıştı. Bir olay yeri fotoğrafı, DÜ'yü bir alet yığınının ortasında sırtüstü yatarken gösteriyordu. Çok yakın mesafeden vurulmuştu. Eli parmağını giriş yarasının üzerinde dalgın dalgın gezdirdi.

Yakından bir basınç contası sesi yükseldi ve sadece birkaç saniye sonra Eli'ın hücresinin uzak duvarı şeffaflaşarak beyaz betondan fiberglasa dönüştü. Diğer tarafta kır saçlı, iri yarı bir adam elinde başka bir dosya ve her zamanki gibi bir fincan kahveyle, duruyordu. Son on beş yıl, Eli'a hiç dokunmamış olabilirdi ancak Stell'in üzerinde her biri bir iz bırakmıştı.

Adam, başını Eli'ın elindeki bej dosyaya doğru salladı. "Yeni teorilerin var mı?"

Eli dosyayı kapadı. "Hayır," dedi ve onu bir kenara bırakıp sandalyesinden kalktı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Direktör Bey?"

"Yeni bir vaka var," dedi Stell dosya ve kupayı fiberglas bölmeye yerleştirirken. "Fikrini almak istiyorum."

Eli bariyere yaklaştı ve kahveyi de dosyayı da aldı.

Sandalyesine dönüp içecekten uzun, ağır bir yudum alırken, "Marcella Riggins," diye okudu yüksek sesle.

Eli'ın kahve içmeye *ihtiyacı* yoktu, tıpkı yemek yemeye ya da uyumaya ihtiyacı olmadığı gibi ancak bazı alışkanlıklar psi-

kolojikti. Dumanı tüten bir kupa, durağan dünyasında küçük bir değişiklik demekti. Bir çeşit imtiyaz, bir dayanak ama bir an için de olsa ona hâlâ insanmış gibi davranma izni veren bir dayanak.

Eli kahveyi bir kenara bırakıp dosyayı karıştırmaya başladı. Yeterli değildi, asla yeterli olmazdı ama ona verdikleri tek şey buydu. Bir kâğıt yığını ve Stell'in gözlem gücü. Bu yüzden, sonunda külün içinde parıldayan bir elmas olan insan kalıntıları fotoğrafı üzerinde duraklayana dek, kanıtları ve olay sonrası sahneyi gözden geçirerek sayfaları karıştırdı. Dosyayı bir kenara bırakarak Stell'in beklenti içindeki bakışlarıyla karşılaştı.

"Tamam," dedi Eli. "Başlayalım mı?"

Ayışığı Kitaplığı

IX

BEŞ YIL ÖNCE

KONUM BİLİNMİYOR

Eli, Victor'ı öldürdükten sonra, her şey bulanıklaştı.

Önce kaos. Kırmızı mavi ışıklar, sirenler, Falcon Price'a hücum eden polisler ve *onun* tarafında olmadıklarının korkunç farkındalığı.

Sonra, Eli'ın bileklerini kesecek kadar sıkı kelepçeler geldi ve Victor'ın cesedini ve kana bulanmış betonu yutarak sesleri, emirleri ve çarpan kapıların gürültüsünü boğan siyah başlık. Eli'ın kendi nefesi, hızla atan kalbi, çaresiz sözcükleri dışında her şeyi silmişti.

Cesedi yakın. Cesedi yakın. Cesedi yakın.

Sonra hücre geldi, bir odadan çok beton bir kutuya benziyordu ve Eli parmakları kırılıp iyileşene, yeniden kırılıp yeniden iyileşene kadar yumruklarını kapıya defalarca vurdu. Tek kanıtı çeliğe bulaşan kandı.

Ve sonunda, laboratuvar geldi.

Eli'ı olduğu yere sabitlemeye çalışan eller, sırtında soğuk çelik ve tenini kesecek kadar sıkı kayışlar, solgun steril duvarlar, fazla parlak ışıklar ve dezenfektanın o keskin kimyasal kokusu.

Hepsinin ortasında, yüzü Eli'ın yüzünün üzerinde, beyazlar içinde bir adam. Siyah gözlüğün ardındaki o derin, koyu renk gözler. Plastik eldivenler giymiş eller.

"Adım," dedi adam, "Doktor Haverty."

Konuşurken bir yandan da bir neşter seçti.

"Laboratuvarıma hoş geldin."

Üzerine eğildi.

"Birbirimizi anlayacağız."

Ve sonra kesmeye başladı. Denek ölüyse bu sürece *diseke etmek* denirdi. Yaşıyorken yapıldığındaysa *dirikesim*. Ama ya denekler ölemiyorsa?

Bunun için hangi kelime kullanılırdı?

Eli'ın tüm inancı, o odada sarsılmıştı.

Cehennemi o odada bulmuştu.

Ve Tanrı'nın tek işareti, Haverty ne yaparsa yapsın Eli'ın hayatta kalmaya devam etmesiydi.

İstese de istemese de.

∞

Haverty'nin laboratuvarında zaman anlamını yitirirdi.

Eli acıyı bildiğini sanırdı ama onun için acı, parlak ve geçici bir histen, anlık bir rahatsızlıktan ibaretti. Doktorun ellerinde, değişmez bir duruma dönüşmüştü.

Doktor kanlı eldivenleriyle neşteri çıkarırken, "Yenilenme yeteneğin gerçekten olağanüstü," dedi. "Sınırını bulalım mı?"

Kutsanmış değilsin, demişti Victor. *Sen bir bilim deneyisin.*

Bu sözler şimdi Eli'a musallat oluyordu.

Victor da öyle.

Eli onu laboratuvarda görüyor, Haverty'nin arkasındaki masanın etrafında dönüşünü izliyordu. Doktorun attığı kesikleri incelerken Eli'ın görüş alanına girip çıkıyordu.

"Belki de cehennemdesindir."

Cehenneme inanmıyorsun, diye düşündü Eli.

Victor'ın ağzının kenarı seğirdi. "Ama sen inanıyorsun."

Eli her gece karyolasına yığılır, saatlerce çelik masaya bağlı kalmaktan ötürü midesi bulanırken tir tir titrerdi.

Ve her sabah, yeniden başlardı.

Eli'ın gücünün tek bir kusuru vardı ve Victor'ın bunu keşfetmesinden on yıl sonra, Haverty de keşfetmişti. Eli'ın vücudu, tüm yenilenme yeteneğine rağmen, yabancı cisimleri reddedemiyordu; yani eğer yeterince küçüklerse onların etrafında iyileşirdi. Bir bıçak, bir testere, bir kanca gibi büyük olduklarındaysa vücudu hiç iyileşemiyordu.

Doktor Haverty, Eli'ın kalbini ilk çıkardığında, *nihayet* ölebileceğini düşündü. Doktor onu kesip bedeninden ayırmadan önce görebilmesi için havaya kaldırdı ve Eli'ın nabzı bir saliseliğine tekledi, durdu, monitörler ötmeye başladı. Ama Haverty kalbi steril tepsisine yerleştirdiği sırada Eli'ın açık göğsünde çoktan yeni bir kalp atmaya başlamıştı.

Doktorun dudaklarından tek bir kelime döküldü:

"Olağanüstü."

∞

Eli'a göre, işin en kötü yanı Doktor Haverty'nin *konuşmayı* sevmesiydi.

Kesip dilimlerken, delip kırarken havadan sudan konuşmaya devam ediyordu. Eli'ın sırtındaki acımasız çapraz kesiklerden oluşan yara izleri onu özellikle büyülerdi. Asla solmayacak tek izler bunlardı.

"Bana onlardan bahset," derdi Eli'ın omurgasına bir iğne batırırken.

"Otuz iki tane var," derdi Eli'ın kemiklerini delerken.

"Saydım," derdi Eli'ın göğsünü yarıp açarken.

"Benimle konuşabilirsin Eli. Dinlemeyi severim."

Ama Eli, istese de konuşamıyordu.

Tüm gücünü çığlık atmamak için harcıyordu.

X

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE

İLK EV

Bir zamanlar, sırtındaki izler hâlâ tazeyken, Eli kendine kanatlarının çıkacağını söylerdi.

Sonuçta, babası içinde şeytan olduğunu söylese bile annesi Eli'ın bir melek olduğunu düşünüyordu. Eli, papazın böyle düşünmesine neden olacak hiçbir şey yapmamıştı ama adam, çocuğun gözlerindeki gölgeyi görebildiğini iddia ederdi. Ve ne zaman bunun minicik bir parçasını görse Eli'ı kolundan tutar ve onu derme çatma evlerinin yanında bulunan özel şapele götürürdü.

Eli eskiden bu küçük şapeli severdi; tamamı kırmızı, mavi ve yeşil vitraylardan yapılma ve sabah güneşini yakalaması için doğuya bakan nefis bir penceresi vardı. Zemin taştandı ve yazın bile Eli'ın çıplak ayakları altında buz gibiydi. Ve orada, mekânın tam ortasında, doğrudan temele çakılmış metal bir haç vardı. Eli, haçın korkunç bir yükseklikten atılmış gibi zemini kırıp içeri saplanmış görüntüsünün oldukça vahşi olduğunu düşündüğünü hatırladı.

Babası gölgeyi ilk gördüğünde, bir eli Eli'ın omzunda, diğer elinde bir deri kayış tutarak yürüdüler. Eli'ın annesi ellerinde bir havluyu bükerek gidişlerini izledi.

"John," dedi, sadece bir kez ama babası arkasına bakmadı, dar bahçeyi geçip şapelin kapısı arkalarından kapanana kadar durmadı.

Papaz Cardale, Eli'a haçın yanına gidip yatay çubuğa tutunmasını emrettiğinde Eli reddetmiş, ağlamış, yalvarmış, her ne yaptıysa affetmesi için özür dilemeye çalışmıştı. Ama faydası olmadı. Babası, Eli'ın ellerini bağladı ve karşı koyduğu için onu daha da beter dövdü.

Eli dokuz yaşındaydı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, annesi sırtındaki öfke dolu izlerle ilgilenip ona güçlü olması gerektiğini söyledi. Tanrı'nın da Eli'ın babasının da onları sınadığını. Oğlunun yaralı omuzlarına serin kumaş şeritleri örterken elbisesinin kolları yukarı sıyrıldı ve ona her şeyin yoluna gireceğini, iyileşeceklerini söylerken Eli onun kollarının arkasındaki eski yara izlerinin uçlarını görebiliyordu.

Ve kısa bir süreliğine, işler hep yoluna girerdi.

Eli iyi olmak, ailesine layık olmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Kızgın babasının bakışlarından kaçınmak için.

Ama sükûnet hiçbir zaman kalıcı olmazdı. Papaz er ya da geç oğlundaki şeytanı tekrar görür ve Eli'ı şapele geri götürürdü. Bazen dayakların arasında aylar olurdu. Bazen günler. Bazen Eli bunu hak ettiğini düşünürdü. Hatta ihtiyaç duyduğunu. Çarmıha doğru ilerler, parmaklarını soğuk metal haçın etrafına dolar ve dua ederdi; başta Tanrı'ya değil, babasına. Eli'ın sırtındaki yırtık kanatlarına yeni tüyler işlerken papazın gördüklerini görmeyi bırakması için dua ederdi.

Eli çığlık atmamayı öğrenmişti ama gözleri yine de yaşlarla bulanır, tek gördüğü şey beyaz bir ışık olana dek vitraydaki renkler birbirine karışırdı. Parmaklarının altındaki çelik haç kadar bu ışığa da tutunurdu.

Eli nasıl kırıldığını bilmiyordu ama iyileşmek istiyordu.

Kurtarılmak istiyordu.

XI

DÖRT YIL ÖNCE

DGN - LABORATUVAR KANADI

Stell parmaklarını tezgâha vurdu.

"Deneklerinizden biriyle konuşmak için geldim," dedi. "Eli Cardale."

"Üzgünüm efendim, kendisi testte."

Stell kaşlarını çattı. "Yine mi?"

Bu, Eli'ı üçüncü görmeye gelişiydi ve üçüncü kez bir bahaneyle savuşturuluyordu.

İlk seferinde gösterdikleri mazeret inandırıcıydı. İkincisinde uygunsuz. Şimdi, açıkça bir yalandı. Bu noktaya kadar rütbesini kullanmamıştı ama tek nedeni, getireceği baş ağrısını ya da itibarı istemediği içindi. DGN hâlâ yeni bir girişimdi, *onun* girişimiydi. Hatta öylesine yeniydi ki içinde bulundukları bina daha tamamlanmamıştı bile. Ama aynı zamanda onun sorumluluğuydu da ve Stell içgüdüsel olarak bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. Rahatsızlık, bir ülser gibi içini kemiriyordu.

"Bu, bana geçen sefer verilen cevabın aynısı."

Kadın –Stell onun bir doktor mu, bilim insanı mı yoksa bir sekreter mi olduğunu bilmiyordu– dudaklarını büzdü. "Burası bir araştırma laboratuvarı efendim. Testler de sık karşılaşılan bir süreçtir ve..."

"O halde mevcut oturumu bölmekten çekinmezsiniz."

Kadının kaş çatışı derinleşti. "Bay Ever gibi bir hastayla..."

"Cardale," diye düzeltti Stell. *Ever;* kendi kendine taktığı, kibirli, kendini beğenmiş (biraz da ilahi) bir lakaptı. Gerçek adı Eliot-Eli-Cardale idi.

"Bay Cardale gibi bir hastayla," diye düzeltti kadın. "Testler büyük hazırlık gerektirir. Bir testi erken bitirmek, DGN kaynaklarının israfı olur."

"Ve bu da", dedi Stell, "benim için bir zaman kaybı." Gözlerinin dibini ovuşturdu. "Bitene kadar seansı gözlemleyeceğim."

Kadının yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi. "Belki burada beklemeyi tercih ederseniz..."

Bununla, Stell'in huzursuzluğu korkuya dönüştü.

"Beni ona götür. *Hemen.*"

XII

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

İLK EV

Eli, verandanın basamaklarına oturup başını gökyüzüne çevirdi.

Hoş bir geceydi; yanıp sönen kırmızı mavi ışıklar evi, çimenleri, şapeli boyuyordu. Ambulans ve adli tabibin aracı çimenlere park etmişti. Biri gereksizdi, diğeri bekliyordu.

Polisler ve sağlık görevlileri sanki yörüngedeymiş gibi yakında ama ona hiç dokunmadan etrafında dönüp dururken yıpranmış eski bir İncil'i göğsüne bastırdı.

"Çocuk şokta," dedi memurlardan biri.

Eli bunun doğru olduğunu düşünmüyordu. Kendini sarsılmış hissetmiyordu. Sakinlikten başka bir şey hissetmiyordu. Belki de gerçekten de şoktaydı. Bu duygunun geçmesini, kafasındaki sabit uğultunun yerini dehşete, üzüntüye bırakmasını bekleyip duruyordu. Ama bırakmadı.

"Onu suçlayabilir misin? Annesini daha bir ay önce kaybetti. Şimdi de bu."

Kaybetti. Ne tuhaf bir kelimeydi bu. *Kaybetmek,* sanki bir şeyi yanlış bir yere koymuş da sonra bulacakmış gibi geliyordu kulağa. Annesini kaybetmemişti. Sonuçta onu bulan Eli'dı. Küvette yatarken. Suyun pembeye boyadığı beyaz bir elbise içinde, avuçları dua eder gibi yukarı kalkmış, kolları dirsekten bileğe kadar kesik bir halde yatarken. Hayır, onu kaybetmemişti.

Annesi, onu terk etmişti.

Eli'i, Papaz John Cardale ile bir evde kısılı vaziyette bırakmıştı.

Sağlık görevlilerinden biri, elini Eli'ın omzuna koydu ve Eli, yarısı temasın yarattığı şaşkınlıktan, yarısı gömleğinin altındaki yeni yaraları hâlâ taze olduğundan, irkildi. Kadın bir şey söyledi. Dinlemiyordu. Birkaç dakika sonra cesedi çıkardılar. Sağlık görevlisi, Eli'ın görmesini engellemeye çalıştı ama görülecek bir şey yoktu; sadece siyah bir ceset torbasıydı. Ölüm, temizlenmişti. Düzgündü. Sterildi.

Eli gözlerini kapadı ve babasının merdivenin dibindeki kırık formunu hayal etti. Papazın başının etrafına bir hale gibi kırmızı bir havuz yayılmıştı ama loş bodrumda kan, siyah görünüyordu. Gözleri ıslak, ağzı açılıp kapanmış gibiydi.

Babası oraya ne yapmaya gitmişti?

Eli asla bilmeyecekti. Gözlerini açtı ve dalgın dalgın kitabın sayfalarını çevirmeye başladı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu sağlık görevlisi.

Eli yutkundu. "On iki."

"En yakın akrabanın kim olduğunu biliyor musun?"

Eli başını iki yana salladı. Bir yerlerde bir teyzesi vardı. Belki bir kuzen. Ama Eli onlarla hiç tanışmamıştı. Onun dünyası buradaydı. Babasının kilisesi. Cemaatleri. *Bir telefon zinciri olmalı*, diye düşündü; bir kutlama, doğum ya da... Ölüm olduğunda haberi yaymak için kullanılan bir iletişim ağı.

Kadın yanından ayrıldı ve iki memurla konuşmaya başladı. Sesi alçaktı ama Eli bazı sözcükleri seçebilmişti: "Çocuğun hiçbir şeyi yok."

Ama yanılıyordu.

Eli'ın bir annesi, babası ya da evi yoktu ama hâlâ inancı vardı.

Sırtındaki yaralar ya da Papaz Cardale'ın daha az fiziksel vaazları yüzünden değil. Hayır, babasını bodrum merdivenlerinden aşağı ittiğinde hissettikleri yüzünden inancı vardı. Papazın kafası, bodrumun zeminine çarptığında hissettikleri yüzünden. Sonunda hareket etmeyi bıraktığında hissettikleri yüzünden.

O anda, Eli *huzur* hissetti. Sanki dünyanın minicik bir kısmında işler yoluna girmiş gibi.

Bir şey, biri, yönlendirmişti Eli'ın elini. Avucunu babasının sırtına yaslayıp onu itme cesaretini ona birisi vermişti.

Papaz, eski ahşap basamaklardan aşağı bir top gibi sekerek hızla düşmüş ve sonunda dipte yığılıp kalmıştı.

Eli telefonunu cebinden çıkarırken her adımı dikkatle atarak ağır ağır inmişti arkasından. Ama numarayı çevirmedi, ara tuşuna basmadı.

Bunun yerine kandan güvenli bir mesafede, uzaktaki en alt basamağa oturdu ve telefonu elinde tutup bekledi.

Babasının göğsü inip kalkmayı bırakana, kan birikintisi yayılmayı durdurana ve papazın gözleri boş, ifadesiz kalana kadar bekledi.

İşte o zaman Eli, babasının vaazlarından birini hatırladı.

Ruha inanmayanlar, birinin gidişini hiç görmeyenlerdir.

Haklıymış, diye düşündü Eli sonunda 911'i ararken.

Gerçekten de bir fark oluyordu.

"Endişelenme," dedi sağlık görevlisi ön verandaya dönerek. "Sana gidecek bir yer bulacağız." Belli ki ona eşit olduklarını göstermek ister gibi bir jestle önünde diz çöktü. "Korkutucu olduğunu biliyorum," dedi, öyle olmasa da. "Ama sana, bunalmış hissettiğimde bana faydası olan bir şey söyleyeceğim. Her son, yeni bir başlangıçtır." Doğruldu. "Hadi gel, gidelim."

Eli ayağa kalktı ve kadının ardından verandanın basamaklarından indi.

Hâlâ hissettiği sakinliğinin kaybolmasını bekliyordu ama bu hiç olmadı.

Onu evden uzaklaştırdıklarında olmadı. Onu kullanılmayan ambulansın kenarına oturttuklarında olmadı. Onu arabayla uzaklaştırdıklarında da olmadı. Eli dönüp eve, şapele bir kez, sadece bir kez baktı ve sonra yüzünü öne çevirdi.

Her son, yeni bir başlangıçtır.

XIII

DÖRT YIL ÖNCE

DGN - LABORATUVAR KANADI

Stell gözlem odasına girdi ve beyaz laboratuvar önlüğü giymiş bir adamın Cardale'ın göğsünü açtığını gördü. Hasta çelik bir masaya bağlanmıştı ve cerrah bir çeşit testere, bir dizi kanca ve metal iğne kullanırken Eli sadece hâlâ hayatta değil aynı zamanda *uyanıktı* da.

DÜ'nün burnunu ve ağzını kaplayan maske, başının arkasındaki bir makineye bir hortumla bağlanıyordu ancak Eli'a verilen ilaç her ne ise pek bir işe yaramıyor gibi görünüyordu. Acı, her kasında kendini gösteriyor; tüm vücudu onu yerinde tutan bağlara rağmen geriliyor, el ve ayak bileklerinin etrafındaki deri baskıdan bembeyaz kesiliyordu. Bir kayış Eli'ın kafasını çelik masaya sabitleyerek kendi diseksiyonunu görmesini engellese de Stell, ne olduğunu anlamak için bakması gerektiğini sanmıyordu. Cerrah göğsündeki kesiği genişletirken Eli'ın yüzünden aşağı inen ter damlaları saçlarına ulaşıyordu.

Stell ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama *bunu* beklemiyordu.

Cerrah, hastasının göğüs kafesini kesmeyi bitirip eti geriye sabitlerken Cardale maske tarafından boğulan kısık bir sesle homurdandı. Açık göğsünden fışkıran kan, kenarları sürekli akan sıvıyı tutacak kadar yüksek olmayan metal masaya akıyordu. Kenarlardan aşağı süzülen kırmızı şeritler yere damlıyordu.

Stell'in midesi bulandı.

"Olağanüstü, değil mi?"

Döndüğünde, kanlı eldivenlerini çekiştiren vasat görünüşlü bir adamla karşılaştı. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardında doktorun çukur gözleri parlak, göz bebekleri keşfinin zevkiyle kocamandı.

"Ne bok yediğini zannediyorsun?" dedi Stell.

"Öğreniyorum," dedi doktor.

"Ona işkence ediyorsun."

"Onu inceliyoruz."

"*Bilinci yerindeyken.*"

"Bu gerekli," dedi doktor sabırlı bir gülümsemeyle. "Bay Cardale'ın yenilenme yeteneği herhangi bir anesteziyi işe yaramaz kılıyor."

"O zaman maskenin amacı ne?"

"Ah," dedi doktor. "O benim en dâhiyane anlarımdan biri. Görüyorsunuz ya, ona anestezi uygulayamıyoruz ama bu, işlevlerini biraz azaltamayacağımız anlamına gelmez. Maske, oksijen yoksunluğu sisteminin bir parçası. Solunabilir havayı yüzde yirmi beşe düşürüyor. Aç kalan hücreleri onarmak için yenilenme yeteneğinin tamamını kullanmasını gerektiriyor ve bu da bize bedeninin geri kalanını iyileştirene kadar biraz daha zaman vermiş oluyor."

Stell, inip kalkmaya çalışan Eli'ın göğsüne baktı. Bu açıdan Stell neredeyse kalbini görebiliyordu.

"Daha önce hiç Bay Cardale gibi bir DÜ'ye rastlamadık," diye devam etti doktor. "Yeteneği, eğer onu kullanmanın bir yolunu bulursak, tıpta devrim yaratabilir."

"DÜ yeteneklerinden yararlanılamaz," dedi Stell. "Onlar devredilemez."

"Şimdilik," dedi doktor. "Ama eğer anlayabilirsek..."

"Yeter," dedi Stell. Eli'ın harap olmuş bedeninin görüntüsü karşısında kalakalmıştı. "Onlara durmalarını söyle."

Doktor kaşlarını çattı. "Kancaları çıkarırlarsa iyileşir ve her şeye yeniden başlamamız gerekir. Bu konuda gerçekten ısrar etmeliyim..."

"Adın ne?"

"Haverty."

"Pekâlâ, Doktor Haverty. Ben Direktör Stell. Ve bu deneyi resmî olarak sonlandırıyorum. Onları durdur yoksa işini kaybedersin."

Haverty'nin yüzündeki hastalıklı gülümseme soldu. Gözlem odasının duvarından bir mikrofon çıkardı ve mikrofonu açtı.

"Seansı sonlandırın," dedi içerideki cerrahlara.

Erkekler ve kadınlar tereddüt ettiler.

"Size sonlandırın dedim," diye tekrarladı Haverty kabaca.

Cerrahlar, Eli'ın açık göğüs boşluğundan çeşitli pim ve kancaları düzenli bir şekilde çıkarmaya başladılar. Onlar çıktığı anda, DÜ'nün vücudundaki gerilim azalmaya başladı. Sırtı metal masaya çöktü, elleri gevşedi ve vücudu kendini onarmaya başlarken uzuvlarına yeniden renk geldi. Kaburgalar yerine oturdu. Teni yerleşip kaynaştı. Yüz hatları yumuşadı. Ve nefesi, hâlâ güç şekilde soluyor olsa da (maskeyi çıkarmamışlardı) düzene girmeye başladı.

Burada dehşet verici bir şey olduğuna dair tek kanıt, masada ve yerde biriken kanın miktarıydı.

"Şimdi mutlu musun?" diye homurdandı Doktor Haverty.

"Mutlu olmaktan çok uzağım," dedi Stell gözlem odasından dışarı fırlayarak. "Ve siz Doktor Haverty, kovuldunuz."

∞

"Alnınızı duvara dayayın ve ellerinizi boşluktan uzatın."

Eli, fiberglastaki boşluğu arayarak kendisine söyleneni yaptı. Hiçbir şey göremiyordu çünkü askerler o sabah kafasına bir başlık geçirip onu beton hücreden sürüklediğinden beri dünyası alacalı, siyah bir duvardan ibaretti. Onların gelmeden önce de bir sorun –hayır, hayır, sorun değil *farklılık*– olduğunu hissetmişti. Haverty alışkanlıkları olan bir adamdı ve Eli mükemmel bir zaman algısı

olmamasına rağmen son seanslarının çok ani bittiğini bilecek kadar kendindeydi.

Fiberglastaki boşluğu buldu. Bir çeşit dar raftı bu ve bileklerini ucuna dayadı. Bir el, ellerini boşluğa doğru çekti ama birkaç dakika sonra kelepçelerin açıldığını hissetti.

"Üç adım geri gidin."

Eli başka bir duvarla karşılaşmayı umarak geri çekildi ancak yalnızca boşlukla karşılaştı.

"Uzanıp başlığı çıkarın."

Eli söyleneni yaptı ve mekânın ani aydınlığı karşısında irkildi. Ama ameliyathanenin steril tepe lambalarının aksine buradaki ışık, göz yormayacak kadar canlı ve temizdi. Karşısında yerden tavana uzanan fiberglas bir duvar vardı ve sadece elini uzattığı delikle bölünüyordu. Diğer tarafta, tepeden tırnağa zırhlı kıyafetleri içinde, yüzleri kasklarının arkasına gizlenmiş üç asker duruyordu. İkisi, çıkan hafif uğultu ve mavi ışık akımına bakılacak olursa elektrikli olduğu belli iki cop tutuyordu. Üçüncüsü, çıkarılan kelepçeleri topluyordu.

"Burada ne yapıyorum?" diye sordu Eli ama askerler cevap vermedi. Geri çekilirken yankılanan ayak sesleriyle sadece dönüp gittiler. Bir yerde bir kapı açıldı, kapandı, basınç uygulandı ve bu sırada fiberglasın ardındaki dünya kayboldu ve daha saniyeler önce saydam olan duvar birden opaklaştı.

Eli yeni çevresini incelemek üzere döndü.

Hücre, büyük bir küpten biraz daha fazlasıydı ancak çeşitli yüzeylere bağlı, bir mezardan daha büyük olmayan bir hücrede geçirdiği aylardan sonra Eli yine de biraz olsun *hareket etme* şansına minnettardı. Hücrenin etrafında turladı, adımlarını saydı, özelliklerini ve eksiklerini zihnine not etti.

Tavana aynı hizada yerleştirilmiş dört kamera saydı. Pencere yoktu, belirgin bir kapı da (fiberglas bariyerin zemine çekilip arkasından yeniden yükseldiğini duymuştu); sadece bir karyola, bir sandalyesi olan bir masa, bir köşede bir tuvalet, lavabo ve

duş vardı. Asılı bir rafta, yalnızca gri pamuklulardan oluşan giysiler duruyordu.

Victor'ın hayaleti, elini katlanmış giysilerin üzerinde gezdirdi.

"Ve böylece melek, cehennemden arafa geçiş yapıyor," dedi hayalet.

Eli, buranın ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, bir yere bağlanmadığı, kesilmediğiydi ve bu da bir gelişmeydi. Giysilerini çıkardı ve duşa girdi. Suyu açıp kapama özgürlüğünün keyfini çıkarırken ayaklarının dibindeki suyun bir yıl süren işkencenin pisliğiyle çamurlaşmasını bekleyerek üzerindeki alkol, kan ve dezenfektan kokularını temizledi. Ama Haverty hep titiz çalışırdı. Eli'i her sabah ve her gece hortumla yıkadıklarından geriye kalan tek iz, görünmeyen yara izleriydi.

Eli kendini karyolaya bıraktı, sırtını duvara dayadı ve beklemeye başladı.

XIV

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

İKİNCİ EV

Telefon zinciri işe yaramıştı.

Eli o gece Russo ailesinin evine, giysilerle dolu bir sırt çantası ve konaklamasının geçici olacağına dair bilgiyle geldi. Yetkililer hayatta olan ve onu isteyen bir akraba bulana kadar bekleyeceği bir yerdi burası.

Bayan Russo onu kapıda, üzerinde sabahlığıyla karşıladı. Saat geçti ve yaşları altı ile on beş arasında değişen, Russo ailesinin altı çocuğu çoktan uyumuştu. Kadın, Eli'ın çantasını aldı, onu evine kabul etti. Ev, içinde gerçekten yaşanılan evler gibi sıcak ve yumuşak bir havaya sahipti; yüzeyler yıpranmış, kenarlar aşınıp pürüzsüzleşmişti.

Eli'ı mutfağa alırken, "Zavallı şey," dedi diliyle acıklı bir ses çıkararak. Oturması için masayı işaret etti ve ondan ziyade kendisi için mırıldanmayı sürdürdü. Çıkardığı ses, Eli'ın kendi annesininkinden öyle farklıydı ki... Annesinin fısıldadığı sözcüklerde hep bir çaresizlik havası olurdu. *Meleğim benim, meleğim benim, uslu olmalısın, sakin olmalısın.*

Eli kırıldı kırılacak bir mutfak sandalyesine çöktü ve ellerine baktı. Hâlâ şokun gelmesini ya da gitmesini –herhangi birini– bekliyordu. Bayan Russo önüne dumanı tüten bir kupa koydu ve parmaklarını etrafında sardı. Hava sıcaktı, rahatsız edecek

kadar sıcak ama elini çekmedi. Acı tanıdıktı, hoş karşılanan bir misafir gibi.

Şimdi ne olacak, diye düşündü Eli.

Her son yeni bir başlangıçtır.

Bayan Russo karşısına oturdu. Ellerini uzatıp onunkilere sardı. Eli dokunuşla irkildi ve geri çekilmeye çalıştı ama kadının tutuşu sağlamdı.

"Canın yanıyor olmalı," dedi ve doğruydu; elleri kupanın sıcağı yüzünden yanıyordu ama kadının daha derin, daha ağır bir acıyı kastettiğini biliyordu ve işte bunu hissetmiyordu. Eli kendini yıllardır hiç hissetmediği kadar hafiflemiş hissediyordu.

"Tanrı bize taşıyabileceğimizden fazlasını yüklemez," diye devam etti kadın.

Eli ise boynundan sarkan küçük, altın haça odaklandı.

"Ama acıda amacımızı bulmak bizim elimizdedir."

Acıdaki amaç.

"Hadi," dedi elini okşayarak. "Kanepeyi hazırlayacağım."

∞

Eli hiçbir zaman rahat uyuyan biri olmamıştı.

Her gecenin yarısını, babasının kapının hemen arkasındaki kıpırtısını dinleyerek geçirirdi. Tıpkı evin ötesindeki ormanda dolaşan bir kurt gibi. Fazla yakınında dolaşan bir yırtıcı gibi. Ama Russoların evi sessiz sakindi ve Eli, bir çatı altındaki sekiz kişinin iki kişiden az yer kaplamasına hayret ederek uyanık bir halde yatıyordu.

Sessizlik uzun sürmedi.

Eli bir noktada dalmış olmalıydı çünkü kısık kahkahalara ve sabahın aydınlığına ve onu kanepeden izleyen bir çift yeşil, iri göze uyandı. Russo kızlarından en genç olanı karşısına tünemiş, ona ilgi ve şüphe karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

İçeri aniden dört şamatacı beden daldı, uzuvlardan ve gürültüden oluşan bir kakofoni. Günlerden cumartesiydi ve Russo çocukları şimdiden azmaya başlamışlardı. Eli zamanının çoğunu onların yolundan çekilmeye çalışarak geçirse de böylesi kalabalık bir evde bu çok zordu.

"Ucube," dedi çocuklardan biri merdivenlerde ona çarparak.

"Ne kadar kalacak?" diye sordu bir diğeri.

"Kabalık etmeyin," diye uyardı Bayan Russo.

"Beni ürpertiyor," dedi en büyük ağabey.

"Senin sorunun ne?" diye sordu en küçük kız.

Doğruluğundan emin olamasa da, "Hiç," diye yanıtladı Eli.

"O zaman normal davran," diye emretti, sanki bu çok basit bir şeymiş gibi.

Eli, "Normal neye benzer?" diye sorduğunda kız küçük, bıkkın bir ses çıkararak hızla uzaklaşmıştı.

Eli, nereye götüreceklerini bilmese de birinin gelip onu almasını bekledi ama gün geçip hava kararmıştı ve o hâlâ oradaydı. O ilk gece, yalnız geçirdiği tek geceydi. O geceden sonra onu oğlanların odasına, bir köşeye serilen yedek bir şilteye yerleştirdiler. Orada, diğer oğlanların uyku seslerini sıkıntı ve kıskançlık arasında hisler içinde dinleyerek öylece yattı. Sinirleri, bunca hareket sesi içinde uyumasına izin vermeyecek kadar hassastı.

Sonunda kalktı ve kanepede birkaç saatlik kıymetli bir sessizlik bulabilmeyi umarak alt kata indi.

Bay ve Bayan Russo mutfaktaydı ve Eli onları konuşurken duydu.

"O çocukta bir terslik var."

Eli nefesini tutarak koridorda süzüldü.

"Fazla sessiz."

Bayan Russo içini çekti. "Çok şey yaşamış Alan. Yolunu bulacaktır."

Eli oğlanların odasına geri dönüp yatağına uzandı. Orada, karanlıkta, zihninde sözcükleri tekrarladı.

Sessiz. Ucube. Yaratık.

Yolunu bulacaktır.

Normal davran.

Eli normalin ne olduğunu ve hatta neye benzediğini bile bilmiyordu. Ama Eli ömrünü, babasının değişken ruh hallerini, annesinin sessizliklerini ve evdeki havanın fırtına öncesi gökyüzü gibi değişmesini inceleyerek geçirmişti. Şimdi Russo çocuklarının şamatacı tavırlarını, mizah ile saldırganlık arasındaki ince çizgiyi fark ediyordu.

On altı yaşındaki en büyük oğlanın küçük kardeşleri arasında nasıl bir öz güvenle hareket ettiğini inceledi. En küçüklerinin istediğini elde etmek için vurguladığı o art niyetsiz masumiyeti inceledi. Yüzlerinin rahatsızlık, tiksinti ve öfke gibi duygular arasında gidip gelişini inceledi. En çok da onların neşesini inceledi. Neşeli olduklarında gözlerindeki pırıltıyı, kahkahalarının değişen tonlarını, neşelerinin kaynağına bağlı olarak gülümsemelerinin düzinelerce farklı şekilde parıldamasını veya yumuşamasını.

Eli mutluluğu ifade etmenin bu kadar çok yolunu bilmemek bir yana, bu kadar çok mutluluk çeşidi olduğunu bile bilmiyordu.

Ancak Eli'ın araştırması, Russolarla geçirdiği iki haftanın sonunda, kendini yeniden köklerinden koparılmış, başka bir evde başka bir ailenin yanına bırakılmış olarak bulunca, yarıda kaldı.

Normal davran, demişti Russoların kızı.

Ve Eli tekrar denedi. Yeni bir başlangıç yaptı. Kusursuz bir taklit değildi, hem de hiç. Ama bir gelişmeydi. Bu yeni evdeki çocuklar da ona isimler takmıştı ama isimler değişmişti.

*Ürkek, sessiz, ucube*nin yerini *tuhaf, meraklı, yoğun* almıştı.

Çok geçmeden başka bir aile ve başka bir fırsat geldi.

Bu eylemin yönlerini yeniden keşfetmek, değiştirmek, ayarlamak için başka bir fırsat.

Eli, tiyatrosunu aileler üzerinde sanki seyircileriymiş gibi sergiliyor ve performansını değiştirmek için onlardan aldığı geri bildirimleri, anlık geri bildirimleri kullanıyordu.

Yavaş yavaş *tuhaf, meraklı, yoğun* da değişti ve yerini *çekici, odaklanmış, zeki*ye bıraktı.

Sonra başka bir şey daha değişti.

Başka bir araba daha yanaştı ve onu alıp götürdü ama bu defa gittiği yer, babasının sürüsünden bir başkasının yanı değildi.

Bu defa, onu *ailesine* götürdü.

BEŞİNCİ EV

Patrick Cardale Tanrı'ya inanmıyordu.

John'un uzun süredir görüşmediği yeğeni, Eli'ın hiç tanışmadığı ölü bir halasının oğluydu. Patrick yerel bir üniversitede eğitim görevlisiydi ve Lisa adında bir ressamla evliydi. Çocukları olmamıştı. Eli'ın taklit edeceği kimse yoktu. Ardına saklanacağı hiçbir normallik perdesi ya da gürültü yoktu.

Eli karşılarındaki kanepeye oturdu. Zoraki bir seyirci. Tek kişilik bir oyun.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Patrick. "On iki mi?"

"Neredeyse on üç," dedi Eli.

Papaz Cardale'ın kazasının üzerinden altı aydan fazla zaman geçmişti.

"Bu kadar uzun zaman aldığı için üzgünüm," dedi Patrick elleri dizlerinin arasında.

Lisa elini omzuna koydu. "Dürüst olacağız, bu kolay bir karar değildi."

Patrick kıpırdandı. "Belirli bir şekilde yetiştirildiğini biliyordum. Ve sana bunu veremeyeceğimi de biliyordum. John ve ben, biz her konuda anlaşamazdık."

"Biz de," dedi Eli.

Onları huzursuz ettiğini fark ettiğinde gülümsedi. Çok değil, sadece Patrick'in sorun olmadığını anlamasına yetecek kadar.

"Hadi bakalım," dedi Lisa ayağa kalkarak. "Sana odanı göstereyim."

Eli onu takip etmek için ayağa kalktı.

"Sana bir kilise bulabiliriz," diye ekledi koridorda önünde yürürken. "Eğer senin için önemliyse."

Ama kiliseye ihtiyacı yoktu. Tanrı'dan vazgeçtiği için değil, Eli'ın O'nun varlığını asla hissetmediği tek yer kilise olduğu için. Hayır, Tanrı bodrum merdivenlerinin tepesinde Eli'ın yanında durmuştu. Ona, bir şeyler öğrenmesi için bu aileleri o vermişti. Onu buraya, bu eve ve bu çifte, bu yeni şansa o yönlendirmişti.

Oraya vardıklarında odasının rahat ve temiz olduğunu gördü. Bir çift kişilik yatak, bir dolap, bir çalışma masası. Masanın üzerindeki duvara asılmış çerçeveli bir çift resim; biri el, diğeri insan kalbinin bir diyagramı olan anatomik çizimler. Eli karşılarında durup çizgileri inceleyerek karmaşıklıkları ve zarafetleri karşısında irkildi.

"Beğenmiyorsan onları indirebilirsin," dedi Lisa. "Burayı kendine ayırabilirsin. Posterler ya da senin yaşındaki oğlanlar ne seviyorsa onları asabilirsin."

Eli başını ona doğru çevirdi. "Ne kadar bir süre kalacağım?"

Lisa'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Yüzü, açık bir kitap gibiydi; insanların kullandığı bir ifadeydi bu. Eli, Lisa'ya bakana kadar bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştı.

"İstediğin kadar," dedi. "Burası artık senin evin."

Eli buna ne diyeceğini bilemedi. Günden güne, haftadan haftaya yaşıyordu ve aslında buna yaşamak denmezdi. Şimdiyse geleceği, önünde aylar, yıllar ile ölçülecek şekilde uzanıyordu.

Eli gülümsedi ve bu sefer neredeyse bunu yapmak ona çok doğal geldi.

XV

DÖRT YIL ÖNCE

DGN

Stell ofis koltuğuna çöktü ve telefonu bekledi.

DGN'nin geri kalanı gibi onun ofisi de temiz, sade ve minimalist çizgilerden oluşuyordu. Masasının üzerine üç ince ekran bir yarım daire şeklinde dizilmişti ve duvardaki karelere bölünmüş geniş ekranda her bir koridorun, erişim noktasının, hücrenin canlı yayın görüntüleri akıyordu.

DGN hücreleri; her biri kendi beton hangarının ortasında duran, son teknoloji, fiberglas küplerdi. Duvardaki ekranların çoğu hâlâ karanlıktı ve yarı tamamlanmış kanatlara ya da boş hücrelere bakıyorlardı ancak ortadaki ekranda Eli, kafesinin sınırlarında gezinen bir aslan gibi kendi biriminin sınırlarını turluyordu.

Bunların hiçbiri Eliot Cardale olmasa gerçek olmazdı.

Eli Ever.

Stell siyah bir kartviziti alıp dalgınlıkla parmaklarının arasında çevirdi. Parlak bir gölge gibi yazılan DGN kelimesi, yalnızca doğru açıdaki ışığı yakaladığında ortaya çıkıyordu.

DGN Stell'in fikriydi, evet ama başta sadece Vale ve Cardale ile olan geçmişinin, sadece durdurduğu şeyin değil aynı zamanda durduramadığının da sebep olduğu zayıf bir tekliften ibaretti. On yıl önce Stell'in Victor'ı hapse atıp Eli'in serbest kalmasına izin vermesi bu sürece yol açmıştı ve bu seçim yüzünden, bariz olanın ötesine bakmaması ve aldatıcı kılığın ardını görememesi

yüzünden, otuz dokuz kişi ölmüştü. Bu gerçek onu yiyip bitiriyordu. Onu mahvediyordu.

DÜ'leri bulmanın, onları kontrol altına almanın bir yolu olmalıydı. Ve belki bir gün onları kullanmanın. DÜ'ler tehlikeliydi evet, bazıları feci şekilde öyleydi ama ya kaybolmuşlar ve dengesizler arasında onarılabilecek, bir amaç verilip bütünleştirilebilecekler vardıysa? Ya ölüm, bir insanın doğasını değiştirmiyor da yalnızca onu güçlendiriyorduysa?

Bu mantıkla, yaralı bir asker yine de hizmet etmek isteyebilirdi.

Odak noktası, Stell'in fikrinin merkezindeki keskin nokta tam olarak buydu. Yetenekli DÜ'lerin suç işlemek yerine durdurmaya yardımcı olabileceği bir dünya. Ve diğerlerinin de daha fazla vahşete sebep olmadan kapalı tutulabileceği bir yer.

Kısa ve ani bir telefon zili, dikkatini gelen aramaya çevirdi.

Stell'in masasında dizili ekranlar aydınlandı.

Stell aramayı kabul etmek amacıyla parmaklarını havada gezdirdi ve birkaç saniye sonra önünde beş ciddi figürün uzun, ahşap bir masa etrafında toplandığı bir konferans odası belirdi.

Yönetim kurulu.

Hepsi de hem devlet kurumlarının hem de özel kurumların standart üniforması olan koyu renk takımları içinde üç erkek ve iki kadın. Birbirlerinin silik kopyaları gibi görünüyorlardı. Aynı siyah saçlar, aynı dar gözler, aynı ifadesiz yüzler.

Kömür grisi takım elbiseli bir adam, "Direktör," dedi. "Değerli test deneklerimizden birini neden laboratuvardan çıkardığınızı ve en önde gelen –kıymetli olduğundan bahsetmiyorum bile– bilim insanlarımızdan birini neden kovduğunuzu açıklamak ister misiniz?"

"Bir DÜ'yü *teşrih* ediyordu."

Ardından gelen sessizlik yüklü değil, tersine boştu. Yönetim kurulu üyeleri, sanki soruyu cevaplamamış gibi ona bakıyorlardı. Sanki buradaki sorunu görmemişler gibi.

"Son kontrol ettiğimde," dedi Stell parmaklarını bağlayarak, "bu kurumun direktörü bendim. Personel değişiklikleri yetki alanımın dışında mı?"

Lacivertler içindeki bir kadın, "Tabii ki hayır, Sayın Direktör," dedi. "Sahadaki ihtiyaç ve zorlukları siz daha yakından algılıyorsunuz. Ancak..."

"DGN sizin operasyonunuz olabilir," diye sözünü kesti siyahlar içindeki bir adam. "Ama onu finanse eden biziz."

"Ve finansörü olarak," dedi kömür grisi takım elbiseli adam, "paramızın iyi harcandığını bilmemiz gerek. Ulusal güvenliğin yararına harcandığını."

Bu son cümle sonradan aklına gelmiş gibiydi. Sanki koyu renk takım elbiseleri içinde sadece kâr kovalayan beş kurt değillermiş gibi.

Lacivertli kadın, "Haverty'nin yöntemleri sorgulanabilir," dedi. "Ama araştırması umut vericiydi. DÜ'nüze gelince... yeteneği ona bu araştırma için benzersiz bir nitelik katıyor. Şimdi bizi hem bilim insanından *hem de* denekten mahrum etmiş oldunuz."

Siyahlar içindeki bir kadın, yeni bir sesle, "Hadi DÜ'yü tartışalım," dedi. "Eliot Cardale, diğer adıyla Eli Ever. Onu ne yaptınız?"

"Muhafaza ünitesindeki bir hücreye taşındı."

"Ne amaçla?"

"*Muhafaza* amacıyla," dedi Stell. "Eli Cardale yaklaşık kırk kişiyi öldürdü."

Gri takımlı bir adam öne doğru eğildi. "Neredeyse hepsi DÜ'ydü ama değil mi?"

"Bunun durumu daha iyi hale getirmesi mi gerekiyor?"

Adam endişesini eliyle savuşturdu. "Demek istediğim sadece deneğinizin kanıtlanmış bir yeteneğe sahip olduğuydu."

"DÜ'leri öldürme yeteneğine."

"Onları bulma yeteneğine."

"*Örgütünüzün* tüm amacı bu değil mi?" diye sordu lacivertli kadın. "DÜ'leri başkalarına zarar vermeden önce bulmak ve kontrol altına almak, değil mi?"

"Öyle," dedi Stell sıktığı dişlerinin arasından.

"Öyleyse," dedi siyahlı adam, "onu kullanmanızı öneririm."

∞

Işıklar önce kısılıp sonra açıldı ve Eli hâlâ yalnızdı.

Bir gece geçmiş ve kimse onu almaya gelmemişti. Kimse onu hücreden sürükleyerek çıkarmadı. Victor'ın tutuklandıktan sonra hapishanede geçirdiği zamanın buna benzeyip benzemediğini merak etti. Sonsuz bir bekleyiş. Tam bir yalnızlık.

Eli dirseklerini dizlerine koyarak öne eğildi. Parmaklarını birbirine doladı ama dua etmek yerine, bakışlarını parmak boğumlarının üzerinden en uzak duvara çevirip herhangi bir ipucu bulabilmek için duyularını zorlayarak dinledi.

"Sadece böyle oturup bekleyecek misin?" dedi Victor yeniden ona musallat olarak. "Ne kadar rahat."

Eli ayağa kalkıp fiberglas bölmeye yürüdü, parmak eklemlerini yüzeye vurdu, sonra malzemeyi test etmek ister gibi ellerini yüzeye bastırdı.

"Sizi temin ederim," dedi tanıdık bir ses, "hücre göründüğünden daha dayanıklıdır."

Duvar bir pencerede birdenbire açılan bir perde gibi aniden şeffaflaştı ve orada, camın diğer tarafında Joseph Stell duruyordu. Eli'in polisi son görüşü; Falcon Price projesinde, bir SWAT ekibi Eli'i oradan sürüklerken Victor'ın cesedinin hemen başında dikildiği zamandı.

"Memur bey," dedi.

"Aslında, artık *Direktör*."

"Tebrikler," dedi Eli soğuk bir sesle. "Neyin direktörü?"

Stell ellerini iki yana açtı. "Buranın. Yeni evinin. Doğaüstüler Gözleme ve Nötrleştirme Birimi." Cama doğru ilerledi. "Sanırım bunun önceki koşullarına göre oldukça iyi olduğunu kabul edeceksindir."

"Ve *direktör* olarak bunlardan da senin sorumlu olduğunu varsayıyorum?"

Stell'in ifadesi karardı. "Laboratuvarın yöntemleri hakkında yeterince bilgilendirilmedim. Bilgilendirilmiş olsaydım buna izin verilmezdi. Öğrenir öğrenmez oradan alındınız ve o test birimi de sonlandırıldı. Bir teselli olur mu bilmem ama Haverty de."

"Teselli..." diye tekrarladı Eli parmaklarını fiberglasın üzerinde gezdirerek.

"Seni uyarmak zorundayım," dedi Stell. "Bu duvarlardan herhangi birine saldırmaya çalışırsan bir alarm çalışacak ve zemine elektrik verilecek. İkinci kez denersen –şey ikimiz de bunun seni öldürmeyeceğini biliyoruz ama– canın yanacak."

Eli'ın eli düştü. "Ne detaylı bir çalışma."

"Seni bir defa hafife aldım Bay Cardale. Bunu bir daha yapmaya niyetim yok."

"Senin için asla bir tehdit değildim Direktör Stell. Enerjini ve kaynaklarını, halkın geneli için tehdit oluşturan DÜ'lere harcasan daha iyi olmaz mı?"

Stell'in dudaklarında çirkin bir gülümseme belirdi. "Otuz dokuz kişiyi öldürdün. Bunlar sadece bildiklerimiz. Sen bir seri katilsin."

Gerçek sayı elliye yakındı ama Eli bunu söylemedi. Bunun yerine hücresini incelemek üzere döndü. "Peki ben böyle bir konaklamayı hak edecek ne yaptım?"

Stell basit bir klasör çıkarıp fiberglasın üzerindeki yuvadan içeri yolladı. Eli arkasına döndü ve dosyayı alıp sayfaları karıştırmaya başladı. Bu bir profildi ve Merit Polis Teşkilatı'nın Eli'ın talimatıyla geliştirdiği profillere çok benziyordu.

"Benzersiz ve kanıtlanmış bir beceri setine sahipsin," dedi Stell. "Diğer DÜ'lerin izini sürme ve yakalamaya yardım etmek için buradasın ve..."

Eli kısa ve neşesiz bir şekilde güldü. Dosyayı masaya fırlatarak, "DÜ'leri avlamana yardım etmemi istiyorsan," dedi. "Beni bir hücreye koymamalıydın."

"Senin aksine, biz öldürmeyi son çare olarak görürüz."

"Yani yarım önlemler."

"*İnsancıl* önlemler."

"İkiyüzlülük iş başında." Eli başını salladı. "Yaptığınız şey, DGN'nin yaptığı şey, benim çalışmamın zayıf bir kopyasından başka bir şey değil. O halde neden hücredeki ben oluyorum?" Eli fiberglasın izin verdiği kadar yaklaştı. "Yöntemlerime katılmayabilirsin Stell. Nedenlerimden şüphe edebilirsin. Ama kendi yaptıklarının farklı olduğunu düşünüyorsan tam bir aptalsın. Aramızdaki tek fark, benim yok edilmesi gerektiğini bildiğim şeyi senin safça korumakta ısrar ediyor olman. DÜ'leri yakalamak bir merhamet göstergesiymiş gibi davranmak istiyorsun. Ne amaçla? Ellerine kanları bulaşmadan rahat uyuyabilesin diye mi? Ya da örnek koleksiyonunu genişletip bedenleriyle Tanrı'yı oynamak için mi? Çünkü ben bir kez Tanrı'yı oynadım Stell ve sonu hiç iyi bitmedi." Eli topuklarının üzerinde sallandı. "On yılımı bunu telafi etmeye, verdiğim zararı geri almaya çalışarak geçirdim. Evet, çok sayıda DÜ öldürdüm ama sebebi zulüm, şiddet ya da kin değildi. Bunu, insanları –yaşayan, masum insanları– karanlıkta bulduğum canavarlardan korumak için yaptım."

"*Hepsinin* canavar olduğuna emin misin?" diye meydan okudu Stell.

"Evet," dedi zorla. Eli'ın kendini bu etiketten muaf tuttuğu bir zaman olmuştu. Şimdi daha iyi biliyordu. "DÜ'ler insanlara benzeyebilir Stell ama onlar gibi düşünüp hareket etmezler."

Victor sayısız belirti sayabilirdi: sebep sonuç duygusunda azalma, pişmanlık yoksunluğu, yalnızca kendiyle ilgilenme, tutum

ve bakış açısında artış... Ama Eli yalnızca, "Ruhları yok," demekle yetindi. Kafasını salladı. "DÜ'leri kurtarmak mı istiyorsun? Onları kendilerinden kurtar. Onları ait oldukları yere, toprağın altına koy. Planın bu değilse sana yardım etmeye niyetim yok."

Stell cevap olarak fiberglastaki yuvaya bu defa siyah, başka bir dosya koydu.

Eli dosyaya bir bakış attı. "Beni duymadın mı?"

"Bu başka bir dosya değil," dedi Stell. "Bu senin diğer seçeneğin."

Eli dosyanın ön yüzünde yazan kendi adına baktı. Uzanmadı, içinde ne olduğunu bilmek için uzanması gerekmezdi. Ne anlama geldiğini bilmek için.

"Bunu düşünmek için bir günün var," dedi Stell. "Yarın cevabın için döneceğim."

Geri çekildi ve duvar, ardından tekrar eski beton haline dönerek hücreyi yeniden bir tabuta çevirdi. Eli dişlerini sıktı. Sonra siyah klasörü tepsiden alıp karton dosyanın çoktan üzerinde durduğu masaya taşıdı.

Eli bir sandalyeye çöktü ve kapağı çevirdi. Üstte, zararsız görünen, siyah beyaz bir röntgen filmi vardı. Arkasını çevirdi ve kırmızı, mavi, yeşil renklerde parlayan bir bedenin MR'ını gördü. Sonra sayfayı tekrar çevirdi ve ilk fotoğrafı görünce boğazı düğümlendi. Bir adamın, *Eli'ın,* kaburgaları, akciğerleri ve atan bir kalbi ortaya çıkarmak üzere açılıp metal kelepçelerle tutulan göğsü.

Tıp fakültesine girecek her öğrenci diseksiyon yapardı. Eli da ilk senesinde düzinelerce yapmıştı. Altta kalan organları incelemek için küçük hayvanların derisini soyup sabitlemişti. Siyah klasördeki fotoğraflar, ona bunu hatırlattı. Tek fark, elbette, Eli'ın hâlâ hayatta olmasıydı.

Acının kendisi gitmiş ama anısı sinirlerine kazınmıştı, iliklerinde yankılanıyordu.

Eli dosyayı masadan alıp paramparça etmek istedi ama izlendiğini biliyordu, tavana yerleştirilmiş kameraları fark etmişti ve Stell'in, yüzünde ukala bir ifadeyle, bir çeşit kontrol odasında dikildiğini hayal ediyordu. İşte tam da bu yüzden Eli yerinde kaldı ve korkunç görsellerle dolu kaydın her sayfasını çevirdi; her fotoğrafı, her diyagramı, her karalanmış notu, işkencenin faydasız ayrıntılarla ortaya konan her bir açısını inceledi ve bir daha asla bakmak zorunda kalmamak için siyah klasörü ezberledi.

Sen ne kutsanmışsın ne yücesin ne de büyük bir yük yüklenmişsin. Sen, sadece bir bilim deneyisin.

Belki de Victor haklıydı.

Belki Eli da diğer tüm DÜ'ler kadar sorunlu, lanetliydi. Doğruydu, Victor'ı öldürdüğü gece o varlığı hissetmemişti. Huzur gibi bir şey hissetmemişti.

Ama bu durum yine de onu görevinden alıkoymamıştı.

Hâlâ bir amacı vardı. Bir zorunluluğu. Kendini kurtaramasa bile başkalarını kurtarmak için.

XVI

YİRMİ YIL ÖNCE

BEŞİNCİ EV

Eli parmaklarını kitabın kapağında gezdirdi.

Devasa ve ağır bir kitaptı ve her bir sayfası, insan vücudunun harikalarını ve mucizelerini detaylı bir şekilde aktarıyordu.

"Sana bir maç için bilet almalıyız diye düşündüm aslında," dedi Patrick. "Ama Lisa ısrar edince..."

"Mükemmel," dedi Eli.

"Gördün mü?" dedi Lisa, Patrick'in omzuna omzuyla vurarak. "Doktor olmak istiyor. Bu işe gençken başlamak lazım."

"Kiliseden tıbba ha?" dedi Patrick takılarak. "John mezarında ters dönüyor olmalı."

Eli güldü, basit ve mükemmelleştirilmek üzere çokça çalışılmış bir ses. Gerçek şu ki bu iki yolu birbirinden ayrı görmüyordu. Eli buraya geldiği gün, duvarındaki çizimlerde Tanrı'yı görmüştü. O'nu şimdi yeniden bu kitabın sayfalarında, kemiklerin mükemmel uyumunda, sinir sisteminin ve beynin uçsuz bucaksız inceliklerinde görüyordu; tıpkı inanç gibi bir bedeni insana dönüştüren kıvılcımdı.

Patrick başını salladı. "Hangi on beş yaşındaki oğlan bir kitabı tercih eder?.."

Eli çarpık bir gülümsemeyle, "Bir araba istememi mi tercih ederdin?" diye sordu.

Patrick omzuna vurdu. Eli artık ürkmüyordu.

Dikkati yeniden anatomi ders kitabına kaydı. Belki de ilgisi çok normal değildi ama bu kadar küçük bir kusuru da olabilirdi.

On beş yaşına geldiğinde, yarattığı kişilik artık mükemmele yakındı. Geldiği günün ertesi günü, Patrick ve Lisa onu bir okula kaydettirmişlerdi ve Eli altı aylık hızlandırılmış bir normallik kursunun hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeylere pek de yeterli olmayacağını zor yoldan öğrenmişti. Ama burası büyük bir okuldu ve Eli da hızlı öğrenirdi. Çok geçmeden *çekici, odaklanmış, zeki* sıfatları sadece sağlamlaşmakla kalmadı; onlara yenilerini de ekledi: *yakışıklı, arkadaş canlısı, atletik.* Atletizmle uğraşmaya başladı. Derslerinde çok başarılıydı. Gönülleri kazanan bir gülümsemesi ve rahat bir kahkahası vardı ve kimse sırtındaki yaraları ya da geçmişindeki gölgeleri bilmiyordu. Kimse bunların hepsinin bir oyun olduğunu, hiçbirinin doğal olmadığını bilmiyordu.

∞

Lisa'nın kahkahası evin içinde yankılanıyordu.

Eli kimya ödevini yaparken kulaklıkla dinlediği klasik müzik sesine rağmen onu duyabilmişti. Birkaç dakika sonra, Patrick kapısını çalınca Eli da müziği durdurdu.

"Dışarı mı çıkıyorsunuz?"

"Evet," dedi Patrick. "Gösteri yedide başlıyor, o yüzden geç dönmeyiz sanırım. Fazla çalışma."

"Diyor öğretmen, öğrenciye."

"Hey, araştırmalar çeşitli etkinlikler yapmanın öğrenmede kalıcılık için faydası olduğunu gösteriyor."

"Haydi!" diye seslendi Lisa.

"Tezgâha para bıraktım," dedi Patrick. "En azından bir pizza söyle. Buzdolabından bir bira çal."

"Yaparım," dedi Eli dalgınlıkla ve çoktan müziği geri açmıştı.

Patrick başka bir şeyler daha söyledi ama Eli konçertonun sesinden söylediklerini anlamadı. Dokuzda ödevini bitirdi ve mutfak tezgâhında, kalan yemeklerle karnını doyurdu. Saat on gibi koşuya çıktı. Saat on birde yatağa girdi.

Ve on beş dakika sonra cep telefonu çaldı; tanımadığı bir numara, tanımadığı bir ses.

"Eliot Cardale ile mi görüşüyorum?" dedi bir adam.

Eli'ın göğsünde bir hareketsizlik belirdi. Babasını merdivenlerden aşağı ittiğinde hissettiği türden değildi. Hayır, bu daha soğuktu, daha ağırdı. Annesini küvette yatarken bulmak kadar ağır. Şapelin zeminine bir taş gibi çökerken yaşadığı bitkinlik gibi.

"Korkarım," diye devam etti adam, "bir kaza oldu."

∞

Eli *bunun* bir şok olup olmadığını merak etti. Yanında bir sosyal hizmetler memuruyla, yamuk, plastik bir sandalyeye oturmuştu; karşısında bir doktor, tepesinde bir polis memuru duruyordu. Polisler eve gelmişti. Görecek ya da yapacak bir şey olmamasına rağmen onu hastaneye getirmişlerdi. Geldiklerinde ölüydüler. Doktora göre *çarpışma* anında ölmüşlerdi.

"Üzgünüm evlat," dedi polis.

Tanrı bize taşıyabileceğimizden fazlasını yüklemez.

Eli parmaklarını bağladı, başını eğdi.

Acıda amacımızı bulmak bizim elimizdedir.

"Sürücü kurtulamadı," diye devam etti polis. "Toksikoloji raporu hâlâ çıkmadı ama alkollü olduğunu düşünüyoruz."

"Nasıl öldüler?"

Eli yanlış soruyu sorduğunu çok geç fark etti. Doktorun yüzünden bir gölge geçti.

"Üzgünüm," dedi hızlıca. "Bunu sormamın... sadece... bir gün, bir cerrah olacağım. Hayat *kurtarmak* istiyorum. Ben sa-

dece... anlamalıyım." Yumruklarını sıkmıştı. "Bana söylemezseniz meraktan gözüme uyku girmez. Sanırım bilmeyi tercih ederim."

Doktor bir iç çekti. Kendi ensesi üstündeki kemiklere dokunarak, "Patrick C2 ve C3 servikal kırığı sebebiyle hayatını kaybetti," dedi. "Lisa da ciddi bir sarsıntı geçirmiş ve bu, kafa içi kanamayla sonuçlanmış. Her iki durumda da neredeyse anında olmuş."

Eli acı çekmediklerine memnundu. "Tamam," dedi. "Teşekkür ederim."

Sosyal hizmet görevlisi, "Bir vasi belirlememişler," dedi. "Yanında kalabileceğin biri olup olmadığını biliyor musun? İşleri yoluna koyana kadar?"

"Evet," diye yalan söyleyerek telefonunu çıkardı. "Bir arkadaşımı ararım."

Eli ayağa kalktı ve koridorda biraz yürüdü ama arama zahmetine hiç girmedi. Bu defa bir telefon zinciri olmayacaktı. Ve rol yapmanın da bir anlamı yoktu. Eli popülerdi, sevilen biriydi ama her zaman mesafesini koymaya özen göstermişti. Çok yaklaşırsa birileri oluşturduğu o mükemmel cephedeki çatlakları, belli belirsiz ama süregelen rol yapma çabasını görebilirdi. Arkadaş edinmeden arkadaş canlısı olmak daha iyiydi.

Eli sosyal hizmet görevlisine ve polise döndü. Doktor gitmişti. "Evimden bir şeyler almam gerek," dedi. "Beni oraya bırakır mısınız?"

Eve girdi, uzaklaşan devriye arabasının sesini dinledikten sonra kapıyı kapattı. Karanlık koridorda birkaç uzun saniye durdu.

Sonra döndü ve duvara yumruğunu geçirdi.

Acı, Eli'ın elinden geçip koluna yükseldi ve parmak eklemleri açılıncaya, bileğinden aşağı kanlar süzülünceye ve sonunda yeniden nefes alıncaya kadar tekrar tekrar duvara vurdu.

Bacakları katlandı ve Eli yere yığıldı.

Her şeyden sonra, yine yalnızdı.

Tanrı bize taşıyabileceğimizden fazlasını yüklemez.

Eli, göremese bile, bir plan olduğunu söylerdi kendi kendine. Acının bir amacı vardı. Kanlı eline baktı.

Aptal, diye düşündü.

Kaçınılmaz sosyal hizmetler görevlilerinden, okuldan, her bir yanlış adıma ve kişiliğindeki her bir çatlağa kilitlenen yüzlerce gözden kaçmak zor olacaktı.

Eli kalktı, banyoya gitti, kanayan ellerini musluğun altında yıkadı ve elini serinkanlı bir hassasiyet ve sabit parmaklarla sardı. Aynada kendi bakışlarıyla karşılaştı ve yüzünün çizgilerini yerli yerine getirmeye zorladı.

Eli daha sonra odasına gitti ve bavulunu toplamaya başladı.

∞

ON DOKUZ YIL ÖNCE
ALTINCI VE SON EV

"İşte başlıyoruz."

Eli elinde tuttuğu bir koli kitapla kapıda duruyordu. Oda bir pencere, dar bir yatak ve bir masa dışında boş sayılırdı.

Ona Maggie demesi konusunda ısrar eden ev sahibi, "Biraz küçük, biliyorum," dedi, "ama pencereler çift camlıdır ve koridorun sonundaki duşta da hep sıcak su vardır." Eli'ı tartan bir bakış attı. "Tek başına yaşamak için çok genç değil misin?"

"Bir vasim yok," diye açıkladı Eli.

En kolay yolu buydu. Neredeyse on altı yaşındaydı. Pek çok insan genç bir oğlanı eve almak istemezdi ve Eli'ın da devlet korumasına girmek gibi bir niyeti yoktu. Ebeveyni ölmüştü. Patrick ve Lisa ölmüştü. İlki onda sadece yara izleri bırakırken ikincisi ona biraz para bırakmıştı. Fazla sayılmasa da liseyi bitirip iyi bir üniversiteye girmeye odaklanabilmesi için masraflarını karşılamaya yetecek kadarını.

"Teşekkürler Maggie," dedi eşikten geçerek.

"Pekâlâ, Eliot. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verirsin."

Ayaklarının altındaki ahşap zemin, kadın uzaklaşırken, Eli koliyi masaya bırakıp okul kitaplarını düzgün bir şekilde masaya dizerken gıcırdadı.

"Çok üzgünüz Eliot," demişti okul müdürü.

"Danışmanlarımız var," diye eklemişti öğrenci dekanı.

"Sana ne şekilde yardımcı olabileceğimizi çekinmeden söyle," demişti öğretmenleri hep bir ağızdan.

"Lütfen," diye yalvarmıştı Eli hepsine sırayla, "kimseye söylemeyin."

Normallik öylesine kırılgandı ki iyi niyetle bile kolayca bozulabilirdi.

Ve böylece, huzur içinde yas tutmayı isteme kisvesi altında, hepsi sırrını sakladılar.

Eli son iki kitabı da koliden çıkardı: eskimiş bir İncil ve anatomi kitabı. İncil'i bir kenara bırakıp sandalyesine oturdu ve ders kitabını yaklaştırdı.

Acıda amacımızı bulmak, dedi kendi kendine, *bizim elimizdedir.*

Eli ağır kapağı açtı ve baş, boyun, beyin ve narin omurga çizimlerini bulana kadar sayfalar arasında gezindi.

Amacını bul.

Not almaya başladı.

XVII

DÖRT YIL ÖNCE

DGN

Stell ertesi gün döndüğünde Eli başını kaldırıp bakmadı.

Başını gecenin büyük bir bölümünde çalıştığı dosyanın üzerinde tutuyordu.

"İş birliği yapmaya karar verdiğini görüyorum."

Eli kâğıtları yeniden bir araya topladı. "Bir bilgisayara ihtiyacım var," dedi.

"Kesinlikle olmaz," dedi Stell.

Eli sandalyesinden kalktı ve dosyayı fiberglas bölmeye götürdü. "Hedeflerimi araştırmak için *aylar* harcardım. Yeteneklerini doğrulamak için. Hareketlerini izlemek için." Dosyanın parmaklarının arasından kaymasına ve kâğıtların zemine yayılmasına izin verdi. "Aynı işi betondan bir kutunun içinden, elimde sadece temel bilgilerle yapmamı istiyorsunuz. Bunlar," dedi ayaklarının dibindeki sayfaları işaret ederek, "yeterli değil."

"Sahip olduğumuz şey bu."

"O halde yeterince iyi bakmıyorsunuz," diye tersledi Eli. Dikkatini yerdeki bir fotoğrafa çevirdi. Kâğıdı tarayarak, "Tabitha Dahl," dedi. "On dokuz yaşında. Üniversitede sporcu, genç, sosyal, aktif, maceraperest. Yürüyüş sırasında geçirdiği alerjik reaksiyon sonrası büyük bir kalp krizi geçirmiş. Arkadaşı onu hayata döndürebilmiş. Hastaneye yetişmiş. Ve sonra... Sonra ortadan kaybolmuş. Ebeveyni iki hafta önce bir kayıp ilanı vermiş." Eli

başını kaldırdı. "Nereye gidebilir? Oraya nasıl gidebilir? Neden burada yanındaki arkadaşıyla ilgili tek bir bilgi yok? Kazasının hemen ardından nasıl düşündü ve hissetti?"

"Bu tür bilgileri nasıl elde edeceğiz ki?" diye sordu Stell.

Eli ellerini kaldırdı. "Kız on dokuz yaşında. Sosyal medya ile başlayın. Arkadaşlarına gönderdiği mesajlarına ulaşın. Hayatına girin. Kafasına girin. Bir DÜ, yalnızca katalizörünün ürünü değildir. Onlar, daha önce oldukları kişinin de sonucudurlar. Koşullar önemlidir ama aynı zamanda ruh da. Tabitha Dahl'ı bulmana yardım edebilirim. Doğru bakış açısıyla muhtemelen onun gücü hakkında da makul bir tahminde bulunabilirim ama bunların hiçbirini beş parça kâğıtla yapamam."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Eli, sabırla Stell'in sessizliği kırmasını bekledi.

O da yaptı.

"Sana bir bilgisayar getireceğim," dedi. "Ancak erişim kısıtlı ve sistem ikiz olacak. Arama yaptığın her şeyi sen aradıkça ben de göreceğim. Ve sınırların dışına çıktığın an, teknik ayrıcalıklarından daha fazlasını kaybedersin. Anlaşıldı mı?"

"Bir varsayımdan fazlasını yapabilirim," dedi Eli kâğıtları almak için diz çökerken. "Eğer beni dışarı çıkarırsan..."

"Bay Cardale," dedi Stell, "bir şeyi net bir şekilde açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bize ya bu hücrenin içinde ya da bir laboratuvarın içinde yardım edeceksin ama bir daha asla *ama asla* bu tesisin dışını göremeyeceksin."

Eli ayağa kalktı ama direktör çoktan yürümeye başlamıştı.

XVIII

ON YEDİ YIL ÖNCE

HAVERFORD ÜNİVERSİTESİ

Eli serin sonbahar havasında, yakasını kaldırarak kampüste ilerledi.

Haverford iyi bir okuldu, en iyisi olmasa da kesinlikle karşılayabileceğinin en iyisiydi ve misafirhaneden gidip gelebilecek kadar da yakındı. Aynı zamanda çoğu kasabaya rakip olabilecek nüfusuyla devasaydı ve kampüsü öylesine büyüktü ki iki ay sonra hâlâ yeni binalara rastlıyordu.

Belki de şapeli bu yüzden daha önce görmemişti.

Ya da belki sadece şimdiye dek ağaçlar onu gizlemiş; kırmızı ve altın rengi yapraklar, klasik çizgileri, basit sivri tepeyi, eğimli beyaz çatıyı gözlerden uzak tutmuştu.

Onu gördüğü anda Eli'ın adımları yavaşladı. Ama arkasını dönmedi. Çekim hafif ama ısrarcıydı ve kendini basamaklara kadar çekmesine izin verdi.

Tanrı onun için daha... kişisel bir şey olduğundan beri, yani yıllardır, bir kiliseye adım atmamıştı...

Şimdi, kapıdan içeri girerken, gördüğü ilk şey vitray oldu. Zeminde dans eden kırmızı, mavi ve yeşil ışık. Ve orada, pencerenin hemen önünde taştan bir haç vardı. Avuç içleri karıncalanmaya başladı. Eli gözlerini kapatıp kalın sesin ve deri kemerin ıslığının hatırasını bastırmaya çalıştı.

"Muhteşem, değil mi?" dedi canlı bir ses.

Eli gözlerini kırpıştırdı ve yana bakınca bir kız gördü. Kocaman kahverengi gözleri ve bal rengi sarı saçları olan ince ve güzel bir kız.

"Hiç dindar olmadım," diye devam etti kız. "Ama binaların görünüşünü seviyorum. Sen?"

"Binaları pek bilmem," dedi Eli alaycı bir gülümsemeyle. "Ama hep dindar oldum."

Kız dudaklarını büzüp başını salladı. "Ah, hayır, ilişkimiz asla yürümez." Sahte hüzün yerini yeniden bir gülümsemeye bıraktı. "Üzgünüm, seni rahatsız etmek istemedim, sadece üzgün görünüyordun."

"Öyle mi?" Eli bir an kendini kaybetmiş, gerçeğin başını azıcık çıkarmasına izin vermiş olmalıydı. Ama bir anda yeniden toparlandı ve tüm dikkatini ve o işe yarar çekiciliğini kıza çevirdi. "Bina yerine beni mi inceliyordun?"

Kızın gözlerinde âdeta ışık dans ediyordu. "İkisinin de keyfini çıkarabilecek yetkinliğe sahibim."

Kız elini uzattı. "Ben Charlotte."

O da gülümsedi. "Eli." Çanlar bir kez çaldı ve Eli elini uzattı. "Öğle yemeği yedin mi?"

∞

Maggie bir hafta önce, kalçasına dayadığı bir sepet kirli çamaşırla Eli'ın odasının kapısında belirmişti. "Cuma gecesindeyiz Eliot."

"Ve?"

"Ve sen burada oturmuş, matematik çalışıyorsun."

"Biyoloji," diye düzeltmişti.

Maggie başını sallamıştı. "Tüm bu işler ve hiç eğlenmemek senin yaşındaki bir çocuk için hiç normal değil."

O kelime. *Normal.* Tüm hayatının merkez noktası.

Eli başını ödevinden kaldırmıştı. Sorunun ciddiyetini gizlemek için tek kaşını kaldırarak, "Ne yapmalıyım peki?" diye sordu.

"Partilere git!" dedi Maggie. "Ucuz bira iç! Kötü seçimler yap! Güzel kızlarla çık!"

Sandalyesinin arkasına yaslandı. "Güzel kızlar da kötü seçimler sayılır mı yoksa bu ikisi ayrı şeyler mi?"

Maggie gözlerini devirdi ve uzaklaştı, Eli da ödevine döndü. Yine de sözleri gayet iyi anlamıştı. Bir iki kez yurt partilerine gitmiş, yüzüne tembel bir gülümseme yapıştırarak çok kötü biralar içmişti (ki bu gerçekten kötü bir seçim gibi gelmişti).

Ama şimdi, Charlotte'a sahipti.

Eli'ın öğrendiği kadarıyla, bir ilişki evrensel olarak normal tanımının karşılığıydı. Bir çeşit toplumsal onay damgası. Özellikle de Charlotte Shelton'la çıkmak, altın bir damga gibiydi. Aileden zengindi ve soyu o kadar derine gidiyordu ki her hareketini kapladığını fark etmiyordu bile.

Neşeliydi, güzeldi ve şımarıktı; okul yurtlarında yaşıyor ama bunu sadece *özgün* bir üniversite deneyimi istediği için yapıyordu. Özgünlük arzusu, tek bir ikiz yatağın ve ortak salonun ötesine geçmiyordu.

Charlotte, sadece bir kez, o da kendi yoğun ısrarları sonucunda, Eli'ın kaldığı misafirhaneye gelmişti. Onun yetim olduğunu biliyordu (içinde yoğun bir koruma içgüdüsü uyandıran bir kelimeydi bu görünüşe göre) ama bu bayat gerçek, göründüğü kadar romantik değildi. Acıma duygusunun anlayış kılığına girdiğini Eli daha önce de görmüştü.

"Seni, *sahip oldukların* için sevmiyorum," derdi ısrarla. "Benim ikimize yetecek kadar eşyam var."

Ama ondan sonra, bir hayatı *paylaşmadılar.* Charlotte, Eli'ı kendi hayatına çekti.

Ve Eli da ona izin verdi.

Kolaydı.

Basitti.

Kız ona hayrandı.

Ve Eli da ilgiden memnundu.

Charlotte onların mükemmel bir çift olduklarını söylemeyi severdi. Eli öyle olmadıklarını biliyordu ama pürüzlü kenarları, boş alanları yalnızca kendisi görebiliyordu.

İkinci sınıfın Şükran Günü'nde, ailesinin evine –daha doğrusu malikânesine– çıkan basamakları tırmanırken, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu Charlotte.

"Nefes kesici," dedi Eli hiç düşünmeden. Ardından göz kırpmayı da ihmal etmedi. Charlotte kravatını düzeltti. Parmaklarını Eli'ın siyah saçlarının arasından geçirdi ve Eli da ona izin vererek çenesinin altını sıyırıp bir öpücük için yüzünü yukarı kaldırdı.

"Gerilme," diye fısıldadı Charlotte.

Eli gergin değildi.

Kapı açıldı ve bir yanı bir uşak, smokinli, ihtiyar bir adam görmeyi umarak döndü ama karşısında Charlotte'ın zarif ve daha yaşlı bir versiyonunu buldu.

Şık özel dikim takım elbiseli, zayıf ve ciddi bir adam arkasında belirirken, "Sen Eli olmalısın!" dedi kadın neşeli bir şekilde.

"Davetiniz için teşekkür ederim," dedi Eli bir turta uzatarak.

"Elbette," dedi Bayan Shelton sıcak bir tavırla. "Charlotte başka bir planın olmadığını söylediğinde ısrar ettik."

"Ayrıca," dedi Bay Shelton, Charlotte'a bir bakış atarak. "Kızımızın tutulduğu çocukla tanışmamızın zamanı da gelmişti." Charlotte ve annesi kol kola, koridorda ilerlemeye başladılar.

"Eli," dedi Bay Shelton elini omzuna koyarak. "Hanımlar laflarken neden ben sana etrafı gezdirmiyorum?"

Bu bir soru değildi.

"Elbette," dedi Eli onu bir çift kapıdan geçirip özel bir çalışma odasına götüren adamın arkasına takılarak. "Burası," dedi adam, "gerçekten önemli olan tek oda."

Bir dolabı açıp kendine bir içki koydu.

"Charlotte'ın senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum," dedi masasına yaslanarak. "Yardım edebileceklerine karşı hep bir zaafı olmuştur. Özellikle de yakışıklı olanlara."

Eli dondu, o sakin tavrı biraz gerilmişti. "Efendim, Charlotte'la parası ya da konumu için birlikte olduğumu düşünüyorsanız..."

"Gerçeğin bir önemi yok Bay Cardale, sadece görünüş önemlidir. Ve o da pek iyi görünmüyor. Seni araştırma ödevimi yaptım ben. Çok fazla trajedi var ve hepsinin de soğukkanlılıkla üstesinden geliyorsun. Başarılarını takdir etsem de işin aslı şu ki evime çamur getiriyorsun."

Eli'ın dişleri birbirine çarptı. "Geçmişimizi şekillendiremeyiz," dedi. "Yalnızca geleceğimizi."

Charlotte'ın babası gülümsedi. "İyi dedin. Ve ben de sana bunu teklif ediyorum. Parlak bir gelecek. Ama kızımla değil. Notlarını gördüm. Sen akıllı bir genç adamsın, Eliot. Charlotte'ın bana anlattığı kadarıyla hırslı da. Doktor olmak istiyorsun. Haverford iyi bir üniversitedir ama en iyisi değil. Başka okullara da girdiğini biliyorum. Daha iyi okullara. Sanırım ücretleri fazla geldi."

Eli hayretle adama baktı. Ona rüşvet teklif ediliyordu.

Bay Shelton masadan uzaklaştı. "Kızımı önemsediğini biliyorum. Hatta kahretsin, belki onu sevdiğini bile düşünüyor olabilirsin..."

Ama Eli düşünmüyordu.

Bay Shelton insanları okumakta daha iyi olsa ya da Eli anlaşılmamak için bu kadar uğraşmasa belki o basit gerçeği görebilirdi. Eli'ın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Charlotte Shelton onun için her zaman bir araç olmuştu. Dünyayı yukarı doğru gezmenin bir yolu. Babasının şimdi teklif ettiği şey, *eğer* gerçekten teklif ediyorsa, anlamlı bir değişim için gerçek bir şanstı. Küçük bir kayıp karşılığında büyük bir kazanç.

Ancak sonra gelen, hassas bir manevraydı.

"Bay Shelton," diye başladı Eli, kontrollü bir meydan okumayla yüzünü buruşturarak, "kızınız ve ben..."

Adam elini kaldırdı. "Asalet kartı oynamadan ve satın alınamayacağın konusunda ısrar etmeden önce ikinizin de çok genç

olduğunu, aşkın hercai bir şey olduğunu, Charlotte'la aranızdaki şeyin gerçek olduğunu düşünsen de asla uzun sürmeyeceğini unutma."

Eli bir nefes verdi ve sanki utanmış gibi başını indirdi. Yüzünde bir teslimiyet görünümü belirmesini sağladı. "Ne yapmamı istersiniz efendim?"

"Bu gece mi? Hiçbir şey. Sadece yemeğin keyfini çıkar. Birkaç gün içinde? Bağlarını kopar. Daha iyi okullardan birini seç. Chester veya Lockland. Transfer işlemlerini gerçekleştir. Okul harcı sorun olmayacak."

"Hey çocuklar!" diye seslendi Bayan Shelton mutfaktan. "Hindi hazır."

Bay Shelton, Eli'ın omzuna vurdu. "Hadi," dedi neşeyle. "Açlıktan ölüyorum."

"Baba," dedi Charlotte yemek odasında karşılaştıklarında. "Onu köşeye sıkıştırmadın, değil mi?"

"Sadece biraz." Bay Shelton kızını yanağından öptü. "Eve getirdiğiniz herkesin yüreğine Tanrı korkusunu yerleştirmek benim görevim."

Sıcak kahverengi bakışlarını Eli'a çevirdi. "Umarım sana fazla sert davranmamıştır."

Eli hafifçe güldü ve başını salladı. "Hiç de değil."

Yerlerine oturdular ve tabak ve kâseleri sofrada birbirlerine uzatıp dururken çok konuşulan ama çok az şey söylenen havadan sudan bir sohbete daldılar.

Ve o gece Eli ve Charlotte arabalarına doğru yürürken Charlotte kolunu koluna geçirdi. "Her şey yolunda mı?"

Eli döndü ve Bay Shelton'ın durup onları izlediği ön kapıya baktı. "Evet," dedi sonra kızı şakağından öperek. "Her şey harika."

XIX

İKİ YIL ÖNCE

DGN

Eli parmaklarını eski dava dosyalarını tuttuğu rafta gezdirdi. Kendi siyah klasörü, sıranın sonunda kara bir leke gibi duruyordu. Büyüyen cümleye uyması için sağa kaydırılan bir noktalama işareti gibi. İki yıldan kısa bir sürede on dokuz DÜ izlenmiş, avlanmış, yakalanmıştı. Kısıtlamaları düşünülürse hiç de fena sayılmazdı.

Eli eski dosyaları saklamakta ısrar etmiş ve Stell'e geçmiş çalışmaların gelecekteki vakalara ışık tutacağını söylemişti.

Bu kısmen de doğruydu; gerçekten de DÜ'ler arasında bir düzen, paylaşılan özellikler vardı ve farklı yüzlere düşen gölgeler hep aynıydı. Ancak daha büyük gerçek basitti: Eli, bu işaretleri tatmin edici buluyordu. Ellerini bir DÜ'nün boğazına dolamak kadar tatmin edici değil belki ya da hâlâ parmaklarının altındayken titreyerek duran bir nabzı hissetmek kadar. Ama o eski yatıştırıcı hissin bir yankısı, hâlâ her kapanan vakaya eşlik ediyor; çarpık şeylerin düzeltilmesiyle hoş bir duygu yaşıyordu.

Koleksiyonun başka bir yönü daha vardı, çok sayıda klasörde kendini ortaya koyan korkunç bir gerçek.

"Biz ne yaptık?" diye mırıldandı Eli kendi kendine.

Ama cevap veren Victor oldu.

"Sana *bizim* bir şey yaptığımızı düşündüren de ne?"

Başını kaldırdı ve fiberglas duvara yaslanmış ince, sarışın hayaleti gördü.

"DÜ'lerin sayısı," dedi Eli rafı işaret ederek. "Son on yılda müthiş bir hızla arttı. Ya bir şey yaptıysak? Ya dünyanın dokusunda bir şeyleri yırttıysak? Ya bir şeyi harekete geçirdiysek?"

Victor gözlerini devirdi. "Biz Tanrı değiliz Eli."

"Ama biz *tanrıcılık* oynadık."

"Ya Tanrı da tanrıcılık oynadıysa?" Victor duvardan ayrıldı. "Ya DÜ'ler O'nun planının bir parçasıysa? Ya bu insanlar, hayatını onları katlederek geçirdiğin insanlar, oldukları gibi geri *dönmeliyse?* Ya taptığın o yüce gücün işini bozmaya çalışıyorsan?"

"Bunun bizim suçumuz olup olmadığını hiç mi merak etmiyorsun?"

Victor başını eğdi. "Söylesene, Tanrı'nın işini sahiplenmek küfür mü yoksa sadece kibir mi?"

Eli başını salladı. "Hiç anlamadın."

Ayak sesleri yaklaşmıştı. Duvar şeffaflaştı.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Stell.

Eli, Victor'ın hayaletini bir parça dumanmış gibi savuşturarak, "Kendimle," diye mırıldandı. "O elektrokinetik genç hakkında epeydir düşünüyordum..." Başını kaldırdı. Stell, saha çalışması için giyinmiş; geniş vücuduna güçlendirilmiş siyah bir takım geçirmişti.

"Ele geçirme nasıl geçti?" diye sordu Eli sesindeki küçümsemenin çoğunu gizlemeyi başararak. DÜ'yü, yapıları tek bir dokunuşla söküp yeniden inşa etme yeteneğine sahip kırk bir yaşındaki Helen Andreas'ı araştırmak için iki hafta harcamıştı. Eli kendi sınırları göz önüne alındığında DGN ajanlarına elinden geldiğince ipucu vermeye çalışmıştı.

"İyi değil," dedi Stell karanlık bir sesle. "Oraya vardığımızda Andreas ölmüştü."

Eli kaşlarını çattı. DÜ'ler, yıkıcı eğilimlerine rağmen, nadiren intihara meyilli olurlardı. Kendilerini koruma duyguları çok güçlüydü. "Kaza mıydı?"

"Sanmam," dedi Stell fiberglasa doğru bir fotoğraf tutarak. Fotoğrafta Andreas altında kan birikmiş vaziyette yerde yatıyordu ve alnına küçük, karanlık bir delik açılmıştı.

"İlginç," dedi Eli. "Herhangi bir ipucu var mı?"

"Hayır..." Stell tereddütle durdu. Söylemediği bir şey vardı. Eli bir süre bekledi. Uzun bir süre sonra adam nihayet devam etti: "Bu münferit bir olay değildi. İki ay önce, başka bir kulübün bodrum katında, başka bir şüpheli DÜ de aynı şekilde bulundu." Stell iki sayfayı da yuvadan içeri yolladı. "Will Connelly. Yeteneğinin tam yapısını anlamak ve öncelik seviyesini değerlendirmek için yeterli veriye sahip olmadığımızdan onu bir süredir gözlemlemekteydik. Yeteneğinin yenilenme olduğundan şüpheleniyorduk. Elbette seninki kadar etkili bir şey değil ama ona benzer bir şey. O sırada ölümünün tek seferlik bir şey olduğunu varsaymıştık; belki yanlış insanlara çatmış, birilerine borçlanmıştı. Şimdi ise..."

"Bir kez olursa şans, iki kez tesadüf," dedi Eli. "Üçüncü oldu mu bir davranış kalıbınız var demektir." Kâğıttan başını kaldırdı. "Silah?"

"Kayıtsız."

"Yine de balistikleri dosyada tutun. Eğer DÜ'leri aktif olarak avlıyorsa tekrar saldırması an meselesidir. Aslında," diye devam etti Eli. "Bu infaz tarzına uyan..." Eli biraz düşündü, "son üç yıldır işlenmiş her cinayeti dosyalayın."

"Üç yıl mı? Bu tuhaf şekilde net bir sayı."

Ve öyleydi. Üç yıl, Eli'ın DGN'de kaldığı süre bu kadardı. Görevini bıraktığı süre bu kadardı. Onun zamanında başka bir avcı olsa bilirdi.

Bu da yerini yeni birinin aldığı anlamına geliyordu.

XX

ON ALTI YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

Eli, Lockland'e bahar döneminin başlamasından yaklaşık bir hafta önce geldi.

Herhangi bir okul seçmemişti; hesabı Charlotte'ın babası ödeyecekse Eli faturayı kabartmaya niyetliydi. Lockland, ülkedeki en iyi programlardan birine sahipti. Şimdi, sessiz çimenlik alanların tadını çıkararak küçük ve samimi kampüste geziniyordu. Derslerin başlamasına daha tam bir hafta vardı ve kampüs güvenli bir şekilde boştu.

Ama yurtlara ulaştığında hayal kırıklığına uğradı. Tek kişilik bir süit oda umuyordu. Bunun yerine, farklı bir düzenle karşılaştı: iki masa, iki yatak, aralarında bir pencere. Yataklardan biri boştu. Diğerindeyse bir kolunu başının arkasına koymuş, diğerinde bir kitap tutan zayıf bir çocuk uzanıyordu.

Eli'ın yaklaşma sesini duyunca kitap elinden düştü; ince bir yüz, kurt gibi mavi gözler ve düz, sarı saçlar ortaya çıktı.

"Sen Eliot olmalısın."

"Eli," diye düzeltti sırt çantasını yere bırakarak.

Diğer çocuk bacaklarını yataktan sarkıtıp kalktı. Eli'dan birkaç santim uzundu ama kemikli bir yapısı vardı.

"Victor," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Vale."

Eli gülümsedi. "Böyle bir isimle bir süper kahraman olmalısın."

Victor kendini gösterdi. Siyah kot pantolon ve siyah bir polo tişört giyiyordu. "Beni gerçekten daracık bir kostüm içinde hayal edebiliyor musun?" Mavi gözler, Eli'ın tek bavuluna ve üzerine yerleştirilmiş koliye kaydı. "Pek eşyan yok, ha?"

Eli odanın Victor'a ait tarafına doğru başını salladı. "Erken gelmişsin."

Victor omuz silkti. "Aile küçük dozlar halinde alındığında iyidir."

Eli buna nasıl cevap vereceğini bilemediğinden hiçbir şey söylemedi. Aralarındaki sessizlik uzayıp gitti, sonra Victor başını bir yırtıcı gibi kaldırdı ve "Aç mısın?" diye sordu.

∞

Victor çatalına bir parça brokoli daha aldı.

"Peki bölümün ne?"

Kampüsteki büyük yemek salonunda oturuyorlardı. Duvar boyunca dizilen restoran istasyonlarının her biri, bir yemek kültür kapsülü gibiydi.

"Tıbba Hazırlık," diye yanıtladı Eli.

"Sen de mi?" Victor tabağından bir parça biftek kesti. "Peki seni bu alana yönlendiren neydi?" Gözleri hevesle açılmıştı ve Eli kendini... çıplak hissetti. O solgun bakışların içini görmeye çalışması rahatsız ediciydi. Meraklı değil, soğuktular.

Eli kendi yemeğine baktı. "Çoğu kişiyi yönlendirenle aynı şey," dedi. "Sanırım içimde bir çağrı hissettim. Sen?"

"Bana uygun göründü," dedi Victor. "Matematik ve fende her zaman iyiydim; temelde denklemlere, neden-sonuç ilişkilerine, mutlak değerlere indirgenebilecek her şeyde."

Eli çatalına aldığı makarnayı döndürdü. "Ama tıp mutlaklara bağlı kalmaz. Hayat bir denklem değildir. İnsan, parçaların toplamından daha fazlasıdır."

"Öyleler mi?" diye sordu Victor. İfadesi sabit, sesi düzdü.

Bu çıldırtıcıydı çünkü Eli insanları silahsızlandırmaya, onları duygusal ipuçları vermeleri için ikna etmeye, karşı hamle yapabileceği bir şey almaya çok alışıktı.

Ama Victor bu oyuna hiç ilgi göstermiyordu.

"Elbette," diye bastırdı Eli. "Parçaların kendisi, yani kaslar, organlar, kemikler ve kan bir insan değil, bir *beden* oluşturur. İlahi bir kıvılcım olmadan, bir ruh olmadan ancak et olurlar."

Victor onaylamaz bir ses çıkardı. "Demek dindarsın."

"Tanrı'ya inanıyorum," dedi Eli rahat bir tavırla.

"Pekâlâ," dedi Victor tabağını iterek. "Sen göklerde yaşayabilirsin. Ben dünyayı tercih ederim."

Victor'ın yanındaki sandalyeye bir kız oturdu. "Ne konuşuyorsunuz bakalım?" Alışkanlıktan doğduğu belli bir rahatlıkla sarı saçlarını karıştırdı. İlginç. Victor, Eli'a sıradan temastan hoşlanan biri gibi gelmemişti ama geri çekilmemiş, kıza sadece sıkılmış bir gülümsemeyle bakmıştı.

"Angie," dedi Victor. "Bu Eli."

Kız ona gülümsedi ve Eli kendini güneşe çevrilmiş bir ayna gibi hissetti. Nihayet yansıtacağı bir ışık kaynağına sahip olduğu için rahatlamıştı.

"Tıpta Tanrı'nın yerini tartışıyorduk," dedi Victor. "Katılmak ister misin?"

"Almayayım." Kız, Victor'ın tabağından bir parça brokoli aldı. "Yemek çalmak kabalıktır."

"Hiçbir şeyi bitirmiyorsun. Annenle baban sana sebze yemeyi öğretmedi mi?"

"Hayır," dedi Victor yumuşak bir sesle. "Bana kendi ruhumun derinliklerine erişmemi ve potansiyelimin gerçeklerini fark etmemi söylediler. Sebze konusu hiç açılmadı doğrusu."

Angie, Eli'a imalı bir bakış attı. "Victor'ın ebeveyni kişisel gelişim gurularıdır."

"Victor'ın ebeveyni," dedi Victor. "İşe yaramaz tiplerdir."

Angie küçük, sevecen bir sesle güldü. "Bazen çok tuhaf oluyorsun."

"Sadece bazen mi?" diye sordu Victor. "Daha çok denemem gerek demek." O mavi gözler Eli'a çevrildi. "Bence normallik abartılıyor."

Eli gerildi; yüzüne yansımayan küçük, belirsiz bir diş sıkma. *Normallik abartılıyor.* Bu konuda çok çalışmak zorunda olmayan birinin sözleri. Hayatta kalmak için *normal* olmak zorunda olmayan birinin.

Victor boğazını temizledi. "Angie mühendislik bölümümüzün en parlak öğrencilerinden biridir."

Angie gözlerini devirdi. "Victor övgü kabul edemeyecek kadar gururludur ama tıbba hazırlık sınıfının en iyisi de odur."

"Ama duymadın," dedi Victor ciddi bir tavırla. "Eli dişe diş bir mücadele için geldi."

Angie şimdi yeni beliren bir ilgiyle ona baktı. "Öyle mi?"

Eli gülümsedi. "Elimden geleni yaparım."

Bu çıldırtıcıydı çünkü Eli insanları silahsızlandırmaya, onları duygusal ipuçları vermeleri için ikna etmeye, karşı hamle yapabileceği bir şey almaya çok alışıktı.

Ama Victor bu oyuna hiç ilgi göstermiyordu.

"Elbette," diye bastırdı Eli. "Parçaların kendisi, yani kaslar, organlar, kemikler ve kan bir insan değil, bir *beden* oluşturur. İlahi bir kıvılcım olmadan, bir ruh olmadan ancak et olurlar."

Victor onaylamaz bir ses çıkardı. "Demek dindarsın."

"Tanrı'ya inanıyorum," dedi Eli rahat bir tavırla.

"Pekâlâ," dedi Victor tabağını iterek. "Sen göklerde yaşayabilirsin. Ben dünyayı tercih ederim."

Victor'ın yanındaki sandalyeye bir kız oturdu. "Ne konuşuyorsunuz bakalım?" Alışkanlıktan doğduğu belli bir rahatlıkla sarı saçlarını karıştırdı. İlginç. Victor, Eli'a sıradan temastan hoşlanan biri gibi gelmemişti ama geri çekilmemiş, kıza sadece sıkılmış bir gülümsemeyle bakmıştı.

"Angie," dedi Victor. "Bu Eli."

Kız ona gülümsedi ve Eli kendini güneşe çevrilmiş bir ayna gibi hissetti. Nihayet yansıtacağı bir ışık kaynağına sahip olduğu için rahatlamıştı.

"Tıpta Tanrı'nın yerini tartışıyorduk," dedi Victor. "Katılmak ister misin?"

"Almayayım." Kız, Victor'ın tabağından bir parça brokoli aldı. "Yemek çalmak kabalıktır."

"Hiçbir şeyi bitirmiyorsun. Annenle baban sana sebze yemeyi öğretmedi mi?"

"Hayır," dedi Victor yumuşak bir sesle. "Bana kendi ruhumun derinliklerine erişmemi ve potansiyelimin gerçeklerini fark etmemi söylediler. Sebze konusu hiç açılmadı doğrusu."

Angie, Eli'a imalı bir bakış attı. "Victor'ın ebeveyni kişisel gelişim gurularıdır."

"Victor'ın ebeveyni," dedi Victor. "İşe yaramaz tiplerdir."

Angie küçük, sevecen bir sesle güldü. "Bazen çok tuhaf oluyorsun."

"Sadece bazen mi?" diye sordu Victor. "Daha çok denemem gerek demek." O mavi gözler Eli'a çevrildi. "Bence normallik abartılıyor."

Eli gerildi; yüzüne yansımayan küçük, belirsiz bir diş sıkma. *Normallik abartılıyor.* Bu konuda çok çalışmak zorunda olmayan birinin sözleri. Hayatta kalmak için *normal* olmak zorunda olmayan birinin.

Victor boğazını temizledi. "Angie mühendislik bölümümüzün en parlak öğrencilerinden biridir."

Angie gözlerini devirdi. "Victor övgü kabul edemeyecek kadar gururludur ama tıbba hazırlık sınıfının en iyisi de odur."

"Ama duymadın," dedi Victor ciddi bir tavırla. "Eli dişe diş bir mücadele için geldi."

Angie şimdi yeni beliren bir ilgiyle ona baktı. "Öyle mi?"

Eli gülümsedi. "Elimden geleni yaparım."

XXI

İKİ YIL ÖNCE

DGN

"Haklıydın," dedi Stell.

Eli karyolasından kalktı. "Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme."

"İnfaz tarzı cinayetleri ayırdık ve ardından herhangi birinde DÜ belirteçleri olup olmadığını görmek için bu ölümleri kendi sistemimizde tarattık." Stell duvardaki bölmeden içeri bir kâğıt parçası uzattı. "Justin Gladwell ile tanış."

Eli kâğıdı alıp pek detaylı olmayan profile, iki günlük sakalı olan otuzlu yaşlarında bir adamın sabıka fotoğrafına baktı. "Yaklaşık bir yıl önce vurulmuş. Yetenekleri bilinmiyor. Radarımıza hiç girmemişti."

"Seni geçiyorlar," dedi Eli üç profili de masasına yayarak. Justin Gladwell. Will Connelly. Helen Andreas. "Tebrikler. Görünüşe göre yeni bir avcın var."

"Ve senin de," dedi Stell, "bir taklitçin var gibi."

Eli az da olsa kaşlarını çattı. Bir vekil fikri umurunda bile değildi. "Hayır," dedi ceset dizisini düşünerek. "Ölümlerini, onlara uyacak şekilde planlardım. Sanki... doğal sebeplerle ölmüşler gibi. Bu kişi ise..." Parmaklarını masaya vurarak devam etti: "Başka bir şeyle meşgul."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum," dedi Eli. "Katil açıkça infazları gerekli görüyor ama tek amacının bu olduğuna şüpheliyim."

"Bu kişiyi mümkün olan en kısa sürede bulmamız gerek," dedi Stell.

"Benden bir avcıyı avlamamı istiyorsun."

Stell tek kaşını kaldırdı. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Aksine," dedi Eli. "Ben de ne zamandır bir meydan okuma bekliyordum." Kollarını kavuşturup fotoğrafları inceledi. "Bir şey neredeyse kesin."

"Neymiş o?"

"Avcın bir DÜ."

Stell gerildi. "Nereden biliyorsun?"

"Şey, bilmiyorum," dedi Eli. "Sadece varsayımda bulunabilirim. Ama sıradan bir insanın en ufak direnişle karşılaşmadan üç ayrı DÜ'yü başarıyla ortadan kaldırma olasılığı nedir?" Eli, Gladwell'in fotoğrafını fiberglasa tuttu. "Her üç vakada da mermi tutarlı bir şekilde nişan alınmış, tek bir noktadan kafaya isabet ediyor. Yalnızca iki anlama gelebilecek bir kesinlik bu: Ya katilimiz bir keskin nişancı ya da kurbanlar ona direnmemiş. Etrafa saçılan kan, vurulduklarında bilinçlerinin yerinde ve ayakta olduklarını gösteriyor. Bu da orada öylece durdukları anlamına geliyor. Bir insanı ölüme bu kadar isteyerek gitmeye ikna edebilecek veya mecbur kılabilecek kaç *sıradan* insan tanıyorsun?"

Eli adamın cevabını beklemedi. Başını salladı ve düşünceleri dönüp dururken fotoğrafları inceledi. Bir hafta. İki ay. Dokuz ay.

"Bu cinayetlerin arası epey açık," diye düşündü. "Bu da avcınızın ya DÜ'leri bulmakta pek iyi olmadığını *ya da* aslında *bütün* DÜ'leri aramadığını gösteriyor."

"Belirli türde olanları hedef aldığını mı düşünüyorsun?"

"Ya da belirli yeteneklerde," dedi Eli.

"Herhangi bir fikrin var mı?"

Eli parmak uçlarını birleştirip düşünmeye başladı. Bir DÜ'nün yeteneklerini ölümden sonra belirlemek imkânsız bir işti. Ye-

tenekler aşırı özneldi ve yalnızca DÜ'nün ölüm şekliyle değil, aynı zamanda yaşamak isteme sebebiyle de ilgiliydi. Tahminde bulunabilirdi gerçi ama Eli tahminde bulunmaktan nefret ederdi. Tehlikeli ve verimsiz bir yöntemdi. Bilinçli tahminler bile en nihayetinde yalnızca tahmindi ve ilk elden deneyimin yerini tutmazdı. Kâğıt üzerindeki ipuçları size ancak belirli şeyleri söyleyebilirdi. Mesela Sydney ve Serena Clarke. Aynı ölüme yakın deneyimi yaşamış, donmuş bir nehre düşmüşlerdi ve sonuçta birbirinden çılgınca farklı iki ayrı yeteneğe sahip olmuşlardı. İnsanlar kendine özgüydü. Psikolojileri özeldi. İşin püf noktası belirsiz şekilleri hedeflemekti. Yalnızca ana hatlara, en geniş koşullara odaklanmak ve sonunda düzeni, asıl resmi görebilecek kadarını toplamaktı.

"Bana bu üçü hakkında bulabildiğin her şeyi ver," dedi elini fotoğrafların üzerinde gezdirerek. "Ölmüş olabilirler ama bu hâlâ anlatacak sırları olmadığı anlamına gelmez."

Eli, Stell'in ayaklarının dibindeki bir kutuyu işaret etti. "Onlar ne?"

Stell ayakkabısıyla kutuyu dürttü. "Bunlar," dedi, "avcının metotlarına uyan ancak DÜ profiline *uymayan* infaz tarzı cinayetler."

İnsanlar. Elbette. Avcının DÜ'lerin ötesine geçebileceğini düşünmemişti. Ama bunun sebebi kendisinin geçmemiş olmasıydı. Ne kadar da dikkatsiz bir varsayımdı. "Onları görebilir miyim?"

Kutu fiberglastaki boşluk için çok büyük olduğundan Stell her seferinde bir avuç dolusu kâğıdı içeri uzattı. Eli kâğıt yığınını masaya koyarken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Stell.

Noktalar zihninde uçuşuyor, aralarındaki çizgileri bulmaya çalışırken durmadan yer değiştiriyorlardı. "Burada bir örüntü var," dedi Eli. "Henüz bulamadım ama bulacağım."

XXII

ON BEŞ YIL ÖNCE

LOCKLAND ÜNİVERSİTESİ

"Bir kum tanesinde koca bir dünyayı görmek..."

Uzakta gök gürledi, bulutlar maviliklerini akıtmaya başladı. Son sınıfın başlangıcıydı ve eşyalarını yerleştirdikten sonra, fırtınanın gelişini izlemek üzere çatıya çıkmışlardı.

"... Ve bir kır çiçeği içindeki cennet," diye devam etti Eli.

Avucunu, şimşeğin hemen altında duruyormuş gibi görünene kadar kaldırdı.

"Sonsuzluğu avucunuzun içinde tutun..."

"Hadi ama Eli," dedi Victor, derme çatma verandaya dağılmış katlanır sandalyelerden birine otururken, "İncil'den alıntı yapmayı bıraksan mı?"

Eli'ın eli düştü. "Bu, İncil'den değil," dedi alayla. "Bu Blake. Kültür seviyeni biraz artır." Viski şişesini Victor'ın elinden aldı. "Ve konu geçerli. Yaratılışın ardında bir yaratıcı görmenin hiçbir zararı yok."

"Eğitimin bilim üzerineyse var."

Eli başını salladı. Victor bunun inanç ve bilim arasında bir *tercih* meselesi olduğunu anlamıyordu ve asla anlamayacaktı. İkisi birbirinden ayrılmazdı.

Eli çalıntı şişeden temkinli bir yudum aldı ve fırtına yaklaşırken ikinci bir sandalyeye çöktü. Geri döndükleri ilk geceydi, yeni ortak dairelerindeki ilk geceleriydi. Victor ailece gittikleri

o uzak tatilde anne babasını görmezden gelme çabasıyla tüm yazı organik kimya çalışarak geçirmişti. Eli ise yazı Lockland'de Profesör Lyne'ın yanında staj yaparak geçirmişti. Dirseklerini dizlerine dayamış, öne eğilerek bakışlarını uzaktaki şimşeklere sabitleyen arkadaşına yan gözle bir bakış attı.

Başta Victor ona bir ikilem sunmuştu. Son on yıl içinde, oldukça dikkatli bir şekilde oluşturulan Eli Cardale'ın kişiliği, bu yeni durgun oda arkadaşıyla çok az kendini gösterebiliyordu. Sabit bir gülümsemeye, sevecenliğe, çalışılmış rahat tavırlara gerek yoktu. Victor bu kadar ilgisiz görünürken bunların hiçbir anlamı yoktu. Hayır, *ilgisiz* kelimesi yanlıştı; Victor'ın dikkati sürekliydi, keskindi ama Eli daha çekici olmak için çalıştıkça Victor buna daha az tepki veriyordu. Aslında çabadan *rahatsız* görünüyordu. Sanki bunun böyle olduğunu biliyor gibiydi. Sadece bir çaba. Bir şov. Eli kendini gereksiz süslerinden sıyrılırken, kişiliğini esaslarına indirgerken buldu.

Ve bunu yaptığında, Victor ısındı.

Aynaya dönen bir yüz gibi döndü Eli'a. Benzerlerdi. Görünmek ve kendi yansımasını görebilmek Eli'ı hem korkutuyor hem heyecanlandırıyordu. Tabii benliğinin *tamamını* değil, ne de olsa hâlâ çok farklı insanlardı ama birbirlerine benzedikleri hayati bir şey vardı. Sanki kayanın içinde aynı kıymetli metal çekirdek parlıyordu.

Şimşekler çatının üzerinde mavi damarlar gibi belirdikten saniyeler sonra, etraflarındaki dünya şiddetli bir güçle sarsıldı. Eli havadaki titreşimi iliklerinde hissediyordu. Fırtınaları severdi; kendini küçük, geniş bir desendeki tek bir nokta, sağanağın içindeki tek bir su damlası gibi hissederdi.

Saniyeler sonra yağmur başladı.

Yine saniyeler içinde seyrek damlalar bir sağanağa dönüştü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Victor oturduğu yerden fırlayarak.

Çatı kapısına doğru koştu.

Eli da ayağa kalktı ama onu takip etmedi. Saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu.

"Geliyor musun?" diye bağırdı Victor yağmurda.

"Sen devam et," dedi Eli sağanak sesini silerken. Başını geriye attı ve kendini fırtınanın içine bıraktı.

Bir saat sonra, Eli çıplak ayaklarıyla dairelerinde yürüyor, ardında yağmur suyu bırakıyordu.

Victor'ın kapısı kapalı, ışıkları sönüktü.

Odasına ulaştıktan sonra, sırılsıklam kıyafetlerini çıkardı ve fırtına pencerelerin ötesinde kaybolurken sandalyesine çöktü.

Saat sabahın ikisiydi, ertesi gün dersler başlıyordu ama yine de uykusu kaçmıştı.

Cep telefonu masanın üzerinde duruyordu ve Angie'den bir sürü mesaj vardı ama Eli bunun için havasında değildi. Zaten muhtemelen Angie de uyumuştu. Bir elini nemli saçlarından geçirip geriye kaydırdı ve bilgisayarını açtı.

Çatıda bir şey dikkatini çekmişti. Avucundaki şimşeğin görüntüsü. Eli yazın çoğunu insan vücudundaki elektromanyetizma üzerine çalışarak geçirmişti. Hayatın gerçek ve mecazi kıvılcımı. Şimdi, sabahın o yorgun ve erken saatlerindeki boşlukta sürüklenirken karanlık oda ve dizüstü bilgisayarın yapay ışığı onu tamamen uyanık olmasa da bilinci açık tutuyordu ve parmakları klavyenin üzerinde gezinerek aramaya başladı.

Tam olarak ne aradığından o da emin değildi.

Bir ekran, bir sayfa, bir site yerini diğerine bırakırken Eli'ın dikkati makaleler, denemeler ve forumlar arasında bir rüyada kaybolmuş bir zihin gibi geziniyordu. Ama Eli kaybolmamıştı. Sadece aradığı bağı bulmaya çalışıyordu. Birkaç hafta önce, başka bir uykusuz gecede, bir teoriye rastlamıştı. Geçen ay boyunca, Eli'ın içinde beslenerek kök salmış, tek odak noktası olmuştu.

Eli hâlâ zihninde o ilk bağlantıyı kuran şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Victor gereksiz merakı ya da yorgunluğu sorumlu tutardı muhtemelen ama Eli'ın bu trans benzeri hali, ürkütücü

bir şekilde tanıdık geliyordu. Kendi eli üzerinde duran bir el. Bir nimet. Bir itiş.

Eli'ın keşfettiği teori şuydu: Ani ve aşırı travma, fiziksel doğa ve yetenekler üzerinde dehşet verici, hatta kalıcı bir değişime yol açabilirdi. Bir ölüm kalım travması yoluyla insanların yeniden yapılandırılabileceğini, yeniden yaratılabileceğini iddia ediyordu.

Tam bir sözde bilimdi.

Ancak sözde bilim olması *otomatik* olarak yanlış olması anlamına gelmiyordu. Bu sadece yeterli şekilde kanıtlanmamış bir teoriydi. Ya kanıtlanabilseydi? Ne de olsa baskı altındayken insanların sıra dışı şeyler yaptıkları bir gerçekti. Yaşandığı iddia edilen güç zirveleri, artırılmış yetenek anları. Bu sıçrayış çok mu aşırıydı? O ölüm kalım anında, karanlık ve aydınlık arasındaki o tünelde, bir şey olabilir miydi? Buna inanmak delilik miydi? Ya da inanmamak kibir?

Sayfa yüklendi ve Eli'ın kalbi, ekranın üst kısmındaki kelimeye bakarken hızlandı.

DoğaÜstü.

XXIII

BİR BUÇUK YIL ÖNCE

DGN

Eli önüne yaydığı düzinelerce sayfayla hücrenin zeminine diz çökmüştü. Büyük cinayet yığınını otuza kadar indirmişti. Ve sonra yirmiye. Ve en sonunda da altıya.

Malcolm Jones. Theodore Goslin. Ian Hausbender. Amy Tao. Alice Clayton. Ethan Barrymore.

Üç uyuşturucu satıcısı, iki doktor ve bir eczacı.

İlk üç sayfayı yuvadan dışarı uzattı. "Bu vakalardaki balistikleri infaz edilen DÜ'lerle karşılaştırın."

Stell kâğıtları inceledi. "Bu yığında yüzlerce çete ve kartel cinayeti var. Neden bu üçü?"

Eli sakin bir tavırla, "Bir sihirbaz sırlarını açıklamaz," dedi.

"Ve sen de bir sihirbaz değil, bir katilsin."

Eli içini çekti. "Nasıl unutabilirim?" Başını, altı ismi çıkardığı devasa yığına doğru salladı. "Orada tam olarak yüz yedi çete ve kartel cinayeti var. Seksen üç tanesini, istediğim temiz nokta atışla öldürme modeline uymadıkları için eleyebiliyoruz. Kalan yirmi dört kişiden on dördünün yasa dışı silahlarda, onunun ilaç ve uyuşturucuda sabıkası var. Hedefinizin her infazda aynı silahı kullandığı gerçeği düşünülürse bunun silah elde etmekle ilgili olmadığını varsaymaya karar verdim. Listeyi daha da daraltabiliriz çünkü Jones'un, Goslin'in ve Hausbender'ın infazlarının tümü başka kurbanları içeriyordu, bu da aradığınız adamın kurbanları

üzerinde doğaüstü bir zorlama yöntemi kullandığına dair teorimi desteklemenin yanı sıra her sahneden çoklu örneklem ihtiyacını da hükümsüz kılıp orijinal on vakayı üçe indiriyor."

"Onun bir erkek olduğuna emin misin?"

"Hiçbir şeyden *emin* değilim," dedi Eli. "Ama ihtimaller bir erkek katili işaret ediyor. Kadın katiller daha nadirdir ve daha pratik yöntemleri tercih etme eğilimindedirler."

"Ve uyuşturucu satıcılarının peşinde olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu Stell.

Eli başını iki yana salladı. "*Uyuşturucunun* peşinde olduğunu düşünüyorum." Yerden diğer üç profili aldı. "Teorime göre, katiliniz ya bir bağımlı ya da çok hasta. Bu da beni şu kişilere getiriyor: Amy Tao, Alice Clayton ve Ethan Barrymore. İlk ikisi doktor, üçüncüsü eczacı."

Stell fiberglas duvarın ardında voltalar atmaya başladı. "Ya ölü DÜ'ler? Onlar ne noktada katılıyor?"

"Avcımızın belirli yetenekleri hedef aldığına ve muhtemelen bunu hâlâ sürdürdüğüne dair teorimin arkasındayım. Andreas'ın yeteneği yıkıcıydı ama aynı zamanda onarıcıydı. Connelly'ninki yenileyici."

"Bu da onun hasta olduğu teorini destekliyor."

Eli, Stell'in sesinde gönülsüz bir saygı olduğunu düşündü.

"Hâlâ sadece bir teori," diye itiraz etti. "Önce balistik kayıtlarını onaylayarak işe başlayalım."

∞

Sonuçlar iki gün sonra geldi.

Alice Clayton ve Malcolm Jones.

Bir doktor ve bir uyuşturucu satıcısı, üç ölü DÜ listesine eklendi.

Eli'ın önündeki resim büyüyordu. Ama hâlâ bir şeyler eksikti.

Silaha dönüp duruyordu.

Avcıları metodikti, netti; infaz tarzını değiştirmenin geride bıraktığı izi kapamaya yardımcı olacağını biliyor olmalıydı.

Ancak yine de tek bir tekniği sürdürmeyi seçmişti. İnsanların böyle bir örüntüye bağlı kalmasının bazı nedenleri olurdu. Bazen bir imza, bazen de bir çeşit konfor veya hassasiyet meselesi ancak Eli, içinde bulundukları durumda katilin ellerini kirletmek istemediğini hissediyordu. Silahla öldürmek soğuk, verimli ve mesafeliydi. Ama aynı zamanda temizdi de. Sterildi. Belirli bir mesafeden, olay yerinde biyolojik veri bırakma riski olmadan yapılabilirdi. Modelin sakıncalarına rağmen katilin silah seçimi, cesetlerin izini saklamaktansa kendi kimliğini saklamaya daha çok önem verdiğini gösteriyordu. Bu da katilin DNA'sının zaten sistemde olduğuna işaret ediyordu.

Yetkililer tarafından tanınan bir DÜ.

Parçalar aklının bir köşesinde birleşirken Eli'ın nabzı hızlandı.

Bu çılgınlıktı. Mantıksızdı. Dürtüseldi. Ancak Eli, bilgisayarı yeniden başlatırken ve tıp alanında çalışanlar arasında garip veya ani ölümleri aramaya başlarken sırtında yeniden onu ileriye doğru yönlendiren o hafif baskıyı hissetti.

Eli sonraki uykusuz kırk sekiz saati, her bir veri tabanını, ölüm ilanını ve haberleri inceleyerek geçirdi. Adımlar yerine sıçramalar yaptığını biliyordu ama zemin pürüzsüzdü ve ayaklarının altında yokuş aşağı eğimliydi. Bu yüzden Eli kendini durdurmak yerine yer çekiminin işi yapmasına izin verdi.

Ve sonunda, Doktor Adam Porter için bir ölüm ilanı buldu. Önde gelen bir nörolog, özel muayenehanesinde saatler sonra ölü bulunmuştu. Adli tabibin raporuna göre kalp krizi geçirmişti. Ama masasında, arabasına giderken ya da evinin güvenliğinde değil. Hayır, ceset; hastanenin zemininde, elektrik aksamı yanmış, dumanı tüten bir MR cihazı yanında bulunmuştu.

Garip bir kaza.

Büyük bir akım.

O geceye ait hasta kayıtları kayıptı, yoğun bir programda düzgün bir boşluk açılmıştı ama Eli, geride bıraktığı kenarlardan ana hatları okuyabiliyordu.

Şekli biliyordu.

Daha önce görmüştü.

Angie'nin cesedi, Lockland'deki laboratuvar zemininde bükülmüş, sırtı kavisli, ağzı açık, hayatının son saniyeleri acıyla ölümsüzleşmiş.

Kalp krizi, demişlerdi.

Garip bir kaza.

Büyük bir akım.

Ve her ikisinin de merkezinde avlanma becerisine, kurbanlarının vücutlarını manipüle etme becerisine sahip bir DÜ. Zaten sistemde olan biri. Ölmüş olması gerektiği için.

"Seni öldürdüm," diye mırıldandı Eli.

Victor sanki çağrılmış gibi tekrar göründü. Soğuk mavi gözleri ve kurnaz gülümsemesiyle. "Öldürdün."

"Öyleyse nasıl?"

"Gerçekten sorman gerekiyor mu?"

Eli dişlerini sıktı.

Sydney Clarke.

Serena küçük kız kardeşini kendi imha etme konusunda ısrar etmişti. Belli ki kararlılığı uzun sürmemişti. Sydney hâlâ hayattaydı.

İnsanları *geri* getirmek gibi kötü bir alışkanlığı olan kız. Ve DÜ'leri bozarak geri getirmek gibi. Sydney önceki cinayetlerinden birini dirilttiğinde bunu kendi gözleriyle görmüştü. Onu bozuk bir oyuncak gibi, elinde Victor'dan bir notla geri göndermişti.

Bir arkadaş edindim.

Eli ayağa kalktı ve en yakın kameraya baktı. "Stell?" dedi önce sessiz, sonra daha yüksek sesle.

İnterkomdan sakin bir ses yükseldi. "Direktör şu anda müsait değil."

"Ne zaman dönecek?" diye sordu ama ses cevap vermedi.

Eli'in tüyleri diken diken olmuştu. Stell'i görmesi, gözlerinin içine bakması, ona nasıl bu kadar aptal olabildiğini, cesedi neden yakmadığını sorması gerekiyordu.

Direktörün dikkatini çekmenin bir yolunu bulmak için etrafına bakındı.

Ama her şey sabitlenmişti. Kendisi dışında. Yumruğunu fiberglas duvara vurdu.

Duvarlar elektrikle yüklenmeye başladığında alçak bir ses duyuldu.

"Mahkûm," diye emretti bedensiz ses. "Geri çekil."

Eli çekilmedi. Fiberglasa ikinci kez vurdu. Bir alarm çaldı ve bir an sonra, Eli'ın kolundan bir elektrik akımı fırladı ve onu sendeleyerek geriye gönderdi, nabzı eski haline dönmeden önce bir anlığına durdu. Üçüncü kez duvara doğru yürümeye başlamıştı ki daha yumruğunu indiremeden ışıklar kesildi ve Eli mutlak karanlığa gömüldü.

Duyusal yoksunluk o kadar aniydi, karanlık o kadar mutlaktı ki Eli düştüğünü hissetti. Dengesini korumak için uzandı ve tökezledi ve beklemek için oturmadan önce birkaç saniye boyunca metal sandalyeyi aradı.

Neden cesedi yakmadın?

Neden...

Ama Eli karanlıkta oturmuş, bu soruyu zihninde tekrar tekrar sorarken ona uzun süredir rehberlik eden o görünmez elin onu geri çektiğini hissetti. Eli, Victor'ı Stell'e ihbar ederse, DGN'ye ihbar ederse onu *canlı* yakalayacaklardı. Onu bir hücreye koyacaklardı. Hayır. Eli bu yarım önlemlere izin vermezdi, veremezdi. Victor çok tehlikeliydi, ortadan kaldırılması gerekiyordu ve Stell bu konuda bir kez başarısız olmuştu.

Eli, görevi ikinci kez ona emanet etmeyecekti.

Işıklar açıldı, uzaktaki duvar şeffaflaştı ve direktör, özel dikim siyah takım elbise ve boynundaki gevşek kravatı ile karşısında belirdi.

"Ne oluyor böyle?" dedi Stell. "Bu numaradan sonra çığır açan bir şey bulmuş olsan iyi olur."

Eli sadece bir saniye bocaladı, sonra doğruldu ve yoluna devam etti.

"Aslında," dedi soğuk bir sesle, "çıkmaz sokağa tosladım."

Yalan değildi.

Stell'in yüzünde bir şüphe belirdi. "Geçen haftayı nasıl geçirdiğin düşünülürse bu şaşırtıcı. Sağlam adımlarla ilerliyor gibiydin."

Eli içinden bir küfür savurdu. Keşif karşısında o kadar sersemlemişti, yüzleşmeye o kadar hevesliydi ve kendi fikrini değiştirmesine öyle şaşkındı ki bunun sonuçlarını hiç düşünmemişti. Bir geri sarış. Örüntüde bir boşluk.

"Nerede dağıldı?" diye bastırdı Stell.

"Dağılmadı," dedi Eli. "Sadece daha fazla ipucum yok."

"O zaman ne halt etmeye beni çağırdın?" diye sordu direktör.

Eli bir hata yapmıştı. Hata yapmaya yatkın biri değildi, konunun Victor Vale olduğu durumlar dışında. Victor, her zaman Eli'ı rahatsız edip dikkatini dağıtmak gibi sinir bozucu bir yeteneğe sahipti. Ve şimdi Eli'ın da Stell'inkini dağıtması, dikkatini başka yöne çekmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Şüphesini... daha kolay bir şeye yöneltmeliydi. Öfke, işte bu çok gürültülü bir duyguydu.

"Sanırım," dedi Eli sesine olabildiğince küçümser bir ton yükleyerek. "Ne yapacağını görmek istedim. Şimdi biliyorum."

Stell ağzı şaşkınlıktan açık ona baktı. Ve sonra tahmin edilebileceği gibi, şaşkınlığı öfkeye dönüştü. "Seni laboratuvara geri göndermemi *ister* misin?"

"Bu tehdit bayatlamaya başladı."

Stell vurulmuş gibi geri çekildi. "Öyle mi?" dedi karanlık bir tavırla. "Hafızanı tazelememe izin ver."

Stell kol saatini ağzına götürüp gizli bir mikrofona konuşurken Eli gerildi. Sesi, duyamayacağı kadar alçaktı.

"Bekle," diye başladı Eli ama sesi başının üstünde duyulan metalik bir sıyrıkla kesildi. Hücrenin önündeki tavandan dört küçük su püskürtücü çıktı. Buz gibi bir su Eli'ı saniyeler içinde ıslattı.

Geri çekilmeye başlamıştı ki Stell'in sesi onu durdurdu.

"Geri çekileyim deme sakın!"

Eli yerini korudu. "Tamam." Önce ellerine, sonra Stell'e baktı. "Ben erimem."

"Biliyorum," dedi müdür sert bir şekilde.

Eli suyun sesinden uğultuyu güçlükle duydu. Olanları çok geç fark etti ve akıntı ona çarpmadan önce fiberglasa doğru ancak bir adım atabildi.

Her yerdeydi. Bacaklarını delip geçiyor, göğsünde kıvılcımlar saçıyor ve her bir sinirini aydınlatıyordu. Elektrik, suyla iletilerek içinden geçerken Eli elleri ve dizlerinin üzerine düştü. Voltaj, küçük bir canavarı yere sermeye yetecek kadardı ama Eli'ın kendi kendini yenileme özelliği bilincini sürekli açık tutuyor ve onu sürekli bir elektrik çarpması durumunda bırakıyordu.

Çenesi kilitlendi; dişlerinin arasından alçak, hayvani bir ses yükseldi.

Stell döndü ve eli neredeyse aldırmaz bir hareketle havaya kalktı. Duvar yeniden beyaz beton haline döndü ve birkaç korkunç saniyenin ardından akım sonunda kesildi. Fıskiyeler yavaşlayıp dururken Eli kaygan zeminde yan tarafına yığıldı.

Hızla inip kalkan göğsüyle sırtüstü yuvarlandı. Sonra Eli yavaşça yerinden kalkıp masaya geçti ve bilgisayarın önündeki sandalyeye çöktü. Sistem Stell'inkiyle eşleştiğinden direktör her şeyi görebilecek, satır satır okuyabilecekti. Ama satır aralarını değil.

Eli başka ölümleri, başka nedenleri, başka ipuçlarını sorgulamaya başladı. Onu Adam Porter'a, o eksik bağlantıya götüren aramayı gizleyemezdi ama Stell'in Eli'ın kendi net düşünce tarzını izlemesini engelleyebilirdi. Sonraki her aramada, Eli o izi yakmaya, daha önce terk ettiği bir rotaya yönelmeye başladı. Bunun kendi başarısızlığı karşısında duyduğu hayal kırıklığı, gerçeği bulmaya yönelik şiddetli bir ihtiyaç olarak okunmasını umuyordu.

Ama parmakları klavyenin üzerinde uçup yanlış ipuçları ve çıkmaz yollar yaratan karışık bir ağ oluştururken kendi düşünceleri tek ve pürüzsüz bir çizgide birleşmişti.

Eli, Victor'ı kendisi için kurtaracaktı.

XXIV

DÖRT HAFTA ÖNCE

DGN

Eli neredeyse bir saatini Stell'in yeni hedefi hakkında konuşmasını dinleyerek geçirmişti. Marcella Renee Riggins, bir katile dönen mafya eşi. Direktör konuşurken o da dosyadaki sayfalar arasında gezindi, gazete kupürlerini ve DGN tarafından yayımlanan arka planı bir kenara bırakarak hastanede çekilmiş olay yeri görüntülerine odaklandı. Yatağın paslanmış korkuluklarına, mahvolmuş çarşaflara ve hastane duvarında açılmış çok daha çarpıcı deliğe.

"... Bir yangında neredeyse ölüyormuş ve elini sürebildiği her şeyi ve herkesi yakıyor gibi görünüyor..."

"Onları yakmıyor," dedi Eli fotoğrafları inceleyerek.

"Kül yığınları seninle aynı fikirde değil."

Eli parmağını duvardaki delikte gezdirdi, sonra mutfak zemininindeki enkazın olay mahalli yakın çekim fotoğrafına geri döndü.

Ayağa kalktı ve fotoğrafı fiberglasa bastırdı. "Bunu görüyor musun? Elmasın kenarlarını?"

Stell gözlerini kıstı. "Kirli görünüyor. Bir insanın kalıntıları içinde oturduğu düşünülürse bu normal elbette."

"Kirli değil," dedi Eli. "Bu grafit."

"Anlayamıyorum."

Belliydi. "Marcella bir şeyleri yakmıyor. Onları *aşındırıyor.* Isı kullanıyor olsaydı onunla aşırı soğuk kullanarak mücadele

edebilirdin. Ama böylesine çürütücü bir yetenekle, onu öldürmen daha iyi olur."

Stell kollarını bağladı. "Vereceğin tek tavsiye bu mu?"

"Bu durumda kesinlikle *en iyisi* bu," dedi Eli. Daha önce de Marcella'nınkine benzer bir güç görmüştü. Ham, yıkıcı, sınırsız. Bu dünyada böyle bir güce yer yoktu. Öldürülene kadar dünyada bir kaos çıkaracaktı. "Karbon yarı ömrünü biliyor musun?"

"Ezbere mi?" diye sordu Stell.

"Yaklaşık altı bin yıl. Sence o elması takan kişiyi öldürmesi ne kadar sürmüştür? Adamlarınızın giydiği zırhı delmesi ne kadar sürer sence?"

"Bu, ajanlarımızın dokunmaya dayalı yeteneği olan biriyle ilk karşılaşması olmayacak."

"Ve onu yakaladığınızı varsayarsak bu güçlere sahip birini tutabilecek bir hücreniz var mı?"

"Her gücün bir sınırı vardır."

"Sadece dinle..."

"Gerek yok," diye sözünü kesti Stell. "Senin felsefen bu noktada pek de gizemli sayılmaz, Eli. Sana kalsa DGN asla kimseyi kurtarmazdı."

"Son yirmi iki DÜ'yü kurtarmış olmanız kısmen benim *sayemde*. Bu yüzden bu kadar güçlü birinin yeri toprağın altıdır dediğimde bana kulak ver."

"Kuralları biliyorsun."

"Tüm DÜ'lerin kurtarılmaya değer olduğuna inanmak istediğini biliyorum ama öyle değiliz."

"Kimin yaşayıp kimin öleceğine biz karar vermiyoruz," dedi Stell kısa ve öz bir tavırla. "DÜ'leri, onlarla yüzleşmeden yargılamayız."

"Peki şimdi kim ideallerin kararlarını etkilemesine izin veriyor?"

"Marcella'ya çalıştığımız diğer tüm DÜ'lerle aynı fırsat sunulacak: kendi isteğiyle buraya gelme fırsatı. Eğer reddederse ve saha ekibi onu güvenli bir şekilde..."

"*Güvenli bir şekilde* mi?" diye hırladı Eli. "Bu kadın, insanları tek bir dokunuşla küle çevirebiliyor. Metal ve taşı çürütebiliyor. Bir DÜ'nün hayatını bir insanın hayatından üstün mü tutuyorsunuz? Çünkü gururunu tatmin etmek için ajanlarını bir intihar görevine gönderiyorsun..."

"Geri çekil," dedi Stell.

Eli sıktığı dişlerinin arasından soludu. "Onu şimdi öldürmezsen öldürmüş olmayı dileyeceksin."

Stell gitmek için döndü. "Başka bir önerin yoksa..."

"Beni gönder."

Stell arkasına döndüğünde kalın kaşlarından birini kaldırmıştı. "Ne dedin?"

"Başka seçenekler mi istiyorsun? Masum insanları öldürmeyecek başka seçenekler?" Eli kollarını iki yana açtı. "Yeteneklerimiz tamamlayıcı. O yıkıyor. Ben yeniliyorum. Bunda kozmik bir zarafet var, değil mi?"

"Ya onun gücü daha hızlıysa?" diye sordu Stell.

Eli'ın kolları yeniden iki yanına düştü. "O zaman ölürüm," dedi basitçe.

Bir zamanlar, Tanrı istediği için hayatta kaldığına inanırdı. Eli kırılmazdı çünkü O'nun, onun için bir planı vardı. Bugünlerde Eli neye inandığını bilmiyordu ama yine de hararetle, umutsuzca bunun ardında bir neden olduğunu umuyordu.

Stell acımasızca gülümsedi. "Teklifin için minnettarım Bay Cardale. Ama gitmene o kadar kolay izin vermem."

Duvar betona döndü ve direktör gözden kayboldu. Eli bir iç çekti ve yatağına geçti. Dirsekleri dizlerinde, parmakları bağlı, başı öne eğik halde karyolasına çöktü. Dua ediyor gibiydi.

Eli, Stell'in evet demesini beklemiyordu elbette.

Ama tohumu ekmişti bir defa. Stell'in gözlerinin ardında, kök saldığını görmüştü.

Şimdi yapması gereken sadece büyümesini beklemekti.

XXV

DÖRT YIL ÖNCE

DGN - LABORATUVAR KANADI

Thomas Haverty vizyon sahibi bir adamdı.

Bu yüzden de Stell onu DGN'deki görevinden aldığında hiç şaşırmadı. Güvenlik onu laboratuvardan çıkarıp giriş kartını, dosyalarını ve bembeyaz önlüğünü aldığında da şaşırmadı. Pek çok dâhi, vizyonsuz aptallar yüzünden engellenmişti. Bilim insanları, övülmeden önce kınanırdı. Peygamberler, tapınılmadan önce çarmıha gerilirdi.

Siyah giysili bir asker, "Bu taraftan Bay Haverty," dedi.

"*Doktor*," diye düzeltti tarayıcıya girerken. Kollarını açıp laboratuvardan bir şey çalmadığına emin olmaları için giysilerini, tenini, iskeletini aramalarına müsaade etti. Sanki Haverty bu kadar bariz, açık, bu kadar aptalca bir şey yaparmış gibi.

Ona otoparka kadar tüm yol boyunca eşlik edip arabasını da aradıktan sonra anahtarlarını verdiler ve onu bırakması için güvenlik görevlisine bir işaret yaptılar. Kapılar, arkasından nihai bir sertlikle kapandı.

Haverty otuz sekiz kilometrelik yolu aştı ve Merit'in güney sınırında bulunan küçük bir daireye ulaştı. İçeri girdi, anahtarları yerleri olan kâseye bıraktı, paltosunu ve ayakkabılarını çıkardı ve kollarını sıvadı.

Bay Cardale'ın birkaç damla kanı, lateks eldivenlerinin korumasını aşarak bileğinin içini lekelemişti. Haverty noktalara

birkaç saniye baktı. Sanki keşfedilmeyi bekleyen bir takımyıldızı andıracak şekilde, tuhaf bir desenle etrafa saçılmışlardı.

Bileğini indirip ofisine geçti. Penceresiz oda steril ve beyazdı ve içeride numuneler, kan örnekleri, düzinelerce farklı ilaç olan küçük şişelerle dolu soğuk raflara sahipti. Ayrıca el yazısıyla alınmış notlarla dolu bir sürü klasör vardı.

Hayır, Haverty DGN'den ayrılırken bir şeyler çalacak kadar aptal değildi. Bunun yerine her gün bir şeyler çalmıştı. Araştırmasını her gün tek bir minik parça şeklinde çalmıştı. Tek bir örnek. Tek bir lam. Tek bir ampul. Her bir veri, eğer yakalanırsa, bir kaza olduğu iddia edilecek kadar küçüktü. Bir dalgınlık eseri. Sabır gerçekten de en yüce erdemdi. Ve ilerleme denilen şey, her seferinde tek bir küçük adımla elde edilirdi.

Haverty eve döndüğü her gece ya da sabah bir not defteri alıyor ve DGN kompleksinin kutsal alanında aldığı notları kelimesi kelimesine yeniden yazıyordu.

Zamanlarının ilerisindeki adamlar, her zaman, tanımı gereği kendi zamanlarının dışında olurdu.

Haverty de farklı değildi. Stell, DGN, bunu göremiyordu ama hedefe giden yolda her yolun mübah olduğunu *o* biliyordu. Onlara gösterecekti. DoğaÜstülerin şifresini çözecek ve bilimi temelinden değiştirecekti ve onu yeniden aralarına alacaklardı. Ona tapacaklardı.

Laboratuvarında yürüdü ve üst çekmeceden küçük bir lam ile bir neşter alıp yüzeye Eliot Cardale'ın kahverengi-kırmızı kanını nazikçe kazıyarak koydu.

Yapacak çok işi vardı.

XXVI

DÖRT HAFTA ÖNCE

GÜNEY MERIT

Nick Folsetti dolap sırasının yanındaki banka çöktü ve elindeki bandı çözmeye başladı. Dilini yanağının iç tarafında gezdirdi, rakibinin bir yumruk indirdiği yerdeki kanın tadını hâlâ alabiliyordu.

Bandın son kısmı da açıldı ve Nick parmak boğumlarındaki derinin gerilip taş gibi sertleşmesini izleyerek onları esnetti. Elbette taş *değildi* ya da başka bir şey. Sanki içindeki tüm yumuşaklık gitmişti. Tüm zayıflıklar silinmişti. Tekrar esnedi ve parmakları tekrar yumuşayıp ete kemiğe dönüşürken aniden renk hücum etti.

Nick kendini ancak parça parça sertleştirebiliyordu. Eller, kaburgalar, bacaklar, çene... Ve o zaman bile bu kasıtlı yapılacak bir şeydi.

Ama fena bir şeydi.

Onun gibi insanları aramaya gelen askerlere dair fısıltıları duymuştu. O ilk birkaç günde, bunun kendini ele vermek olduğunu fark etmeden ve halka açık bilgisayarlarda gizli arama sayfalarına geçmeden önce, kendini internetin tavşan deliğinde bulmuş, DoğaÜstüler hakkında bulabildiği her şeyi bulmaya çalışmıştı.

DÜ: Onlara böyle deniliyordu. Onları hayaletlere, canavarlara veya uzaylılara inanan televizyon programlarında gördüğü insanlar gibi hayal etmeden edemiyordu. Nick hiçbir zaman saf biri olmamıştı, bu avcıların gerçekten var olduğunu *düşünmüyordu.*

Ama bir yandan da altı ay öncesine kadar, hastaneden yeni çıkıp da elini duvara vurana ve kırılan tek şey duvar olana kadar da onun gibi insanlara inanmazdı.

Bahisçi Tavish dişlerinin arasında taze bir kürdanla, kapı aralığından ıslık çaldı.

"Senin boyunda bir adama göre sağlam yumruk atıyorsun." Çenesini koridora, odaya, ringe doğru çevirdi. "Biliyorsun, bundan daha büyük sahneler var."

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu Nick.

Tavish ağzındaki kürdanı oynatarak, "Öyle demedim," dedi. "Sadece daha büyük bir şey peşindeysen sana yardım edebilirim... Bir kestirme için."

"Daha fazla ilgi aramıyorum," dedi Nick. "Sadece para istiyorum."

"Keyfin bilir." Zarf havada bir kavis çizerek gelip bankta yanına düştü. Pek kalın değildi ama izi sürülmezdi ve bir sonraki dövüşe kadar idare etmesine fazlasıyla yeterdi. Nick'in ihtiyacı olan tek şey de buydu.

"Üç gece sonra görüşürüz," dedi Tavish koridorda gözden kaybolarak.

Nick parayı saydı ve sonra montunun içine sokup dışarı çıktı.

Kapının üstündeki sokak lambası yine bozuk olduğundan sokak, gecenin bu geç saatinde gözlerinize oyun oynayan türden bir gölgeler karmaşasıydı.

Nick bir sigara yaktı, kızıl ucu karanlıkta önünde dans ediyordu.

Yakındaki depolardan birinde bir parti vardı ve kulüpten gelen yoğun bas ritimleri sokağı dolduruyordu. Nick bırakın arkasından gelen ayak seslerini, kendi kalbinin ritmini bile zor duyuyordu.

Yan tarafına ani bir acı saplanana kadar da orada birinin olduğunu anlamamıştı. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve Nick bir an için vurulduğunu sandı ama başını indirip baktığında kaburgalarının arasında kısa, metal bir ok gördü. Boş bir şırınga.

Bir polis, bir haydut, hatta bir DGN askeri görmeyi bekleyerek, başı dönerken arkasına baktı ama sadece tek bir adam gördü. Kısa boylu ve keldi, yuvarlak çerçeveli gözlüğü ve beyaz laboratuvar önlüğü vardı.

Görüşü kararıp dizlerinin bağı çözülmeden önce Nick'in gördüğü son şey bu oldu ve sonra her şey karardı.

Nick çelik bir odada kendine geldi. Bir nakliye sandığı ya da belki bir depolama dolabı içindeydi, bilmiyordu. Görüşü bir bulanıp bir netleşiyor, başı zonkluyordu. Anılar geri döndü. Dart oku. Şırınga.

Hareket etmeye çalıştı ve el ve ayak bilekleri etrafındaki bağları, başının altındaki plastik örtünün hışırtısını hissetti.

Nick kaslarını gerdi ve bileklerini sertleştirdi ama fayda etmiyordu. Sağlamlık, güçle aynı şey değildi. Bağlar yeteri kadar yumuşaktı. Kopmadılar. Sonra, masada çırpınarak mücadeleye başladı. Ta ki biri diliyle onaylamaz sesler çıkarmaya başlayana dek.

"Ne kadar da çabuk kötüleşiyoruz," dedi bir ses başının arkasından. "İnsanlar bir kafese kapatıldığı anda hayvanlaşıyor."

Nick döndü ve beyaz bir önlüğün ucuyla karşılaştı.

"Laboratuvarımın durumu için özür dilerim," dedi ses. "İdeal olmadığını biliyorum ama bilim, estetiğe müdana etmez."

"*Sen* de kimsin lanet olası?" diye sordu Nick bağların ardında çaresizce çırpınarak.

Beyaz önlük masaya yaklaştı ve bir adama dönüştü. Zayıf. Kel. Yuvarlak çerçeveli gözlük ve gri, çukur gözler.

Adam lateks eldivenlerini düzeltirken, "Adım Doktor Haverty," dedi.

Elinde ince, gümüş rengi ve keskin bir şey parlıyordu. Bir neşter. "Size yemin ederim ki az sonra olacaklar bilimin ilerlemesine katkı sağlamak için."

Adam eğilip neşteri Nick'in sol gözünün üstüne dayadı. Kirpiklerine değecek kadar yaklaşırken gözleri, neşterin ucuna mükemmel şekilde odaklanmış; bu sırada doktor arka plandaki beyaz bir bulanıklığa dönüşmüştü.

Nick dişlerini sıktı ve neşterin yolundan çekilmeye çalıştı ama gidecek hiçbir yer yoktu. O da bu yüzden tüm dikkatini sol gözünü sertleştirmeye verdi. Neşter buza çarpan bir metal tıngırtısıyla gözüne dayandı.

Doktorun bulanık yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "Büyüleyici."

Neşter geri çekildi ve doktor gözden kayboldu. Nick karıştırılan aletlerin sesini duydu ve sonra Haverty elinde, içinde canlı mavi, ağdalı bir sıvı bulunan bir şırıngayla yeniden belirdi.

"Ne istiyorsun?" diye yalvardı Nick iğne gözden kaybolduncaya dek.

Saniyeler sonra, kafatasının tabanında şiddetli bir acı hissetti. Tüm uzuvları soğumaya başladı.

Nick titreyip, sarsılıp, kasılırken, "Ne mi istiyorum?" dedi Haverty. "Bütün bilim insanlarının istediği şeyi. Öğrenmeyi."

3

YÜKSELİŞ

I

ÜÇ HAFTA ÖNCE

DGN

"Ya sen, Rush?"

Dominic gözlerini kırpıştırdı. Kantinin üst katındaki bir masada, bir yanda Holtz, diğer yanda Bara ile oturuyordu. Dom'u işe aldırdıktan sonra Holtz yanından ayrılmamış, DGN'ye uyum sağlaması için ona yardımcı olmuştu. Neşeli, sarışın bir çocuktu ve ondan bir yaş büyük olmasına rağmen Dom onu bu şekilde görmeden edemiyordu. Yüzünden afacan gülümsemesi eksik olmazdı ve sürekli iyi bir ruh haline sahipti. Dom bir EYP'ye basıp da emekli olmadan önce birlikte görev yapmışlardı. Bara'nın varlığına rağmen vardiya molasına birlikte çıkmak güzeldi.

Rios her zaman yaptığı gibi bir masa ötede tek başına oturuyordu ve yemeğinin yanında açık bir kitap duruyordu. Ne zaman bir asker fazla yakınından geçecek olsa kadın onlara bir bakış atardı ve hemen geri çekilirlerdi.

"Bana *ne olmuş*?" diye sordu Dom.

Bara ağzı sandviçle dolu halde, "Bir DÜ olsan gücün ne olurdu?" diye sordu.

Bu zararsız bir soruydu, çevre düşünüldüğünde kaçınılmaz bile denilebilirdi. Ama Dom'un ağzı yine de kurudu. "Bilmem."

"Ah, hadi ama," diye bastırdı Bara. "Bana bunu düşünmediğini söyleyemezsin."

"Ben X ışını görüş isterdim," dedi Holtz. "Ya da uçma yeteneği. Ya da ne zaman sıkılsam arabamı başka arabalara dönüştürebilme yeteneği."

Rios kendi masasından başını kaldırdı. "Zihnin harikulade çalışıyor," dedi.

Holtz sanki bir iltifatmış gibi gülümsedi.

"Ama," diye devam etti kadın. "Zahmet edip değerlendirme dosyalarını okusaydın bir DÜ'nün gücünün yaşadığı ölüme yakın deneyimin şeklinden ve olay anındaki zihin durumundan kaynaklandığını bilirdin. Söylesene," dedi sandalyesinde dönerek. "Ne tür bir kaza sana arabanın modelini değiştirme gücünü verir?"

Holtz sanki gerçekten bu sırrı çözmeye çalışıyormuş gibi abartılı bir şekilde kaşlarını çattı ama Bara'nın sıkıldığı belliydi.

"Ya sen Rios?" diye sordu. "*Senin* gücün ne olurdu?"

Rios kitabına döndü. "Sessizlik yaratma yeteneğine razı olurdum."

Holtz gergin bir kahkaha attı.

Dominic gözlerini grubun üzerinde gezdirdi.

Kolaylaşmasını beklemiyordu, hatta bunu *istemiyordu* ama kolaylaşmıştı. İşin sırrı buydu zaten, insanın nelere alışabileceği inanılmazdı. Başta tuhaf gelenler ne çabuk sıradanlaşıyor, olağanüstü normale dönüyordu. Ordudan ayrıldıktan sonra dostluğu, ortak amaca sahip olmayı özlemişti. Kahretsin, üniformaları, emirleri, rutin duygusunu bile özlemişti.

Dominic'in asla alışamadığı şeylerse DGN *hücreleriydi.* Daha doğrusu, insanların onların içinde tutulması.

Kompleksin bembeyaz duvarları artık ona tanıdık geliyordu, artık belirsiz bir labirent değil kas hafızasına yazılmış düz yollardan ibaretti ama yine de bu yerin amacında rahatlatıcı hiçbir şey yoktu. Dom kendini binanın gerçek amacını unutmuş bulursa tek yapması gereken güvenlik kamerası görüntülerine bakmak ve üç düzine hücrede gezinmek olurdu.

Ara sıra, sıra Dom'a geldiğinde o hücreleri gezer, yemek dağıtır, fiberglasın ötesindeki DÜ'lerin onları serbest bırakması için yakarışlarını duyardı. Bazen, bir değerlendirme sürecine denk gelirse, mahkûmlar hücrelerinde ve Dominic insan kılığında karşılarında oturmak ve onlara yaşamları, ölümleri, anıları, zihinleri hakkında sorular sormak zorunda kalırdı. O son anlardan, onları karanlığa kadar takip eden ve onları dünyaya geri çeken o umutsuz düşüncelerden bahsederlerken söylediklerini anlamıyor gibi yapması gerekiyordu.

Masanın karşısında Holtz ve Bara hâlâ varsayımsal güçlerden konuşuyordu ve Rios da kitabına geri dönmüştü ama Dominic aniden kesilen iştahıyla uzun uzun yemeğine baktı.

II

İKİ YIL ÖNCE

DOMINIC'İN DAİRESİ

Victor'ın onu çağırmasını beklerken kartviziti elinde evirip çevirdi.

Siyah mürekkep ışığı yakaladığında üzerinde üç harf parlıyordu.

DGN.

On dakika sonra nihayet telefon çaldı.

"İşi kabul et."

Dominic dondu. "Ciddi olamazsın." Ama ardından gelen sessizlikten öyle olduğunu anlayabiliyordu. "Bunlar bizi avlayan adamlar. Bizi hapseden. Bizi öldüren. Ve sen, *onlar için çalışmamı* mı istiyorsun?"

"Uygun bir geçmişin ve doğru niteliklerin var..."

"Ya DÜ olduğumu anlarlarsa?"

Kısa, sabırsız bir iç çekiş. "Zamanın dışına çıkma yeteneğin var Dominic. Yakalanmaktan *sen* kaçamazsan..."

"Zamanın dışına çıkabilirim," dedi Dominic. "Ama duvarlardan geçemem. Kilitleri açamam." Dom elini saçlarından geçirdi. "Kusura bakma ama..."

"Bu söz genellikle hayırdan önce gelir," dedi Victor soğukkanlılıkla.

"Benden yapmamı rica ettiğin şey..."

"Ben rica etmiyorum."

Victor yüz altmış kilometre uzaktaydı ama Dominic yine de tehdit karşısında irkildi. Her şeyi Victor'a borçluydu ve bunu ikisi de biliyordu.

"Pekâlâ."

Victor telefonu kapattı ve Dom kartı ters çevirip numarayı aramadan önce uzun bir süre telefona baktı.

∞

Şafak vakti onun için siyah bir minibüs geldi.

Dominic bir süredir kaldırımın kenarında bekliyordu ve günlük giysiler giymiş bir adamın inip arka kapıları açışını izledi. Dom kendini yürümeye zorladı. Adımları yavaştı, dirençle hareket eden bir beden.

Bunu yapmak istemiyordu. Vücudundaki her bir sinir, kendini korumak istercesine hayır diyordu. Victor'ın ne düşündüğünü ya da kaç adım sonrasını planladığını bilmiyordu. Dom'un kafasında Victor, dünya sanki büyük bir satranç oyunuymuş gibi ortalıkta dolaşıyordu. İnsanların omzuna dokunup, "Sen bir piyonsun, sen bir atsın, sen bir kalesin," diyordu.

Dom bunu düşününce biraz öfkelendi ama orduda soru sormamayı öğrenmişti. Tüm resmi göremeyeceğini bilerek gelen emirlere güvenmeyi. Savaşın her iki türden insana da ihtiyacı vardı: oyunu uzun vadeli oynayanlarla kısa vadeli oynayanlara.

Victor ilkiydi.

Dominic ikincisi.

Bu onu bir piyon yapmıyordu.

Bu onu iyi bir asker yapıyordu.

Bedenini minibüse doğru çevirdi. Ama o daha içeri giremeden adam kilitli bir poşet uzattı. "Telefon, saat, veri ileten ve vücudunuza bağlı olmayan her şeyi koyun."

Dominic dikkatliydi, telefonunda sadece birkaç numara vardı ve hiçbirinin gerçek adı yazmıyordu; Victor *patrondu*, Mitch *koca*

adam, Syd *küçük dehşet* ama yine de poşet kaybolup minibüse bindirilirken kendini gergin hissetti.

İçerisi boş değildi.

Diğer dört kişi, üç erkek ve bir kadın çoktan içerideydiler ve sırtları penceresiz metal duvara dayalıydı. Kapılar kapanırken Dom da yerine geçti ve minibüs hareket etti. Kimse konuşmasa da diğerlerinin de asker ya da eski asker olduklarını omuzlarının duruşundan, kısa kesilmiş ya da sıkıca bağlanmış saçlarından, yüzlerindeki sabit ifadesizliklerinden anlayabiliyordu. Birinin protez bir kolu vardı, dirsekten aşağısına takılı oldukça detaylı bir biyoteknoloji parçasıydı ve Dom adamın mekanik parmaklarının dalgın dalgın bacağına vuruşunu izledi.

Bir kişiyi, genç siyahi bir kadını daha aldılar ve sonra tekerleklerin altındaki zemin değişti ve minibüs hızlanırken dışarıdaki dünyanın sesi motor sesi tarafından bastırıldı.

Dom kariyerinin yarısını böyle konvoylarda, bir üsten bir üsse nakledilerek geçirmişti.

Adamlardan biri, el konulduğunu hatırlamadan önce saatine bakmaya çalıştı. Dominic'in ise umurunda değildi, bekleyebilirdi.

∞

Zaman Dom için garip bir şekilde ilerlerdi.

Ya da en azından o, zamanda garip bir şekilde hareket ediyordu.

Kâğıt üzerinde sadece otuz üç yaşındaydı ama kendini daha uzun süredir yaşıyormuş gibi hissediyordu ve bir şekilde, bunun doğru olduğunu düşündü. Dom, zamanın akışının dışına çıkabiliyor; tüm dünyanın gri tonlarında bir tabloya dönüştüğü gölgelere, aradaki bir karanlığa, bir hiçliğe, hareket eden tek şeyin kendisi olduğu bir yere adım atabiliyordu.

Dom hiç hesaplamamıştı ama diğer tarafta, *dışarıda,* uzayan ve şekil değiştiren kendi zaman çizelgesinde muhtemelen haftalar hatta aylar geçirmişti.

Bir keresinde, sırf deney olsun diye, gölgelere adım atmış ve zamanın dışında ne kadar dayanabileceğini merak ederek orada kalmıştı. Nefesini tutmak gibi bir şeydi bu ama aynı zamanda da değildi; o aradaki boşlukta oksijen vardı ama aynı zamanda ağırlık, basınç da vardı. Onu daha önce ızdırap dolu her adımında neredeyse kıran bir basınç. Şimdi zorlayıcı ancak hiç de sızdırmaz olmayan bir çekişe dönen basınç.

O zamandan beri, her sabah ve her gece, Dominic zamanının dışında zaman geçirirdi. Bazen sadece kendi dairesinin içinde dolaşır ve bazen de geçen saniyeler yerine mesafeyi ölçmek için daha uzaklara giderdi.

∞

Nakliye aracı yavaşlarken Dom'un dikkati de yeniden metal banka, karartılmış gövdeye, diğer bekleyen bedenlere çevrildi.

Birkaç dakika sonra araç nihayet durdu. Kapılar açıldı ve pürüzsüz asfalta çıktılar. Dominic ani sabah ışığı karşısında yaşadığı şaşkınlıkla gözlerini kıstı. DGN olması gereken bir binanın önünde duruyorlardı.

Dışarıdan bakıldığında... zararsız görünüyordu. Şahsiyetsiz hatta. Etrafı bir duvarla çevriliydi ama ne dikenli teller ne de gözle görülür nişancı direkleri vardı.

Grup, hava kilidinin tıslamasıyla açılan ön kapılara ulaştı. Lobi, tabii buraya bir lobi denilebilirse, şık ve açıktı ama ön kapılarla orası arasında bir güvenlik kapısı vardı. Altısı da birer birer, isimleriyle çağrıldı; ceplerini boşaltmaları ve tarayıcıya girmeleri istendi.

Klinberg. Matthews. Linfield.

Dominic'in nabzı hızlandı.

Bara. Plinetti.

Victor onu tutamayacaklarını söylemişti ama o bunu *bilmiyordu*, emin değildi. Bu insanların yaptıkları tek iş onun gibi insanları

yakalamaktı. Elbette teknolojilerini de bu göreve uyarlamış olmalıydılar. Ya bir insan ve DÜ arasındaki farkı ölçmenin bir yolunu bulmuşlardıysa? Ya onun gibi insanları tespit edebiliyorlardıysa?

"Rusher," dedi bir memur, Dominic'i ileri çıkararak. Derin bir nefes verdi ve tarayıcıya girdi.

Lobide bir hata sesi, bir alarm, yankılandı.

Dom tarayıcıdan sendeleyerek geri geri çıktı, duvarların açılıp siyahlar içindeki askerlerin içeri akmasına hazırlandı. Dünyadan çıkıp gölgelere adım atmaya hazırdı; kimliğini, anonimliğini, tüm o lanet şeyleri kaybetmeye ve Victor'ın gazabıyla yüzleşmeye hazırdı ama memur sadece gözlerini devirdi. "Protezin mi var?"

"Ne?" diye sordu Dominic şaşkınlıkla.

"Metal. Vücudunda. İçeri girmeden önce bu tür şeyleri bildirmelisin."

Asker hızlı bir şekilde yeni bir dizi komut yazdı. "Tamam. Şimdi gir."

Dom tarayıcının hissettiği paniği anlamamasını umarak kendini yeniden içeri girmeye zorladı.

"Kıpırdama."

Fotokopisinin çekildiğini hissediyordu. Parlak beyaz bir ışık şeridi vücudunu aşağı yukarı taradı.

"Dışarı çık."

Dominic çıktı ve uzuvlarındaki titreyişin görünmesini engellemek için uğraştı.

Diğer adamlardan biri, Bara elini omzuna koydu. "Tanrım, adamım, ne kadar gerginsin öyle?"

Dom dudaklarından gergin bir kıkırdayış çıkarmayı başardı. "Yüksek seslere bayılmıyorum," dedi. "Bir EYP yüzünden."

"Kötü şans adamım." Omzundaki kavrayışı gevşedi. "Ama seni tekrar bir araya getirmişler."

Dom başıyla onayladı. "Olabildiğince."

Sandalyesiz, oturacak bir yeri olmayan, hiçbir şekilde rahat görünmeyen bir odaya götürüldüler. Sadece çıplak duvarlardan, boş zeminden ibaretti. Kapı arkalarından kapandı. Ve kilitlendi.

Otuz dakika sonra, "Sizce bu bir test mi?" diye sordu kadınlardan biri, Plinetti.

"Öyleyse berbat bir test," dedi Matthews yerde uzanarak. "Beni yenmeleri için beyaz bir kutudan fazlası gerek."

Dom topuklarının üzerinde sallandı, omuzları duvara yaslanıyordu.

"Biraz kahve fena olmazdı," dedi Bara esneyerek.

Son adam olan Klinberg konuştu: "Hey," dedi sahte bir fısıltıyla. "Hiç, bir tanesini gördün mü?"

"Neyin bir tanesini?" diye sordu diğer kadın. Linfield.

"Bilirsin. Burada tuttukları şeylerin."

Şeyler, demişti. *İnsanlar* değil. Kapı açılıp içeri asker girerken Dom onu düzeltme dürtüsüne direndi. Kadın uzun boylu ve zayıftı, sıcak bir kahverengi teni ve kısa siyah saçları vardı. Acemilerin çoğu ayağa fırladı, ne de olsa selam durmak kırılması zor bir alışkanlıktı ama yerdeki adam yavaşça, neredeyse tembelce kalktı.

"Ben Ajan Rios," dedi asker, "ve bugünkü oryantasyonunuzda size rehberlik edeceğim." Oda boyunca yürüdü. "Bazılarınız burada ne yaptığımızı merak ediyorsunuz. DGN Yakalama, Gözlem ve Nötrleştirme birimlerine ayrılır. Yakalama ekipleri, DÜ'lerin lokasyonu, takibi ve yakalanmasıyla ilgilenir. DÜ gözlemleri burada, üste konuşlanmıştır."

Klinberg elini kaldırdı. "Onları hangi takım öldürebiliyor peki?"

Dominic'in göğsü sıkıştı ama Rios'ın ifadesi hiç değişmedi. "Nötrleştirme son çaredir ve ekipler, kendilerini diğer departmanlarda kanıtlamış kişilerden oluşur. Şunu gayet rahat söyleyebilirim ki Klinberg, sen yakın zamanda DÜ'leri öldürmeyeceksin. Bu

senin için caydırıcı bir şeyse bana bildir ki senin dikkatini boşa dağıtmadan kalan beş adaya hitap edeyim."

Klinberg çenesini kapaması gerektiğini anlamıştı.

"Başlamadan önce," diye devam etti Rios, "bir gizlilik anlaşması imzalamak üzeresiniz. Eğer onu bozarsanız tutuklanmayacak, dava edilmeyeceksiniz." Acı bir şekilde gülümsedi. "Sadece *ortadan kaybolacaksınız.*"

Bir tablet dolaşmaya başladı ve birer birer başparmaklarını ekrana okuttular. Tablet Rios'a geri döndüğünde asker konuşmaya devam etti. "Çoğunuz DÜ terimini duydunuz. Ve çoğunuz muhtemelen şüphecisiniz. Ancak sizi şüpheden kurtarmanın en hızlı yolu bir gösteri yapmaktır."

Arkasındaki kapılar açıldı.

"Beni takip edin."

∞

Koridorda ilerlerlerken, "Ellerinizi aracın içinde tutun," diye fısıldadı Klinberg.

Sıraya girerken, *burayı unutma*, dedi Dominic kendi kendine. *Her şeyi hatırla.* Ama steril, tek tip ve kafa karıştırıcı beyaz bir labirentti. Her biri Ajan Rios'ın anahtar kartı geçirilerek açılması gereken birkaç kapıdan geçtiler.

"Hey," diye fısıldadı Bara. "Şu katili de burada tuttuklarını duydum. Diğer yüzlerce DÜ'yü öldüren. Sence doğru mu?"

Dom cevap vermedi. Eli gerçekten de bu binada bir yerde miydi?

Ajan Rios omzundaki bir telsize doğru konuştu. "Sekizinci Hücre, durum?"

"*Huzursuz*," diye yanıtladı diğer uçtaki kişi.

Dudaklarında hoşnutsuz bir gülümseme belirdi. "Mükemmel."

Onları son bir kapıdan geçirdi ve Dominic kalbinin sıkıştığını hissetti. Bir hangardaydılar, odanın ortasında duran bağımsız

bir hücre dışında içerisi boştu. Fiberglastan yapılmış bir küptü bu ve içinde, bir kavanoza hapsolmuş ateş böceği gibi duran bir kadın vardı.

Zeminin ortasında diz çökmüş, kumaşı sanki bir şeyle kaplanmış gibi parlak bir çeşit tulum giyiyordu.

"Tabitha," dedi Ajan Rios, sesi düzgün.

"Çıkar beni."

Çaylaklar hemen hücrenin etrafında dolaşıp kadını sanki bir sanat eseri ya da bir numuneymiş, her yönden incelenmesi gereken bir şeymiş gibi izlemeye başladılar.

Matthews sanki bir hayvanat bahçesindeymiş gibi, parmak boğumlarını cama bile vurdu. "Hayvanları beslemeyin," diye mırıldandı.

Dominic midesinin bulandığını hissetti.

Tutuklu ayağa kalktı. "Çıkarın beni."

"Kibarca sor," dedi Rios.

Mahkûm parlamaya başlıyordu, teninin altından koyu tonda kırmızı-turuncu bir ışık yayıldı. "*Çıkarın beni!*" diye haykırdı çatlayan sesiyle.

Ve sonra, alev aldı.

Alev tenini yaladı, onu tepeden tırnağa sardı ve saçları bir kibritin ucu gibi mavi-beyaz bir ışık bulutu içinde havaya kalktı.

Çaylaklardan birkaçı geri çekildi. Biri ağzını kapattı. Diğerleri hayranlıkla bakakaldı. Şaşkınlıkla. Korkuyla.

Dominic'in şaşkınlığı numaraydı ama korkusu değildi. Korku bir uyarı gibi uzuvlarına yayılırken, o eski içgüdüsü gibi hiç durmadan bu *yanlış, yanlış, yanlış* diye bağırıyordu. Tıpkı ayağının EYP'ye çarpmasından önceki saniye, dünyasının sonsuza dek değişmesinden hemen önceki anda olduğu gibi. Yanan kadından ziyade onu tutan hücreyle, otuz santim kalınlığındaki fiberglasa nüfuz bile etmeyen ısıyla ilgili bir korkuydu.

Rios duvardaki bir düğmeye bastı, hücrenin içinde fıskiyeler çalıştı ve ardından söndürülmüş bir ateşin cızırtısı yükseldi. Küp

dumanla doldu ve su kesilip beyaz duman temizlendiğinde, mahkûm hücrenin zeminine çökmüş, sırılsıklam ve nefes nefeseydi.

"Pekâlâ," dedi Rios. "Gösteri sona erdi." Askerlere döndü. "Sorusu olan?"

Siyah minibüs gün sonunda kapıda bekliyordu.

Şehre dönerken diğer çaylaklar sohbet ediyor, havadan sudan konuşuyordu ama Dom gözlerini kapatıp yalnızca nefesine odaklandı.

"Gösterim"i bir mülakat, eğitim protokolüne dair bir açıklama, bir psikolojik değerlendirme izlemişti. Her bir prosedür o kadar temellendirilmiş, öylesine sıradan bir şekilde uygulanmıştı ki belli ki adaylara DGN'nin amacının tuhaflığını unutturmak için tasarlanmıştı.

Ama Dominic *unutamıyordu.* Hâlâ alev alev yanan kadının görüntüsü yüzünden sarsılmış vaziyetteydi ve sırrı açığa çıkmadan oradan çıkabileceğine asla inanmıyordu, bu yüzden de her şey bitip de Rios ona daha fazla eğitim için bir sonraki gün gelmesini söylediğinde oldukça şaşırdı ve şüphelendi.

Minibüs hızlanırken Dom gözlerini kapadı. Araç durdukça içeridekiler sırayla evlerinde indiler. Bir tek o kalana kadar bu devam etti ve minibüsün kapıları tek başına üzerine kapanırken Dom yeniden paniğe kapıldı. Lastiklerin altında hareket eden otoyolu hissedebildiğine emindi, onu yeniden DGN'ye kendi fiberglas küpüne geri götürdüklerine de.

"Rusher."

Dominic başını kaldırıp baktı ve minibüsün durduğunu, arka kapıların açıldığını, loş ışıkta karşısında oturduğu apartmanının göründüğünü fark etti. Asker, Dom'a içinde telefonunun bulunduğu kilitli poşeti verdi ve Dom aşağı indi ama basamakları çıkıp eve girerken izlendiği hissinden de bir türlü kurtulamadı.

Orada, sokakta, tanıdık olmayan bir araba vardı. Televizyonu açtı, pencereye döndü; araba hâlâ orada, rölantide bekliyordu. Dom spor giysilerini giydi, derin bir nefes aldı ve zamanın dışına çıktı.

Dünya sessizleşti, ağırlaştı, grileşti, tüm o ses ve hareket odanın dışına sızdı. Dom donmuş zamanın çekimine karşı gelerek ön kapıya gitti.

Her adımın ızdırap verici olduğu o zamanlarda, Dom bu ağır ve karanlık yerde birkaç dakikadan fazla kalmaya tahammül edemezdi. Ancak aylarca süren eğitimden sonra, uzuvları ve ciğerleri dirence karşı kolay olmasa da istikrarlı bir şekilde hareket edebilir olmuştu.

Merdivenlerden inerken önceden yankılanan adımları sessizdi. Ön kapılardan çıkıp kaldırımın kenarına ulaştı. Dom tanıdık olmayan arabanın yanında durakladı ve sürücü koltuğundaki figürü incelemek üzere eğildi. Adam bir cep telefonunu kulağına götürmek üzereydi. Eski bir ordu personeline benziyordu ve yanındaki koltukta duran dosyada Dominic'in adı yazılıydı.

Başını kaldırıp dairesine baktı, televizyonun ışığı perdelere vuruyordu. Sonra döndü ve iki blok ötedeki en yakın metroya yürüdü. Merdivenleri inerken yarı yolda durdu ve gölgelerden çıkıp dünyaya, ışığa, renge ve zamana geri döndü ve akşam kalabalığında gözden kayboldu.

∞

Victor telefonu açtığında, "Evimi izliyorlar," dedi.

Küçük bir parkta nefes nefese koşuyordu.

"O kadarını beklerdim," dedi Victor etkilenmemiş bir ifadeyle.

Dom yavaşlayarak yürümeye başladı. "Bunu neden yapıyorum?"

"Çünkü cehalet, sadece yakalanmak istiyorsan mutluluktur."

Bunu söyledikten sonra Victor telefonu kapattı.

Dominic ertesi gün siyah minibüsle DGN'ye geri döndü ve ilk altı kişilik grubun beşe indiğini gördü. Klinberg yoktu. Üçüncü

gün Matthews da gitmişti. Rios onlara alıştırmalar, tatbikatlar, testler yapmış ve Dom kendisine söylenen her şeyi yerine getirmişti. Başını önüne eğip ifadesiz durmaya çalışmıştı. Ve yine de elenmeyi bekliyordu.

Elenmek *istiyordu.*

Üçüncü günün sonunda minibüse doğru gidiyordu ki Rios tarafından durduruldu.

"Direktör Stell seninle konuşmak istiyor."

Dominic gerildi. Adamla hiç tanışmamıştı ama Stell'in namını duymuştu. Üniversitedeyken Victor'ı hapse gönderen dedektif olduğunu biliyordu. Eli'ı Merit'e kadar takip eden adamdı. Ve elbette, DGN'yi kuran adam.

Dom'un beynindeki bir ses ona *kaç* diyordu.

Bakışlarını Rios'tan, kapanmakta olan kapılarıyla binanın girişine çevirdi.

Kapılar kapanmadan kaç.

Ama eğer yaparsa bu onun sonu olurdu. Kimliği belirlenir, açığa çıkardı. Ve sonra Dom kaçmaya devam etmek zorunda kalırdı. Sonsuza dek.

Kendini kadının ardından yürümeye zorladı.

Rios onu uzun beyaz bir salonun sonundaki bir ofise götürdü. Kapıyı tek bir kez çaldı ve açtı.

Direktör Stell geniş, çelik bir masanın karşı tarafında, yüksek sırtlı bir sandalyede oturuyordu. Siyah saçları yeni yeni beyazlamaya başlamış, bir tablete bakarken yüzünün köşeli kıvrımları belirginleşmişti.

"Bay Rusher. Lütfen oturun."

"Efendim." Dominic oturdu.

Kapı, arkasından bir tıklama sesiyle kapandı.

"Bir süredir canımı sıkan bir şey var," dedi Stell başını kaldırmadan. "Hiç bir şeyi unutup ne unuttuğunu hatırlamadığın oldu mu? Can sıkıcı, küçük bir akıl oyunu. Dikkatimi de dağıtıyor. Sanki kaşıyamadığınız bir kaşıntı gibi." Stell tableti bıraktı ve

Dominic ekranda kendi yüzüyle karşılaştı. Güvenlik taramasında çekilen veya koridordaki kameraların yakaladığı bir fotoğraf değildi bu. Hayır, fotoğraf birkaç yıllık askerken çekilmişti. "Adındı," diye devam etti Stell. "Daha önce duyduğumu biliyordum ama nerede olduğunu hatırlayamamıştım." Stell tableti çevirdi ve çelik masanın üzerinde ona doğru itti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Dominic ekranı taradı. Fotoğrafının yanında yaşı, doğum günü, ebeveynleri gibi temel özelliklerini ve adresi, okuduğu okullar gibi hayatıyla ilgili gerçekleri içeren bir çeşit profil yazılıydı ama bir hata vardı.

Dominic'in göbek adı burada Eliston olarak geçiyordu.

Gerçek göbek adı ise Alexander'dı.

"Eli Ever'ı hiç duydun mu?" diye sordu Stell.

Dom doğru cevabı, doğru miktarda bilgiyi arayarak sustu. Eli'la ilgili şeyler kamuya açık haberlerdi ama ne kadarı ve hangi kısımları? Eli ile yalnızca bir kez ve kısacık bir an karşılaşmıştı. Falcon Price'a girip Sydney'i ve köpeğini dışarı çıkarmak için.

"Seri katil mi?" diye sordu Dom.

Stell başıyla onayladı. "Basında Eli Ever olarak bilinen Eliot Cardale, var olan en tehlikeli DoğaÜstülerden biriydi. Neredeyse kırk kişiyi öldürdü ve kısa bir süreliğine Merit polisi veri tabanlarını ve dolayısıyla polis kuvvetini kullanarak hedeflerin bir listesini, DÜ olduğundan şüphelendiği kişilerin profillerini oluşturdu. Bu," dedi Stell yavaşça, "o profillerden biri."

Bir keresinde, Dominic denizaşırı görevdeyken bir odaya girmiş ve canlı bir bomba bulmuştu. Üzerine bastığı EYP gibi değil. Hayır, o patlamanın geldiğini görecek zamanı olmamıştı. Ama bu odadaki bomba çelik bir varil kadar büyüktü ve etrafı tamamen bubi tuzaklarıyla doluydu. Aşağı baktığını, sol botunun sadece bir santim önündeki tetikleyici teli gördüğünü hatırladı.

Dom olabildiğince uzağa kaçmaktan başka bir şey istememişti ancak diğer kabloların nerede olduğunu ve hatta onları tetikle-

meden ne kadar uzaklaşabileceğini bilmiyordu. Her seferinde ızdırap dolu tek bir adımla çıkış yolunu bulması gerekiyordu.

Ve işte şimdi yine burada, yine yanlış bir harekette her şey havaya uçmasın diye temkinli adımlarla ilerliyordu.

"DÜ olup olmadığımı soruyorsunuz."

Stell'in bakışları sabit, kararlıydı. "Eli'ın hedeflediği herkesin gerçekten öyle olduğunu bilmemizin hiçbir yolu yok..."

Dominic tableti masaya vurdu. "Ben bu ülkeye bedenimi, canımı verdim. Bu ülkeye sahip olduğum her şeyi verdim. Bu ülke için *neredeyse* ölüyordum. Ve bu işin sonunda herhangi bir süper güç falan da kazanmadım. Keşke kazansaydım ama bunun yerine yanıma hurda parçalarla dolu bir beden ve çok fazla acı kaldı ama hâlâ buradayım, hâlâ elimden geleni yapıyorum çünkü insanları korumak istiyorum. Şimdi, beni işe almak istemiyorsan bu senin seçimin. Ama bundan daha iyi bir sebep uyduracak cesaretin olsun bari... *Efendim.*"

Dominic bu çıkışının diğer adamı ikna etmeye yeteceğini umarak nefes nefese arkasına yaslandı.

Sessizlik uzadı. Ve sonunda Stell başıyla onayladı ve "İletişime geçeceğiz," dedi.

İşi biten Dom sandalyesinden kalkıp oradan çıktı. Koridorun karşısındaki erkekler tuvaletine girdi ve tuvalet bölmelerinden birinin güvenliğine sığınarak midesindeki her şeyi kustu.

III

ÜÇ HAFTA ÖNCE

DGN

Bara avucunu masaya vurup ayağa kalktı.

"Yemek biter bitmez kalkmaktan nefret ediyorum," dedi. "Ama bir görev aldım."

"Olamaz," dedi Holtz. "*Seni* saha çalışması için onayladılar mı?" Rios'a döndü. "Ne oluyor? Yakalama birimine girmek için haftalardır dilekçe veriyorum."

Bara üniformasını düzeltti. "Kurum için çok değerli bir varlık olduğumdan."

Rios homurdandı. "Burada tamamen faydasız olduğundan."

Bara sanki kırılmış gibi elini kalbine koydu ve karşılık verdi. "Ya sen?"

"Ya ben ne?"

"Saha çalışması yapmıyorsun."

Gri gözleriyle ifadesiz bir şekilde ona baktı. "Birileri de canavarların dışarı çıkmamasını sağlamalı."

Dom şaşırmıştı. İki yıldır oradaydı ve sadece bir avuç kaçma girişimine tanık olmuştu; bir DÜ fiberglas duvarlardan birine bir delik açmayı başarmış, bir diğeri rutin tıbbi kontrol sırasında kelepçelerinden kurtulmuştu ama hiç gerçek bir kaçış duymamıştı.

"Daha önce bir DÜ hiç kaçabildi mi?"

Rios'ın ağzının köşesi seğirdi. "İnsanlar DGN'den çıkamaz, Rusher. Onları bir kez buraya koyduğumuzda hep burada kalırlar."

İnsanlar. Rios, DÜ'lerden bu şekilde bahseden birkaç askerden biriydi.

"Kimi avlayacaksın?" diye sordu Holtz, belli ki vekâleten yaşamak daha heyecan vericiydi.

"Çılgın bir ev kadını," dedi Bara. "Her şeyi delip geçiyor. Kocasının Heights'taki gizli dairesini buldum."

Çok sayıda kız arkadaşı olan Holtz başını salladı. "Asla kızgın bir kadını küçümseme."

"Asla bir *kadını* küçümseme," diye düzeltti Rios.

Bara omuz silkti. "Evet evet. Bahislerinizi oynayın bakalım. Eğlenin. Ama o bir hücrede çürürken hepiniz bana içki ısmarlayacaksınız."

∞

BU ARADA MERIT'TE...

June gözlerini kapadı ve siyah şemsiyesine çarpan yağmurun sesini dinledi.

Şehirdeki şık gökdelenin önündeki kaldırımda durmak yerine, bir arazide olup kollarını gök gürültüsünü yakalamak için genişçe açabilmeyi dilerdi.

Biri nihayet döner kapılardan çıktığında yaklaşık on dakikadır bekliyordu ve şansına, adam üzerine uymayan takım elbisesiyle göbekli, kirli sakallı ve tepedeki kelliğini yan tarafındaki saçlarla örten bir tip çıkmıştı.

June derin bir iç çekti. *Umduğunu değil bulduğunu yiyeceksin*, diye düşündü. Şimdi köşede duran adamın yanından sürtünerek geçerek binaya doğru yürümeye başladı. Yağmurlu bir günün koşuşturma ve ıslaklığında fark edilmeyecek cinsten küçücük bir dokunuşla ihtiyacı olan her şeye sahipti. Adam kendi yolunda, o kendi yolundaydı. Heights'ın ön kapısına varana kadar değişme zahmetine girmedi.

Lobideki danışma masasında yaşlı bir adam oturuyordu. "Bir şey mi unuttunuz Bay Gosterly?"

June kısa, boğuk bir ses çıkardı ve "Her zaman," diye mırıldandı.

Asansör kapıları açıldı ve arkasından kapandığında cilalı metalin üzerinde gördüğü yansıma yine kendisine aitti. Yani tam olarak *kendisine* değil elbette ama bu sabah güne başladığı kişiye. Uzun fırfırlı bir etek ve dirseklere kadar kıvrılmış deri bir ceket, kurnaz bir gülümseme ve gevşek kahverengi bukleler halinde omuzlara düşen saçlar. Alışveriş yapan bir kız gibi onu metroda seçmişti. Bu onun favorilerinden biriydi.

Asansör yükselirken telefonunu çıkardı ve Syd'e bir mesaj attı.

Uzun bir süre cevap gelmedi. Sonra kızın adının yanında, yazdığını gösteren üç nokta belirdi.

June huzursuzluk içinde bir cevap bekleyerek ekrana baktı.

Konu Sydney olunca beklemek konusunda hiç iyi değildi.

Ayışığı Kitaplığı

IV

ÜÇ YIL ÖNCE

BAŞKENT

June'un onları yeniden bulması tam bir yıl sürmüştü ve bulduğunda tamamen tesadüftü. Sanki kadermiş gibi.

Sorun şu ki June kadere inanmazdı. En azından inanmak *istemiyordu* çünkü kader, her şeyin bir nedeni olduğu anlamına geliyordu ve hiç olmamış olmasını dilediği çok fazla şey vardı. Ayrıca yaşamak için insan öldürdüğünüzde daha yüksek bir güce veya büyük bir tasarıma inanmak zordu.

Ama sonra kader ya da şans, her neyse, ortaya çıkmış ve ona Sydney'i sunmuştu.

Siyah giysili adamı bir yıl boyunca şanssız bir şekilde aradıktan sonra, yollarının ilk kesiştiği Dresden'dan iki bin beş yüz kilometre ötede, June işe giderken bir parktan geçmiş ve sarışın kızı tekrar görmüştü.

Bir yıl geçmişti ama imkânsız bir şekilde, inkâr edilemez bir şekilde oydu. Değişimlerin bir gecede gerçekleştiği o belirli yaştaydı ama hâlâ aynı yaşta görünüyordu. Bedenler uzar, kıvrımlar belirginleşirdi ama kız aynıydı. *Tam anlamıyla* aynı. Aynı sarı küt saçlar ve buz mavisi gözler, aynı dar vücut, yanında bir gölge gibi bekleyen aynı dev siyah köpek.

June parkı taradı; siyahlı adamdan hiç iz yoktu ama diğerini çimenlerde oturmuş, kolu dövmelerle dolu ve dizinde açık bir kitapla gördü. Yakınlarda pembe bir parıltı, unutulmuş bir frizbi

gördü. Onu aldı, parmaklarının arasında döndürdü ve plastik diski adamın kafasına fırlattı.

Frizbi hafif bir çatırtıyla çarptı ve June, neşeli genç bir kumral gibi ona doğru koşup özür diledi.

"Önemli değil," dedi başının arkasını ovuşturarak. "Beni devirmek için bir frizbiden fazlası gerekir."

Frizbiyi geri uzattı ve June'un parmakları onunkilere değdiğinde adamın hayatı bir film şeridi gibi akmaya başladı. Çok açık, çok insandı. Mitch Turner. Kırk üç yaşında. Koruyucu aileler, derisi yüzülmüş dizler ve bir sokak kavgasında kanayan parmak eklemleri. Bilgisayar ekranları ve gıcırdayan araba lastikleri. Kelepçeler, bir hapishane hücresi ve bir kafeterya, elinde eski bir bıçak olan bir adam, boğuk bir tehdit ve sonra... June tanıdığı bir yüz gördü.

Ve Mitch sayesinde artık yüzün yanına bir de isim koyabildi.

Victor Vale.

Mitch'in zihninde adam zayıftı ama henüz sıska değildi, dar siyahlar yerine hapishane grilerine bürünmüştü. Bileğinin bir hareketiyle tehdit eden başka bir adam bir çığlıkla yere yığıldı.

Mitch'in zihnine bir menteşe gibi kazınan o buluşmadan sonra anılarının hepsi Victor'ın mavi gözleri ve solgun saçlarıyla işaretlenmişti. *Onu* bulana kadar. Fazlasıyla büyük bir palto giymiş, kan revan içinde ve sırılsıklam Sydney. İnsan olmayan Sydney. Mitch'in ne yapacağını, nasıl başa çıkacağını bilmediği Sydney. Sydney ve şimdi farklı bir tür korku.

Kaybetme korkusu.

Ve tüm bunların içine, bir kitabın arasına konulan bir kâğıt parçası gibi sıkıştırılmış son bir anı vardı. Başka bir sarışın kız. Ateşin gömdüğü bir ceset. Pişmanlıkla dolu bir seçim.

Adamın anıları kafasında canlanırken June kendini tekrar, "Üzgünüm," derken duydu. "Nişan kabiliyetim berbattır."

"Endişelenme," dedi Mitch nezaket ve sıcaklık yayarak.

Kitabıyla yeniden çimenlere oturdu ve gülümsedi. June da gülümsedi, vedalaştı ve tüm dikkatini şimdiden ağacın altındaki kıza çevirmişti.

Bilinmeyen Numara: Sana söylemeyi unuttum.

Bilinmeyen Numara: Benim adım Sydney.

June avucundaki cep telefonunu sıktı. Kızın adını biliyordu elbette ama ondan duyması daha iyiydi. June, böyle başlamamış olsalar bile işlerin doğal olarak gerçekleşmesini isterdi.

Tanıştığıma memnun oldum Sydney, yazdı karşılığında. *Ben de June.*

Güzel, diye düşündü gülümseyerek.

Artık doğru dürüst bir şekilde arkadaş olabilirlerdi.

V

ÜÇ HAFTA ÖNCE

HEIGHTS

Asansör on dördüncü kata ulaştığında öttü. June koridora çıktı ve krem rengi kapıya yaklaştı. Kapı pervazında ya da paspasın altında bir yedek anahtar bulmayı umuyordu ama hiçbir şey yoktu. Her neyse. İki ince metal parçası ve yarım dakika sonra içeri girmişti.

Marcella Riggins'in dairesi beklediği gibiydi: deri bir koltuk, tüylü beyaz bir halı, bakır aplikler, para var ruh yok bir tasarım.

Yine de birkaç şaşırtıcı dokunuş da yok değildi. Yatak odasının kapısında eksik bir tahta parçası, yıkımın yolunu gösteren ve yanmış kâğıda benzeyen çürük çizgi. Tezgâhın üzerine ve yere saçılmış minik, ışıltılı cam parçaları. Ama June'un ilk baktığı şey pikaptı. Zenginlerin işlevi yerine dekorasyon amaçlı aldıkları türdendi. Ama yanına küçük bir albümler yığını dizilmişti ve sadece gösteriş amaçlı olsalar bile June eğilip neşeli bir şeyler bulana dek albümleri karıştırdı ve iğnenin cızırtısının keyfini çıkardı.

İçeriyi müzik doldurdu.

June gözlerini kapadı ve hafifçe sallandı.

Şarkı ona yaz mevsimini hatırlatıyordu. Kahkahaları ve şampanyayı, havuz suyunun o soğuk sıçramasını, veranda perdelerini, güçlü elleri ve yanağına sürtünüp yırtan betonu ve...

June iğneyi kaldırdığında şarkı durdu.

Geçmiş geçmişti.

Ölü ve gömülüydü.

Yatak odasında gezindi, dolaptaki yarısı Marcella'nın gazabının kurbanı olmuş gibi görünen giysilerin üzerinde dalgın bir şekilde parmaklarını gezdirdi. O sırada cep telefonu çaldı.

Syd: Çok sıkıldım.

Syd: Keşke orada olsaydım.

June cevap yazdı.

June: Olabilirdin.

Syd: Yapamam.

Her ikisi de sonucun gerçekten mümkün olmadığını bilse bile sözler artık rutine dönüşmüştü.

Ne de olsa June herhangi biri olabilirken görünüşe göre Sydney sadece kendisi olabilirdi. Sabitliği ile dikkat çeken Sydney'in varlığı, June'un kendi avantajını da ortadan kaldırırdı. Bir de tabii *diğerleri* meselesi vardı. Mitch ve daha da önemlisi Victor. June başta bu ilişkinin doğasını ya da Sydney'in bağlılığının derecesini anlamamıştı, ta ki Sydney sonunda pes edip ona her şeyi anlatana kadar.

Geçen sonbahardı ve her biri bir çatıya tünemiş, aralarında şehirler olsa da aynı gökyüzü altında, gece yarısı görüşmelerinden birini yapıyorlardı. Syd yorgundu; bir sırt çantasıyla yaşamaktan, asla bir yere yerleşmemekten, normal bir hayat yaşayamamaktan bıkmıştı.

June, elbette, neden bu kadar çok hareket ettiklerini merak ediyordu ve kaçak olduklarını varsayarak epey zaman geçirmişti. Ama dahası vardı, bunu biliyordu ve Syd'in kendisine güvenmesini bekliyordu.

O gece gerçeği söyleyecek kadar yorgundu. "Victor ona yardım edebilecek birini arıyor."

"Ona ne konuda yardım edecek birini?"

"O hasta." Uzun bir duraklama. "Onu ben hasta ettim."

"Onu nasıl hasta *edebilirsin ki*?"

"Onu kurtarabileceğimi düşündüm. Denedim. Ama işe yaramadı. Olması gerektiği gibi değil."

June o zaman tereddüt etti. Sydney'in küçük hayvanları *kurtardığını* görmüştü, müdahalesinin ne anlama geldiğini biliyordu. "Victor'ı *dirilttin* mi?"

Cevap ancak bir fısıltıydı. "Evet. Daha önce de insanları geri getirmiştim..." Ve sonra, hâlâ çok yumuşak bir şekilde ekledi: "Ama bizim gibi olduklarında bu daha zor. Karanlığın içinde çok daha derine uzanmak gerekiyor. Bütün bağları tuttuğumu sandım ama yıpranmıştı, her yerde parçalar vardı ve bir tanesini kaçırmış olmalıyım ve şimdi... Şimdi gücü doğru çalışmıyor."

Bu son kısım, zırhtaki bir açıklık gibi, siyahlı adamın koluna sürtündüğü günden bu yana June'un zihnini meşgul eden soruyu sorma şansıydı. Gücünün gizemi. Mitch'in zihninde bir şey görmüştü, en azından belirsiz şeklini hissetmişti ve büyük adamın korkusundan ve Sydney'in dikkatli konuşma tarzından Victor'ın arabaları çalıştırmaktan veya gözü kapalı bulmaca çözmekten daha fazlasını yapabileceğini biliyordu.

"Victor'ın gücü *nedir*?" diye sordu ve kızın sesli bir şekilde yutkunduğunu duydu.

"İnsanların canını yakabiliyor."

Küçük bir ürperme. "Sydney," dedi June yavaşça. "Sana hiç zarar verdi mi?"

"Hayır." Ve sonra, "Bilerek yapmadı," diye ekledi.

Öfke June'u bir bıçak gibi kesti. Öfke ve Sydney'i Victor'ın mengenesinden kurtarmak için amansız bir kararlılık.

Şimdiye kadar başaramamıştı.

Bu onu denemekten alıkoymamıştı.

"Eğer gitmek istersen..."

Ama June cevabı daha gelmeden biliyordu.

June içini çekti. Sydney hâlâ Victor'ın durumu için kendini suçluyordu ve June, kızı gölgesinden ayırmanın bir yolunu bulana kadar Syd aynı şeyleri tekrarlayıp duracaktı.

June telefonu kaldırdı ve dikkatini yeniden yapılan işe ve Marcella Riggins meselesine verdi. Dolaptan çerçeveli bir fotoğraf çıkardı. Hiç şüphe yok ki kadın büyüleyiciydi. Siyah saçlar, soluk bir ten, uzun bacaklar. Hakkındaki başka her şeyi önemsiz kılacak kadar güzeldi. June da bir zamanlar bu kadar güzeldi.

Güzellik abartılıyordu.

June fotoğrafı yatağın üzerine attı ve Marcella'yı beklemek niyetiyle pencereye gitti.

Bunun yerine, bir ara sokağın başında duran siyah bir minibüs gördü.

Bu işe yaramazdı.

Bay Gosterly'nin kostümünü ikinci kez giydi ve aşağı indi. Döner kapılardan dışarı adım atarken görünüşünü daha bile az dikkat çekici bir şeye çevirdi: sert zeminde uyuyarak geçirdiği çok fazla geceden bitkin düşmüş orta yaşlı bir adam. Evsiz adam sarhoşmuş gibi sendeledi ve duran minibüsün kaportasına yaslanarak dengesini sağladı. Sonra başını kaldırmadan eskimiş kemerini çözmeye ve araca işemeye başladı.

Bir kapı açılıp çarpılarak kapandı.

"Hey!" diye bağırdı bir ses, ödünç aldığı bedeni arkadan yakalayarak.

June dengesini kaybediyormuş gibi askere döndü ve tökezleyerek askerin üzerine yürürken parmaklarının arasından zarif bir çentikle bir sustalı bıçak çıktı. Bıçağı askerin boğazına sapladı ve cesedini yavaşça ara sokak duvarına yasladı.

Biri gitti.
Daha kaç tane vardı?

BU ARADA ŞEHRİN ÖTE YANINDA...

Marcella, Le Soleil'in verandasında oturmuş, tenteden yağmur damlarken ve siyah şemsiyelerinin altında yüzlerce yabancı geçip giderken, sütlü kahvesini yudumluyordu.

İzleniyormuş hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Elbette izleniyordu da *fark edilmeye* alışkındı ancak bu farklıydı. Davetsizdi. Ve yine de ortada belirgin bir kaynak yoktu.

Endişesine rağmen Marcella kılık değiştirmiyordu çünkü gizlenmek hiçbir zaman onun tarzı olmamıştı. Ama siyah saçlarını basit bir atkuyruğu şeklinde toplayıp, her zaman giydiği ince topuklular yerine daha işlevsel topuklu botlar giyerek biraz daha az dikkat çekecek bir görünüş benimsemişti. Sokağın karşısındaki metro istasyonunu incelerken, yeni boyanmış altın rengi tırnakları, fincanının kenarına inip duruyordu. Marcella zihninde istasyonun haritasını çıkardı; önce bir, sonra iki kat aşağı inen ve beyaz tuğla bir duvardaki saklama dolaplarının dibinde son bulan yürüyen merdivenleri hayal etti.

Söz konusu dolap, Merit'e dağılmış beş dolaptan biriydi. Bir sorun ortaya çıkması ihtimaline karşı fonların kaymağını toplamak Marcella'nın fikriydi. Kuşkusuz, *böyle* bir durumu hiç hayal etmemişti.

Bir siren sesi duyuldu ve bir devriye arabası yakındaki köşeyi dönerken Marcella'nın kahve fincanındaki parmakları gerildi. Ama araba hiç durmadan geçip gitti ve Marcella nefesini vererek kahvesini dudaklarına götürdü.

Garipti, Marcus'la yüzleşmesinden bu yana hep diken üstündeydi ve her an polislerin gelmesini bekliyordu. O aptal değildi.

Hayatta kalışını sır olarak saklayanların polisler olduğunu biliyordu. Hastaneden ayrılışının hiç de sessiz sedasız olmadığını biliyordu. Ama yine de onu öldürmek ya da almak için kimse gelmedi.

Geldiklerinde ne yapacağını merak ediyordu.

"Başka bir şey?" diye sordu garson.

Marcella güneş gözlüğünün arkasından ona gülümsedi. "Sadece hesap."

Ödemeyi yaptı ve biraz irkilerek de olsa ayağa kalktı. Yanıklar iyileşiyordu ama cildi hâlâ hassas ve gergindi ve her hareketiyle canı yanıyordu. Marcus'un işlediği suçun yararlı bir hatırlatıcısı ve gerekmesi halinde bu yeni gücünü çağırmak için bir kısa yol.

Marcella karşıdan karşıya geçip istasyona girdi.

Dolaplara ulaştı, numarayı buldu –tanıştıkları gündü– ve çevirmeli kilide Marcus'un her zaman kullandığı şifreyi girdi.

Açılmadı.

İkinci kez denedi, sonra içini çekti.

Kocası onu hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyordu.

Marcella parmaklarını kilidin etrafına doladı ve metalin avucunda parçalanıp paslanmasını izledi. Kapı ardına dek açıldı ve kabinden şık siyah-altın renkli bir çantayı çıkardı. Fermuarı çekti ve toplam elli binlik nakit destesini inceledi.

Tabii ki yeterli değildi ama bir başlangıçtı.

Ne için, diye sordu kendi kendine.

Gerçek şu ki Marcella bundan sonraki hamlesinden emin değildi. Nereye gidecekti? Kim olacaktı? Marcus bir dayanak olmaktan çıkıp bir zincire, bir engele dönüşmüştü.

Marcella çantayı alıp sokağa döndü ve bir taksi çağırdı.

"Nereye?" diye sordu şoför, o arka koltuğa yerleşirken.

Marcella arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

"Heights'a."

Şehir zararsız bir şekilde akıp gitti ama Marcella on dakika sonra taksiden indiğinde, ensesinde o karıncalanmayı andıran gözleri yeniden hissetti.

"Bayan Riggins," dedi The Heights'ın kapı görevlisi Ainsley. Sesi sabitti ama lobiyi geçerken bakışları hep üzerindeydi ve yüzünde dikkatli bir gerginlik vardı. Fazla katı, fazla hareketsiz duruyor; sakin görünmek için fazla çaba sarf ediyordu.

Kahretsin, diye düşündü Marcella asansöre sakin bir görünümle binerken. Yükselirken siyah-altın çantanın fermuarını açtı ve parmaklarını paranın altında duran bir tabancanın tanıdık kabzasına sardı.

Marcella silahı çekti, klipsi çıkarırken şık krom kaplamaya hayran kaldı, mermileri kontrol etti, emniyet kilidini kaydırdı. Her bir hareketi, üzerinde çalışılmış bir kolaylıkla gerçekleştiriyordu.

Topuklu ayakkabı giymek gibi, diye düşündü, namlu kızağını çekerken.

Sadece pratik meselesi.

VI

İKİ YIL ÖNCE

MERIT SİLAH FABRİKASI

Doğum günüydü ve mekânı tamamen kapatmışlardı.

Marcella bir restoran, bir müze, bir sinema, herhangi bir yeri seçebilirdi ve Marcus orayı gece için kapatmanın bir yolunu bulurdu. Bu sebeple cephaneliği seçtiğinde şaşırmıştı.

Marcella hep ateş etmeyi öğrenmek istemişti.

Topukları muşamba zeminde tıkırdarken parlak floresan ışık, çantalar dolusu silahı aydınlatıyordu.

Marcus tezgâhın üzerine bir düzine tabanca koydu ve Marcella ellerini farklı modeller üzerinde gezdirdi. Ona tarot kartlarını hatırlatmışlardı. Marcella daha gençken bir karnavala gitmiş, geleceğini öğrenmek üzere küçük bir çadıra girmişti. Mitolojik ya da efsanevi bir kocakarının mükemmel yansıması olan yaşlı bir kadın, kartları önüne yaymış ve ona hiç düşünmeden uzanıp kendisine uzatılan bir kartı seçmesini söylemişti.

Yıldızlar Kraliçesi'ni seçmişti.

Falcı ona bunun hırsı simgelediğini söylemişti.

"Güç," demişti kadın. "Onu *elde edene* aittir."

Marcella'nın parmakları şık, krom bir Beretta'ya dolandı.

"Bu," dedi gülümseyerek.

Marcus bir kutu mermi aldı ve onu atış poligonuna götürdü.

Tam bir silüet olan ve halkalarla işaretlenmiş bir hedefi kaldırdı ve çizgiye yerleştirdi. Bir düğmeye bastı ve hedef uzaklaştı; beş, on, on beş metre ve durup asılı kalarak beklemeye başladı.

Marcus ona şarjörün nasıl doldurulacağını gösterdi –bir vidaya hasar vermeden doldurmayı öğrenmesi aylarını alacaktı– ve ona silahı uzattı. Tabanca, elinde ağırdı. Öldürücüydü.

"Tuttuğun şey," dedi Marcus. "Bir silah. Tek bir amacı var, o da öldürmek."

Marcus, Marcella'yı hedefe doğru çevirdi ve vücudunun çizgilerini kendininkiyle takip ederek bir palto gibi etrafına dolandı. Göğsü omuzlarına değiyordu. Kolları kollarına dolanmış, elleri onunkileri silahın etrafına sarıyordu. Marcella, Marcus'un hevesinin bedenine yaptığı baskıyı hissedebiliyordu ama silah poligonu sadece doğum günü seksi için heyecan verici bir ortam değildi. Bunun için daha sonra zaman olacaktı, o önce öğrenmek istiyordu.

Başını kocasının omzuna yasladı. "Sevgilim," dedi nefes nefese. "Biraz mesafe."

Marcus geri çekildi ve Marcella hedefe odaklandı, nişan aldı ve ateş etti.

Atış beton menzilde yankılandı. Kalbi, duyduğu heyecandan hızlandı. Elleri geri tepmeden dolayı zonkluyordu.

Kâğıt hedefin sağ omzunda düzgün bir delik açılmıştı.

"Fena değil," dedi Marcus. "Eğer bir amatöre ateş ediyorsan."

Silahı elinden aldı. "Sorun şu ki," dedi şarjörü gelişigüzel bir şekilde çıkarırken. "Çoğu profesyonel yelek giyer." Mermileri kontrol etti. "Onları göğsünden vurursan ölürsün." Cephaneyi hızlı ve şiddetli bir hareketle geri kaydırdı. Elleri, Marcella'nın üzerinde sık sık kullandığı aynı kısa ve etkili vuruşlarla silahın üzerinde gezindi. Pratikten kaynaklanan bir öz güvenle.

Marcus silahı kaldırdı, bir anlığına baktı ve sonra hızla iki el ateş etti. Eli neredeyse hiç kıpırdamamıştı ancak mermiler arasındaki mesafe birkaç santim değil onlarca santimdi. İlk atı-

şıyla hedefi bacağından vurdu. İkincisi, hedefin gözleri arasında düzgün bir delik açtı.

"İkinciyi yapabileceğini biliyorsan neden ilk atışla uğraşıyorsun?" diye sordu Marcella.

Kocası gülümsedi. "Çünkü benim iş alanımda sevgilim, hedefler sabit durmaz. Ve çoğu zaman silahlıdırlar. O anda kesinlik çok daha zordur. İlk atış, hedefi hazırlıksız yakalar. İkincisi ise öldürür."

Marcella dudaklarını büzdü. "Kulağa fena geliyor."

"Ölüm fenadır."

Marcella silahı geri aldı, hedefe döndü ve tekrar ateş etti. Kâğıdı, kafasının birkaç santim sağından yırttı. "Iskaladın," dedi Marcus, sanki bunu illa belirtmesi gerekiyormuş gibi.

Marcella boynunu çevirdi, bir nefes verdi ve ardından şarjörün kalanını kâğıt hedefe boşalttı. Bazı atışları ıskalamıştı ancak birkaçı kafayı, göğsü, mideyi ve kasıkları deldi.

"İşte," dedi silahı indirerek. "Bence artık ölmüştür."

Bir an sonra Marcus'un dudakları dudaklarındaydı ve Marcus onu kaldırıp arka duvara yaslarken sürüklenen ayakları boş kovanları etrafa saçıyordu. Seks kısa ve sertti, tırnakları gömleğinin altında çizikler bırakıyordu ama Marcella'nın dikkati kocasının arkasındaki bir gölge gibi asılı duran harap hedefe kayıp duruyordu.

Marcella o gece daha fazla ateş etmedi. Ama her hafta, nişan kabiliyeti mükemmelleşene kadar tek başına poligona geri döndü.

VII

ÜÇ HAFTA ÖNCE

HEIGHTS

Asansörün kapıları açıldı ve Marcella, bir eli çantasındaki tabancada dışarı çıktı. Gözünün ucuyla, ona doğru rahat bir tavırla yürüyen bir adam gördü. Üzerindeki kazak ve kumaş pantolonuyla yeterince zararsız duruyordu ama paçalarının altından siyah savaş botları görünüyordu.

"Marcella Riggins?" diye sordu yavaş yavaş ilerlemeye devam ederek.

Marcella adama döndü. "Sizi tanıyor muyum?"

"Hayır, hanımefendi," dedi adam gülümseyerek. "Ama konuşabileceğimizi umuyordum."

"Konu neydi?" diye sordu.

Adamın gülümsemesi sertleşti, sabitlendi. "Geçen gece olanlar hakkında."

"Ne olmuştu ki?.. " dedi hafızasını yokluyormuş gibi. "Kocamın ben içindeyken evimizi yakmaya çalışmasından mı bahsediyorsunuz? Yoksa yüzünü çıplak ellerimle eritmemden mi?"

Adamın ifadesi hiç değişmedi, hep sabitti. Adımları yavaşladı ama durmadı ve her adımda aralarındaki mesafe kapandı.

"Bence orada kalmalısın..." Marcella silahı çantasından çıkardı ama tamamen değil, sadece namlunun arkasındaki krom cilayı görmesine yetecek kadar.

"Hadi ama," dedi adam ellerini kaldırarak. Sanki Marcella vahşi bir hayvanmış da onu sakinleştirmek istermiş gibi. "Olay çıkarmak istemezsin."

Marcella başını eğdi. "Sana bunu düşündüren ne?"

Silahı kaldırıp ateş etti.

İlk atışı adamı dizinden vurdu.

Nefesi kesildi, iki büklüm oldu ve ayak bileğindeki kılıfa uzanamadan kadın kafasına ikinci bir el ateş etti.

Adam halıya saçılan kanlarla yere yığıldı.

Arkasındaki ayak seslerini çok geç duydu ve döndüğünde tepeden tırnağa siyah taktik teçhizatlı bir asker, karanlık bir figür gördü. Döndüğünde, statik bir tıslamayla, bir copun ucundan sıçrayan elektrik akımını gördü. Marcella'nın eli havaya kalktı ve tam omzuna değecekken silahı yakaladı. Ani ve parlak bir acı içini parçaladı ama Marcella tutuşunu daha da sıktı ve parmaklarından kırmızı ışıltılar çıkmaya başladı. Bileğini saran garip ışık, alete ve ardından onu tutan ele yayılan çürümenin mükemmel bir aynasıydı.

Saldırgan bıraktı, kolunu tutarak acı bir haykırışla geri sendeledi ve Marcella topuklarını göğsüne indirerek onu yere serdi. Üzerine diz çöktü, parmakları askerin kaskının önünü sardı.

"Hadi tatlım," dedi. "Yüzünü göreyim."

Kask yamuldu, zayıfladı, ta ki Marcella ön kısmı yırtıp atana kadar.

Yüzü acıyla gerilmiş bir kadın bakıyordu ona.

Marcella onaylamaz bir ses çıkardı. "İyi görünmüyorsun," dedi ve vücudu kuruyup parçalanırken çığlığını bastırmak için elini kadının açıkta kalan boğazına sardı.

Ardından, şarjör dolduran birinin çıkardığı sert metalik sesi duydu. Marcella başını kaldırdı ve üçüncü askeri gördü, silahı çoktan kafasına dayanmıştı. Kendi silahı birkaç metre ötede duruyordu, copu yakalamak için onu düşürmüştü.

"Ayağa kalk," diye emretti asker.

Marcella adamı inceledi.

Adam, Marcella'ya o kadar odaklanmıştı ki figür uzanıp bir kolunu boğazına dolayana kadar arkasında hareket eden şekli fark edemedi.

Ağır sıklet bir boksör gibi yapılı bir adam olan bu şekil askeri geri çekti, silah patladı ve çelik bir ok Marcella'nın yanağını sıyırıp başının arkasındaki duvara gömüldü.

Asker tekrar ateş etme şansını bulamadı. Diğer adam askerin maskesini kavradı ve yana doğru çevirerek duyulabilir bir çatırtıyla boynunu kırdı. Bıraktığında, askerin vücudu yere yığıldı.

Marcella hiç zaman kaybetmemişti. Yeniden ayağa kalkmış, silahı eline almış ve bu hareketinden pek de etkilenmemiş görünen adama nişan almıştı.

"Dikkatli ol," dedi adam tok, müzikal bir sesle. "Beni vurursan banliyöde yaşayan ve annesini çok seven yirmi üç yaşında birini öldürmüş olursun."

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Şey, işte orası biraz karışık."

Ve sonra, Marcella'nın gözleri önünde, adam *değişti.* Dalgalandı ve yok olup yerine açık kahverengi bukleleri olan genç bir kadın geldi. "Bana June diyebilirsin." Marcella'nın gözleri kısıldı ve kadın onun şaşkınlığı karşısında gülümsedi. "Kendini *o kadar* da özel zannetmiyordun, değil mi?" Kollarını kavuşturarak üç cesede baktı. "Bunları kimsenin bulmaması için burada bırakmamalısın." Diz çöktü, bir kez daha boksör oldu ve ellerini bir çift omzun altına soktu.

Marcella gerçek bir şaşkınlıkla bakıyordu.

June sabırsızlık içinde başını kaldırdı. "Biraz yardım etsen?"

Marcella tabancasını lavabonun kenarına koyarak bir el havlusunu yanağına bastırdı. İnce çizgiden hâlâ kan akıyordu. Banyo aynasındaki yansımasına baktı ve sıkıntıyla ofladı.

Kesik iyileşirdi ama güzel bir gömleği mahvetmişlerdi.

Marcella omzunun üzerinden, şekil değiştirenin asker cesetlerini topladığı oturma odasına doğru, "Kimsin sen?" diye seslendi.

"Sana söylemiştim," dedi June titrek bir sesle.

"Hayır," dedi Marcella. "Gerçekten söylemedin."

Havluyu bir kenara fırlattı ve silahını alarak oturma odasına geri döndü. Cesetler yerde yan yana yatıyor, kafatasının yarısı eksik olan sonuncusu cilalı ahşabı lekeliyordu.

Ölüm fenadır.

"Bu kadar nazik olma," dedi June yüzünü okuyarak. "Zaten şu an burada kalmak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Lanet polisler," diye mırıldandı Marcella.

"Bunlar polis değil," dedi June. "Bunlar baş belası." Üniformalardan birinin omzundan küçük siyah bir yamayı yırttı ve Marcella'nın görmesi için havaya kaldırdı. "Daha doğrusu, bunlar DGN."

Marcella tek kaşını kaldırdı. Yamanın üzerinde bir şey yazmıyordu, kumaş üzerinde hayalet gibi silik, basit bir siyah X dışında. "Bunun benim için bir anlam mı ifade etmesi gerek?"

June ayağa kalktı. "Etmeli," dedi gerinerek. "DoğaÜstüleri Gözleme ve Nötrleştirme'nin kısaltması. DoğaÜstüler, yani DÜ'ler, biziz. Bu da *onları* nötrleyiciler yapıyor." Ayakkabısının ucuyla bir cesedi dürttü. "Etrafa su sıçrattığında yüzerek gelen köpek balıkları. Seni bulduğum için şanslısın Bayan Riggins."

Marcella yarısı erimiş kaskı aldı. Onu ters çevirdi ve külü silkeledi. "Peki *sen* beni nasıl buldun?"

"Ah. Bethany."

Marcella eski arkadaşının anısı karşısında kaşlarını çattı. Merhum kocasının merhum metresi. "*Bethany.*"

"Hani şu şımarık genç şey, kocaman memeleri olan."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Konuşmayı severdi. Hem de çok. Marcus ve Marcus'un onun için ayırdığı yer hakkında."

Marcella parlayan ellerinde paramparça olana kadar kaskı tuttuğunun farkında değildi. "Ya sen?" diye sordu avuçlarındaki tozu silkeleyerek. "Kocamı mı arıyorsun?"

"Ah, o öldü. Bunu garanti ettin." June bir ıslık çaldı. "Bu sahip olduğun oldukça fena bir yetenek."

"Daha yarısını bile bilmiyorsun."

"Bir masada poker oynayan beş adamla dolu bir odaya girdin ve oradan ayrıldığında ikisi kül olmuştu, birinin kafasına bir kurşun sıkılmıştı ve diğer ikisi türlü tuhaf şeyler söylüyordu." June sinsice gülümsedi. "Bir dahaki sefere, muhtemelen hepsini öldürmelisin. Hayatta kalanların etrafta konuşması hoş olmaz. Sorun şu ki Marcella," diye ekledi bir adım daha yaklaşarak, "o adamlardan biri, o gece öldürdüğün adamlardan biri benimdi."

Marcella kuru bir sesle, "Başın sağ olsun," dedi.

June elini savuşturdu. "Onu ben *öldürecektim*. Ve benim iş alanımda, bir başkasının ödülünü avlamak kötü bir davranıştır."

Marcella tek kaşını kaldırdı. "Sen bir kiralık katil misin?"

"Hey, etiket koymaya gerek yok. Ama evet, öyleyim. Ve gördüğüm kadarıyla bana bir ölüm borçlusun."

Marcella kollarını kavuşturdu. "Öyle mi?"

"Öyle."

"Özellikle istediğin biri var mı?"

"Aslında onu tanıdığını düşünüyorum. Antony Hutch."

Marcella bu isim karşısında kaşlarını çattı. Çatı katındaki partiyi, Hutch'ın ıslak, aç bakışlarını, tepeden bakan gülümsemesini hatırladı.

June hâlâ konuşuyordu. "Onunla aramızda kişisel, bitmemiş bir hesap var. Yakalaması zor bir adamdır. Ama bak, ben onun *seni* aradığını duydum."

Marcella şaşırmamıştı. Sonuçta, adamlarını azaltmıştı. "Antony Hutch'ı öldürmemi mi istiyorsun?"

June'un ifadesi karardı. "Hayır. Sadece beni selam vermeme yetecek kadar ona yaklaştırmanı istiyorum. Ve sonra, seninle ödeşmiş olacağız. Ne dersin?"

"Bunu yapabilirim," dedi Marcella silahı bacağına vurarak. "Ya da seni de öldürebilirim."

"Öldürebilirsin," dedi June alaycı bir gülümsemeyle. "Ama öldüreceğin kişi ben olmayacağım."

Marcella'nın kaşları çatıldı. "O ne demek?"

"Açıklaması zor," dedi June. "Göstermesiyse daha kolay. Bu küçük kılık değiştirme oyunum, hiçbir şey değil. Ama beni Tony Hutch'la aynı odaya sokarsan gerçekten neler yapabileceğimi göreceksin."

Marcella meraklanmıştı. "Anlaştık."

"Güzel," dedi June ani ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. Pencereye doğru ilerledi. "Bu arada sanırım buradan gitmeliyiz. Daha fazlasını göndermeleri an meselesi."

"Sanırım haklısın..." Marcella yerdeki cesetleri inceledi. "Ama geride bir not bırakmadan gitmek kabalık olur."

∞

"Lanet olsun," diye mırıldandı Stell.

Lobide, boğazı kesik vaziyette sandalyesinde öne yığılmış yaşlı kapı görevlisi Richard Ainsley'yi çoktan görmüştü.

On dördüncü kattaki sahne ise kendi hikâyesini anlatıyordu.

Küller, koridordaki halıya saçılmış; ince bir kan lekesi zemine ve duvara sıçramıştı. Stell bir komşunun kapısına saplanan oku çıkardı. Bir kavganın tüm belirtileri vardı ama cesetler yoktu.

"Efendim," diye seslendi Holtz. "Bunu görmelisiniz."

Stell koyu lekelerin etrafından dolanıp açık kapıdan Marcella'nın dairesine girdi.

İki teknisyen olay mahallini güvenlik şeridine alıyor, ellerinden gelen her şeyi toplayıp kaydediyorlardı ama yoldan çekildiklerinde Stell, Holtz'un neden onu çağırdığını anladı.

Onu şimdi öldürmezsen öldürmüş olmayı dileyeceksin.

Marcella Riggins, eserini saklama zahmetine katlanmamıştı. Tam tersine onu sergilemişti. Üç ajanın cesedi, onlardan geriye kalanlar yerde uzanırken uzuvları rahatsız edici bir tablo şeklinde düzenlenmişti.

"Görmedim, duymadım, bilmiyorum"un ürkütücü bir versiyonu gibiydiler.

Kafatasının bir bölümü eksik olan ilk asker, elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Boynu kırılmış olan ikincisi, kendi zırhlı ellerini gözlerinin üzerine kapatmıştı. Ve bir operasyon giysisi içinde kırılgan kemiklerden biraz daha fazlası olan üçüncüsününse kafası tamamen eksikti.

Cam sehpanın üzerinde bir süs eşyası gibi oturan tek bir erimiş kask.

Adamlarınızın giydiği zırhı delmesi ne kadar sürer sence?

Stell kaskı inceledi ve altına sıkıştırılmış katlı bir kâğıt parçası buldu.

Üzerinde zarif ve kıvrımlı harflerle tek bir satır yazıyordu.

Yolumdan çekilin.

Stell burnunun kemerini sıktı. "Ajanların geri kalanı neredeydi?"

Göreve altı kişi atamıştı. Tek bir DÜ için altı operatör. Yeterli olmalıydı. Yeterli olandan fazlaydı bile.

"Bir tanesini nakliye aracının yanında bulduk," dedi Holtz. "İkisini de bir ara sokakta." Ölü olduklarını söylemesine gerek yoktu. Ardından gelen sessizlik yeterince açıklayıcıydı.

"Ölüm nedenleri?" diye sessizce sordu Stell.

"Eğer sorduğunuz buysa hiçbiri erimemiş. Bir kırık boyun. İki bıçakla öldürme, biri boğaza diğeri bağırsaklara saplanarak." Genç ajan devam etti: "Marcella'nın tek başına hareket etmemiş olması mümkün mü?"

"Her şey mümkün," dedi Stell. Ama mantıklıydı da. Şimdiye dek Marcella Riggins çıplak ellerini veya tabancasını kullanmayı tercih ediyor gibiydi ancak gönderdiği askerlerden dördü başka, daha çeşitli şekillerde öldürülmüştü.

Stell etrafına bakındı. "Bana bu binanın güvenliği olduğunu söyleyin."

Teknisyenlerden biri, "Kamusal alanlarda kapalı devre," diye yanıtladı. "Birisi dosyaları silmiş ama belli ki aceleleri varmış. Lobiden ve koridordan görüntü alabilmeliyiz."

"Güzel," dedi Stell. "Elinize geçer geçmez gönderin."

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Holtz.

Stell dişlerini sıktı ve dışarı çıktı.

VIII

ÜÇ HAFTA ÖNCE

DGN

Eli, Marcella'nın dosyasını inceledi. Hücrenin karşı tarafında, elleri cebinde Victor duvara yaslanmış duruyordu.

Uzun zamandır Victor'ın ona musallat olduğunu düşünmüştü ama artık adamın *hayatta* olduğunu bildiğinden hayaletin kendi hayal gücünün bir ürünü olduğunu da biliyordu. Bir nebze delilik. Bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Duvarın ötesinden ayak sesleri duyuldu. Eli, yürüyüş hızından onun Stell olduğunu biliyordu. DGN'nin direktörünün kızgın olduğunu da biliyordu.

Duvar şeffaflaştı ama Eli başını yaptığı işten kaldırmadı.

"Çıkarmanın," dedi kuru bir sesle, "büyük bir başarı olduğunu anlıyorum."

"Öyle olmadığını biliyorsun."

"Kaç kişi öldü?"

Uzun, ağır bir sessizlik oldu. "Hepsi."

"Ne israf," diye mırıldandı Eli önündeki dosyayı kapatarak. "Hepsi de politika adına."

"Kendini ukala hissettiğine hiç şüphe yok."

Eli sandalyesinden kalktı. "İster inan ister inanma Direktör ama masum insanların ölümünden hiç zevk almıyorum." En son fotoğrafları Stell'in yerleştirdiği bölmeden aldı. "Umarım doğru olanı yapmaya hazırsındır."

Eli, The Heights'ta çekilmiş fotoğrafları gözden geçirdi. "Pek de gizli saklı çalışmıyor, değil mi?"

Stell sadece homurdandı.

Eli mücadeleyi zihninde yeniden canlandırarak kalan fotoğrafları ve notları inceledi.

İki şeyi oldukça çabuk fark etti. Birincisi, Marcella'nın dramatik şeylere karşı bir yeteneği vardı.

İkincisi yalnız hareket etmiyordu.

Elbette zamanlama ve öldürme yöntemi konusunda da bariz bir sorun da vardı ama Eli için en mahkûm edici kanıt daha az belirgindi: bir jest, bir estetik meselesi. On dördüncü kattaki sahne büyük, tüyler ürpertici ve teatraldi; nakliye aracının yakınındaki cinayetler ise basit, acımasız ve etkili.

Biri gösterişçi.

Diğeri eğitimli bir katil.

Marcella'nın ilki olduğu açıktı, peki ikincisi kimdi? Bir müttefik mi? Bir meslektaş mı? Yoksa sadece çıkarı olan biri mi?

"Yalnız değil," diye düşündü yüksek sesle.

"Sen de öyle düşünüyorsun," dedi Stell.

Elbette bu sadece bir hipotezdi ancak kısa süre sonra The Heights'tan gelen güvenlik kamerası görüntüleriyle doğrulanacaktı. Eli bilgisayarındaki dosyaları açarken Stell de aynı şeyi tabletinde yaptı ve birlikte sessizce Marcella'nın ilk iki ajanı öldürüşünü izlediler. Eli üçüncü ajanın boynunu kıran ve iri yarı bir adam olan ikinci figürün görünüşünü büyük bir memnuniyetle izledi.

Sonra Eli izlerken adam bir kadına dönüştü.

Sadece saniyeler içinde gerçekleşti ve değişim o kadar aniydi ki sanki görüntüde bir aksaklık gibi duruyordu. Ama bu bir aksaklık falan değildi. Bir *DÜ*'ydü.

Görünüşe göre bir şekil değiştirendi. Sinsi bir yetenek ve bulması en zor DÜ türlerinden biri.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Stell.

"Umarım bunu da politikalarınız uğruna öldürmemekte ısrar etmezsin."

"Hayır," diye yanıtladı Stell sert bir şekilde. "Sanırım *ikisinin de* iş birliği yapma niyetinde olmadığını anlamış bulunuyoruz. Buna göre plan yapmamız gerekecek."

"Bir ya da iki fark etmez," dedi Eli. "İnsan olmayabilirler ama yine de ölümlüler. Onları bul. Öldür. Ve işi bitir."

"Basit bir şey gibi konuşuyorsun."

Eli omuz silkti. Teoride öyleydi. Görevin kendisi daha zorluydu. Kendini zor tutmasına rağmen Eli ikinci kez kendi katılımını önermedi. O tohumu çok taze ekilmişti, kökleri henüz çok kırılgandı. Ayrıca, Stell'in bir sonraki hamlesinin ne olacağını biliyordu çünkü bunu kendisi önermişti. Güvenli bir mesafede keskin bir nişancı, temiz bir infaz. Her şey yolunda giderse başka masum ölmeyecekti. Elbette her şey yolunda giderse onu dışarı çıkarmaya gerek de kalmayacaktı.

Eli gerildi. Elindeki o el, onu ileri iten ve geri çeken belli belirsiz baskı... Çok uzun bir süre boyunca bunun Tanrı olduğunu varsaymıştı ama şüphe, katı şeyleri aşındıran yavaş, sinsi bir güçtü. Eli hâlâ inanmayı her şeyden çok istiyordu ve kanıt istemenin, bir işaret istemenin aynı şey olmadığını biliyordu... Ama bir şeye ihtiyacı vardı.

Ve bu yüzden kendine telkinde bulundu. Eğer Tanrı isterse... Görev başarısız olursa... Eğer öyle olması gerekiyorsa...

Ya öyle değildiyse? Ya Eli gerçekten tek başınaydıysa?

Hayır, fırsatı görmüş ve kullanmıştı. Ve şimdi beklemesi gerekiyordu.

İnanması gerekiyordu.

"Yapman gerekeni biliyorsun," dedi Eli.

Stell başıyla onayladı. "Önce onları tekrar bulmalıyız."

"Bu zor olmamalı," dedi Eli. "Marcella bana kavgadan kaçacak biri gibi gelmedi."

IX

ÜÇ HAFTA ÖNCE

ŞEHİR MERKEZİ

Marcella'nın çelik topukları The National binasının lobisinde tıkırdadı.

June onu bir adım geriden izliyordu ve adımları gladyatör sandaletleri içinde sessizdi. Bu sefer başka bir görünüş kullanıyordu –bunlara öyle derdi– omuz hizasında siyah saçlı, geniş ve kara gözleri, beyaz bir şorttan fırlayan cılız bacakları olan, uzun boylu bir kızdı. Görünüşe bakılırsa en fazla on altı yaşındaydı ve Marcella sorduğunda June basitçe, "Gençlerden hoşlandığını duydum," demişti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu masanın arkasındaki adam.

Marcella güneş gözlüğünü saçlarına takarak mavi gözlerini ve uzun kirpiklerini tam olarak sergiledi. "Kesinlikle öyle umuyorum," dedi işveli bir sesle.

Erkekleri kuklaya dönüştürmeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Basitti, özel güçlere gerek yoktu.

Marcella gülümsedi, masanın arkasındaki adam da.

Marcella eğildi ve adam da onunla buluşmak için eğildi.

"Tony'yi görmeye geldik."

Marcella'nın randevusu yoktu ama June haklıydı: Hutch gerçekten de onu *arıyordu* ve pokerden beri cep telefonuna bir düzine sesli mesaj bırakmıştı. Yarım dakika sonra, yukarı çıkıyorlardı.

June asansör duvarına yaslandı. Şüpheli bir şekilde sessizleşmişti ve ağzı şimdi sert bir çizgi halini almıştı. Az önceki neşeli hali kaybolmuştu, bakışları duvardaki tuş takımı ile kendi yansıması ve tavandaki altın kaplama arasında gergin bir şekilde gidip geliyordu.

Asansör öttü ve kapılar, her iki yanında koyu renk takım elbiseli bir çift adam olan, zarif bir şekilde döşenmiş bir fuayeye açıldı. Adamların özel dikim ceketlerinin altından silah kılıfları görünüyordu. Arkalarında, çatı katı dairesine açılan buzlu cam kapılar vardı.

"Beyler," dedi Marcella öne çıkarak.

Kıyafeti, gizli silahları için çok az yer bırakıyordu ancak takım elbiselilerden biri üzerini aramakta ısrar etmişti ve elleri kalçalarında ve göğüslerinin altında oyalandı. Diğer adam June'u aramak için uzandığında, June sadece dişlerini sıktı ve Marcella boğazını temizledi. "Buna karşı yasalar olduğundan oldukça eminim."

Takım elbiseli homurdandı ama bunun savaşmaya değmeyeceğine karar vererek geri çekildi. Bir duvar paneline bir şifre girdi ve buzlu camdan kapılar kayarak açıldı. Arkasındaki alan bir ofisten çok, bir oturma odasına benziyordu. Geniş, beyaz kanepeler ve alçak cam sehpalar, bir büfe boyunca dizilmiş sürahiler.

Tony Hutch parlak siyah bir masanın arkasında oturmuş, gazete okuyor; ardındaki boydan boya pencerelerden şehir pırıl pırıl parlıyordu. Camın ötesinde, bir veranda yerini pırıltılı mavi bir havuza bırakıyor; ısınan yüzeyin serin bahar havasıyla buluştuğu yerde buhar yükseliyordu.

Tony başını gazeteden kaldırıp gülümsedi.

İnsanlara zamanla ısınıldığını söylerlerdi ve belki de haklıydılar çünkü Marcella, Tony'yi her gördüğünde, derisinde bir yanma hissederdi.

Ayağa kalktı ve kollarını iki yana açarak masanın etrafında döndü.

"Marcella, eğer güzellik bir suç olsaydı..." dedi elini tutmak için uzanarak.

"O zaman senin yerine bu şehri ben yönetirdim," dedi kuru bir sesle.

Tony dikkati yanındaki kıza kayarken bile güldü. "Ve bu kim?"

"Yeğenim, J..."

"Jessica," diye araya girdi June elini uzatarak. Aksanını yumuşatmıştı.

Tony elini tuttu, gözleri onun üzerinde gezindi. "Belli ki ailede güzellik kalıtımsal," dedi dudaklarını parmak boğumlarına sürterek. Başı eğikken, June'un gözlerini kıstığını görmedi. Marcella, June'un *kişisel mesele* derken ne demek istediğini bir kez daha merak etti.

İki takım elbiseli, cam kapıların yanında dolanıyordu ve elleri kılıflarındaydı ama Tony onları eliyle savuşturdu. "Durun çocuklar." Göz kırptı. "Sanırım buradaki işleri halledebilirim."

Şaşırtıcı, diye düşündü Marcella. Hutch, poker oyununda yaptığı işi açıkça görmüştü ve yine de ona bir dekor, güzel ama güçsüz bir eşya muamelesi yapıyordu.

Biri onu ciddiye almadan önce kaç erkeğin toza dönüşmesi gerekecekti?

Güvenlikler geri çekildi ve Tony büfeye döndü.

"Oturun, oturun," dedi masanın önündeki iki sandalyeyi işaret ederek. "Siz kızlara bir içki ikram edebilir miyim?"

Bir cevap beklemeden kristal bardaklara buz doldurmaya başladı.

Marcella bir sandalyeye çöktü ama June huzursuz bir şekilde süitte geziniyor, sanat eserlerini inceliyordu. Marcella dikkatini Tony'ye çevirdi. "Bethany'den haberin var mıydı?"

Tony söylendi. "Ah, o mu?" dedi elini sallayarak. "Bak, Marc'a ondan kurtulmasını söyledim ama erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Eğer penisleriyle kalpleri aynı yerde olsaydı –yani düşün-

sene, seni kaç kez kocandan uzaklaştırmaya çalıştım– ama neyse, burada bulunma sebebin bu değil."

"Burada bulunma sebebim *nedir* Tony?"

Adam sandalyesine geri döndü. "Buradasın çünkü çağrıldığında gelme hassasiyetine sahipsin. Neler olup bittiğini anlamama yardım etmek için buradasın çünkü bir sürü çılgınca şey duydum Marce ve tek bildiğim, en iyi üç adamımın öldüğü ve diğer ikisinin de onları öldürenin sen olduğun fikrine kapılmış olduğu."

"Çünkü bendim."

Tony güldü ama içinde neşe yoktu. "Oyun oynayacak havamda değilim Marce. Sen ve Marcus'un bir münakaşa yaşadığınızı biliyorum..."

"Münakaşa mı?" diye araya girdi Marcella. "Başımı masaya vurdu. Vücudumu yirmi kilo demirin altına sıkıştırdı ve içinde ben varken evimizi ateşe verdi."

"Ve yine de sen buradasın, hayatta ve iyisin; en iyi adamımsa Sam McGuire'ın zemininde bir toz yığını. Bu yüzden, gerçekte ne olduğunu anlamama yardım edeceksin." Yoksa ona ne yapacağını söylemeye zahmet etmedi, sadece arkasına yaslandı. "Bak, ben mantıksız bir adam değilim. Sen bana yardım et, ben de sana yardım edeceğim."

Marcella'nın ağzı seğirdi. "Bana nasıl yardım edeceksin?"

"Sen her zaman Marcus için fazla iyiydin. Sana hak ettiğin hayatı verebilirim. Hak ettiğin türden..." İşte yine o yılışık gülümseme. "Sadece kibarca sorarsan."

Kibarca sorarsa.

Uslu durursa.

Marcella uslu durmaktan *çok sıkılmıştı.*

June odanın karşısında kısa, alaycı bir kahkaha attı.

Tony'nin yüzündeki gülümseme silindi. "Komik bir şey mi var, evlat?"

June onlara döndü. "Sana bir keresinde kibarca sormuştum Tony," dedi düz bir sesle. "Pek bir fark yaratmamıştı."

Tony'nin gözleri kısıldı. "Daha önce tanışmış mıydık?"

June, dirseklerini boş sandalyenin arkasına dayadı ve somurttu. "Ah, Tony." Bu defa konuştuğunda aksanı tam, güçlü ve tatlıydı. "Beni tanımadın mı?"

Adamın yüzündeki tüm renk çekildi. "Hayır..." Marcella bunun şok mu yoksa inkâr mı olduğunu bilmiyordu ama bir eli masasının en üst çekmecesine gitti.

"Gerçekten mi?" June doğruldu ve bunu yaparken genç kız ortadan kaybolup yerini Tony Hutch'ın mükemmel bir kopyasına bıraktı. "Ya şimdi?"

Marcella masanın *arkasındaki* Tony Hutch'ın üst çekmeceden bir silah çekip June'un göğsüne üç el ateş edişini izledi.

Gömleğinin üzerinde ani ve parlak kan lekeleri belirirken June aşağı baktı ama ne bağırdı ne yere yığıldı, sadece gülümsedi. Masanın arkasında, *gerçek* Hutch nefesini tuttu ve üzerinde üç mükemmel delik belirip kan akmaya başlarken göğsünü kavradı.

"Bana ne demiştin?" diye sordu June masaya yaslanarak. "Ah, evet... Karşı koyma bebeğim. Sert sevdiğini biliyorsun."

Adamın ciğerleri bir kez, iki kez çırpındı; vücudu titremeye başladı.

Adam ölürken June da güçlerini kaybediyor gibiydi.

Tony'nin yansıması artık üzerine uymayan giysiler gibi kayboldu ve bir an için Marcella *başka* birini gördü; kumral bukleleri, ela gözleri ve burnunun üzerinde bir yıldız kümesi gibi çilleriyle genç bir kızdı bu. Sadece bir anlık bir görüntüydü ve sonra June yeniden ofise gelirken kılığına büründüğü o sıska, siyah saçlı genç olarak geri döndü.

Marcella, June'un gücünün gerçek potansiyelini algılarken her şeyi şaşkınlıkla izledi.

Kız sadece bir ayna ya da mimik değildi.

O *yaşayan bir vudu bebeğiydi.*

Marcella, buzlu cam kapılar ardına kadar açılıp silahlarını çekmiş iki güvenlik içeri girdiği sırada sırıttı.

June artık genç kız değil, onu aramaya çalışan adamın mükemmel bir kopyası olarak döndü. Adam silahını kaldırdı ama kendini görünce bocaladı ve o tereddüt anında June masadan bir mektup açacağı alıp onu kendi eline batırdı. Yani adamın eline.

Adam parmaklarının arasına kan dökülürken nefesini tuttu ve silahını düşürdü.

İkinci güvenlik Hutch'ın öldüğünü, ortağının birdenbire iki yerde olduğunu görmenin şoku ile tereddüt etti ve Marcella, Tony'nin silahını masadan alıp adamı kafasından vurma fırsatını yakaladı.

Bir kurşun topu gibi yere düştü. Diğeri, düşen silahına uzandı ama Marcella ondan önce davranmış, yaralı elini ayakkabısının topuğuyla yere yapıştırmıştı.

"Seni çılgın kaltak," diye söylendi, kadın eğilip elini ağzına dolarken.

"Bir hanımefendiyle böyle konuşulmaz," dedi tırnaklarını adamın derisine geçirerek. Teni, elinde kurudu; eti geriye doğru sıyrıldı ve en ufak bir basınç onu paramparça edecek kadar incelmiş ve çatlamış kemiği ortaya çıkardı.

Marcella doğrulup avuçlarının tozunu silkeledi. Usulca küfretti. Maniküründe bir çatlak vardı.

June alçak, takdir dolu bir ıslık çaldı. "Pekâlâ, bu eğlenceliydi." Kanepeye tünemiş, bacaklarını küçük bir kız çocuğu gibi sallıyordu. Aşağı atladı ve yüzeyleri şimdi kanla kaplı cam kapılara doğru yürümeye başladı.

"Hadi," dedi Tony'nin büfesinin yanından geçerek. "*Gerçek* bir içkiye ihtiyacım var."

X

ÜÇ HAFTA ÖNCE

DOĞU MERIT

Marcella barlardan payına düşeni almıştı ama bugünlerde çoğunda parlak renkli camlar, deri oturma grupları, en azından bir *menü* vardı.

Palisades'in kırık pencereleri, tahta tabureleri ve kirli bir kara tahtası vardı.

Marcella bu dünyayı bilmiyor değildi, sert kokteyl içkileri ve nakitle ödenen hesapların dünyasını bilerek geride bırakmıştı. Öte yandan June, dirseklerini yapışkan tezgâha dayamış, o haliyle evinde gibi görünüyordu. Yine kendisi gibi görünüyordu, Marcella'nın Hutch'ın ofisinde kısacık bir anlığına gördüğü ya da June'un içeri girerken kılığına girdiği kız değil; Heights'ta tanıştığı, o gevşek kahverengi dalgalı, uzun pilili etekli kızdı.

June kendisine bir duble viski ve Marcella'ya da bir martini söyledi ki sonuçta zeytin ya da limonsuz dümdüz bir votka geldi. Ama o anda bu, Marcella'nın gerçekten umurunda değildi. Barda durup içkisini yudumladı.

June oturduğu taburede dönerek, "Tanrı aşkına, otur," dedi. "Ve burun kıvırmayı da bırak." Kız içkisini kaldırdı. "İyi bir iş gününe."

Marcella isteksizce tabureye oturdu ve bardağının üzerinden June'u incelemeye başladı.

Aklında bir sürü soru vardı. İki hafta önce Marcella güzel, hırslı ama biraz sıkılmış bir ev kadınıydı ve June gibi, *kendisi* gibi, insanların varlığından habersizdi. Şimdi dokunduğu her şeyi mahvetme yeteneğine sahip bir duldu ve güçleri olan tek kişi değildi.

"Herhangi biri olabilir misin?" diye sordu June'a.

"Dokunduğum herhangi biri," dedi kız. "Eğer hayattaysa. Ve *insansa*."

"Nasıl oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi June. "Sen nasıl insanları diri diri yakıyorsun?"

"Yapmıyorum," dedi Marcella. "Yani yakmıyorum. Daha çok şey gibi..." Elindeki içeceğe dikkatle baktı. "Yıkmak gibi. Ahşap çürür. Çelik paslanır. Cam kuma döner. İnsanlar ise dağılıyor."

"Nasıl *hissettiriyor*?"

Ateş gibi, diye düşündü Marcella ama bu pek doğru değildi. Marcus kollarında parçalara ayrılırken nasıl hissettiğini hatırladı. Basit, neredeyse zarif bir şekilde ayrılışını düşündü. Gücünün *ham* bir yanı vardı. Sınırsız bir yanı. Bu kadarını anlattı.

"Her şeyin bir sınırı vardır," dedi June. "Sen de kendininkini bulmalısın."

Kızın bakışları karardı ve Marcella bedenler arasındaki o boşluğu, kısacık bir anlığına gördüğü o diğer şekli düşündü. "Hissettin mi?" diye sordu. "Seni vurduğunda?"

June tek kaşını kaldırdı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Güzel olmalı."

June düşünceli bir şekilde mırıldandı ve sonra çok farklı tür bir soru sordu. "Son düşüncelerini hatırlıyor musun?"

Garip olan şu ki Marcella hatırlıyordu.

Kendi rüyalarını hiç hatırlamayan, bir telefon numarasını ya da bir sloganı nadiren hatırlayan, tutkunun heyecanıyla binlerce

öfkeli şey söyleyip sonra hiçbirini hatırlamayan Marcella, bunu unutamıyor gibiydi. Sözler kafatasının içinde yankılandı.

"*Seni yok edeceğim*," diye tekrarladı yumuşak bir sesle. Neredeyse saygıyla.

Şimdi, bir şekilde, bunu yapabiliyordu.

Sanki gücünü, kendi müthiş iradesiyle oluşturmuş; acı, öfke ve kocasının bedel ödediğini görmenin şiddetli arzusuyla güçlendirmişti.

Ve bu yüzden merak ediyordu; ne tür bir yaşam, daha doğrusu ne tür bir *ölüm*, June'unki gibi bir güç yaratırdı? Marcella bunu sorduğunda kız sessizleşti ve o sessizlikte Marcella kızın kendi içindeki alevlere baktığını hissetti.

"Son düşüncem mi?" dedi June sonunda. "Hayatta kalacağımdı. Ve bir daha kimsenin bana *asla* zarar veremeyecek oluşu."

Marcella kadehini kaldırdı. "Ve şimdi kimse bunu yapamaz. Üstüne üstlük, istediğin herkes olabilirsin."

"Kendim hariç." June'un sesinde kendine acıma değil sadece alaycı bir mizah vardı. "İroni tam bir kaltaktır."

"Karma da öyle." Marcella bardağını çevirdi. "Sen benim hikâyemi biliyorsun," dedi. "Seninki nedir?"

"Özel," dedi June kısaca.

"Hadi ama," diye bastırdı Marcella.

June tek kaşını kaldırdı. "Ah, bunun bir kızlar gecesi gibi sarhoş olup bağ kuracağımız türden bir şey olduğunu düşündüysen üzgünüm, almayayım."

Marcella etrafına bakındı. "O zaman burada ne yapıyoruz?"

"Kutlama," dedi June, içkisini barmene geri verip cebinden rulo şeklinde bir kâğıt çıkarmadan önce bir tane daha doldurmasını işaret ederek. Başta Marcella bunun bir sigara olduğunu düşündü ama sonra June onu açtığında bir *liste* olduğunu anladı.

Dar ve kötü bir el yazısıyla yazılmış dört isim.

Üçünün üzeri çoktan çizilmişti.

Ve orada, en altta Antony Hutch yazılıydı.

Marcella izlerken June barın kenarından bir kalem aldı ve ismin üzerini çizdi. "Eh, işte bitti," dedi kendi kendine söylenir gibi. Ve böylece June geri dönmüş, taburesinde dönüp kollarını barda kavuşturururken gözlerinde manik bir ışık belirmişti. "*Sen* bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

Marcella boş bardağına baktı. "Sanırım," dedi usulca, "mafyayı devralacağım."

June içkisi ağzında güldü. "Harika."

Ama Marcella şaka yapmıyordu.

Kocasının yanındaki konumuyla yetinmesinin tek nedeni kimsenin ona masada yer vermiyor oluşuydu.

Ama artık hiçbir şeyle yetinmeyecekti.

Marcus'a göre güç, en büyük silaha sahip olan adama aitti. Marcella, Tony Hutch'ın beyaz halıyı boyayan cesedinin kalıntılarını düşündü.

"Sence kaç kişiyiz?"

"DÜ'ler mi?" June tereddüt etti. "Kim bilir? Düşündüğünden daha fazla. Kendimizi afişe etmeyiz."

"Ama onları bulabilirsin."

June bardağını ağzına götürmek üzereydi. Durdu. "Ne?"

"Senin gücün," dedi Marcella. "Birine dokunduğunda, eğer insansa, görünüşünü alabileceğini söylemiştin. Bu, öyle *olmadıkları* zaman bunu anlayabileceğin anlamına gelmiyor mu?"

June'un gülümsemesi önce titredi ve sonra iki kat daha parlak bir şekilde geri döndü. "Çok zekisin."

"Bunu duymuştum."

June taburesinde gerindi. "Tabii, söyleyebilirim. Neden? Bizden daha fazlasını mı bulmak istiyorsun?"

"Olabilir."

"Neden?" June ona yan bir bakış attı. "Rekabeti ortadan kaldırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hiç de değil." İçkisini bitirdi ve boş bardağı koyup altın rengi tırnağını kenarında gezdirdi. "Erkekler gücü olan herkese

baktığında sadece bir tehdit, yollarında bir engel görürler. Gücün gerçek doğasını görmek akıllarına bile gelmez."

"Peki neymiş o?" diye sordu June'a.

"*Potansiyel.*" Marcella parmaklarını bardağının sapına bastırdı. "Bu yeteneğim," dedi eli kırmızı parlarken. "Bu bir silah." O konuşurken, bardak kuma dönüşüp parmaklarının arasından kayıp gitti. "Ama bir cephaneliğe sahip olabilecekken neden tek bir silahla yetinesin ki?"

"Çünkü bir cephanelik dikkat çeker," dedi June.

Marcella'nın dudakları seğirdi. "Belki de çekmeli. Bizimki gibi güçleri olan insanlar, neden saklanalım ki? Sahip olduğum hayat geride kaldı. Geri alma imkânım yok. Yeni bir hayat yaratmayı tercih ederim. Daha iyi bir hayat. Hayatta kalmak için *zayıfmış* gibi davranmak zorunda olmadığım bir hayat."

June düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. Sonra aklındaki özel soruyu yanıtlayarak ayağa fırladı.

"Hadi."

Marcella, kızın ani, bulaşıcı enerjisinden mi yoksa gidecek başka yeri olmayışından mı bilmiyordu ama taburesinden indi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Marcella.

June gözlerinde şeytani bir ışıkla arkasına baktı.

"Müzik dinleme havamdayım."

∞

Palisades bir çöplük ise Marina çok daha kötüydü. Bir yer altı sığınağı, yarı bar yarı keyifsiz bir caz kulübüydü ve tüm yüzeyler yapış yapıştı. Küçük yuvarlak masalar, yarısı boş derme çatma sandalyelerle süslenmişti. Arka duvar boyunca alçak bir sahnede birkaç enstrüman ve ayaklı bir mikrofon dışında hiçbir şey yoktu.

June kendini boş yerlerden birine attı ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Marcella etrafını şüpheyle inceleyerek.

"Tatlım," dedi June dramatik bir tonla. "Ortama karışmayı öğrenmelisin." Bunu söylerken değişti, bohem esmeri bir kenara bırakıp dirseklerine kadar katladığı gömleğiyle orta yaşlı siyahi bir adama dönüştü.

Marcella gerildi. Işıklar kısıktı ama *o kadar* da kısık değildi. Etrafa bakındı. "Pek üstü kapalı değildi."

June kıkırdadı, yaşlı adamın sesi dumanlıydı. "Senin için gizlenmek bitti sanıyordum." Elini yarısı boş kulübe doğru umursamazca salladı. "İnsanlar çok şey görebilir ve hiçbirine inanamaz." Yaşlı adam koltuğunda geriye doğru sallandı ve yüzü kulübün gölgeleri arasında kaybolurken sandalyenin ön bacakları yerden havalandı. Sandalye tekrar öne indiğinde June her zamanki haline dönmüştü; gevşek kahverengi bukleleri yüzüne düşüyordu. "Oturmayacak mısın?"

June devam ederken Marcella ahşap sandalyeye oturdu. "Dürüst olmak gerekirse seni buraya müzik dinlemeye getirmedim. En azından asıl sebep bu değildi. Ama diğer DÜ'lerle ilgileniyorsan senin için bir hazinem olabilir."

Cebinden bir telefon çıkardı ve ekranı Marcella'ya çevirmeden önce mesajlarına göz attı.

Ekranda tek bir isim göze çarpıyordu: *Jonathan Richard Royce.*

"Kim o?" diye sordu.

"Bir saksafoncu," dedi June. "Bu işte oldukça iyidir de. Ya da öyleydi, ta ki gidip eroin bağımlısı olana kadar. Kendini Jack Caprese'e borçlu buldu."

Caprese, diye düşündü Marcella. Bu bildiği bir isimdi. Merit, dört adam arasında paylaşılmıştı: Hutch, Kolhoff, Mellis ve Caprese.

Hutch en büyük paya sahipti ancak Caprese de bugünlerde epey açgözlüydü. Ve dipsiz bir iştaha sahipti.

"Alışkanlığı bırakamadı," diye devam etti June. "Ama bunu karşılayamıyordu da. Caprese'in adamları ödeşmek için oraya gittiler. Birkaç parmağını kırdılar. Ama Jonathan'ın karısı da evdeydi. Bir silah çekti ve her şey ters gidince kadın öldü. Tıbbi kayıtlara göre Royce da öyle. En azından birkaç dakikalığına. Ama sonunda, hayatta kaldı. Caprese de bu yüzden etrafa daha fazla adam gönderdi ve onlar da öldü. Şimdi hiç kimse başarısız bir öldürme girişimini üstlenmek istemiyor ve kimse başarısız olduğunun ortaya çıkmasını da istemez. Yine de tüm bunlara rağmen Royce'u öldürmeleri gerek. Bu yüzden dış kaynak kullanıyorlar."

"Seni aradılar."

June gülümsedi. "Evet, beni aradılar. Ama onu öldüremedim."

Marcella tek kaşını kaldırdı. "Ne, son anda fikrini mi değiştirdin?"

"Pek sayılmaz," dedi June. "Yani onu gerçekten öldürmeye *çalıştım*. Ve *yapamadım*."

XI

ÜÇ HAFTA ÖNCE

MERIT ŞEHİR SINIRI

Jonathan Royce'un tek bir sağlam takım elbisesi vardı ve üzerine olmuyordu bile.

Bir zamanlar, yani bundan on on beş kilo daha fazlayken oluyordu ama şimdi üzerinden düşüyor, hep üzerinden kayıp gidecek gibi görünüyordu. Tıpkı sadece iki defa kırılmış kemiği yüzünden yerinde durabilen nikâh yüzüğü gibi. Jonathan hiçbir zaman iri yarı bir adam olmamıştı ama bugünlerde kemikli, yetersiz uyuyan ve yetersiz beslenen biriydi. Aslında bu durum oldukça ironikti çünkü Claire'in ölümünden beri temiz olmasına rağmen Jonathan bir bağımlı gibi görünüyordu.

Tanıdığı herkes bununla uğraşmıştı, uyuşturucu ve müzik el ele giderdi ve caz sahnesi de bir istisna değildi.

Ama eroinin kafası çok yüksekti.

Kokainin hız treni gibi zirveleri ya da iyi bir otun yaratacağı o yumuşak ruh hali yoktu. Sanki rüya gibi bir dalga; kendi hayatınızdan ve kendi kafanızdan mutlu bir çıkış yolu, bir yaz gecesi okyanusta çıplak yüzmek gibi bir özgürlük hissi veriyordu, yani en başta. Jonathan bağımlılığın geldiğini görmüş, bir gelgit gibi üzerinde yükselişini izlemişti ama çoktan ıslanmıştı ve kendini kıyıya geri çekemiyordu.

Ve tıpkı yüksek bir dalga gibi, bir alt akıntı gibi geldi ve her şeyi silip süpürdü.

Parayı. Neşeyi. Güvenliği. Akıl sağlığını.

Her gün dalga biraz daha yükseliyordu. Her gün, su biraz daha derinleşiyordu. Her gün, kıyıdan biraz daha uzaklaşıyordu. Sürüklenmek çok kolaydı. Tek yapması gereken yüzmeyi bırakmaktı.

Jonathan kravatı boynuna dolayıp ağrıyan parmaklarıyla düğüm yapmaya çalıştı.

Neredeyse bir yıl olmuştu ve eklemleri hâlâ her gün ağrıyordu.

Caprese'in adamlarının onu ziyarete geldiği gece şaşırmamıştı bile. Çoktan uyuşturucunun etkisindeydi. Claire arkadaşlarıyla dışarıdaydı ve Jonathan'ın onlara verecek parası yoktu, bunu o da biliyordu, onlar da biliyorlardı ve orada bir çekiç ve elleri duruyordu... Ama sonra Claire içeri giriyordu, içeri girmişti, çığlık atıyordu, içeri girmişti ve bir silah çekiyordu –o silahı nereden bulmuştu ki– ve ardından gürültü ve ızdırap ve karanlık geldi.

Jonathan ondan sonra Merit'ten ayrılmalıydı.

O hastane odasına iki kırık el, karnında ve göğsünde üç kurşun deliğiyle geldiği anda kaçmalıydı. Ama Claire'in kanı, mutfak zemininde hâlâ kendisininkine karışmış duruyordu ve o bir türlü *gitmeye* cesaret edemiyordu. Kendisi hayattayken Claire'in ölmüş olması çok anlamsızdı, Claire onu hak etmemişti, bunu hak etmemişti; bir geçmiş zaman olmayı, başka birinin hikâyesinde bir dipnot olmayı hak etmemişti ve Jonathan kendisinin de hayatta kalmadığına dair içindeki o tuhaf sarsılmaz fikirden bir türlü kurtulamıyordu. Aslında bir hayalet olduğunu ve her şeyin yaşandığı noktaya bağlı olduğunu ve bazı korkunç işler tamamlanana kadar da orada kalmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden kaldı ve karısının cenazesinde sağlam tek takım elbisesini giydi, ardından ucuz bir otel odasında sigara içerek üzerine kül döktü ve Caprese'in adamlarının onu bulmasını ve işi bitirmesini bekledi.

Komik ama Caprese'in adamları ortaya çıkana kadar Jonathan daha önce kimseyi öldürmemişti.

Daha zor olacağını düşünürdü.

Adamların sayısı, atılan kurşunların sayısı düşünüldüğünde daha zor olmalıydı; imkânsız olmalıydı ama o günle ilgili çok şey imkânsızdı. Mavi-beyaz parıltı, bir kalkan gibi mermilerini uzaklaştırıyordu. Ses ve şiddetin o uyumsuzluğu... Her şey bittiğinde, Jonathan cesetlerin arasında tek başına duruyordu.

Zarar görmemiş.

El değmemiş.

Nadir metafiziksel anlarda Jonathan, kendisini koruyanın Claire olduğunu düşünürdü. Ama çok daha fazla olan mazoşist anlarında bunun bir ceza olduğunu, evrenin yapamadığı şeyler yüzünden onunla alay ettiğini bilirdi.

Saat yediyi vurdu ve Jonathan yıpranmış kravatını bağladı. Ceketini giydi, saksafon çantasını aldı ve işe gitti.

Yürürken nefesi buğulanıyordu. Merit'in bu kısmında hava çoktan kararmıştı, sanki sokak lambalarının yanması mümkün değilmiş gibi her yer karanlıktı. Marina'ya, haritada Green Walk dedikleri Merit'in bir parçasına, yaklaşık yedi yüz metre yolu vardı. Her yanda taş ve asfalt dışında hiçbir şey olmadığı düşünülürse Green Walk ismi de biraz ironikti.

Green Walk'un Hayaleti.

O buydu işte. Ölemeyen adam.

O çoktan bir kez...

"Hey," diye seslendi bir ses. "Paranı ver."

Jonathan adamın geldiğini duymamıştı, gerçekten dinlemiyordu. Ama namlunun sırtına dayandığını hissetti, tek bir sinirli darbeyle inmişti ve arkasına döndüğünde silahı iki eliyle bir sopaymış gibi kavrayan on altı yaşında bir çocuk buldu.

"Evine dön."

"Sağır mısın, aptal mısın?" diye hırladı çocuk. "Bu silahı görmüyor musun? Bana lanet olası paranı ver dedim."

"Vermezsem?"

"Vermezsen seni vururum lanet herif."

Jonathan başını arkaya atıp gökyüzüne baktı. "Öyleyse vur."

Yarısında ateş edecek cesaretleri olmazdı. Bununsa vardı. Bir fark yaratmamıştı ya. Silah patladı ve hava, Jonathan'ın etrafında taşa vuran bir çakmak taşı gibi kıvılcımlar saçtı. Claire'in onu saran kolları gibi parıldadı ve onun zamanının, sırasının henüz gelmediğini söyledi. Mermi sekerek karanlığa savruldu.

"Siktir!?" dedi çocuk.

Çocuk şarjörü Jonathan'ın kafasına boşaltmadan hemen önce, "Öndeyken bırak," diye uyardı Jonathan çocuğu. Yedi el ateş etti ve altısı karanlığa geri sekerek tuğlaları, asfaltı, bir pencereyi parçaladı. Ama son kurşun geri tepti ve çocuğun dizine saplanarak onu çığlıklar eşliğinde yere serdi.

Jonathan bir iç çekti ve kıvranan formun üzerinden atlayarak saatine baktı.

İşe geç kalmıştı.

∞

Marina boş sayılırdı.

Her zaman yarısı boş olurdu. Jonathan gelenlerin çoğunu tanırdı ama bu gece bir şey farklıydı. Bunu, içeri girdiği anda hissetmişti; sanki hava karla doluymuş gibiydi. Biri kırmızı ruju ve simsiyah saçlarıyla katalogdan fırlamış gibi, diğeri daha genç, kahverengi bukleli, yüzünde tehlikeli bir gülümseme olan, arka taraftaki iki kadındı.

Bütün gösteri boyunca onu izlediler.

Belki bir zamanlar insanların dikkatini bu şekilde çektiği günler olmuştu. Ama ellerinin daha iyi çalıştığı, takım elbisesinin üzerine yakıştığı, rahatça gülümseyebildiği zamanlardı. Çoğunda çoktan kafayı bulmuş olduğu zamanlar.

Jonathan sırasını savdı; setini tamamladı, notaları tutku yerine alışkanlıkla çaldı ve sonra ardında zayıf bir alkış ve yüklü bir kendinden nefret dalgası taşıyarak bara geçti.

Bir tabureye oturarak, "Bir soda," dedi. Hâlâ üzerindeki bakışları hissedebiliyordu. Caprese ara sıra tekrar denemek için birilerini yollardı ama hiç işe yaramazdı. O iki kadın, Caprese'in her zamanki katillerine benzemiyordu ama belki de işin amacı buydu. Kadın hemen omzunda belirmeden bir saniye önce topukların düzgün tıkırtısını duydu.

"Bay Royce." Sesi sıcak, zarif ve dumanlıydı.

Kumral da bir tabureye sıçradı. "Johnnycik," dedi ve aksanında sanki daha önce tanışmışlar gibi tanıdık bir şeyler duydu ama yüzünü hiç görmediğine emindi.

"Eğer sizi Caprese gönderdiyse..." diye mırıldandı Jonathan.

"Caprese," dedi esmer kadın, ismi ağzında çevirerek. "Karını öldüren oydu, değil mi?"

Jonathan hiçbir şey söylemedi.

"Ve yine de," diye devam etti, "Jack Caprese hâlâ hayatta. Duyduğuma göre de mal varlığını sürekli artırıyor. Bu arada sen de bu bok çukuru kulüpte zamanını boşa harcıyorsun."

"Hey," diye cıvıldadı diğer kadın. "Ben burayı seviyorum."

"Kimsiniz?" diye sordu Jonathan.

"June," dedi kumral.

"Marcella," dedi siyah saçlı güzel. "Ama konu bizim gibi insanlara gelince asıl soru kim olduğumuz değil, *ne* olduğumuzdur."

Kadın tek bir altın rengi tırnağını bar tezgâhına bastırdı, Jonathan bakarken parmağı kıpkırmızı oldu ve altındaki tahta bir delik açılarak bükülmeye ve çürümeye başladı. Kumral olan, June, hasarın üzerine bir bardak altlığı kaydırdı ama artık o da kumral değildi. Palisades'in barmeni Chris'ti; Chris hâlâ tezgâhın diğer tarafında arkası dönük bir halde, bir kokteyl bardağını parlatıyor olsa da. Arkasını döndüğünde kız da dönmüştü.

Jonathan'ın ağzı kurudu.

Onun parıltısı gibi, onların da güçleri vardı. Ama parıltı bir hediyeydi. Parıltı bir lanetti. Parıltı *onundu.* Bu cehennemde, onun yanında başkaları olmamalıydı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu, sesi bir fısıltı gibiydi.

"Ben de," dedi güzel kadın, "*sana* tam bunu sormak üzereydim."

Jonathan sodasına baktı. Hayatını geri istiyordu. Ama hayatı yoktu, artık yoktu. Ölümü istiyordu ama bundan da mahrum bırakılmıştı.

O gece, Caprese'in adamlarının hepsi öldükten ve Jonathan hayatta kaldıktan sonra, oda sessiz ve karanlık ve dünya boşken silahı kafasına dayayıp tetiği çekmişti ve bu onun sonu olmalıydı ama olmadı çünkü parıltı istese de istemese de oradaydı. Bu da ona Claire'i ve Claire'in ikinci bir şansı boşa harcamasına ne kadar öfkeleneceğini düşündürdü. Ve Claire'i düşünmek; yeniden bilincini kaybetmek, denize açılmak istemesine neden oldu.

Ama parıltı izin vermiyordu.

Jonathan kendi kendine bir daha denemeyeceğini söylemişti.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Ama parıltıyı kullanmak da tamamen yeni bir tür uyuşturucu gibiydi. Hâlâ hayatta olduğuna dair korkunç bir hatırlatıcı.

June, sanki Jonathan'ın aklını okuyabiliyormuş gibi, kaşlarını çattı. Ama Marcella gülümsüyordu.

"Senin canını yakan insanların canını yakabilecekken," diye başladı Marcella, "neden oturup surat asıyorsun?"

Ama onların canını *yakmıştı*, Claire'i öldüren adamları da kendisi için gelenleri de Caprese'in gönderdiği herkesi de öldürmüştü. Bir kişi dışında herkesi...

"Caprese," diye mırıldandı Jonathan.

Parıltı bu yüzden mi dinlenmesine izin vermiyordu?

Claire'e bu yüzden mi ulaşamıyordu?

"Ona ulaşmana yardım edebilirim," dedi Marcella. Parfümünün kokusunu alabileceği kadar yakına eğildi. "Yeteneğin hakkında biraz bir şey duydum ama fazlasını bilmek isterim." Uzanıp parmaklarını adamın koluna koydu. Çok basit bir hareketti, neredeyse nazikti, ta ki avucunun içi kızarmaya başlayana kadar. Parıltı teninde belirdi ve Marcella geri çekilip elini inceledi.

"Hımm," dedi, sanki az önce onu yok etmeye çalışmamış gibi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Jonathan kederle, "Ben bir şey *yapmıyorum*," dedi. "Sadece oluyor. Biri bana zarar vermeye çalıştığında, lanet olsun kendime zarar vermeye çalıştığımda bile, orada belirliveriyor. Beni koruyor."

"O zaman, helal olsun sana," dedi June tezgâha sırtını yaslayarak.

Marcella küçük, hoşnutsuz bir mırıltı çıkardı. "Bunun bana nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Jonathan bardağına baktı. "Bunu paylaşabiliyorum."

Marcella'nın mavi gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Jonathan başını salladı. Parıltı onunla böyle alay ediyordu işte. Bunun bir hediye değil, bir lanet, öldürecek kadar derin olmasa da her gün canını yakacak kadar yüzeysel bir kesik olduğunu buradan biliyordu. Sadece Claire'i korumak istemiş ve başarısız olmuştu. Şimdi, sonunda yapabilecekken artık çok geçti. O çoktan gitmişti.

"Jonathan," diye bastırdı Marcella.

"Başka birini koruyabilirim," diye itiraf etti Jonathan. "Onları görebildiğim sürece."

Marcella gülümsedi. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeydi bu; karşısındakini de gülümsetecek türden bir gülümseme, gülünecek hiçbir şey olmasa bile.

"Pekâlâ, o halde," dedi Marcella. "Hadi intikam hakkında konuşalım."

XII

ÜÇ HAFTA ÖNCE

BRENTHAVEN'IN DIŞINDA BİR YERDE

Victor'ın adımları çalıları hışırdattı.

Neredeyse alaca karanlıktı; ormanın içinde ilerlerken güneş batmış, etrafında şiddetli gölgeler yaratmıştı. Ara sıra avcılar son ışık da sönmeden avlarını yakalamak için ateş ettiklerinde uzaktan silah sesleri geliyordu.

Victor da avlanıyordu. Turuncu yelekli iri yarı bir adamı izliyordu. Üzerindeki rengin canlılığı onu çevresindeki yeşil ve gri tonlardan hemen ayırıyordu. Ağaçlar seyrekti, her yandan tarlalarla çevriliydi. Birkaç kilometre güneyde, adamın ayak izlerini küçük bir kulübeye kadar izleyebilmişti.

Şu anki kıyafetine rağmen Ian Campbell bulması zor bir adamdı.

Geçirdiği kazadan sonra ortadan kaybolmuştu ve bu kayboluşu neredeyse ölüm kadar eksiksizdi.

Neredeyse.

Ama bugün ve bu yaşta, iz bırakmamak imkânsızdı.

Bu özel DÜ'yü bulmak Mitch'in aylarını almıştı. Ama yapmıştı. Çünkü o da, tıpkı Victor gibi, seçeneklerinin tükendiğini biliyordu. Kâğıt yığını birkaç kâğıda inmiş ve ipuçları azaldıkça Victor'ın ölümlerinin listesi kabarmış; saniyeler o ölümcül sınıra, tıbbi olarak geri dönüşü olmayan eşiğe yaklaşmıştı.

Hafif bir meleme sesi Victor'ı Campbell'ın dikkatinin muhtemel öznesi konusunda uyardı.

Çalılıkta, yan tarafı bir saçmayla açılmış yaralı bir geyik yatıyordu. Victor yakındaki bir ağacın gölgesinden olan biteni izlemek için yavaşlarken Campbell yaralı geyiğin üzerine çömeldi ve elini hayvanın yanına koyarken mırıldandı.

Ve sonra, Victor saçmanın kas ve deri arasından yükseldiğini ve hayvanın böğründen çıkıp çimenlere doğru yuvarlandığını gördü.

Victor'ın nefesi kesildi.

Hayal kırıklığına ve DÜ ardına DÜ takip etmeye ve sonunda güçlerinin uyumsuz veya daha kötüsü alakasız olduğunu öğrenmeye o kadar alışmıştı ki Campbell'ın gücüne hazırlıksız yakalanmıştı. Sonunda yardım edebilecek birini bulmuş olmanın farkındalığına.

Geyik dengesiz ayakları üzerinde kalktı ve sonra hiçbir şey olmamış gibi ağaçların arasından sıçrayarak uzaklaştı.

Campbell onun gidişini izledi. Victor da Campbell'ı.

Sesi dinginliği bozan Victor, "Bu bir nezaket miydi?" diye sordu. "Sadece yeniden vurulması için avını dünyaya salmak."

Hakkını vermek gerekirse Campbell, yerinden zıplamadı. Doğruldu, avuçlarını kotuna sürttü. "Avcılar hakkında pek bir şey yapamam," dedi. "Ama acı çeken bir yaratığı asla es geçemem."

Victor güldü, neşesiz ve boş bir sesle. "O zaman bana yardım etmekten de çekinmezsin."

Campbell'ın ifadesi ciddileşti. "Hayvanlar masumdur," dedi. "*İnsanlarsa* başka bir mesele. Bulduklarımın çoğu, yardımı hak etmiyor."

Victor'ın tüyleri diken diken oldu; bu, sanki Eli'ın söyleyeceği bir şey gibiydi. Parmakları seğirdi, hava uğuldamaya başladı ama Campbell uzaklaşmak yerine öne çıkarak onu şaşırttı.

"Nasıl yaralandın?" diye sordu.

Victor bu kadar basit bir soruya bu kadar karmaşık bir cevabı nasıl vereceğini düşünerek tereddüt etti. Sonunda sadece, "Ölerek," dedi.

Campbell ona uzun, ölçülü bir bakış attı.

"Tamam," dedi. "Elimden geleni yapacağım."

Victor'ın kalbi bu defa bir ataktan değil, umuttan teklemişti. Öyle ender bir şeydi ki nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Oysa kendini güç kullanmaya hazırlamıştı.

"Sınırlar var," diye devam etti Campbell. "Doğayı durduramam. Akışını değiştiremem. Ölümü geri saramam ama bir şiddeti geri alabilirim."

"Öyleyse," dedi ölümleri kan ve acıyla şekillenen Victor, "bu görev için çok uygunsun."

Campbell elini uzattı ve temastan hiç hoşlanmayan Victor, DÜ'nün eli omzuna inerken kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Campbell gözlerini kapadı ve Victor bekledi. Kafatasındaki uğultuların kaybolmasını bekledi, sinirlerindeki gerilimin yatışmasını ve tik tak öten saatin nihayet durmasını bekledi...

Ama hiçbir şey olmadı.

Uzun, boş bir saniyenin ardından Campbell'ın eli düştü ve Victor başka bir çıkmaz sokağa daha rastladığını anladı. Ama Campbell'ın gücünü görmüştü. İşe yaramalıydı. Yaramak zorundaydı.

"Üzgünüm," dedi adam başını sallayarak. "Sana yardım edemem."

"Neden?" diye hırladı Victor.

Campbell ilk kez geriledi. "Yapabileceğimi söylediğimde demek istediğim *başka birinin* yarattığı bir şiddetin sonucunu iyileştirebileceğimdi. Ama senin başına her ne geldiyse, ne şekilde yaralandıysan bunu kendine sen yapmışsın."

Victor'ın öfkesi ani ve derin bir bıçak gibi onu delip geçti. Eli bir yumruk oldu ve Campbell gırtlağından yükselen acı bir hıçkırıkla çalılıklara geriledi.

"Kalk," diye emretti Victor. Ama söylerken elini kaldırdı ve Campbell'ı dik durmaya zorladı. "*Düzelt beni.*"

"Yapamam!" dedi Campbell nefes nefese. "Sana söyledim, ben sadece *masumları* iyileştirebilirim. Sen kurban değilsin."

"Sen kimsin ki beni yargılıyorsun?" diye hırladı Victor.

"Hiç kimse," dedi Campbell. "Güç, kendisi yargılar. *Üzgünüm*, ben..."

Victor hırlayarak Campbell'ı bir yana savurdu. Gözlerinin arkasında ölümünü gördü; en sonuncusunu ya da Eli'ın elinden olanı değil, ilk ölümünü gördü. Lockland'deki laboratuvarda masaya tırmanışını, çıplak sırtını soğuk çeliğe dayayışını ve ölümü bir iblis, bir köle, bir emir gibi ayağına çağırışını.

Ormanda Campbell ayağa kalkmak için uğraştı.

Victor DÜ'nün kaçmasını bekliyordu ama kaçmadı.

Karanlık onları sarmıştı ama ışıksız ormanda bile Victor diğer DÜ'nün gözlerindeki gerçek hüznü görebiliyordu.

Victor kısa bir süreliğine adamı bırakmayı düşündü. Ama Campbell'ı o bulabildiyse DGN'nin de bulması an meselesiydi. Kolları gün geçtikçe daha uzağa uzanıyor gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Campbell tekrar.

"Ben de," dedi Victor silahını çekerek.

Silah sesleri ormanda yankılandı.

Vücut çöktü, Victor içini çekti ve kafasının içinde her zamankinden daha yüksek bir uğultuyla en yakındaki ağaca yaslandı. Gözlerini kapadı; aniden, ölçülemeyecek kadar yorgundu.

Karşılaştığın tüm DÜ'leri öldürürsen Eli'dan nasıl daha iyiyim diyebilirsin?

Ama senin başına her ne geldiyse, ne şekilde yaralandıysan bunu kendine sen yapmışsın.

Cep telefonu sessizliği bozdu. Victor gözlerini açtı ve ayağa kalkarak aramayı yanıtladı. "Dominic." Arka planda bir barın sesini duyabiliyordu. "Bir haber mi var?"

"Yeni bir DÜ var," dedi Dom. "Cesur biri. Adı Marcella Riggins."

"Bize uygun biri mi?" diye sordu Victor geldiği yoldan geri dönerken.

"Hayır," dedi Dom. "Gücü kesinlikle yıkıcı bir yapıya sahip."

Victor içini çekti. "O zaman bana ne?"

"Sadece bilmek istersin diye düşündüm. Çok fazla dikkat çekiyor."

"Güzel," dedi Victor kısaca. "DGN benim yerime onu avlayarak zamanını boşa harcayabilir."

Tabii ki Dominic sayesinde çoktan peşine takıldıklarını biliyordu. Daha doğrusu *birinin* peşine takıldıklarını. Ve bunu kimin yönettiğine dair iyi bir fikri vardı.

Victor, Stell'in Eli Ever'ı nasıl kullandığını öğrendiğinde tiksinmiş ama doğrusu şaşırmamıştı. Onu yeniden işe koşmak. Eli'ın her zaman sahnenin önüne giden yolu bulma konusunda bir yeteneği vardı ve Stell daha önce de onun cazibesine kapılmıştı. Victor, DGN'nin *bu yüzden* mi yaklaşmadığını merak etti. Evcil hayvanlarının cinayetlerdeki Victor'ın parmağını görmemesinden değil, *görmüş* olmasından.

İşleri kendisi halletmek konusunda duyduğu bu kendini beğenmiş, bencil ihtiyaç tam Eli'a göreydi.

Ve her geçen gün ilmek bir türlü sıkılmıyor, Victor'ın şüpheleri büyüyordu.

Marcella Riggins'e gelince... elinde tutabildiği sürece ilgi odağı olmasında bir sakınca yoktu. Konu DÜ'ler olunca bir tür doğal seleksiyon vardı. Çoğu, gölgede kalacak kadar akıllıydı ancak dikkat çekme ihtiyacı kendini koruma duygusundan ağır bastığında, terazi kendini dengeleme eğilimindeydi.

Ve Marcella gibi insanlar asla uzun süre hayatta kalamazdı.

XIII

ÜÇ HAFTA ÖNCE

MERIT'İN HEMEN DIŞINDA

Yağmur deponun çatısından içeri süzülürken sürekli damlayan su, Marcella'nın beton zemindeki topuk sesini bastırıyordu. Eski konserve fabrikası, şehrin kenar mahallelerinde, sütunlardan ve çelik kirişlerden bir iskelete ve çürümekte olan bir çatıya sahipti. Şehirdeki belirlenmiş tarafsız arazi parsellerinden biriydi.

Sesleri, binanın iskeleti arasından süzülüyordu.

"... kendi ofisinde..."

"... bu şekilde dayanamaz..."

"... kim halledecek..."

"... sadece tek bir kadın..."

"... yalnız çalışıyor olması mümkün değil..."

Üç baş görünürken, sesini duyulabilecek kadar yüksek tutarak, "Erkekler neden bu tip yerleri sever?" dedi Marcella. "Yemin ederim, toplanmak için hep en çirkin yerleri seçiyorsunuz."

Adamlar ona döndü. Joe Kolhoff. Bob Mellis. Jack Caprese. Bir yanı, bu kendilerini Merit şövalyeleri olarak ilan eden adamları başka bir yuvarlak masada otururken bulmayı bekliyordu ama bunun yerine onları kasvetli, damı akan alanın ortasında toplanmış buldu.

İnanılmaz, diye düşündü Marcella. Kocası küle dönmüş, Tony masasında ölmüş olmasına rağmen *yine de* silahlarını çekmeye bile tenezzül etmiyorlardı. Tarafsız bölgenin temel kuralları, pat-

ronların silah taşımamasını gerektirirdi ama elbette kimse böyle bir toplantıya en az *bir* silahı olmadan girmezdi.

"Ambiyanstan mı?" dedi Marcella onlara doğru ilerlerken. "Yoksa zevkler zamanla birbirine mi benziyor? Terk edilmiş. Modası geçmiş. Köhne. Bu şehirde o kadar çok eski bina var ki," dedi tırnakları beton bir sütunda ilerleyerek. "Onarım ve yenileme için boşa harcadıkları para delice. Bazen her şeyi yerle bir edip yeni bir başlangıç yapmak daha iyidir, sizce de öyle değil mi?"

"Bir zamanlar merhum Marcella Riggins," dedi Kolhoff. "Sen ne cüretle..."

"Ah, epey cüret sahibi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor Joe."

"Sadece bir parçacık *aklın* olsaydı," dedi Mellis, "kaçardın."

"Bu ayakkabılarla mı?" diye alay etti incecik topuklarına bakarak. "Ve bu güzel toplantıyı kaçırayım, öyle mi?"

"Davet edilmedin," dedi Kolhoff.

"Ne diyebilirim? Kulaklarım çınlıyordu."

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Caprese.

Marcella sütunların arasında geziniyor, tırnaklarını betonun üzerinde kaydırıyordu. "Kocamın bir sözü vardı. *Bilgi, güç olabilir ama para ikisini de satın alır.*" Elini indirdi. "Görünüşe göre Hutch'ın adamlarından bazıları bir terfi karşılığında taraf değiştirmeye fazlasıyla istekliymiş."

"Saçmalık," diye tısladı Caprese. "Ailede döneklik olmaz."

Marcella gözlerini devirdi. "Sizin bu ailelerinizle ilgili harika detay şu ki," dedi elini başka bir sütun boyunca gezdirerek, "onlar sadece tepedekiler için bir aile. Yeterince aşağı indiğinizde, ödeme aldıkları sürece kimin sorumlu olduğunu gerçekten umursamayan bir sürü insan bulacaksınız." Bakışlarını depo duvarlarında ve yarım düzine siyah sedanın beklediği diğer tarafta gezdirdi. "Siz gider gitmez *adamlarınızdan* kaçının benim için çalışma fırsatına atlayacağını merak ediyorum."

Kolhoff kaşlarını çattı. Mellis arka cebinden bir sustalı çıkararak tembelce açtı. Caprese sonunda bir silah çıkardı. "Senin her zaman yüzsüz bir kaltak olduğunu düşünmüşümdür," dedi namluyu ona doğrultarak. "Ama belli ki buraya tek başına gelecek kadar aptalmışsın da."

Marcella silahlara aldırmadan sütunlar arasında yoluna devam etti. "Yalnız geldiğimi kim söyledi?"

Ortaya çıkarken Jonathan'ın kösele ayakkabıları beton zeminde ritmik bir şekilde inledi. Transta gibi hareket ediyordu ve kara gözlerini Caprese'e dikip doğrudan üzerine yürüdü. Mafya babası bir el ateş etti ve kurşun, beton zeminden kıvılcımlar saçarak sekmeden önce, mavi-beyaz bir ışık patlamasıyla Jonathan'ın önündeki havaya çarptı.

"Siktir..." diye hırladı Caprese ve Jonathan aralarındaki mesafeyi kapatırken tekrar tekrar ateş etti. Kurşunlardan biri nihayet geri sekip Caprese'i tam dizinden vurana kadar. Nefesi kesildi ve bacağını tutarak iki büklüm yattı.

Jonathan hiçbir şey söylemedi. Sadece kendi silahını doğrulttu, diz çökmüş adamın alnına nişan aldı ve tetiği çekti.

Caprese'in cansız bedeni eğilip soğuk zemine yığılırken Kolhoff ve Mellis gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette donakaldı.

Marcella elini son sütunun üzerine dümdüz bastırarak diliyle onaylamaz bir ses çıkardı. "Biraz lanet olasıca aklınız olsaydı," dedi avucundan kırmızı bir ışık saçarken, "şimdiye çoktan kaçmış olurdunuz."

Elinin altındaki beton kayboldu ve bu sırada her biri az önceki dokunuşuyla çoktan zayıflamış diğer sütunlar da titreyip sallanmaya başladı. Sütunlar parçalanıp çatı yıkılırken binadan yüksek bir inilti duyuldu.

Mellis ve Kolhoff şimdi koşuyorlardı ama hiçbir anlamı yoktu. June kapıları çoktan kilitlemişti. Devasa bir taş yığını Marcella'nın önünde yere düştü.

Marcella düşüşünü izledi, büyülendi, uzuvları heyecan ve korkudan titredi.

"Jonathan," dedi ama o çoktan Marcella'ya dönmüştü ve etrafındaki hava, moloz çarpmadan hemen önce, mavi-beyaz bir ışıkla parladı. Kayalar güç alanına çarpıp sekiyor, etrafına zararsız bir şekilde yağıyordu.

Marcella ilk kez bir yıkıma tanık olduğu anı hatırladı. O ilk patlamadan sonra en çok etkilendiği şey, sessiz zarafetti; tüm devasa yapının uykulu bir şekilde sarkışı, bir tuğla ve çelik kütlesinden çok sönen bir sufle gibi batışıydı. Bu açıdan kuşkusuz biraz daha az huzurluydu ve hiç de o kadar sessiz değildi.

Ama Marcella yine de tadını çıkardı.

Adamların çığlıklarının, bükülen metalin, kırılan kayanın ve bina etraflarına yıkılıp Kolhoff'u, Mellis'i ve Caprese'i gömerken tüm dünyanın sarsılışının tadını çıkardı. Onun yoluna çıkan üç adam daha.

Enkaz, Marcella ve Jonathan'ın etrafında bir yıkım çemberi oluşturmuş ve zarar görmemiş olsalar da etraflarını kuşatmış, onları hapsetmişti. Ama artık onu tutabilecek hiçbir şey yoktu. Marcella parmaklarını en yakındaki beton yığınına getirip bastırdı, tüm eli kıpkırmızı alevler içinde kalmış, koluna şiddetli bir ışık ateş gibi yayılmıştı.

Beton zayıfladı, çatırdadı, paramparça oldu, engeller çöpe dönüştü ve yol açıldı.

Marcella gücünün sınırını henüz test etmemişti. Daha doğrusu henüz *bulamamıştı*. Yıkım onun için çok kolaydı.

Jonathan ardında bir gölge gibi onu izlerken yıkık binadan çıktı.

June, gözleri fal taşı gibi açılmış halde, molozun kenarında onları bekliyordu. "Bu tam olarak temkinli bir iş sayılmazdı."

Marcella sadece gülümsedi. "Bazen temkinli olmak fazla abartılıyor."

June, bekleyen siyah sedanlardan dışarı fırlayan takım elbiseli adamları işaret etti. "Peki adamlarına ne diyeceğiz?"

Marcella adamları inceledi.

"Onlara, Merit mafyasının yönetiminin değiştiğini söyleyelim," dedi.

Marcella krem rengi deri kanepeye, dudaklarından kahkahalar dökülerek çöktü. "Yüzlerini görmeliydin, June..."

Şehir, boydan boya uzanan camın ötesine alabildiğine uzanıyor, son ışık kırıntılarının altında parlıyordu.

Marcella her zaman National Binası'nda yaşamak istemişti.

Şimdi buradayken ise Hutch'ın çatı katı dairesi çok daha büyük, daha iyi şeylere giden yolda geçici bir durak gibi görünüyordu. Ama yine de güzel bir duraktı. Özellikle de şimdi kan temizlenmişken. Birkaç inatçı leke kalmıştı belki ama Marcella bunlara aldırmıyordu. Hayır, onlar yaptıklarının birer hatırlatıcısıydı. Yapabileceklerinin. Düşmanlar, ayaklarının altındaki lekelere dönüşüyordu.

Standart personele göre, Tony Hutch tatile çıkmıştı. Bu yapmaya meyilli olduğu bir şeydi.

Her zaman pek çok ahlaksızlığı olan, mahremiyete alışmış bir adam olmuştu.

Jonathan koridorda bir hayalet gibi dolaşıyordu ama June kanepenin kenarında öylece durdu. "Biliyorsun," dedi, "bir ceset fazla dikkat çekmez. Asıl sorun, çoğalmaya başladıkları zaman ortaya çıkar. Mafya mensupları, biri onlara her sataştığında federalleri aramazlar ama onları test ediyorsun. DGN hakkında söylediklerimi hatırlamıyor musun?"

"Dikkat çekmek için daha fazla neden."

June kollarını kavuşturdu. "Nasıl yani?"

Marcella bir tutam siyah saçı dalgın bir şekilde parmağına doladı. "İnsanlar karanlıkta kaldığında, onları ortadan kaldırmak daha kolaydır." Doğruldu. "Bütün bir binayı yıktım. Sen istediğin kişi olabilirsin. Ve Jonathan bizi dokunulmaz yapabilir. Sadece etkileyici değiliz, aynı zamanda yenilmeziz de. Öne çıkmalıyız."

June başını salladı. "Eğer hayatta kalmak istiyorsan..."

"Ama ben sadece *hayatta kalmak* istemiyorum," dedi Marcella. "Ben zafer kazanmak istiyorum. Ve sana söz veriyorum, daha yeni başlıyorum."

Kız gözlerini devirdi. "Şimdi ne yapacaksın? Kendine lanet bir parti mi vereceksin?"

Marcella'nın dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. Bu hiç de kötü bir fikir değildi.

"Hayır," dedi June. "Hayır, şakaydı..."

Başka bir odadan bir silah sesi duyuldu.

"Lanet olsun," diye tısladı Marcella ayağa fırlayarak.

June peşine takıldı ve birlikte Jonathan'ı yatak odalarından birinde ayakta dururken buldular. Silah parmaklarından sarkıyordu ve karşı duvarda, kurşunun sekerek saplandığı noktada bir delik vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Marcella.

"İşe yaramadı," diye mırıldandı Jonathan. "Yarayacağını düşünmüştüm. Caprese öldüğü için..."

"Üzgünüm Johnny," dedi June. "Görünüşe göre hâlâ yapacak işlerin var."

Jonathan başını ellerinin arasına alarak yatağa çöktü.

"Tek istediğim..." dedi silahı iki eliyle kavrayarak, "Claire ile birlikte olmaktı..."

Marcella bir iç çekip silahı elinden aldı. Adamın bu suratsızlığı keyfini kaçırıyordu.

"Hadi," dedi topukları üzerinde dönerek. "Belli ki hepimizin bir içkiye ihtiyacı var."

Arkasına bakmadı ama Jonathan'ın yataktan kalkıp onları oturma odasına kadar takip ettiğini duyabiliyordu.

June da huzursuz bir ruh hali içindeydi, her adımda başka bir görünüş alıyordu. Kolları dövmeli yaşlı bir kadın. Özel dikim takım elbiseli genç bir siyahi adam. Beyaz mini elbiseli, yirmili yaşlarda güzel bir kız.

"Başımı döndürüyorsun," diye tersledi Marcella.

June kanepeye çöktü ve yeni bir görünüm kazandı. Marcella değildi, olamazdı ama ona benzemeye çalıştığı açıktı. Porselen bir ten, siyah saçlar ve uzun bacaklar. Yüzü fazla genişti, gözleri mavi yerine yeşildi. Gözleriyle nadir ve pahalı *burbon* viski koleksiyonuyla duvardaki büfeye giden Marcella'yı takip etti.

Silahı kristal zemine koydu ve Jonathan'a birkaç parmak koyu ve sert bir içki doldurdu. Buz yoktu.

"Konuşmayı kaçırdın," dedi June, Jonathan'a. "Bizim kızın büyük planları var."

Marcella, June'un tuzağına düşmedi. İçeceği Jonathan'a uzattı. "Bu doğru," dedi. "Ve elbette sen de onların bir parçası olacaksın." Marcella, June'a döndü ve ona da bir bardak uzattı. "Ya sen, June?"

Sadece içkiyi sormuyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

Diğer DÜ başını salladı ama gözlerinde şakacı, neredeyse tehlikeli bir ışıkla gülümsüyordu. "Ben söyleyeceğimi söyledim. İstediğini yap. Ne de olsa DGN geldiğinde *beni* yakalayamaz."

June içkiyi aldı ve Marcella kendi kadehini kaldırdı. "Kadeh kaldıralım; daha büyük, daha iyi..."

Arkalarındaki pencere bir anda paramparça oldu.

Jonathan hâlâ ona bakıyor olmasaydı kurşun Marcella'yı sırtından vuracaktı. Bunun yerine, bir ışık patlamasıyla sekti; ardından art arda havada ıslık çalan üç el ateş daha edildi.

Bir tanesi June'u vurdu. Tökezledi, düştü, bunu yaparken şekil değiştirdi. Marcella bir saniyeliğine, belki bir saniyeden de kısa bir süreliğine, kumral saçları ve çilleriyle kızın gerçek

yüzünü yeniden gördü ve sonra o kişi gitti, yerine bir yabancı geldi ve vücudunu ateş hattından çekti.

"Sana söylemiştim..." diye başladı June.

"Zamanı değil," diye çıkıştı Marcella yakınlardaki bir sürahi patlayarak parçalara ayrılırken. "Gözlerini üzerimde tut," diye emretti Jonathan'a. Sonra döndü, viski bardağını bıraktı ve silahını aldı.

Jonathan'ın güç alanı her bir mermiyi sektirirken havayı mavi ve beyaza çeviriyordu ve kurşunlar yağmur gibi yağmaya devam ediyordu. Marcella dikkatli ve hesaplı bir zarafetle hareket ediyor ve saldırının ortasında irkilmemek için kendini zor tutuyordu. Hayatının şu an için kendi elinde olmadığını bilmek canlandırıcıydı. Jonathan başka tarafa bakacak olsa kalkanın düşeceğini ve vurulacağını biliyordu.

Ama bazen biraz inançlı olmak gerekirdi.

Marcella çatı katında, paramparça olmuş tavandan zemine kadar uzanan pencerelere doğru yürüdü. Pencerelerin sivri cam kenarları bir ağız gibi açılmıştı. Kenara dokundu ve kalan cam kırıkları da ufalandı ve Marcella topukları cam, kum ve enkaz üzerinde gıcırdayarak boş pencereden dışarı çıkarken, kristaller soğuk gece rüzgârı tarafından süpürüldü.

İşte, diye düşündü kendi kendine balkona geçerken, *bu yüzden saklanmayacaksın.*

İşte, diye düşündü kendi silahını kaldırarak, *bu yüzden gücünü görmelerine izin vereceksin.*

Marcella, Jonathan'ın parıltısının ışığı ve kıvılcımları arasında gözlerini kısarak baktı, karanlıkta keskin nişancının tüfeğini işaret eden ışığı bulmaya çalışarak art arda ateş etti ve tüm şarjörünü boşalttı.

XIV

İKİ HAFTA ÖNCE

WHITTON ŞEHİR MERKEZİ

Sydney parmaklarını küçük kemiklerin üzerinde gezdirdi.

Dol, kuşu o sabah bir olukta bulmuştu. Tabii ona kuş denilebilirse; sinir ve tüyden oluşan eğri büğrü bir şeydi, tek bir harap kanattı. Zaten acınası bir şeydi ama Syd onu koca köpeğin ağzından çıkardıktan sonra daha da beter olmuştu ve şimdi ödünç aldığı yatağının üzerinde, yıpranmış bir mutfak havlusunun üstünde yatıyordu. Dol çenesini yorgana yaslamış, onu izliyordu.

Kapıların ötesinde bir yerde Mitch akşam yemeğini hazırlıyor ve eski bir şarkı mırıldanıyordu. Her birinin stres, korku ve umutla kendilerine has baş etme metotları vardı. Dikkatini tekrar kuşa çevirdi.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Dol'a.

Köpek içini çekti, hâlâ çalınan ödülü için somurtuyordu. Sydney kulaklarını kaşıdı, köpek ne kadar yakınsa onları bağlayan bağları o kadar güçlü hissedebiliyor ve parmaklarına aradıkları şeyi hatırlatması o kadar kolay oluyordu.

Sydney derin bir nefes aldı, yatağının yanındaki kırmızı metal teneke kutuya baktı ve sonra gözlerini kapadı. İlerledi, ellerini hüzünlü kalıntıların üzerine yerleştirdi ve uzandı.

Uzun bir düşüş gibi geldi.

Boşluk ve soğukluk gibi geldi.

Sonsuzluk gibi geldi... Ve sonra Syd hafif bir kırmızı ışık, bükülüp kıvrılan bir bağ gördü. Hayır, bir bağ değil. Bir düzine incecik iplik, gözlerinin arkasındaki siyahlığa dağılmış parçalar. Gözlerinin önünde balıklar gibi yüzüyor, dokunuşundan uzaklaşıyordu ve Sydney'in ciğerleri ağrımaya başlamıştı ama yine de pes etmedi. Yavaşça, özenle, tüm iplikleri topladı; yıpranmış bağları yeniden birleştirmeyi hayal etti. Onları düğümlemeyi.

Saatler sürdü. Günler. Yıllar.

Ve sadece tek bir an.

Son düğümü atarken bağ parıldadı, titreşti; avucunda tüyler çırpınmaya başladı.

Kuş, parmaklarının altında hareket ederken Sydney'in gözleri açıldı.

Boğazından yarı kahkaha, yarı hıçkırık, zafer ve şaşkınlık karışımı bir ses çıktı ve ardından bu ses, kendini hapsolduğu yerden kurtarmaya çalışan oldukça şaşkın bir güvercinin hiddetli kanat çırpışı ve ciyaklaması tarafından bastırıldı.

Kuş parmak boğumlarını gagaladığında Sydney onu bıraktı ki bu bir çaylak hatasıydı. Kuş dar odada özgürlüğü arayarak uçarken aydınlatma armatüründen ve camdan sekiyor, Dol havada asılı elmaları yakalamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyordu.

Sydney pencereye atıldı ve pencereyi açtı. Kuş gri tüyleriyle gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Sydney arkasından şaşkınlıkla bakakaldı.

Başarmıştı.

Bu insan değil, sadece bir kuştu ama Sydney yine de sadece birkaç parçalanmış kemik almış ve yaratığı bir araya getirmişti. Onu hayata döndürmüştü.

Saniyeler içinde odanın karşı tarafına geçmiş, kırmızı metal tenekenin kapağını açmıştı. Serena Clarke'tan geriye kalan son parçalar bir kumaş parçasına sarılı halde içerideydi. Sydney kalp atışları hızlanarak onlara uzandı ve durdu.

Eli kalıntıların üzerinde gezindi.

Ya yeterli olmazsa?

Bir kuş, bir kızla aynı şey değildi. Deneyip başarısız olursa bir daha asla başka bir şansı olmayacaktı.

Deneyip başarısız olursa... Ama başka ne yapabilirdi ki? Serena'nın kalanı külden ibaretti ve yüzlerce kilometre ötedeki bir şehre dağılmıştı.

Bir fark yaratır mıydı?

Sydney, *mekânın* da *cismin* kendisi kadar önemli olup olmadığını hiç merak etmemişti ama şimdi kapağı tekrar tenekenin üzerine kapatırken, *hayaletler öldükleri yere bağlıdır*, diye düşündü. Hayaletlere inanmıyordu ama bir şeye inanması gerekiyordu; o ışık bağı, bulabileceği bir ruha en yakın şeydi. Bu kutudaki kemiklerin ötesinde Serena'dan geriye başka bir şey kaldıysa orada olmalıydı.

Sydney sadece beklemek zorundaydı.

Ayışığı Kitaplığı

XV

İKİ HAFTA ÖNCE

CAPSTONE

Stell'in uçağı şafakta inmişti. Bir video konferansın neden yeterli olmayacağını bilmiyordu ama yönetim kurulu onun varlığı konusunda ısrarcı davranmıştı ve açıkça meydan okuyamayacağı için de Stell'in gitmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Yokluğunda, Rios'a kesin talimatlar bırakmıştı. Onun yokluğunda hiçbir prosedür uygulanmayacaktı. Açıkça ondan gelmedikçe hiçbir emir verilmeyecek ya da uygulanmayacaktı.

Stell'in son ihtiyaç duyduğu şey bir isyandı.

Şimdi sıradan bir konferans masasında, karşısındaki takım elbiseli beş sıradan yüze bakıyordu. Stell odadan ayrılır ayrılmaz bırakın bir kalabalığın içinde ayırt etmeyi, yan yana dizilseler bile hiçbirini ayırt edemeyeceğini düşündü.

Siyahlar içindeki kadın, "Önce başarısız bir DÜ yakalama girişimi," dedi. "Şimdi de başarısız bir imha."

"Ortalığı fena halde karıştırdınız," diye ekledi grili adam.

Stell, "Daha önce zorlu DÜ'lerle karşılaştık," dedi. "Bu sadece bir zaman meselesi..."

"Bir zaman meselesi olan," diye araya girdi siyahlı adam, "DGN ve çıkarlarının spot ışıkları altına çekilmesi."

"Ekibim yapabileceği her şeyi yapıyor," dedi Stell.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi siyahlı adam. "Sizi buraya çağırdık çünkü kişisel ön yargılarınızın elinizdeki tüm kaynakları kullanmanıza engel olduğuna inanıyoruz."

"Ön yargılarımın mı?" diye meydan okudu Stell.

Lacivertli kadın, "Bu organizasyonun gelişimindeki hayati rolünüzü inkâr etmiyoruz..." dedi.

"*Gelişimi mi?* DGN'yi *ben yarattım*. Size ilk istihbaratı ben getirdim, tehdit seviyesini açıkladım; lanet olsun, *birkaçınızı* DÜ'lerin meşruiyetine ikna etmek zorunda bile kaldım."

Antrasit takım elbiseli adam boğazını temizledi. "Katkılarınızı sorgulamıyoruz."

Grili adam öne eğildi. "Bu organizasyonun ilk ideallerine güçlü bir kişisel bağlılığınız olduğunu biliyoruz."

"İşte bu yüzden," dedi siyahlı kadın, "mevcut ihtiyaçlarını değerlendirmek konusunda yeterli objektif niteliklere sahip değilsiniz."

"Sübjektifliğim önemli bir katkı sağlıyor," dedi Stell. "Burada imal edilmiş silahlarla uğraştığımızı düşünüyor gibisiniz. Aranızdan sadece ben *insanlarla* uğraştığımızın farkında gibiyim."

Antrasit takımlı adam, "İkisi de olmadıkları iddia edilebilir," dedi.

Stell başını iki yana salladı. İş her zaman dönüp dolaşıp bu noktaya geliyordu: paraya, güce ve yönetim kurulunun her ikisi için duyduğu arzuya. Yönetim kurulu istediğini elde etmiş olsaydı yakalanan her bir DÜ'yü bir silaha dönüştürürdü. Tercihen tek kullanımlık bir silaha.

"Marcella Riggins, DGN'yle ve sizinle alay ediyor," dedi lacivertli kadın. "Elinizdeki her aracı kullanarak elinizden gelen her şeyi yaptığınızı iddia ediyor ve yine de bu göreve mükemmel bir şekilde uyan bir silahınız varken düşük menzilli mühimmatlara razı olmaya devam ediyorsunuz."

İşte o anda, acı veren bir açıklıkla anladı.

Eli.

"En azından düşük menzilli mühimmatların güvenlik kilitleri olur. Eli Cardale'ın ise yoktur. Onun sahada kullanılmasına izin vermeyeceğim."

Antrasit takımlı adam öne doğru eğildi. "Siz kendiniz bu tür bir kullanımı savunmuştunuz."

"Bu farklı," dedi Stell. "Eli eski bir asker değil. O bir seri katil."

"Dört yıldan fazla bir süredir iş birliği yapan bir katil."

Stell başını reddedercesine salladı. "Onu benim kadar iyi tanımıyorsunuz."

"Ve böylece objektiflik konusuna geri dönüyoruz," dedi lacivertli kadın.

"İçgörü, ön yargı ile aynı şey değildir," diye tersledi Stell. "Şu an elimize yüzümüze bulaştırdığımızı düşünüyorsunuz. Onu serbest bırakırsak şimdiki durumumuz olacaklarla kıyaslanamaz bile."

"Kim *serbest* bırakmaktan bahsetti ki?" diye sordu siyahlı adam. "Alabileceğimiz önlemler var. Kayıtlarımıza göre, izleme cihazları kurulmuş..."

"Sorun sadece Eli'i kaybetmek değil," dedi Stell. "Onu tekrar bulmadan önce yapacakları. O kontrol edilemez."

Bunun üzerine grili adam bir evrak çantası çıkardı. "Bunu göz önünde bulundurursak," dedi masadan ona uzatarak, "daha sağlam bir çözüm."

Çantanın klipsleri açıldı ve siyah bir kumaşın üzerine yerleştirilmiş pürüzsüz çelik bir halka belirdi. Stell uzandığında, bunun aslında biri diğerine eklenmiş iki halka olduğunu keşfetti. Her bir dairenin etrafından bir dikiş geçiyor, böylece kaynaşmış yaka açılıp kapanabiliyordu.

"Haverty'nin yöntemleri kuşkusuz sorunluydu," dedi siyahlı kadın. "Ama bu durumda, aynı zamanda faydalı da oldular. İlk testleri, Cardale'ın genel iyileşme yeteneğini araştırıyordu. İkincil testlerse bu iyileşmenin kapsamını ve sınırlarını inceledi."

Kredi kartı kadar düz ve yarısı kadar geniş, küçük bir kumanda, yakanın altındaki kumaşa dikilmiş halde duruyordu ve pürüzsüz koyu yüzeyinde tek bir düğme vardı.

"Haverty bir eşik keşfetti. Cardale'ın vücudu, diyelim ki bir haptan daha küçük bir şeyi emebiliyor. Daha büyük bir şey olduğundaysa vücudu bu izinsiz girişi fiziksel olarak reddediyor. Ancak nesneyi reddedemezse vücudu iyileşemiyor."

Stell, Haverty çalışırken göğsü açık, ameliyat masasında uyanık şekilde yatan Eli'ı düşündü.

"Aylardır bu projede Ar-Ge çalışmalarını yürütüyorduk. Hadi, deneyin."

Stell içbükey düğmeye bastı ve tasmanın iç halkası çöktü, dikişin üzerinde katlandı ve böylece metal bant sivri bir çiviye dönüştü.

"Bu," diye açıkladı siyahlı adam, "bir insan omuriliğini, dördüncü ve beşinci omurlar arasından kesmek için tasarlandı. Sıradan bir insanda böyle bir yaralanma kalıcı felce neden olur. Cardale'ın durumu nedeniyle, etkilerin geçici olacağı açık ancak aynı derecede etkili olacaktır."

"Elbette bu sadece bir öneri," dedi lacivertli kadın belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Sonuçta hâlâ DGN'nin *direktörü* sizsiniz."

Stell tasmayı çantaya geri koydu, yönetim kurulunun mantığı midesindeki kurşun ağırlıkla savaşıyordu.

"Ama size bu DÜ'yü halletmenizi ve onu çabucak halletmenizi şiddetle tavsiye ederiz. Gereken *her* yolu kullanarak."

∞

MERIT'TE

Stell'in evinin anahtarı her zaman kilide takılırdı.

Tamir ettirmesi gerektiğini biliyordu ama evde fazla zaman geçirmiyordu. Üç geceden ancak birinde kendi yatağında

uyurdu. Yemeklerinin çoğunu DGN yemekhanesinde yerdi. Onu, havaalanından DGN'ye dönmek yerine şehre götüren şeyin ne olduğuna emin değildi; hatta aracıyla yolun yarısına gelene kadar ne yaptığının farkında bile değildi. Ama kafası hâlâ yönetim kuruluyla yaptığı toplantıdan dolayı dağınıktı ve uçaktaki iki viski kafasını toparlamada hiç işe yaramamıştı ve Stell tam olarak ne yapmayı planladığını anlayana kadar, o kapılardan içeri girmek istemediğini fark etti.

Marcella hakkında.

Eli hakkında.

Stell montunu omzundan attı. Çelik evrak çantasını mutfak masasına koymadan önce bir sigara yaktı. Ve sonra klipsleri açtı.

Pürüzsüz metal tasma, kadife kılıfında oturuyordu.

Kaynaklarınızı kullanmıyorsunuz.

Kurul haklı mıydı?

Beni gönder.

Stell bir sandalyeye oturdu.

Bu tesisin dışını asla göremeyeceksin.

Geçmişinin kararlarını etkilemesine izin mi veriyordu?

Yoksa sadece içgüdülerini mi dinliyordu?

Gözlerini ovuşturdu. Sigarasından uzun bir nefes çekti ve ciğerlerini dumanla doldurdu. Tasma, çantasında parlıyordu. DGN'nin çözümüydü bu, Stell'in değil. Henüz değil.

Cep telefonu çaldı. Stell ekrana bakmadan cevap verdi.

"Alo?"

Rios'ı ya da yönetim kurulu üyelerinden birini bekliyordu ama hattaki ses pürüzsüz, şehvetliydi.

"Joseph," dedi eski bir dostun tüm sıcaklığıyla.

Kaşlarını çatarak sigarasını söndürdü. "Kimsiniz?"

"Gerçekten sormak zorunda mısın?"

"Seni tanıyor muyum?"

"Öyle ummalıyım. Ne de olsa adamların beni vurmak için epey zaman harcadı."

Stell'in telefonu tutan parmakları hafifçe gerildi.

Marcella Riggins.

"Yani aksini bilmesem bana bir düşmanlığın olduğunu düşünürdüm."

"Bu numarayı nasıl buldun?"

Kadının sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Ajanlarını öldürmekten bıkmaya başladım. Sen onları gömmekten bıkmadın mı?" Cevap vermesini beklemedi. "Belki de," diye devam etti, "daha sofistike bir çözüm bulabiliriz..."

"Çoğu DÜ'nün yalnızca bir şansı olur," dedi Stell. "Sana iki tane veriyorum. Şimdi teslim ol ve..."

Yumuşak bir kahkaha. "Bak şu işe Joseph," dedi kadın. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Demek sadece böbürlenmek için aradın."

"Hiç de değil."

"O zaman neden?"

"Düşündüm ki," dedi rahat bir şekilde, "belki bir şeyler içebiliriz."

Bu, sonunda Stell'i hazırlıksız yakalamıştı. "Ne amaçla?" diye sordu. "Beni öldürmeyi deneyebilesin diye mi?"

"Bu anlamsız olurdu. Ölmeni isteseydim ölürdün. Bildiğim tek şey bu numara mı sanıyorsun? Söylemeliyim ki dekorasyon seçimin trajik bir şekilde basit."

Stell'in başı yukarı kalktı.

"Elbette," diye devam etti. "Aslında evde çok zaman geçirmiyorsun, değil mi?"

Stell hiçbir şey söylemedi ama sırtı duvarda, gözleri pencerelere dönük olacak şekilde kıpırdandı.

"Yalnızca birkaç fotoğrafın var," diye devam etti. "Sana bakışlarına bakılırsa sanırım iki kız kardeş..."

"Anlaşıldı," dedi Stell sıkılı dişlerinin arasından.

"Pekâlâ, bu durumda, yedi gibi Canica Bar'da olacağım. Beni tek başına içmek zorunda bırakma."

Stell cevap veremeden kadın telefonu kapattı.

Stell başı dönerken duvara yaslandı. Oraya gidemezdi. *Gitmemeliydi.* Marcella bir hedefti, bir düşmandı, pazarlık yapılacak değil yakalanacak biriydi.

Ama bir şeyler yapması gerekiyordu.

Bakışlarını çelik evrak çantasından elindeki cep telefonuna çevirdi.

Stell kendi kendine bir küfür savurdu ve paltosunu aldı.

Ayışığı Kitaplığı

XVI

İKİ HAFTA ÖNCE

MERIT ŞEHİR MERKEZİ

Bazı kadınlar yıllar boyu düğünlerini planlar.

Marcella ise son on yılını örgütü ele geçirmeyi planlayarak geçirmişti.

Elbette, her zaman işin başındaki yüzünün Marcus olacağını varsaymıştı ama şimdiki durum çok daha tatmin ediciydi.

Merit mafyasının dört patronu oldukça temiz bir şekilde ortadan kaldırıldıktan ve hizipler, dedikodu ve görgü tanıklarının ifadeleriyle kaosa sürüklendikten sonra, kitleler sağlam bir zemin bulmak için çoktan çabalamaya başlamışlardı. Hizmet etmeye istekli çok fazla insan vardı.

Elbette bazı çekişmeler olacaktı ve Marcella bunlara hazırdı. Onunla kontrol için yarışacak olanları boyunduruk altına almaya, yoluna çıkabilecek memurlara karşılığını vermeye hazırdı.

Hâlâ DGN meselesi vardı ama Marcella'nın bunun için de bir planı olacaktı.

Sırtını pencereye dayayıp odayı gözden geçirdi, Jonathan bir sandalyede saksafonunu cilalıyor, June kanepenin sırtına tünemiş, telefonuyla oynuyordu. Hutch'ın National'daki süiti harap olduğundan şehir dışında First and White'daki bir çatı katı dairesinde yaşamaya başlamışlardı. Yansıtıcı camdan yapılmış pencereleri olan bir dairede.

Beni ancak bir kez kandırabilirsiniz, diye düşündü Marcella biri kapıyı çaldığı sırada.

Kapıyı Jonathan açtı ve kenara çekilip ipek takım elbiseli zayıf bir adamı ortaya çıkardı.

"Oliver!" Marcella onu görünce gülümsedi. Fuayeyi dolduran giysi rafını gördüğündeyse gülümsemesi daha da genişledi. Ev yangınından ve Heights'taki olaydan sonra Marcella'nın yeni bir gardıroba çok ihtiyacı vardı.

"Lanet olsun Marce," dedi Oliver. "Aşağıda fena bir güvenlik var. Beni tepeden tırnağa, iç dış aradılar."

"Üzgünüm," dedi. "Yoğun bir hafta oldu."

"Şu anda biraz temkinli davrandığım için kusura bakmayın," dedi June. "Ama bu da kim?"

"Bu Oliver," dedi Marcella neşeyle. "Kişisel alışveriş danışmanım."

June rahatsız edici bir kahkaha attı. "İnsanlar seni öldürmeye çalışıyor, bizi öldürmeye çalışıyor ve senin lanet olası bir gardırop değişikliği için zamanın mı var?"

Oliver sırıttı. "Görünüşün gücünü anlamayan biri gibi konuştun."

"Öyle mi?" June kanepenin arkasından aşağı atladı. Her bir adımda farklı bir görünüşe bürünerek Oliver'a doğru yürüdü. "Belki de bunu bana açıklamalısın?"

Oliver donakaldı.

"Ve bu da," dedi Marcella kuru bir tonla. "June."

Oliver'ın bakışları kararsız bir şekilde ona döndü. "Ben, şey, ah... Marcus'u duydum. Lanet olsun, *seni* duydum. Bir sürü tuhaf konuşma dönüyor."

"Her ne duyduysan," dedi June, "muhtemelen doğrudur."

Marcella, yıpranmış takım elbisesinin içinde öylece dikilen Jonathan'ı yanına çağırdı. "Ollie, istediğim şeyi getirdin mi?"

Oliver yanıt olarak raftan bir giysi çantası indirdi ve fermuarını açıp simsiyah bir takım elbise çıkardı. Marcella onu Oliver'ın elinden aldı.

Çantayı Jonathan'a uzatarak, "Bir hediye," dedi.

"Benim için bir şey yok mu?" diye sordu June.

"Senin zaten dopdolu bir dolabın var," dedi Marcella. Yatak odasına doğru döndü. "Hadi. Bakalım neler getirmişsin."

Elbise çantalarının fermuarını açmaya başladığında, Oliver her zamanki rengini geri kazanmıştı. "Şunu söylemeliyim ki beni aramana biraz şaşırdım," dedi ve aceleyle ekledi: "Ve tabii ki memnun oldum. Sen her zaman benim en favori mankenimdin."

Oliver elbiseleri yatağın üzerine yaymaya başlarken Marcella da raftan birkaç bluz aldı. Bir an için görüntü zihninde başka bir anıyı canlandırdı, giysilerin karmakarışık çarşafların üzerine dağıldığı bir anı düşündü.

Marcella yok etmeden önce elindeki bluzu bıraktı.

"Kendini aşmışsın," dedi gözleri giysilerde gezinirken. Siyah deriyle süslenmiş boyundan bağlı dantel bir bluz. Keskin omuzları ve daralan bilekleri olan koyu kırmızı bir blazer ceket. Derin yakalı ve ipek kuşaklı siyah bir elbise. Mükemmel, çelik topuklu bir ayakkabı koleksiyonu.

İçlerinden birini kaldırdı. Ayakkabının cilası o kadar parlaktı ki Marcella üzerinde neredeyse kendi yansımasını görebiliyordu. Kırmızı dudaklar ve siyah saçlar metal yüzeyden de yansıyor, yansıması sanki yanıyormuş gibi eğriliyordu.

Marcella soyunup kürek kemikleri arasında düz bir çizgi çizen kısa, kırmızı bir elbise giyerken Oliver arkasını döndü. Marcella yatak odasının boy aynasında kendini inceledi ve gözlerini sol köprücük kemiği, sağ kolunun içi, beyaz bacaklarından birinin üstü boyunca uzanan yanıklar üzerinde hayranlıkla gezdirdi.

İyileşiyorlardı; derisi, pembeden gümüş rengine dönüşüyordu.

"Bu sana çok yakıştı," dedi Oliver, Marcella'nın arkasından. Gözleri, aynadaki kendi yansımasından tam zamanında

ona kaydığında Oliver'ın çantasından ince bir sustalı çıkardığını gördü. Marcella hiç kıpırdamadı.

"Fermuarımı kapatır mısın?" dedi rahat bir tavırla.

"Elbette." Oliver ona doğru yöneldi ve Marcella aniden dönmeden önce neredeyse bir kol mesafesi kadar yaklaşmasını bekledi. Oliver bıçağı savurdu ve Marcella onu yakaladığı sırada avuçları çoktan kızarmıştı. Silah daha derisini çizmeden önce parçalara ayrıldı.

"Ne yazık," dedi diğer elini Oliver'ın boğazına sararak. "Çok zevkliydin."

Deri ve kaslar yerini kemiğe, sonra küle ve sonra hiçliğe bırakmadan hemen önce ancak bir çığlığın başlangıcını çıkarabildi.

"Tanrım," dedi June, kapıda belirdiğinde. Olay yerini şöyle bir inceledi. "Eh, kişisel alışveriş danışmanın olursa böyle olur." Başını Oliver'ın kalıntılarına doğru salladı. "Seni öldürmek *istemeyen* var mı?"

"Mesleki tehlike sanırım," dedi Marcella.

"Öyle görünüyor," dedi June. "Peki, DGN'deki arkadaşlarımızın şanslarını tekrar denemesine ne kadar var sence?"

Marcella aynaya döndü ve elbisesinin eteklerine yapışmış bir parça külü silkeledi. Yansımasıyla karşılaştı ve gülümsedi.

"Onlar için endişelenme işini bana bırak."

XVII

İKİ HAFTA ÖNCE

CANICA BAR

Tavanda uzun bir avize sallanıyor; kristalin, mermerin ve temiz çarşafların üzerine yumuşak bir ışık yayıyordu.

Stell, hâlâ Capstone'daki toplantıda giydiği giysileri çıkarmamış olduğuna şükrederek kravatını düzeltti.

"Rezervasyonunuz var mı efendim?" diye sordu şef garson.

"Biriyle buluşacağım," dedi Stell ihtiyatla. "Biraz erken geldim ama..."

"Barda bekleyebilirsiniz," dedi şef garson, cam ve meşeden, kıvrımlı yeri işaret ederek.

Stell her zamanki markasından birkaç raf daha üstün bir viski siparişi verdi ve Merit'teki en güçlü ve seçkin kişilerden bazıları olan misafirleri incelemeye koyuldu. Bölge savcısı. Belediye Başkanı'nın karısı. Şirket başkanları, politikacılar ve birden fazla yıldız atlet.

İçeri girer girmez *onu* gördü.

Canica'nın loş ışığında bile onu *görmemek* imkânsızdı.

Kırmızı giyinmişti, pek de dikkat çekmeye çalışmayan biri gibi değildi ama onunla ilgili hiçbir şey öyle değildi. Siyah saçları yüzünün etrafında gevşek dalgalar halinde kıvrılmıştı. Dudakları, elbisesi ile aynı renkti, gözleri çarpıcı bir maviydi.

Stell elbette fotoğrafları görmüştü.

Hiçbiri Marcella Riggins'in hakkını vermiyordu.

Restoranın ortasındaki bir masaya doğru yürürken Stell ona dönen diğer başları da hissedebiliyordu. Bardan kadehini alıp peşinden gitti.

Marcella onu gördüğünde, kırmızı dudaklarının keskin çizgisini bir gülümseme ayırdı.

İsmini bir silah gibi kullanarak, "Joseph," dedi. "Gelmeye karar vermene çok sevindim."

Sesi sıcaktı, duman kokuyordu.

"Bayan Riggins," dedi Stell karşıdaki koltuğa çökerek.

"Morgan," diye düzeltti, dirseğinin önüne bir kadeh kırmızı şarap bırakılırken. "Tüm olanlar göz önüne alındığında, kendimi artık kocamın soyadını kullanmaya hevesli hissetmiyorum. Ama lütfen bana Marcella de."

Rahat bir öz güvenle konuşuyor, altın rengi tırnaklarından biri bardağının kenarıyla oynuyordu ve Stell, gördüğü fotoğraflardan hiçbirinde doğru şekilde yansıtılmamış olan şeyin Marcella'nın *güzelliği* olmadığını fark etti. Başka bir şeydi.

Daha önce de gördüğü bir şey.

Victor Vale'da gördüğü bir şey. Eli Ever'da.

Nadir bir güç türü. Tehlikeli bir irade.

Bu kadar güçlü birinin yeri toprağın altıdır.

Birden Eli'ın duruşunu, davasının ardındaki inatçı kararlılığı anladı. Stell'in eli, kılıfındaki tabancasına doğru kaydı.

Onu öldürmezsen öldürmüş olmayı dileyeceksin.

Parmakları emniyete dokundu.

Ama Marcella sadece güldü. "Hadi ama Joseph," dedi. "Eminim silahların benim üzerimde pek işe yaramadığını fark etmişsindir."

Stell tabii ki görüntüleri görmüştü, kırık dökük balkonda duran ve keskin nişancının attığı kurşunlar etrafından seken Marcella'yı. Aynı zamanda koyu renk takım elbiseli zayıf bir adamı da görmüştü. Bunun, birkaç masa ötede, restoranın loş ışığına rağmen güneş gözlüğüyle oturan kişiyle aynı kişi oldu-

ğunu fark etti. Adamın omuzları, yüzünün açısı, doğrudan onlara baktığını gösteriyordu.

Stell bunun başka bir DÜ olduğuna emindi.

"Jonathan'a aldırma," dedi Marcella. "Sana güvenmediğimden değil Joseph," diye ekledi sempatik bir tavırla. "Ama şey, daha birbirimizi tanıma aşamasındayız."

Stell'in dirseğinin dibinde yeni bir viski belirdi. İlkini bitirdiğini hatırlamıyordu ama kadehi boştu. Yeni kadehi kaldırdı, bir yudum aldı ve tadını fark ederek durdu.

Stell'in kendi evinde sakladığı markaydı. Sadece özellikle kutlayacak bir şeyi olduğunda içtiği bir şişe.

Marcella bilmiş bir tavırla gülümsedi. Üst üste attığı uzun bacaklarını çözdü ve yüksek topukları görüş alanının ucunda birer bıçak gibi parlayarak yeniden bacak bacak üzerine attı.

Şarap kadehinin sapını parmaklarının arasında çevirerek, "Söylesene," dedi. "Etrafımız çevrili mi?"

"Hayır," dedi Stell. "İster inan ister inanma, kimsenin bir teröristle oturduğumu bilmesini istemiyorum."

Marcella dudaklarını büzdü. "Beni yaralamak için sert sözlerden fazlası gerek Joseph."

İsmini kullanış şekline bakılırsa Stell sanki onun parmaklarının arasındaki şarap kadehi gibi, oynanacak bir şeydi. "Buluşmak istedin," dedi sertçe. "Nedenini söyle."

"DGN," dedi Marcella basitçe.

"Ne olmuş DGN'ye?"

"Bizi insani *kimliklerimiz* için değil olduğumuz *şey* yüzünden hedef alıyor gibisiniz. Bu tür bir ayrımcı saldırı en hafif tabirle, dar görüşlüdür." Marcella sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bir müttefikin olabilecekken neden başka bir düşman edinesin ki?"

"Bir müttefik," diye tekrarladı Stell. "Bana ne sunabilirsin ki?"

Ağır, kıpkırmızı bir gülümseme. "Ne istiyorsun? Daha az şiddet? Daha güvenli sokaklar? Son zamanlarda organize suç gerçekten kontrolden çıktı."

Stell tek kaşını kaldırdı. "*Mafyanın* işleyişini değiştirebileceğini mi sanıyorsun?"

Marcella'nın gülümsemesi parladı. "Duymadın mı? Artık mafya *benim*." Tırnaklarını keten masa örtüsüne vurdu. "Hayır, sen aynı şekilde anlaşmak istiyorsun, değil mi? Daha ilgini çekecek bir ödeme yöntemi belki? Sen... DÜ'leri istiyorsun."

"Kendi türünü mü vereceksin?"

"Benim neyim?" dedi Marcella alaycı bir tavırla. "Onlar benim için kim ki?" Stell yeniden arkasındaki koyu renk takım elbiseli adama baktı. Marcella yüz ifadesini okudu. "Korkarım June ve Jonathan takasa dâhil değil. Onlar bana ait. Ama elbette elinden kaçan başkaları da vardır, değil mi?"

Stell tereddüt etti. Elbette bazı DÜ'leri yakalamak diğerlerinden daha zordu ancak şimdiye kadar imkânsız olduğunu kanıtlayan sadece bir tane olmuştu.

"Bir DÜ var," dedi Stell usulca. "Kendi türlerini hedef alıyor gibi görünen biri." Ayrıntılı açıklama yapmadı, Eli'ın adam ya da kadının amacıyla ilgili teorisini paylaşmadı. "Şimdiye kadar yedi DÜ'yü öldürdü."

Marcella'nın gözleri sahte bir şaşkınlıkla büyüdü. "Bu *senin* işin değil mi?"

"Gereksiz ölümü onaylamıyorum," dedi Stell. "Kurban, insan olsun ya da olmasın."

"Ah, ahlaklı bir adam."

"Bu toplantıyı kabul etmemin tek nedeni ahlakım. Çünkü iyi askerleri gömmekten yoruldum..."

"Ve beni nasıl durduracağını bulamamış olman," dedi Marcella. Stell yutkundu ama kadın elini sallayarak onu geçiştirdi. "Bu son çaren. Başka neden bir teröristle oturasın ki?"

"Ateşkes istiyor musun istemiyor musun?" diye sordu Stell gergin bir tavırla.

Marcella şarabına baktı. "Bu DÜ, onu el yordamıyla mı aramalıyım yoksa bana başlangıç için bir ipucu verecek misin?"

Stell cebinden bir not defteri çıkardı ve bir liste karaladı. Sayfayı yırttı. Kâğıdı masanın üzerinden kaydırarak, "Katilin saldırılarını gerçekleştirdiği son beş şehir," diye açıkladı.

Marcella kâğıdı okumadan çantasına koydu. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"İki haftan var," dedi Stell.

Bir sonuca varacak kadar uzun ama Marcella'nın zaman kaybetmesine müsaade etmeyecek kadar kısaydı. Hem haklıydı hem de yanılıyordu; bu, Stell için son çare değildi. Stell'in onu durdurmak için başka bir yolu daha *vardı.* Ama istediği yol o değildi. İki hafta ona düşünmesi ve plan yapması için zaman verecekti ve eğer başka bir seçenek bulamazsa iki hafta içinde hangisinin daha kötü olduğuna karar vermesi gerekecekti: Marcella'nın mı yoksa Eli'ın mı serbest kalmasına izin vermek.

"İki hafta," dedi Marcella.

"Bu hizmetin sana bu kadar zaman kazandırır," dedi Stell. "Katili yakalamayı başarırsan belki ortak bir zemin bulmaya devam edebiliriz. Başarısız olursanız korkarım DGN gözündeki değerin, sana özgürlüğünü kazandırmaya yetmez."

"Ne istediğini bilen bir adam," dedi Marcella vahşi bir gülümsemeyle.

"Başka bir şartım daha var, bu kadar dikkat çekmeyi bırakacaksın."

"*Bu* zor olacak," diye alay etti Marcella.

"O halde *gücüne* dikkat çekmeyi bırak," diye açıkladı Stell. "Artık halka açık gösteriler yok. Büyük şovlar yok. Bu şehrin ihtiyacı olan son şey, parçalanmak için bir sebep."

Marcella utangaç bir tavırla, "Bunu kesinlikle istemeyiz," dedi. "Senin için hedefini bulacağım Joseph. Karşılığında da işime ve yoluma çıkmayacaksın." Kadehini kaldırdı. "Anlaştık mı?"

XVIII

İKİ HAFTA ÖNCE

DGN

Eli görüntüleri tekrar tekrar inceledi.

National'daki görev basit olmalıydı.

Ama Marcella Riggins hakkında hiçbir şey basit çıkmıyordu.

"Kutlama yapıyor olmalıydın," dedi Victor'ın hayaleti. "İstediğin bu değil miydi?"

Eli cevap vermedi. Olay yerinden alınan görüntülere odaklanmış, kayıtları kare kare ilerletiyor; camın parçalanışını, Marcella'nın kafasının arkasına isabet etmiş olması gereken kurşunun sekip görünmez bir kalkandan kıvılcım çıkarışını izliyordu.

Eli kaydı orada durdurdu ve parmaklarıyla masada düşünceli bir şekilde ritim tutmaya başladı.

Tek bir DÜ'nün birden fazla güce sahip olma ihtimali yok denecek kadar azdı. Hayır, bu özel yeteneğin odanın en arkasında bir gölge gibi gizlenen üçüncü, henüz tanımlanamayan DÜ'ye ait olma ihtimalinin çok daha yüksek olduğuna karar verdi.

Birlikte çalışan üç DÜ, bu durumun kendisi olağan dışıydı. Büyük çoğunluk ya zorunluluktan ya da kendi seçimlerinden izole yaşar ve yalnız hareket ederdi. Bırakın onları bulmayı, çok azı başkalarını arardı.

"Biz yapmıştık," diye gözlemledi Victor.

Doğruydu. Hem Eli hem de Victor aynı sonuca varmışlardı; kalabalıktan güç, yeteneklerin birbirini tamamlayacak şekilde eşleştirilmesinden potansiyel doğardı.

Görünüşe göre Marcella da öyle düşünüyordu.

Eli görüntüyü ileri sardı ve Marcella'nın kurşun yağmuru arasında balkona çıkışını izledi. Her bir merminin sekişini izledi. Kendi silahını keskin nişancının olduğunu düşündüğü yere doğru çevirişini izledi.

Bu harekette pişkin bir yan vardı...

DÜ'ler kaçardı.

DÜ'ler saklanırdı.

Baskı altında, bir DÜ belki karşılık verebilirdi.

Ama *bunu* yapmazlardı.

Harekete geçmezlerdi.

Güçlerini bu kadar bariz bir zevkle kullanmazlardı.

DÜ'ler tanım gereği parçalanmış; yokluk, boşluk, hayatlarının sona erdiği bilgisi ile pervasızlaşmış olurlardı. Bu da onları çalmaya, mahvetmeye, kendine zarar vermeye iterdi.

Marcella kendine zarar vermiyordu.

Kendini toparlıyordu. Onlara yem atıyordu. Onları tekrar denemeye, daha sert bir şekilde denemeye davet ediyordu.

Kocasını öldürmüştü ve bu mantıklıydı, bir intikam eylemiydi. Bir çeşit son. Ama sonra onun *rakiplerini* de ortadan kaldırmıştı. Bu, kaybedecek bir şeyi olmayan birinin hamlesi değildi. Hayır, bu, *kazanacak* bir şeyi olan birinin hamlesiydi. Bu *hırstı*. Ve hırs artı güç çok tehlikeli bir karışımdı.

Kontrolsüz bırakılırsa neler yapacaktı?

Kafasındaki hayalet haklıydı; kendisine ihtiyaç duyulduğuna, bu yaptığının doğru olduğuna dair bir işaret istemişti.

Marcella'nın bu şekilde devam etmesine izin verilemezdi.

Ve Stell, eğer henüz anlamadıysa da çok geçmeden onu öldürebilecek tek kişinin Eli olduğunu anlayacaktı.

Fiberglasın ötesinden ayak sesleri duyuldu ve Stell duvarın diğer tarafında belirirken başını bilgisayardan kaldırdı.

"Demek geldin," dedi Eli ayağa kalkarak. "Başarısız infazın tüm görüntülerini inceledim ve belli ki çok daha özel bir yaklaşıma ihtiyacımız olacak, özellikle de yanında..." Stell tepsiye yeni bir dava dosyası koyarken Eli birden susmuştu.

"Bu da ne?"

"Merit'in iki saat güneyinde, şüpheli bir DÜ hakkında ihbar aldık."

Eli kaşlarını çattı. "Ya Marcella?"

"Takip ettiğimiz tek hedef o değil."

"Ama en tehlikelisi o," dedi Eli. "Ve son üç günde iki tane daha toplamış. Bu konuda ne yapmamızı..."

"*Biz* hiçbir şey yapmayacağız," dedi Stell kısaca. "Senin işin sana verdiğim dosyaları analiz etmek. Yoksa varlığının DGN'nin insafına kalmış olduğunu unuttun mu?"

Eli dişlerini sıktı. "Merit'te *birlikte* çalışan üç DÜ var ve sen onları görmezden mi geleceksin?"

"Hiçbir şeyi görmezden geldiğim yok," diye karşı çıktı Stell. "Ama başka bir başarısız operasyonu da kaldıramayız. Marcella ve ortaklarının dikkatli bir şekilde ele alınması gerek. Bahsettiğin o daha özel yaklaşımı tasarlamak için iki haftan var."

Eli şaşırdı. "Neden iki hafta?"

Stell tereddüt etti. "Çünkü," dedi usulca, "ona değerini kanıtlaması için bu kadar süre verdim."

Eli sarsıldı. "*Anlaşma* mı yaptın? Bir *DÜ* ile mi?"

"Dünya siyah beyaz değildir," dedi Stell. "Bazen başka seçenekler de vardır."

"*Benim* seçeneklerim neredeydi?" diye bağırdı Eli. "Laboratuvar ya da hücre, bana sunulanlar bu ikisiydi."

"Kırk kişiyi öldürdün."

"Ve o daha şimdiden kaç kişiyi öldürdü? Onu öldürmeyi uygun gördüğün zamana kadar daha kaç hayatı mahvedecek?" Stell cevap vermedi. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

"Haddini bil," diye uyardı Stell.

"Neden?" dedi Eli. "Bana neden onunla bir anlaşma yapacağını söyle."

Ama Eli biliyordu. Elbette biliyordu. Stell onu bu kafeste, hapiste ve kontrol altında tutmak için *bu kadar* ileri gidebilirdi demek.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Değerini kanıtlaması için derken ne demek istiyordun?" dedi.

Stell boğazını temizledi. "Ona bir görev verdim. Senin başarısız olduğun yerde başarılı olma fırsatı."

Eli sustu. Hayır. Açık dosya. Çözülmemiş vaka. Victor.

"Avcı *benim*," diye hırladı.

"İki yılın vardı," dedi Stell. "Belki de yeni bir bakış açısının zamanı gelmiştir."

Eli yumruğunu vurana kadar fiberglasa yaklaştığını fark etmedi.

Bu seferki hareketi önceden hesaplanmamıştı. Saf bir öfke, şiddetli bir duygunun şiddetli bir eyleme dönüştüğü bir andı. İçini bir acı kapladı ve duvar onu uyarırcasına uğuldarken eli çoktan düşmeye başlamıştı.

Stell'in ağzı seğirdi ve dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Seni işinle baş başa bırakayım."

Eli duvar bembeyaz olana kadar direktörün gidişini izledi, sonra döndü ve duvara yaslanarak yere çöktü.

Gösterdiği tüm sabır, belli belirsiz baskıları. Altındaki zemin titriyor, her an çökecekmiş gibi geliyordu. Tek bir yanlış adımla parçalanacak ve Victor'ı da Marcella'yı da kaybedecekti. Onlarla birlikte adaleti, aradığı kapanışı ve herhangi bir özgürlük umudunu da. Çoktan çok geç olabilirdi.

Parmak eklemlerini tek bir damla kanın lekelediği elinin üzerine baktı.

"Gururu uğruna kaç kişi ölecek?" dedi Victor.

Eli başını kaldırdı ve hayaletin yeniden tepesinde dikildiğini fark etti.

Kafasını salladı. "Stell aynı tarafta olduğumuzu kabul etmektense şehrin yanmasına izin vermeyi tercih eder."

Victor duvara sanki hâlâ bir pencereymiş gibi baktı. "Senin ne kadar sabırlı olduğunu bilmiyor," dedi. "Seni benim kadar iyi tanımıyor."

Eli elindeki kanı temizledi.

"Hayır," dedi usulca. "Kimse o kadar iyi tanımıyor."

XIX

İKİ HAFTA ÖNCE

FIRST AND WHITE

June elindeki kanı durularken hafifçe ıslık çaldı.

Marcella çatı katından kırmızı elbisesiyle fırlamıştı, Jonathan bir gölge gibi peşine takılmıştı. Nereye gideceğini ya da ne zaman döneceğini söylememiş, June'dan yanında gelmesini istememişti ki bu onun için sorun değildi. Jonathan bir kucak köpeği olabilirdi ama June yalnız çalışmayı tercih ediyordu.

Yine de bu, *yalnız olmakla* aynı şey değildi. Çok fazla sessizlik, çok fazla boşluk vardı. Ama boşta kalan elleri yüzünden June bileklerini başka birinin kanında bulmuştu.

Bir haftadan uzun süredir yeni bir iş almamıştı. Gerek duymamıştı. Hutch, kişisel listesindeki son isimdi ve Marcella, hızlı yükselişine direnme olasılığı en yüksek kadın ve erkeklerden oluşan, kendi deyimiyle, bir *görev listesi* hazırlıyordu. İşte bu yüzden June ne zaman sıkılsa dışarı çıkıp listedeki birkaçını temizlerdi.

Marcella aldırmıyor gibiydi.

Bazı insanlar kibrit gibiydi, biraz ışık saçsa da ısı yaratamazdı. Ve bazılarıysa fırındı, sıcacık olmasına rağmen ışık yaratamazdı. Ve sonra, kırk yılda bir, karşısına bir şenlik ateşi çıkardı. Yanında duramayacağınız kadar sıcak ve parlak bir ateş.

June daha önce bir tanesini görmemiş olsa da Marcella tam bir şenlik ateşiydi.

Elbette şenlik ateşleri bile sonunda kendi külleri tarafından boğularak sönerdi. Ama bu arada June diğer kadının hırsına hayran olmadan edemiyordu ve gerçekten eğlendiğini de kabul etmek zorundaydı.

Eksik olan tek şey, Sydney'in yumuşak kahkahası, o parlak gülümseyişiydi...

June suyu kapattı, ellerini kuruladı, yansımasındaki bakışlarıyla buluştu.

Hayır. Kendi bakışlarıyla değil. Kendi ela gözleriyle değil. Kendi kızıl saçlarıyla değil. Çilleriyle değil.

Ama kendini bu görünüşe bürünürken buluyordu: kahverengi dalgalar, yeşil gözler, keskin bir çene. Hem de her geçen gün daha sık. Bir yüzü, diğer insanların hatırlayacağı kadar uzun süre tutmak garipti.

Buna değdi mi, diye sormuştu Syd, ona o gece yüzünden, hayatından ve kendisinden vazgeçtiğini itiraf ettiğinde. Ve değmişti, değmişti ama bu yine de tanındığı anda birinin gözünde gördüğü o ışığı özlemesine engel değildi. Görülmenin, tanınmanın rahatlığını özlemesine.

Bugünlerde elindeki milyonlarca kıyafetle, herhangi biri olabiliyordu ama hiçbirine fazla bağlanmamaya çalışıyordu. Ne de olsa insanlar ölürdü ve öldüklerinde de şekilleri dolabından silinirdi (Bazen bakmaya gidene kadar gittiklerini anlamazdı bile).

Orada olacağına emin olduğu tek bir şekil vardı ve o da giymeyeceği bir şekildi.

June kapının açılışını ve mermer zeminde Marcella'ya özgü topuk sesini duydu. June onu bulmaya gitti ve dişlerinin arasında bir sigarayla balkona çıkmakta olan Jonathan'ın yanından geçti. Marcella beyaz bir trençkotu omzundan düşürdü.

"Neler yapıyorsun?" diye sordu June duvara yaslanarak.

"Bağlantı kuruyorum," dedi Marcella. Çantasından katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "İnsanları bulmak gibi bir yeteneğin olduğundan..."

"İnsanları *öldürmek* gibi bir yeteneğim var," diye düzeltti June. "Onları bulmak sadece işin ön koşulu."

"Pekâlâ, senin için bir işim var." Marcella kâğıdı uzattı. "Dışarıda DÜ'leri öldüren birinin olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi June katlanmış kâğıdı alarak. "Adı da DGN."

Marcella ısrar etti. "Ben bir DÜ'den bahsediyorum. Bizim gibi biri, bizim gibileri *öldüren* biri. Bunu oldukça sinir bozucu buluyorum."

June kâğıdı açtı, bakışları listenin üzerinde gezindi.

Fulton.
Dresden.
Güney Broughton.
Brenthaven.
Halloway.

Dondu. Aşinalık hissi göğsünün içinde bir nabız gibi atıyordu. "Nedir bu?"

"DÜ'nün son beş cinayetinin yerleri," dedi Marcella.

June telefonuna bakmadı ama bakacak olsa, Sydney'den gelen mesajları açsa aynı yerlerin oluşturduğu listeyi göreceğini biliyordu. June'un her zaman sorduğu soruya verilen yanıt olarak.

Bugünlerde nerelerdesiniz?

June bilmek istiyordu çünkü dünya büyüktü, bilmek istiyordu çünkü Sydney'i koruması gerekiyordu. Listeyi tekrar okudu.

Demek Victor'ın yaptığı buydu. Üçünün sürekli hareket halinde oluşunun nedeni. Ancak June, onun sadece bir cellat olduğundan şüpheliydi. Bu kadar basit olduğundan şüpheliydi.

Yardım edebilecek birini arıyoruz.

Belki de doğruydu. Belki Victor *titiz* davranıyordu. Sonradan geride bıraktığı izleri kapatıyordu. Ölmüş olması gerektiği düşünülürse bu mantıklıydı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye sordu June listeyi cebine atarak. "Dışarıda diğer DÜ'leri öldüren bir DÜ var. Ve onu bulmak istiyorsun."

"DGN onu bulmak istiyor," dedi Marcella. "Ve yardımımı istiyorlar."

June kısa, neşeden yoksun bir kahkaha attı. "*Bağlantı kurmak* derken bunu mu kastetmiştin?"

"Evet," dedi Marcella. "Sana onları halledeceğimi söylemiştim. Ama çocuklara bir şey vermem gerekiyordu, ya sen ve Jonathan ya da bu olacaktı."

Marcella mermer tezgâha yaslandı. "Bu DÜ katilini bulmam için bana iki hafta verdiler."

"Peki sonra ne olacak?"

"Ah," dedi Marcella taştaki damarların izini sürerek. "Sanırım Direktör Stell, onun için değerli miyim yoksa bir baş belası mıyım karar verecek."

"Endişeli görünmüyorsun," dedi June.

Marcella doğruldu. "İki haftayla neler yapabileceğimi hafife aldı. Bu arada, sanırım o DÜ'yü bulmalıyız."

June'un başı dönüyordu ama sesini rahat ve hafif tutmaya çalıştı. "Ona ne yapacaksın?"

"Biliyor musun?" dedi Marcella. "Henüz karar vermedim."

XX

BİR BUÇUK HAFTA ÖNCE

WHITTON ŞEHİR MERKEZİ

June arabaya giderken Sydney'e mesaj atmış, cevap yazıldığını gösteren üç küçük noktayı görene kadar orada öylece oturmuştu.

Syd: Whitton.

June konumu GPS'ine kaydetti ve ekranda harita belirirken gaza bastı. Oradan onları bulmak kolaydı.

Manzara nasıl, diye sormuştu. *Bana ne gördüğünü söyle.*

Bu kadar basit bir soru, yıllar süren kontrol etme alışkanlığıyla artık rutin hale gelmişti. Aralarındaki mesafeyi yok etmenin bir yolu olarak sorulan, küçük, görünüşte zararsız sorulardandı. June kısa süre sonra Sydney, Victor ve Mitch'in on katlı bir apartmanın sıradan bir dairesinde kaldıklarını öğrendi. Bina, kendisi gibi kiremit tuğlalardan oluşan binalarla dolu, tek nefes alma noktası köşedeki bir park olan bir sokakta yer alıyordu. Sokağın karşısındaki otelin kırmızı bayrakları vardı.

June ertesi gün aynı otele giriş yaptı ve beklemeye başladı. Victor'ın DÜ katili olduğuna, Stell'in aradığı adam olduğuna, Marcella'nın bulmaya söz verdiği kişi olduğuna dair bir kanıt bulmak için bekledi.

Üç gündür bekliyordu.

Victor sürekli ve huzursuz bir güç olarak gelip gidiyor, küçük şehirde yavaş daireler çizerek dolaşırken June da uzaktan takip ederek telefonuyla fotoğraf çekiyordu. Ama şimdiye kadar henüz bir hamle yapmamıştı. June huzursuzlanmaya başlamıştı.

Yine de bu *tam* bir zaman kaybı da değildi. Syd'i görebilmişti, elbette kızın onu görmesine izin vermemişti çünkü bunun için daha sonra zamanı olacaktı ama bir keresinde Mitch ve Sydney'i bir sinemaya kadar takip etmiş, tam arkalarına oturmuş ve kendine orada bir aile gibi birlikte olduklarını düşünme iznini vermişti.

Çok güzeldi.

Ama June çoğunlukla bekledi.

Beklemekten nefret ederdi.

Şimdi de yaşlı bir adam gibi giyinmiş, parmaklarından sarkan sigarasıyla otelin dışındaki kaldırımda volta atıyordu.

Ara sıra başını kaldırıp beşinci kattaki ikinci balkon kapısının kayarak açılmasını ve Syd'in öğleden sonra güneşine çıkmasını bekledi.

Birkaç dakika sonra çıkmıştı.

O tanıdık, sarı küt saçlar balkona çıkar çıkmaz güneş ışığını yakaladı. June gülümsedi, Sydney tüm şikâyetlerine rağmen *büyüyordu*. Değişiklikler elbette belli belirsizdi ama June insanları, bu belirsizlikleri okuyabilecek kadar iyi tanıyordu. Bunlar boy ve kilodan çok, duruş ve tavırla ilgiliydi.

Syd on altıncı doğum günü sıralarında ona büyüme sorunundan bahsetmişti. Sebebi soğuktu ya da en azından Victor'ın teorisi buydu, yaşadığı hipotermi onunla ilgili *her şeyi* yavaşlatmıştı. Syd, işler böyle giderse gençliğinin sonsuza kadar sürmesinden şikâyet ediyordu. Ama sonra June ona yirmili yaşlarının da öyle olacağını hatırlatmış ve kendi deneyimlerine göre o yılların zaten en iyi yıllar olduğunu söylemişti. Syd o zaman sessizleşmiş, sessizlik şehirler arasında uzamıştı.

"Ve ben otuzuma geldiğimde," demişti, "tanıdığım herkes ölmüş olacak. Eli hariç."

Eli. Sydney'in bu ismi söyleme şekli, sanki çok yüksek sesle söylerse bir şekilde onu çağıracağından korkar gibiydi.

"Ya sen?" diye sormuştu June'a ani bir merakla. "Sen yaşlanıyor musun?"

June tereddüt etmişti. Gardırobunun arkasında asılı duran, hiç çıkarmadığı o şekli bir anlığına görmüştü. Kullanılmama kılıfı altında tamamen hareketsiz duruyordu ama inkâr edilecek gibi de değildi.

"Yaşlanıyorum."

Şimdi June, Sydney'in balkonda bir sandalyeye çöküşünü izledi. Ayaklarını o devasa siyah köpeğin üzerine koyarken bile, ki hayvan buna hiç aldırmıyor gibiydi, başı telefonuna eğikti.

Birkaç saniye sonra June'un cep telefonu kısık bir sesle öttü.

Syd: Hâlâ Merit'te misin?

June sıcak, mavi gökyüzünün tadını çıkarmak için başını geriye attı ve sonra yalan söyledi.

June: Evet. Yağmur yağıyor. Umarım orada hava daha güzeldir.

Sokağın karşısındaki ön kapı hızla açıldı ve hayalet gibi bir adam, gözlerini güneşten korumak için ellerini siper ederek dışarı çıktı. June, Victor Vale'i görmeyeli üç yıl olmuştu. İyi görünmüyordu. Yüzü derin oyuklarla aşınmış bir kaya gibiydi. Ve hareket ediş şekli... Sanki herhangi bir kuvvet onu kırabilecek kadar çok gerilmiş uzun bir parça ip gibiydi.

İnsanların canını yakabiliyor, demişti Sydney.

Ama June günlerdir onu izliyordu ve yabancıları yolundan çekmek dışında, gücünü bir kez bile kullandığını görmemişti. O kadar güçlü görünmüyordu.

O hasta. Onu ben hasta ettim.

Victor blok boyunca yürümeye başladı. June sigarasını yere atıp ayağıyla söndürdü ve yanından geçen küçük bir yaya grubuna katılarak onu takip etmeye başladı. Her kavşakta, yanındaki yabancılar azaldı ama yerlerine yenileri katıldı ve tüm bu süre boyunca June, Victor'ı gözünün önünden hiç ayırmadı. Şehrin içinde âdeta bir hayalet gibi geziniyor, o cafcaflı merkezinden daha köhne bölgelere doğru ilerliyordu. Sonunda Brickworks olarak bilinen bir semte vardı.

Kısa birer sütun ya da pusuladaki noktalar gibi uzanan tuğladan binalar olan dört depo, Brickworks'ü oluşturan blokları çevreliyordu ve bunların arasında barlar, bahis dükkânları, striptiz kulüpleri ve daha karanlık tipler sıralanıyordu.

İyi mahallelerin yerini kötü olanlara bıraktığı sınırı anlamak için bir çizgiye veya çite ihtiyacınız yoktu. June bunu hissederek anlayacak kadar yaşamıştı ikisinde de. Yeni çelik yapılardan eski taş yapılara geçiş. Çift camlı pencerelerden çatlamış camlara. Cilası aşınmış ve bir daha boyanmamış yapılara. Son kırılan şişenin kalıntılarının parladığı köşelere.

Brickworks saygınmış gibi davranmaya yeltenmiyordu bile.

Pek az yer, gün ortasında bu kadar sorun yayabilirdi ve çok sayıdaki yasa dışı iş yeri göz önüne alındığında, June yerel polisin de sırf başını başka yöne çevirmek için rüşvet aldığını tahmin edebiliyordu. O meşhur parkurlara adım atar atmaz bir deri bir kemik ve kolları dövmeli yaşlı bir motorcuya dönüşmüştü.

Victor'ın başıboş dolaşmaları onu ve dolayısıyla June'u, şehrin bu köşesine ilk kez getirmiyordu. Birini arıyor olduğu belliydi. Ancak üst üste binen binalar ve güpegündüz birini izlemek çok yakından takip etmeyi zorlaştırıyordu. June biraz geride kaldı ve Victor'ın solgun kafası bir barın arka kapısında gözden kaybolduğunda taktik değiştirerek sokağa döndü ve dengesiz bir yangın merdiveninden sarkan yarı paslı bir merdiven bulana dek daireler çizdi.

June kendini en yakındaki depo çatısına attı ve yakınlarda bir yerde bir kapı ardına dek açılırken çizmeleri katranı sıyırdı. Çatıyı tam zamanında geçti ve baktığında bir adamın küfürler savurarak boş kasa yığınına çarptığını gördü.

Victor da birkaç saniye sonra görüş alanına girmişti. Yerdeki adam ayağa kalktı ve tam Victor'a doğru yürümeye başlamıştı ki birden sanki vurulmuş gibi iki büklüm oldu.

Victor'ın soğuk sesi duman gibi yükseldi.

"Sana bir kez daha soracağım..."

Adam bir şeyler söyledi ama sözcükler, June'un çatıdaki konumu yüzünden alçak ve anlaşılmazdı. Ama Victor belli ki onu duymuştu. Elinin yukarı doğru tek bir hareketiyle, adamın bedeni ayağa fırladı ve Victor onu başından vurdu.

Susturucu, silahın atış anındaki şiddetini bastırsa da etkisini bastıramamıştı. Tuğlalara kan sıçradı ve adam cansız bir şekilde yere düştü. Bir saniye sonra, Victor'ın içinde de bir şeyler düşmüş gibiydi. Sıkıca tutunduğu duruşu solmaya başladı ve karşı duvara yaslanıp durmadan önce ayakları üzerinde biraz sallandı. Bir elini açık renkli saçlarının arasından geçirdi ve yukarı bakarken başının arkadaki tuğlaya yaslanmasına izin verdi.

June nefesini tutup geri çekilirken kendisini gördüğüne dair bir işaret bekliyordu. Ama Victor'ın bakışları kilometrelerce uzaktaydı. Yavaş ve dengeli adımlarının sesini duydu ve çatının kenarından bir kez daha baktığında, köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu.

∞

June onu tekrar Brickworks'ün kenarında buldu ve Marcella'nın numarasını çevirirken yarım blok boyunca onu takip etti.

Ara yazısına dokunmadan önce duraksadı ama herhangi bir şüphesi olduğundan değil kelimelerin bir ağırlığı, bir sonucu

olacağından. Sadece Victor için de değil. Onu DGN'ye vermek demek Sydney'i de tehlikeye atmak anlamına geliyordu.

Ama June orada olacaktı. Kızı güvende tutacaktı.

Telefon bir kez çaldı ve Marcella cevapladı. "Eee?"

June siyahlı adamı inceledi. "Adı Victor Vale."

"Epey hızlı oldu," dedi Marcella. "Ve aradıkları kişinin o olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle," dedi June.

"Ya gücü?"

"Acı," dedi June.

Marcella'nın gülümsemesini duyabiliyordu. "*İlginç.* Yalnız mı?"

"Evet," dedi June. "Görebildiğim kadarıyla."

Kelimeler zahmetsizce çıkıyordu ağzından. Yalan söylemek alışkanlıkla kolaylaşan bir beceriydi.

Hem Sydney *onundu* ve June paylaşmak isteyip istemediğini bilmiyordu. Kızı Merit'e ulaştırabilirse, belki. Marcella başarılı olursa ve DÜ'lerin saklanmak veya kaçmak zorunda olmadığı zaman gelirse, belki. June, Sydney'in kaçmaktan yorulduğunu biliyordu. Bu arada Marcella'nın kızı bilmesine de gerek yoktu. Henüz değil.

"Ben burada kalacağım," diye devam etti June. "Etrafa göz kulak olacağım. Victor'ın sıvışıp gitmesini istemem." DGN'nin Victor'ı ele geçirmesi gerçekten umurunda değildi ama Sydney'in de aynı tuzağa düşmesine izin vermeyecekti. "Eğer bana ihtiyacın yoksa," diye ekledi.

"Hayır," dedi Marcella. "Senin parlak zekân olmadan bir süre daha hayatta kalabiliriz."

"Beni özlediğini biliyorsun," dedi June. "Merit henüz senin şerefine bir heykel dikmedi mi?"

Marcella sadece güldü. "Henüz değil," dedi. "Ama yapacaklardır."

Ve June bunun bir espri olup olmadığını anlayamadı.

June, Victor'ı eve kadar takip ederken onu hemen oracıkta öldürme fikrini düşünüp durdu.

Yapmaması gerektiğini biliyordu ama fikir çok cazipti. İşleri basitleştireceği kesindi. Ve öldürmeyi başarabileceğine de oldukça emindi, acı onun için bir sorun değildi ama adamın fiziksel kontrol yeteneği muhtemelen işleri zorlaştıracaktı. Yine de June zorlukları severdi. Yürürken aklında bu fikri bir kelebek bıçak gibi döndürüp durdu. Ne de olsa Marcella, Victor'ı DGN'ye teslim etmeyi planlıyordu. Bunun yerine onu öldürmek merhamet olmaz mıydı? Victor'ın ölümüyle Sydney'in hem suçluluk duygusundan hem de bağlılığından kurtulması elbette bir nimet olurdu.

Victor sokağın ortasında tökezlediği sırada June hâlâ bunu düşünüyordu.

Adımları değişti, düzenli temposu bozuldu. Onun sallanarak durduğunu ve sonra tekrar başladığını gördü. Adımları daha hızlı, daha aceleciydi.

June da kendi adımlarını hızlandırdı ama Victor kavşağa ulaştığında ışık değişti ve etrafta bir sürü beden vardı. Bir taksi yolda fazla yanaşmadan durdu, kornalar çalındı, insanlar aceleyle yürüyordu ve o arada June onu kaybetti.

Geride kaldığında bir küfür savurdu.

O kadar da geride kalmamıştı.

Nereye gitmiş olabilirdi?

Ana yolda değildi, bu da demek oluyordu ki ara sokaklardan birine sapmıştı. June birine baktı, sonra diğerini kontrol etti ve üçüncünün girişindeyken onu, sırtı ona dönük, iki büklüm olmuş ve duvara tutunmuş bir halde buldu. Ona doğru yönelirken orta yaşlı, kıvırcık saçlı, zararsız, unutulabilir bir kadına dönüştü ve tam seslenerek iyi olup olmadığını sormak üzereydi ki Victor yere yığıldı.

Bunu yaparken etrafındaki hava dalgalandı ve bir saniye sonra bir şey June'a bir kamyonun tüm gücüyle çarptı. Bir kamyon, çelik yerine akımdan yapılmış olsaydı.

June geriye savruldu ve kaldırıma çarptığı esnada en son aldığı şekil çoktan parçalanmıştı. Başka biri olsa güç onu öldürürdü.

Beklenileceği üzere, bunu *hissetti.* Patlamanın kendisini değil ama kafasının yere çarptığı yeri. Acı, kafa derisine yüzeysel bir çizik attı ve June başını ovuşturarak doğruldu. Parmaklarını çektiğinde üzerlerinde kırmızı lekeler vardı ve kan gördüğünden değil, çillerle bezenmiş tanıdık solgun tenli kolunu fark ettiğinden nefesi kesildi.

Kendisiydi. Savunmasızdı. Açıktı.

"Kahretsin." June sendeleyerek ayağa kalktı, bedenini –kendi bedenini– bir başkasıyla değiştirdi, gerçek formunun diğer tüm izleriyle birlikte acı da silinirken rahat bir nefes aldı.

Ve sonra Victor'ı hatırladı.

Sokak duvarına hareketsiz bir halde yığılmıştı. Başı göğsüne düşmüştü.

Hasta, demişti Sydney. *Onu ben hasta ettim.*

Ama yerdeki beden sadece hasta değildi. *Ölüydü.* Nabzı atmıyordu, rengi solmuştu ve hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Şaşırtıcı; June'un kendini onu öldürmemeye ikna etmek için harcadığı onca zamandan sonra, gidip ölmüştü.

En azından June öldüğünü düşünüyordu. Kesinlikle ölü görünüyordu.

June ihtiyatla cesede yaklaştı.

Çömelip omzuna dokundu ve bunu yaparken parmaklarına bir şey sıçrayıp zihninde titreşti. Anılar. Hepsi değil, bir avuç bile değil, sadece tek bir anı. Bir laboratuvar. Kızıl saçlı biri. Bir akım. Bir çığlık. İçinden, statik bir şok gibi geçti. Tek bir bakış, kısacık ve imkânsız, parlak ve sonra kaybolan bir görüntü.

June geri çekilip elini salladı ve sonra silahını çekip namluyu adamın alnına dayadı. Gerçekten ölmüş olsun ya da olmasın, ölü

kalmasını sağlayacaktı. Adam, işini çok kolaylaştırmıştı. Belki de kader her şeye rağmen June'un yüzüne gülüyordu.

Emniyeti çekti, parmağının tetiğe yaslanmasına izin verdi.

Ve sonra durdu.

June, Victor'ın ölümünü kesinleştirmek için bir düzine neden düşünebilirken tetiği çekmemek için yalnızca bir tanesini düşünebiliyordu.

Sydney.

Eğer öğrenirse Sydney'in asla affetmeyeceği tek şey buydu. Ayrıca June kızı bu şekilde çalmak istemiyordu. Onu adil bir şekilde kazanmak istiyordu. Bir keresinde Sydney'e insanların ailelerini seçebilmesi gerektiğini söylemişti ve bu konuda ciddiydi.

June, Sydney'in onu *seçmesini* istiyordu.

Bu yüzden silahı indirdi. Onu montunun altına yeniden sokacaktı ki Victor aniden, imkânsız bir şekilde *hareket etti.*

June'un ödü kopmuştu.

Bugünlerde pek az şey onu şaşırtıyordu ama Victor Vale'ın titreyerek hayata dönmesi onu korkutmaya yetmişti. Parmakları seğirdi, teninin üzerinden gözle görünür küçük bir akım geçti ve sonra derin bir nefes alırken göğsü şişti, gözlerini açtı ve yukarı baktı.

"Ah, Tanrım," dedi June, bir eli hızla çarpan kalbinde. "Öldüğünüzü sanmıştım!"

Victor bir an için ona oldukça sarhoş ya da umutsuzca kaybolmuş birinin boş bakışlarıyla baktı. Ve sonra, bir kıvılcım kadar hızlı bir şekilde, gözlerinin arkasında ışık yeniden yandı.

Kendini yerde otururken bulduğuna şaşırdıysa da bu hiç belli olmuyordu.

Bir şeyler söylemeye başladı, sonra durdu ve dişlerinin arasından küçük, siyah bir nesne çıkardı. Ağız koruyucusu. June, az önce olan şey her neyse bunun ilk olmadığını fark etti.

Victor şimdi soğuk ve net bakışlarıyla June'a bakıyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu ve sesinde hiçbir yoğunluk, şaşkınlık yoktu; sadece dikkatliydi.

"Sanmam," dedi June olabildiği kadar hızlı konuşarak. Tehditkâr olmayan başka bir bedene, Hutch'ın ofisinde kullandığı siyah saçlı kıza dönüştüğü için rahatlamıştı. "Yoldan geçiyordum ve sizi yerde yatarken gördüm. Ambulans çağırayım mı?"

"Hayır," dedi Victor usulca ayağa kalkarken.

"Kusura bakmayın efendim ama az önce pek iyi görünmüyordunuz."

"Bir hastalığım var."

Saçmalık, diye düşündü June. Nöbet geçirmeye bir hastalık denebilirdi. Az önce gördüğü şey ölümdü.

"Şimdi iyiyim," dedi kararlılıkla.

Bu doğru sayılırdı. Victor'ın yaşadığı her neyse çoktan gitmişti. Şimdi önünde duran adam kontrolün beden bulmuş hali gibiydi. Döndü ve sokağa doğru yöneldi.

June onu başının arkasından kolayca vurabilirdi ama aynı zamanda, şimdi silahına davranırsa o kurşunu asla atamayacağına dair tuhaf bir his de vardı içinde.

Hava güçle uğulduyordu ve hiçbiri June'a ait değildi. İşte bu yüzden, Victor'ın gidişini içinden küfürler ederek izlerken June'un eli yanında kaldı.

Şansı varken onu öldürmeliydi.

XXI

BİR HAFTA ÖNCE

WHITTON ŞEHİR MERKEZİ

Sydney Clarke güçleniyordu.

İlkinden bu yana üç kuşu daha diriltmiş, her bir başarısı daha da az parça kullanarak gerçekleşmişti.

Ön kapının kapandığını duyduğunda son zaferini serbest bırakmakla meşguldü.

Victor dönmüştü.

Ona henüz başarılardan bahsetmemişti, gurur duyacağını biliyor ve o gururun kendisine yöneldiğini görmek istiyordu ama uğursuzluk getirmek de istemiyor, yüzüne bakıp bir anlığına ilerlemesinin arkasındaki gerçek sebebi ve bu konsantrasyonunun nedenini görmesini istemiyordu.

Victor olayların iç yüzünü görmede çok iyiydi.

Sydney pencereyi kapattı ve yatak odası kapısına doğru yürümeye başladı ama yarı yolda adımlarının yavaşladığını, boğazına bir şey takıldığını hissetti.

Öteden gelen iki ses boğuk ama belirgindi.

Victor'ın alçak ve sabit sesi. "Uyumsuzdu."

Mitch'in duraksayan yanıtı. "Bu sonuncusuydu."

Sydney'in göğsünde bir şey düşmeye başladı.

Sonuncusu.

Sanki düşüşü yavaşlatmaya çalışır gibi elini göğüs kemiğine bastırdı. Parmaklarının arasından kayıp giderken bunun ne olduğunu anladı: umut.

"Anlıyorum." Victor'ın söylediği tek şey buydu.

Sanki bu bir ölüm çanı değil de küçük bir aksaklıkmış gibi.

Son zaferini çoktan unutan Sydney'in başı yatak odasının kapısına dayandı. Ortam sessizleşene kadar bekledi. Ve sonra salona girdi.

Victor'ın odasının kapısı kapalıydı ve Mitch dışarıdaki verandada başını öne eğmiş, dirseklerini parmaklığa dayamış, karanlık bir şekildi.

Mutfakta, çöpün üzerinde buruşmuş bir kâğıt parçası duruyordu. Sydney onu çıkardı ve tezgâhta düzleştirdi.

Victor'ın bulduğu son DÜ'nün profiliydi.

Son ipucu.

Sayfa, sadece dağılmış on harften ve siyah çizgilerden ibaretti.

D Ü Z E L T B E N İ.

Sydney nefesini tuttu. Gözlerinin önünde, Victor'ın ayaklarının altındaki bir gölün yüzeyi çatırdıyordu.

Ayışığı Kitaplığı

XXII

BİR HAFTA ÖNCE

MERIT ŞEHİR MERKEZİ

İlk haftanın sonunda, Stell korkunç bir hata yaptığını anlamıştı.

Broadway'deki deliği gördüğünde anlamıştı. Dokuzuncu caddedeki çökmüş binaya çağrıldığında biliyordu. Continental Oteli'nin balo salonuna adımını attığı anda da kesinlikle biliyordu.

Geniş alanda dolaşırken burnunu ve ağzını koruyucu bir maskeyle örttü. Balo salonu yüksek tavanlı ve süslüydü, hem iş hayatındaki yöneticilerin hem de güçlü ailelerin parti vermek için kullandıkları popüler bir mekândı. Stell önceki gece olanların da bu olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa masalar hâlâ kuruluydu, ince kumaş ve kurdeleler hâlâ tavandan birer hayalet gibi sarkıyordu.

Sadece *insanlar* eksikti.

Hayır, eksik değildi aslında. Her bir yüzeyi incecik bir kül tabakası kaplamıştı. Continental'in akşam etkinliğindeki kırk bir misafirden geriye kalan tek şey buydu.

Elbette bu sahne, Merit Polis Teşkilatı'nın gariplik alarmını tetiklemişti.

Stell yeterince şey görünce koridora döndü ve numarayı çevirirken yüzündeki maskeyi çıkardı.

İki çalışın ardından Marcella'nın yumuşak sesi cevap verdi. "Merhaba Joseph."

"Bana şu an tam olarak neye baktığımı anlatmak ister misin?" diye sordu Stell öfkeyle.

"Söyleyemem."

"O zaman ben *sana* anlatayım," diye çıkıştı. "Continental'deki bir balo salonunun dışında duruyorum. İçerisi lanet olası bir kar fırtınası gibi görünüyor."

"Ne tuhaf."

"Dikkat çekmemenin hangi kısmını *anlamadın*?"

"Eh," dedi Marcella utangaç bir tavırla. "Küllerin üzerine imzamı atmadım."

Stell burun üzerindeki kemiği sıktı. "Görmezden gelmemi çok zorlaştırıyorsun."

"Suç oranları, söz verildiği gibi *azaldı*."

"Hayır," dedi Stell. "Sadece *konsolide* edildi." Koridorda volta atarken sesini alçalttı. "Bana bu iğrenç gösteriden başka gösterecek bir şeyin olduğunu söyle. Tercihen ortak ilgi alanımızla ilgili bir şey."

Marcella bir iç çekti. "Gerçekten de işin eğlencesini kaçırıyorsun. Kutlamak için öğle yemeği yiyebileceğimizi düşünmüştüm ama belli ki meşgulsün, o yüzden hemen söyleyeyim. Senin şu DÜ katilini buldum."

Stell kaskatı kesildi. "Adam şimdi seninle mi?"

"Hayır," dedi Marcella. "Ama merak etme. Anlaşma anlaşmadır. Ve hâlâ bir haftam var."

"Marcella..."

"Sana bir fotoğraf gönderiyorum. İştahını açsın diye."

XXIII

BİR HAFTA ÖNCE

DGN

Gerçekten zeki bir kadın, diye düşündü Eli.

Karyolasının üzerine uzandı ve sorunu, parmaklarının arasında bir bozuk para gibi çevirirken aynalı tavandaki yansımasına baktı.

Marcella strateji ve şansın bir karışımıyla, iki uyumlu gücü yan yana getirmeyi başarmıştı. Onları zihninde sıraladı.

Yok edici. Şekil değiştiren. Güç alanı yaratan.

Yakından. Uzun mesafeden. Ve arasındaki her yerden. Birlikte, güçleri neredeyse zapt edilemezdi. Ama onları ayırmanın bir yolunu bulursa Marcella da herkes gibi ölürdü.

Camın ötesinde ayak sesleri duyuldu ve bir saniye sonra karşı duvar şeffaflaşarak oldukça kırmızı yüzlü bir Stell'i ortaya çıkardı. "Biliyor muydun?"

Eli gözlerini kırpıştırdı ve oturdu. "Ben her şeyi bilen değilim, direktör. Biraz daha fazla detay vermen gerekecek."

Stell bariyere bir parça kâğıdı yapıştırdı. Bir çıktı. Bir fotoğraf. Eli bacaklarını karyoladan sarkıttı ve cama yaklaştı. Fotoğraftaki yüzü görünce sustu. Oradaydı; o dar yüz, şahine benzer profil, çenesi trençkotunun yakasına değen adam. İyi bir fotoğraf değildi, *net* bir fotoğraf da değildi ama Eli onu nerede olsa tanırdı.

Victor Vale.

"İki yıl," dedi Stell. "Onu bulmak için bu kadar zamanın vardı ve Marcella bunu iki haftadan kısa bir sürede yaptı. Sen bu bilgiyi gizledin. *Biliyordun.*"

Ama Eli fotoğrafa bakarken aslında bilmediğini, gerçekten emin olmadığını fark etti. Haklı olmak istiyordu, emin olmak istiyordu ama o yarık, o şüphe kırıntısı hep aklının bir köşesindeydi. Şimdi silinmiş, doldurulmuş, gerçeğin ağırlığını taşıyacak kadar sağlamlaşmıştı.

"Sanırım cesedi yakmadın."

"Lanet olsun Eli," diye hırladı Stell. Başını salladı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Victor ölü kalma konusunda hep berbat olmuştur."

"*Nasıl*?" diye sordu Stell.

"Serena'nın küçük kız kardeşinin ölüleri diriltmek için uygunsuz bir yeteneği vardı."

"Sydney Clarke mı? Öldürdüklerin arasında onu da sıralamıştın."

"Teknik olarak," dedi Eli, "onunla Serena'nın ilgilenmesi gerekiyordu. Belli ki vazgeçmiş."

Kendi halletmesi gereken bir şey daha çıkmıştı.

Eli bakışlarını fotoğraftan uzaklaştırdı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Onu bulacağım. İkinizin içinde birlikte çürüyebileceği bir hücreniz olabilir."

"Ah, harika," dedi Eli kuru bir sesle. "Komşu olabiliriz."

"Bu lanet olası bir şaka değil," diye tersledi Stell. "Tüm o iş birliği konuşmaların, bunun bir oyun olduğunu biliyordum. Sana güvenilemeyeceğini biliyordum."

"*Tanrı* aşkına," diye alay etti Eli. "Kendi inatçılığını haklı çıkarmak için daha kaç bahane bulacaksın?"

"Adam dışarıda insanları ve DÜ'leri öldürüyordu ve sen biliyordun."

"*Şüphelenmiştim...*"

"Ve hiçbir şey söylemedin."

"Sen de cesedi yakmadın!" diye kükredi Eli. "Onu öldürdüm ve *sen* dirilmesine izin verdin. Victor Vale'ın devam eden varlığı ve o zamandan beri gerçekleştirdiği cinayetler, bunlar benim değil *senin* başarısızlıkların. Evet, şüphelerimi senden sakladım çünkü *yanılmış* olmayı umuyordum, senin böyle aptalca davranmış olmamanı, bu kadar feci bir şekilde başarısız olmamanı umuyordum. Ve eğer öyleysen de o zaman uyarılarıma kulak vermeyeceğini biliyordum. Victor'ı mı istiyorsun? Güzel. Onu *tekrar* almana yardım edeceğim."

Alçak rafa gitti, dava dosyaları dizisinden avcının dosyasını çıkardı.

"Tabii bunun yerine Marcella'nın başına badireler açmasına izin vermek istiyorsan başka."

Dosyayı açık tepsiye bıraktı.

"Eminim Victor'ın değerini öğrendiği anda sana her kuruşunu ödetecektir."

Stell hiçbir şey söylemedi, yavaşça dosyaya uzanırken yüzü taştan bir duvardan farksızdı. Ama Eli elbette üzerindeki her çatlağı görebiliyordu.

"Benim tavsiyem," dedi Eli. "Son sayfada."

Stell sessizce talimatları gözden geçirdi ve sonra başını kaldırdı. "Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"*Ben olsam* onu böyle yakalardım," dedi Eli dürüstçe.

Stell gitmek üzere döndü ama Eli seslendi.

"Gözlerimin içine bak," dedi Eli. "Ve bana Victor'ı bulduğunda onu kesin olarak öldüreceğini söyle."

Stell bakışlarıyla karşılaştı. "Uygun gördüğüm şeyi yapacağım."

Eli ona vahşi bir sırıtışla baktı. "Elbette yapacaksın," dedi.

Ben de yapacağım.

XXIV

İKİ GÜN ÖNCE

WHITTON ŞEHİR MERKEZİ

Sydney yeniden buzun üzerindeydi.

Dört bir yana uzanıyordu. Kıyıları göremiyor; önündeki, arkasındaki donmuş gölden, kendi nefesinin buğusundan başka bir şey göremiyordu.

"Selam?" diye seslendi.

Sesi gölde yankılandı.

Buz hemen arkasında çatladı ve Eli'ı görmeyi bekleyerek arkasına döndü. Ama kimse yoktu.

Ve sonra, uzaklardan bir yerden bir ses.

Gölün çatlaması değil. Kısa, keskin bir ton.

Sydney doğruldu.

Uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama ayak ucunda Dol ile kanepede kıvrılmıştı ve pencerelerden içeri sabah ışığı süzülüyordu.

Keskin ton tekrar duyuldu ve Syd, sesin Mitch'in bilgisayarından geldiğini fark etmeden önce bir süre telefonuna bakındı. Dizüstü bilgisayar birkaç adım ötede, masada açık duruyordu ve bir deniz feneri gibi yanıp sönüyordu.

Sydney dokunarak bilgisayarı açtı.

Mitch'in siyah ekran kilidi belirdi ve şifreyi girdi: *bendición*. Ekran, ona öğrettiği temel bilgilerin çok ötesindeki bir kod matrisine açıldı. Ama Syd'in dikkati, ekranın köşesinde bir yukarı bir aşağı zıplayan küçük simgeye kaymıştı.

Sonuçlar (1).

Sydney simgeye tıkladı ve yeni bir pencere açıldı.

Nefesi kesilmişti. Çöpte bulduğu buruşmuş kâğıttaki sayfa biçimini hemen tanıdı. Bir profildi bu. Beyaz sakallı, koyu tenli, seçkin görünümlü bir adam profesyonel çekim bir fotoğraftan ona bakıyordu.

Ellis Dumont. Elli yedi. Önceki yıl bir kaza geçirmiş bir cerrah. Eski hayatından vazgeçmemişti. Belki de bu yüzden sistemde görünmüyordu. Yeterli işaretçi yoktu. Ama önemli kısmı buydu. İşe döndüğünden beri, hastalarının iyileşme oranı fırlamıştı. Gazete haberlerinin bağlantıları vardı, yanlış olan şeyi keşfetme konusunda önsezileri çok güçlü olan bu adamı öven makalelerdi bunlar.

Dumont'un mevcut yerini bulana kadar sayfayı aşağı kaydırdı.

Merit Merkez Hastanesi.

Sydney ayağa fırladı ve koridorda aceleyle ilerledi. Mitch'in odasından duşun yumuşak sesi geliyordu. Victor'ın kapısı aralık, içerisi karanlıktı. Sırtı kendisine dönük, yatakta uzanan vücudunun hatlarını seçebiliyordu.

Onu ilk ve tek uyandırışı bir kâbus yüzündendi ve Victor onu bir Noel ağacı gibi aydınlatmıştı. Acı, daha sonra sinirlerinde saatlerce yankılanmıştı.

Bunun muhtemelen yeniden olmayacağını biliyordu ama yine de kendini ileri gitmek için zorlamak zordu. Sonunda, korkusu boşa çıktı.

"Uyumuyorum," dedi Victor usulca.

Doğruldu ve gözlerini kısarak Sydney'e bakmak üzere döndü.

"Ne oldu?"

Sydney'in kalbi deli gibi atıyordu. "Görmen gereken bir şey var."

Victor profili yüzünde bilinçli bir şekilde boş bırakılmış bir ifadeyle okurken o da kanepenin kenarına tünedi. Ah, keşke aklını okuyabilseydi.

O sırada Mitch çıplak omuzlarına büyük bir havlu sarınmış halde kapıda belirdi. "Neler oluyor?"

Victor ayağa kalkarak, "Eşyalarını topla," dedi.

"Merit'e gidiyoruz."

XXV

İKİ GÜN ÖNCE

FIRST AND WHITE

Marcella koltuğunda arkasına yaslandı ve manzaranın tadını çıkardı.

Şehir yerden tavana dek uzanan pencerelerinin ötesinde uzanıyor, ayaklarının altına bir halı gibi seriliyordu.

Bir zamanlar bir üniversite yurdunun çatısında durmuş ve tüm Merit'i görebileceğini düşünmüştü. Ama o zaman gördükleri sadece birkaç küçük bloktan ibaretti, geri kalanı daha yüksek binalar tarafından gizleniyordu. İşte gerçek manzara *buydu*. Onun şehri *buydu*.

Kartların onu beklediği masaya doğru döndü.

Güzel bir ipek kutu içinde gelmişlerdi, her birinin ön yüzünde zarif bir altın *M* kabartması olan yüz tane bembeyaz davetiye.

Kutudan bir tanesini çekip açtı.

Sözcükler kıvrık siyah bir el yazısıyla basılmış, kenarları altın varakla süslenmişti.

Marcella Morgan ve ortakları,
Merit'in en olağanüstü girişiminin özel açılışında
sizleri de aralarında görmekten memnuniyet duyacaktır.
Şehrin geleceği şimdi başlıyor.

Eski Adalet Sarayı.

Ayın 23'ü, Cuma, saat 18:00'de.
Davetiye iki kişiliktir.

Marcella davetiyeyi parmaklarının arasında çevirerek gülümsedi.

Şimdi ne yapacaksın, diye sormuştu June. *Kendine lanet bir parti mi vereceksin?*

Marcella kızın bunu şaka amaçlı söylediğini biliyordu ama tanıştıkları gece Stell ona niyetini belli etmiş, elindeki kozlardan birini göstermişti.

Artık büyük şovlar yok. Bu şehrin ihtiyacı olan son şey...

Ama elbette Stell gerçekte şehirden bahsetmiyordu. O, *DGN*'yi kastetmişti. Evet, biraz tanıtım onların işleri için kötü olurdu.

İşte bu yüzden, Marcella'nın onlara vermeyi planladığı şey tam olarak buydu.

Artık başkalarının kurallarına göre oynamayacaktı. Gizlenmeyecekti. Karanlıkta yaşarsan karanlıkta ölürsün. Ama ışıkta durursan ortadan kaldırılman çok daha zor olurdu.

Ve Marcella Renee Morgan hiçbir yere gitmiyordu.

XXVI

İKİ GÜN ÖNCE

YOLDA

Mitchell Turner'ın içinde kötü bir his vardı.

Diğer insanların nasıl migreni tutar veya bir dejavu hissi ortaya çıkarsa onda da arada sırada bu kötü hisler belirirdi.

Bazen donuk bir his olurdu bu; soyut, bir gece gibi yavaş ama kaçınılmaz şekilde gelen bir çeşit yanlışlık hissi. Diğer zamanlardaysa onu ani ve keskin bir şekilde, yan tarafına saplanan bir ağrı gibi hissederdi. Mitch bu duyguların nereden geldiğini bilmiyordu ama geldiklerinde dinlemesi gerektiğini biliyordu.

Şanssız bir insansanız kötü duygular birer uyarıydı.

Ve Mitch, hayatı boyunca, hep şanssızdı.

Kötü şansı yüzünden, yakalanan o olmuştu.

Kötü şansı yüzünden hapse girmişti.

Kötü şansı yüzünden yolu Victor'la kesişmişti ama bunu o sırada göremiyordu.

Lastik bir bant gibiydi. Mitch görünmez el tepesine inip başını yeniden belaya sokmadan önce bir türlü uzaklaşamıyordu. Diğer insanlar kötü şeyler olduğunda her zaman şaşırırdı. İyi şeyler durduğunda. O ise farklıydı. Mitch bu duygulardan birini hissettiği anda onu dinlerdi.

Adımlarını temkinli bir şekilde atardı.

Bir gözünü, hayatındaki her an kırılabilir şeylerden ayırmazdı.

Dikiz aynasına baktı ve kırmızı pilot ceketi içinde kıvrılmış, botları içindeki ayaklarını Dol'un üzerine atmış duran Sydney'i gördü. Pembe bir peruk takıyor, peruğun sentetik telleri gözlerinin üzerine düşüyordu. Mitch, yolcu koltuğuna gizli bir bakış attı ve Victor'ın yüzünde her zamanki okunmaz ifadeyle pencereden dışarı baktığını gördü.

Merit önlerinde yükseliyordu.

"Ne ekersen onu biçersin," dedi Victor. Soğuk mavi bakışları yana döndü. "Sürmeye devam etmelisin."

Mitch şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Bu işe yaramazsa," diye ekledi Victor usulca. "Hatta yararsa bile. Syd'i al ve..."

"Gitmiyoruz," dedi Sydney arka koltukta anında dikleşerek.

Victor içini çekti. "Ben gitmeliydim," diye mırıldandı.

Kötü his, Mitch'in peşinde bir gölge gibi dolanıyordu. Onu ne zamandır takip ediyordu? Günlerdir? Haftalardır? Aylardır? Falcon Price'da Serena'nın cesedini ateşe verdiği geceden beri orada mıydı? Yoksa iş Mitch'in şansına geldiğinde, bitmesi zaten an meselesi miydi?

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Sydney arka koltuktan.

Cevap verirken Mitch'in boğazı kurudu.

"Neredeyse geldik."

∞

Kahretsin.

June uyuyakalmış, gözlerine dolan güneşle uyanmıştı. Bu yüzden öldürmeyi, birini takip etmeye tercih ediyordu ya; insan, öldürme işini kendi programına göre yapabilirdi.

Yataktan fırladı, pencereye doğru tökezledi, sokağın karşısındaki daireleri inceledi. Balkonda Syd'den hiç iz yoktu. Öteki odalarda Victor ya da Mitch'ten de bir iz yoktu. Günlerdir dairenin içinde gölgeler gibi gezinip mobilyalara uzanıyor, köpeği yürüyüşe çıkarıyorlardı.

Şimdi ise perdeler kapalı ve içerisi terk edilmiş görünüyordu.

June bir küfür savurarak giyindi.

Yolun karşısına geçti, tam birisi dışarı çıkarken kapıyı yakaladı. Dışarı çıkan kişi dönüp bakmadı bile, zaten neden bakacaktı ki? O sadece bir çocuktu; on üç yaşında, sıska, masum bir kız çocuğu. June merdivenleri hızla tırmandı, beşinci kattaki sahanlığa ulaşmadan önce tekrar kılık değiştirdi ve şimdi kendini politikacılar için tanıtım çalışması yürüten bir üniversite öğrencisi olarak göstermeye hazırdı.

Kapılarını çaldı ama kimse açmadı.

June kulağını ahşaba dayadı, sessizlik karşısında tekrar küfretti, sonra birkaç kürdan çıkardı ve içeri girdi.

Kapı ardına dek açılmıştı.

Daire boştu.

Korkunç bir dejavu; başka bir şehre, başka bir terk edilmiş mekâna, tam bir yıl süren faydasız arayışlara ait bir dejavu hissetti ama kendini hemen toparladı. Sydney artık bir yabancı değildi. Birbirlerini tanıyorlardı. Birbirlerine güveniyorlardı. June otel odasına döndü ve komodinin üzerinden telefonunu alıp rahat bir nefes alarak içini çekti.

Sydney çoktan mesaj atmıştı.

Syd: Nereye gittiğimizi asla tahmin edemezsin.

June, Sydney'in bir sonraki mesajını okumadan cevabı biliyordu.

Merit.

Beş dakika sonra June yola çıkmış, hız sınırını en az otuz kilometre aşarak peşlerinden Merit'e doğru ilerlemeye başlamıştı. Yolda Marcella'yı aradı.

"Hareket halinde," dedi, çoğul ekini eklemeden kendini durdurarak. "Ve Merit'e gidiyor."

"Hımm," dedi Marcella. "Ona bu fikri kim vermiş olabilir?"

"Sen değil miydin?"

"Hayır," dedi, sesi biraz rahatsız. "Ama böylesi daha iyi. Buraya güvenli bir şekilde ulaştığına emin ol. Onu içtenlikle karşılayacağız."

June bir kavşaktan dönerken kaşlarını çattı. "Onu DGN ile takas edeceğini sanıyordum."

"Öyle bir şey söylemedim," diye yanıtladı Marcella imalı bir şekilde. "Sana henüz karar vermediğimi söylemiştim. Ve hâlâ veremedim. Seçeneklerimi bilmekten hoşlandığımı biliyorsun ve itiraf etmeliyim ki Stell'in Victor Vale haberine verdiği tepki ilgimi çekti. Dersimi biraz çalıştım ve bu Vale oldukça ilginç bir vaka gibi görünüyor. Değerli bir kaynak olabilir. Ya da olmaz. Ama kesinlikle onunla tanışma şansım olana kadar onu DGN'ye teslim etmeyi düşünmüyorum."

Asla bir silahı boşa harcayacak biri değil, diye düşündü June.

"Kim bilir," dedi Marcella. "Belki uysal olduğunu kanıtlar."

Victor, June'a pek çok şeyi çağrıştırmıştı ama *uysallık* bunlardan biri değildi. Hatta oldukça uzlaşmaz biriydi, Marcella ateşse o soğuk bir dumandı. Ancak karşıtların birbirini çekmesinin bir nedeni vardı. O kadar kötü bir şey olur muydu ki? June her zaman Sydney'i Victor'ın elinden kurtarması gerektiğini düşünmüştü ama belki de buna gerek kalmazdı. Belki Victor onlara katılır, üç DÜ beş olurdu. Güzel bir rakamdı, öyle değil mi? Beş. Neredeyse bir aile gibi.

Marcella hâlâ konuşuyordu.

"İletişim kurmanı istiyorum," diyordu. "Yeni arkadaşımızla bir toplantı ayarla. Detayları sana ileteceğim. Ah, ve June?"

"Evet?"

"Birisi Victor'ı Merit'e gelmeye ikna etmiş ve o kişi ben değildim."

"DGN olduğuna bahse girerim."

"Muhtemelen bu iyi bir bahis olur. Elbette Victor'a bizden önce ulaşmalarına izin veremeyiz. O yüzden onu kaybetmemeye çalış."

June tekrar küfretti ve motoru ateşledi.

4

MAHŞER GÜNÜ

I

ÖNCEKİ GÜN

MERIT

Kingsley Oteli, şehrin silüetinde bir kılıç gibi yükselen bir binaydı.

Ama Victor, burayı modern estetiği için seçmemişti. Hayır, asıl tercih nedeni ortada görünme sorununu çözecek olan yer altı otoparkıydı. Tıraşlı kafasıyla dövmeli bir adam, devasa siyah bir köpek ve kısa boylu sarışın bir çocuk, Merit gibi bir şehirde bile her zaman göze çarpardı. Ayrıca eşyaları yerleştirdikleri sırada Mitch'in çoktan sisteme sızacağı kapalı devre güvenlik sistemi ve Sydney'i oldukça keyiflendiren bir çatı bahçesi de bu kararlarında etkili olmuştu.

Mitch çantalarını kapının iç tarafına koydu.

"Fazla rahatlamayın," dedi Victor. "Uzun kalmayacağız."

Mitch ve Sydney'in aslında hiç gelmemesi gerekiyordu ama Victor onları vazgeçirmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişti. Bağlılık, yabani otlar kadar zararlı, can sıkıcı bir şeydi.

Kök salmadan önce gitmeliydi.

"Birazdan dönerim," dedi kapıya yönelerek.

Sydney kolunu yakaladı. "Dikkatli ol."

Elini başına koyarken bile, *ne baş belası,* dedi Victor kendi kendine.

"Dikkat, hesaplanmış bir risktir," dedi. "Ve ben o konuda oldukça iyiyim."

Victor, Syd'i bırakmaya zorlayarak geri çekildi ve arkasına bakmadan çıktı.

Asansöre binip saatine bakarak tek başına öğleden sonra güneşi altındaki sokağa çıktı. Saat üçü yeni geçiyordu. Mitch'e göre, doktorun Merit Merkez Hastanesi'ndeki mesaisi beşte bitiyordu. Victor onunla tanışmak için orada olacaktı.

Ellis Dumont.

Daha ruhani bir insan, DÜ'nün aniden ortaya çıkışını ilahi müdahalenin bir işareti olarak görebilirdi ancak Victor asla her şeyi kadere bağlamaz; inanca ise ondan da az yer ayırırdı. Dumont'un matristeki ani varlığı şüphe uyandıracak kadar tuhafken üstüne bir de Merit'te bulunuşu olayın kırmızı bayrağıydı.

Hayır, Dumont ya bir hediye ya da bir tuzaktı.

Victor ikincisi olduğunu düşünmeye meyilliydi.

Ama öğrenmek için hayatını tehlikeye atmayı göze alamazdı.

Son atağı dört dakikalık kritik eşiği aşmıştı. Geri dönmüştü ama Victor tehlikeli bir oyun oynadığını biliyordu. Olasılıklar korkunçtu, kaybedeceği şey çok büyüktü.

Rus ruleti oynuyordu. Tek fark, kurşun daha temiz bir son olurdu.

Bunu da düşünmüştü aslında: hızlı ve temiz bir ölüm. İntihar değil elbette, sadece bir sıfırlama. Ancak bu da başka bir faktörü, başka bir riski ortaya çıkaracaktı. Tekrar ölürse, yani gerçekten ölürse Sydney onu geri getirebilir miydi? Ve eğer yaparsa gücünün ne kadarı kalırdı? *Ondan* geriye ne kalırdı?

Dört blok sonra Victor köşeyi döndü ve sürgülü cam kapılardan geçerek bir spor salonuna girdi. Bir barda buluşmayı tercih ederdi ama Dominic Rusher beş yıldır ağzına içki sürmüyordu ve Victor bir anlık dalgınlıkla onunla burada buluşmayı kabul etmişti.

Spor salonlarından her zaman nefret ederdi.

Okulda spor yapmaktan, hapishanede ağırlık çalışmaktan hep kaçınmış; gücünü başka şekillerde geliştirmeyi tercih etmişti.

Bir zamanlar yüzmekten keyif *alırdı*. Yatıştırıcı tekrarlar, ölçülü nefesler, fiziksel kütlenin beceri üzerinde hiçbir etkisinin olmayışı.

Şimdi, ter içinde ağırlık kaldırmakla meşgul o iri yarı bedenlerin yanından geçerken aklına yüzmeye çalışan futbolcuları izleyişi geldi. Anı capcanlıydı. Havuza, kasları mesafeleri aşabilecekmiş gibi saldırıyorlardı. Ters akıntı vardı. Taş gibi suya batmışlardı. Nefes almak için çabalıyorlardı. Su kadar basit ve doğal bir şey onları mağlup edebilmişti.

Dominic onu soyunma odasında bekliyordu.

Victor ilk başta eski askeri tanımakta güçlük çekti. Son beş yıl Victor'ı soldururken Dom üzerinde tam tersi bir etki yapmıştı. Değişiklik şaşırtıcıydı, görünüşe göre Victor'ın kendi dönüşümü de.

Dominic'in gözleri büyüdü. "Victor. Sen..."

"Evet, bok gibi göründüğümü biliyorum." Omzunu çelik dolaplara dayadı. "İş nasıl?"

Dom başını kaşıdı. "Her şey düşünüldüğünde iyi sayılır. Ama sana bahsettiğim DÜ'yü hatırlıyor musun? Hani şu büyük olay çıkaranı."

"Marcella." Victor bu ismi aklında tutmaya çalışmamıştı ama onunla, bu kadınla ilgili bir şey kafasına takılmıştı. "Ne kadar süre dayanabildi?"

Dom başını salladı. "Onu henüz yakalamadılar."

"Gerçekten mi?" Victor etkilendiğini itiraf etmeliydi.

"Ama olay şu ki," dedi Dom, "*deniyor* gibi de görünmüyorlar. Ve kadın tam olarak saklanıyor da denilemez. Altı ajanımızı öldürdü, bir keskin nişancıyı indirdi. Lanet olsun, her gün yeni bir şey yapıyor. Ama emirlere göre beklememiz gerek." Sesini alçalttı. "Bir şeyler oluyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. Belli ki benim statümün üstünde bir bilgi."

"Ya Eli?" diye sordu Victor.

"Hâlâ kasasında." Dom ona gergin bir bakış attı. "Şimdilik."

Victor'ın gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu sadece bir söylenti," dedi Dom. "Ama görünüşe göre, bazı üst düzey yöneticiler onun daha *aktif* bir rol oynaması gerektiğini düşünüyormuş."

"Bu kadar aptalca bir şey yapmazlar."

Ama aslında insanlar her zaman aptalca şeyler yapardı. Ve Eli hemen herkesi cezbedebilirdi.

"Başka bir şey?" diye sordu.

Dominic tereddütle ensesini ovuşturdu. "Kötüye gidiyor."

"Fark ettim," dedi Victor kuru bir sesle.

"Dün Holtz beni bir dolabın içine kusarken buldu. Ve geçen hafta bir eğitim seminerinin ortasında soğuk terler döktüm. Suçu akşamdan kalmalığıma, TSSB'ye, aklıma gelen her şeye atıyorum ama yalanlarım tükeniyor."

Ve benim de canlarım, diye düşündü Victor yaslandığı dolaptan kalkarak.

"İyi şanslar," diye seslendi Dom o ayrılırken.

Ama Victor'ın şansa ihtiyacı yoktu.

Bir doktora ihtiyacı vardı.

Sydney, Kingsley Oteli'nin çatısındaki bahçeye, güneşin altına çıktı.

Gökyüzünün masmavi olduğu bir gündü ama hava hâlâ soğuktu. Bu ona gölü, on üçüncü yaş gününü, erimiş suyun üzerindeki buz tabakasını düşündürdü. Parmaklarını telefonuna iyice sardı. Mesaj eşyalarını yerleştirirken gelmişti. Onu heyecanlandıran üç kısa kelime.

June: Beni ara. Hemen.

Sydney aradı.

Telefon çalıp durdu ve June sonunda açtığında Syd'in tek duyabildiği yüksek ve tiz bir müzik oldu. June'un hareketli sesi araya girip ona beklemesini söyledi, bir saniye sonra müzik kesildi ve yerini bir motorun alçak uğultusuna bıraktı.

"Sydney," dedi June yüksek ve net sesiyle. "Tam da ihtiyacım olan kız."

"Merhaba," dedi Syd. "Merit'e yeni geldik. Neler oluyor? Burada mısın?"

"Dönüyorum," dedi June. "Şehir dışında biraz işim vardı. Bak," diye devam etti. "Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

June'un sesinde bir gerginlik, Syd'in daha önce hiç duymadığı bir telaş vardı.

"Nedir?" diye sordu.

Hat üzerinde statik gibi kısa bir nefes sesi duyuldu. "Bana Victor'ın nerede olduğunu söylemeni istiyorum."

Sözler Sydney'in midesine bir taş gibi oturdu. "Ne?"

"Beni dinle," diye bastırdı diğer kız. "Başı dertte. Merit'te gerçekten tehlikeli bazı insanlar var, onun burada olduğunu biliyorlar ve onu arıyorlar. Onu güvende tutmak istiyorum, gerçekten ve bunu yapabilirim de ama senin yardımına ihtiyacım var."

Güvende. Syd'in aklı bu kelimeye takılmıştı. Victor'ın başı beladaysa... Ama neden başı beladaydı ve June bunu nereden biliyordu? Onu kim arıyordu? DGN mi?

Sormaya başlamıştı ki June sözünü kesti.

Bugüne dek sesini bir kez olsun yükseltmemiş olan June.

"Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?"

Güveniyordu. Güvenmek istiyordu. Ama...

"O nerede Sydney?"

Sydney yutkundu. "Merit Merkez Hastanesi."

II

ÖNCEKİ GÜN

MERIT MERKEZ HASTANESİ

Saat beşi on yedi geçiyordu.

Victor, doktoru beklerken hastane otoparkında Dumont'un gri sedanına yaslanmış, Dom'dan gelen kısa mesajlara göz atıyordu. Son zamanlardaki süreleri düşünürken kafatasındaki uğultu hızlanıyor gibiydi.

3 dakika, 49 saniye.

3 dakika, 52 saniye.

3 dakika, 56 saniye.

4 dakika, 4 saniye.

Otoparkın karşısındaki merdiven boşluğu kapısı açıldı.

Victor başını kaldırıp Dumont'u gördü: Koyu tenli, gri saçlıydı; arabasına doğru giderken başı tabletine eğilmişti. Victor'a doğru ilerliyordu.

Victor kıpırdamadı, sadece doktorun kendisine gelmesini bekledi.

"Doktor Dumont?"

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. Victor, doktorun yüzünde bir şey gördüğünü sandı. Tam olarak şaşkınlık değil korku gibi bir şeydi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Victor parmaklarını esneterek onu inceledi. "Edebilmenizi umuyorum."

Dumont otoparkta etrafına bakındı. "Mesaim bitti," dedi. "Ama randevu alabilirsiniz..."

Victor'ın buna zamanı yoktu, doktorun sinirlerine tutundu ve sinirlerini büktü. Dumont şaşkın bir çığlıkla iki büklüm oldu. Göğsünü kavradı, alnından terler fışkırıyordu.

Kendini belli eden Victor onu bıraktı.

Dumont arabasına yaslandı. "Sen bir... DÜ'sün."

"Tıpkı senin gibi," dedi Victor.

"Ben... insanları incitmem," dedi Dumont.

"Öyle mi? O halde *senin* gücün ne işe yarıyor?"

Dumont titrek bir nefes verdi. "İnsanların... sorunlarını görebiliyorum. Onları nasıl bir araya getireceğimi görebiliyorum."

Victor'ın içini bir rahatlama hissi sardı. Sonunda, umut verici bir işaret.

"Güzel," dedi doktora doğru bir adım atarken. "Göster."

Dumont başını iki yana salladı. Victor, doktorun sinirlerini yeniden ele geçirmek üzereydi ki merdiven boşluğunun kapısı açıldı ve hararetli bir sohbete dalmış küçük bir grup hemşire dışarı çıktı. Yakınlarda bir araba kornaya bastı. Victor görüşlerini engellemek için kıpırdandı.

"Burada olmaz," diye mırıldandı Dumont.

"O zaman nereye?" diye sordu Victor.

Doktor başını hastaneye doğru salladı. "Ofisim yedinci katta..."

"Hayır," dedi Victor. Çok fazla göz. Çok fazla kapı.

Dumont alnını ovuşturdu. "Beşinci kat tadilatta. Boş olmalı. Elimden gelenin en iyisi bu."

Victor tereddüt etti ama kafasındaki uğultu şimdi uzuvlarına yayılıyordu. Zamanı tükeniyordu.

"İyi," dedi. "Yolu göster."

BU ARADA, ŞEHRİN DİĞER UCUNDA...

Sydney, Victor'ı aramaya çalıştı ama telefon her seferinde doğrudan sesli mesaja düşüyordu.

June başının belada olduğunu söylerken ne demek istemişti?

Dikkatli davranmışlardı. Her zaman dikkatli davranırlardı.

Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?

Sydney o anda güveniyordu. Bir hata yapmamış olduğunu umuyordu.

Arkasından ayak sesleri duydu. Sydney'in eli, otomatik olarak şimdi paltosunun içinde sakladığı tabancaya gitti; başparmağı emniyet kilidine dayandı.

Ama sonra ağır adımları tanıdı ve döndüğünde Mitch'in çatıdaki bahçenin karşısından ona doğru yürüdüğünü gördü.

"İşte buradasın," dedi adam neşeyle.

Sydney silahı bıraktı. "Selam," dedi. "Manzaraya bakıyordum." Sesini rahat tutmaya çalıştı ama başı hâlâ dönüyordu ve bunun, yüzünden belli olmasından korktuğu için Mitch'e sırtını döndü. "Garip, değil mi? Şehirler nasıl da değişiyor. Binalar dikilip yıkılıyor ve hem aynı hem farklı görünüyor."

"Senin gibi," dedi Mitch pembe peruğunu karıştırarak. Bu hareket hafif, rahat bir jestti ama adamın sesinde bir gerginlik vardı ve sessizlik başladığında oldukça ağırdı. Syd'in aklı Victor'daydı ama Mitch'inkinin ablasında olduğunu biliyordu.

Serena'ya gerçekte ne olduğu hakkında hiç konuşmamışlardı. Bunun için önce çok erken, sonra çok geçti. Yara olabildiğince iyileşmişti.

Ama şimdi Merit'e döndüklerinden ve tamamlanmış Falcon Price binası uzakta parlarken hava, daha önce söylemedikleri her şeyle dolup taşıyordu.

"Hey, Syd," diye başladı Mitch ama kız sözünü kesti.

"Hiç bir DÜ olmayı diledin mi?"

Soruya hazırlıksız yakalanan Mitch'in alnı kırıştı. Hemen cevap vermedi. Hep böyle temkinli biriydi zaten, sözlerini söylemeden önce zihninde hizaya sokardı.

"Victor'la tanıştığım zamanı hatırlıyorum," dedi sonunda. "İçerideki bazı herifler bana zor anlar yaşatıyordu ve o..." Mitch elini havada kaydırdı. "Onun için çok kolay görünüyordu. Sanırım ona göre gerçekten kolaydı. Ama bunu izlemek bana kendimi... küçük hissettirmişti."

Syd güldü. "Sen tanıdığım en iri adamsın."

Mitch ona gülümsedi ama bu gülümseme bir yandan da kederliydi. "Bazen sahip olduğum tek şey ellerimken karşımdaki adamın bir bıçağının olduğu bir kavgada gibi hissediyorum kendimi. Ama o bıçaklı adam eninde sonunda silahlı biriyle yüzleşecek. Ve silahlı olan da bombalı biriyle karşılaşacak. Gerçek şu ki Syd, her zaman senden daha güçlü birileri olacak. Dünyanın işleyişi tam olarak böyle." Parlak gökdelene baktı. "Bir insan karşısındaki bir insan, bir DÜ karşısındaki bir insan ya da bir DÜ karşısındaki bir DÜ olman fark etmez; sadece elinden geleni yaparsın. Savaşırsın, kazanırsın, ta ki bir gün kaybedene kadar."

Sydney yutkundu ve dikkatini yeniden ufuk çizgisine çevirdi.

"Victor'dan haber var mı?" diye sordu sesini rahat tutmaya çalışarak.

Mitch başını salladı. "Henüz değil. Ama endişelenme." Eli kızın omzuna kondu. "Kendi başının çaresine bakabilir."

∞

MERIT MERKEZ HASTANESİ

Adımları merdivenlerde yankılandı.

"Bu atakların zirvesinde tam olarak ne oluyor?" diye sordu Dumont.

"Sinirlerin zayıflaması. Kas kasılmaları." Victor semptomları sıraladı. "Atriyal fibrilasyon. Kalp durması. Ölüm."

Dumont arkasına baktı. "*Ölüm mü?*"

Victor başıyla onayladı.

"Kaç kere öldüğünü biliyor musun? Üç dört tekrardan mı yoksa bir düzineden mi bahsediyoruz?.."

"Yüz otuz iki."

Doktorun yüzü donmuştu. "Bu... mümkün değil."

Victor onu boş bakışlarla süzdü. "Seni temin ederim saydım."

"Ama bunun vücuduna yükleyeceği yük..." Dumont başını salladı. "Hayatta olmamalıydın."

"Sorunumuzun hem nedeni hem de kritik noktası bu, değil mi?"

"Bilişsel bozukluk yaşadın mı?"

Victor tereddüt etti. "Hemen sonrasında kısa süreli bir yönelim bozukluğu dönemi oluyor. Ve bu süre gittikçe uzuyor."

"Hâlâ cümle kurabiliyor olman mucize."

Mucize. Victor bu kelimeden her zaman nefret etmişti.

Beşinci kata ulaştılar ve Dumont bir dizi kapıyı iterek açtı. Bir anahtara dokundu ve ışıklar sırayla açılarak gerçekten de yıkılıp yeniden yapılmakta olan geniş bir katı aydınlattı. Plastik örtüler perde gibi asılmış, ekipmanlar beyaz muşambalarla kaplanmıştı ve Victor bir an için kendini inşaat halindeki Falcon Price binasında, betondan yankılanan sesler içinde hayal etti.

"Bu tarafta bazı muayene odaları var," dedi Dumont ama Victor yerinden kıpırdamadı.

"Bu kadarı yeterli."

Karmaşık alanın ortasında duruyorlardı. Victor çıkışların net göründüğü bir yeri tercih ederdi ama branda bunu imkânsız kılıyordu.

Dumont eşyalarını bırakıp ceketini çıkardı.

"Ne zamandan beri bir DÜ'sün?" diye sordu Victor.

"İki yıl," dedi doktor.

İki yıl. Ve arama matrislerinde daha yeni beliriyordu.

Dumont bir sandalyeyi işaret ederek, "Hadi otur," dedi. Victor ise ayakta durmaya devam etti.

"Söylesene doktor, ölürken son düşüncelerin nelerdi?"

"Son düşüncelerim mi?" diye düşündü Dumont. "Ailemi düşündüm... Onları ne kadar özleyeceğimi... Nasıl ayrılmak istemediğimi..." Sanki hatırlamıyormuş gibi tökezledi. Belki yalnızca gergindi ama kekelerken Victor'a repliklerini unutan bir aktörü hatırlattı.

"Ve gücünün bir insanın hastalıklarını teşhis etmek olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Bir şeyler örtüşmüyordu.

Bir DÜ'nün ölüme yakın deneyimi; son anlarıyla, hayatta kalma istekleriyle ve aynı zamanda en korkunç, en umutsuz istekleriyle çok güçlü renklenirdi. Dumont'un son anları, son düşünceleri de gücünü şekillendirmiş olmalıydı ama...

Doktor gergin bir şekilde gülümsedi. "Benim *sana* teşhis koymam gerektiğini sanıyordum."

Victor gülümsemeyi taklit etti. "Evet, tabii ki. Devam et."

Ama Dumont tereddütle gömleğinin cebini yokladı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Victor parmakları kılıfındaki tabancasına kayarken.

"Gözlüğüm yanımda değil." Dumont arkasını döndü. "Onları aşağıda bırakmış olmalıyım. Hemen gidip..."

Ama Victor çoktan onun arkasındaydı.

Gücünü kullanmayı göze alamıyordu çünkü acı, gürültü demekti ve gürültü de dikkat çekerdi. Bu yüzden Victor silahı doktorun omurgasının tabanına bastırmaya ve boştaki elini doktorun ağzına götürmeye karar verdi. "Geleneksel silahlarla ilgili sorun," diye fısıldadı doktorun kulağına, "verdikleri hasarın çok kalıcı olmasıdır. Ses çıkaracak olursan, bir daha asla yürüyemezsin. Anlaşıldı mı?"

Dumont bir kez başıyla onayladı.

"Sen bir DÜ değilsin, değil mi?"

Kısacık bir baş sallama. *Hayır.*

"İşaretini mi bekliyorlar?"

Doktor başını iki yana sallayıp konuşmaya çalıştı ama sözleri Victor'ın avucunun içinde boğuldu. Victor elini çekti ve doktor tekrarladı.

"Çoktan geldiler."

Victor, sanki işareti almışlar gibi kapıların açıldığını ve ayak seslerini duydu.

"Üzgünüm," diye devam etti Dumont. "Evimde adamları var. Ailemi izliyorlar. Dediler ki eğer ben..."

Victor sözünü kesti. "Senin sebeplerin beni ilgilendirmiyor. Bilmem gereken tek şey nasıl dışarı çıkacağım." Silahın emniyet kilidini kaydırdı. "Çıkışlar. Anlat."

"Bir servis asansörü var, diğerleri burada durmaz. İki de iç merdiven."

Ve elbette, en düz ve aynı anda en az saklanacak yere sahip, geldikleri yol vardı.

Botlar yakındaki muşamba üzerinde gezindi, keskin baş üstü ışıkları plastik örtünün üzerinde gölgeler yaratıyordu. Victor'ın hedeflerini görmesi gerekiyordu, evet. Ama onları *net bir şekilde* görmesi gerekmiyordu.

En yakındaki gölgeye uzandı ve bir haykırışla yere devrildi. O sırada baskının tüm gizliliği yok oldu, silah sesleri duyuldu ve beşinci kat tam bir kaosa sürüklendi.

∞

Victor'ın eli seğirdi ve ışıkları kesmelerinden önce iki asker daha çığlıklar atarak yere düştü. Bir saniye sonra, metal bir tokanın o bilindik sesini, havanın tıslayışını duydu ve sonra teneke kutular zeminde yuvarlanarak havayı dumanla doldurmaya başladı.

Nişan dürbünleri dalgalanan beyaz dumanın içinde kırmızı çizgiler çizerken Dumont'u duvara yaslayarak, "Nefesini tut," diye emretti. Duman Victor'ın gözlerini yakıyor, duyularını tırmalıyordu ve tüm bu karmaşa içinde enerji çatırdaması uzuvlarına bir uyarı gibi yayılıyordu.

Şimdi olmaz, diye düşündü. *Henüz olmaz.*

Servis asansörü inleyerek açıldı ve Victor'ın bir silahın namlusunu, siyah zırhın izini, savaş botlarını görmeye vakti oldu. Hemen yan döndü ve askerlerin ateş hattından kaçarken rehinesini serbest bıraktı.

Victor merdiven boşluğuna ulaşırken Dumont ellerini havaya kaldırdı.

"Ateş etmeyin!" diye seslendi doktor, duman ciğerlerine dolduğu için öksürürken.

Victor merdiven boşluğuna atlayıp aşağı inmeye başladığında askerler de doktoru iterek geçtiler. Aşağıdan daha fazla ayak sesi geliyordu ama Victor artık üstün pozisyondaydı. İlk asker onu gördüğünde Victor çoktan sinirlerini ele geçirmişti. Kadranı sonuna kadar çevirdi ve askerler, ipsiz kuklalar gibi düştüler.

Victor bedenlerinin üzerinden atlayarak aşağı inmeye devam etti. İlk spazm vurduğunda neredeyse üçüncü katın sahanlığına ulaşmıştı.

Bir an için vurulduğunu sandı.

Sonra, dehşet içinde, zamanının dolduğunu fark etti. Akım içinden geçerek sinirlerini aydınlattı ve başını eğdi. Sonunda vücudunu ileriye doğru zorlamadan önce dengesini sağlamak için tırabzana yaslandı. Birinci kata ulaştı ve silahını kaldırmış, kendisine doğru gelen bir askeri görmek üzere tam zamanında kapıyı açtı. Victor askeri alaşağı etmek için gereken güç ya da odaklanmayı çağıramadan bir başkası bunu onun için yapmıştı.

Bir susturucu belirdi ve ardından silah askeri kafasının yan tarafından vururken üç sessiz gümleme duyuldu. Kaskını delmek için yeterli değildi ama onu hazırlıksız yakalamıştı ve yarım sa-

niye sonra tetikçi, doktor giysileri içinde bir kadın, görüş alanına girdi. Doğrudan askerin kollarına atladı ve ardından neredeyse zarif denilebilecek bir şekilde, kaskının altına bir bıçak sapladı.

Asker bir taş gibi düştü ve kadın, Victor'a döndü.

"Orada öylece durma," diye tısladı kadın. Sesi garip bir şekilde tanıdıktı. Yukarıdan ve aşağıdan ayak sesleri geliyordu. "*Başka bir çıkış yolu bul.*"

Victor'ın bazı soruları vardı ama soracak zamanı yoktu.

Döndü ve merdivenlerden hastanenin alt katlarına doğru inmeye devam etti. Bir dizi kapıdan geçerek boş bir koridora girdi. Alanın sonundaki tabelada küçük, alaycı harflerle MORG yazıyordu. Ama onun ötesinde de bir tabela vardı: ÇIKIŞ. Yolun yarısında, bir sonraki spazm geldi ve Victor tökezlediğinde bir omzu beton duvara sertçe çarptı. Dizlerinin bağı çözüldü ve aşağı düştü.

Arkasındaki kapılar açılırken kendini ayağa kalkmaya zorladı.

"Yerde kal!" diye emretti bir asker, Victor yere yığılırken.

"Onu yakaladık," dedi bir ses.

"Düştü," dedi bir diğeri.

Kalkamıyor, kaçamıyordu. Ama Victor'ın hâlâ bir silahı vardı. Akım daha da yükseldi, kadran açıldı ve botlar belirene kadar her seferinde ızdırap dolu bir saniye olmak üzere mümkün olduğu kadar uzun süre dayanıp hayata tutundu.

Ve sonra Victor bıraktı.

Acının onu son bir dalgayla ezip geçmesine ve her şeyi süpürmesine müsaade etti.

∞

Victor karanlıkta kendine geldi.

Görüşü nihayet tam olarak netleşmeden önce bir an görüyor, bir an görmüyordu. Bir sedyede yatıyordu ve tavan olması gerektiğinden çok daha alçaktı. Victor, uzuvlarının bağlanmış

olmasını bekleyerek uzuvlarını kontrol etti ama el veya ayak bileklerinde hiçbir şey yoktu. Doğrulup oturmaya çalıştı ama acı göğsünü sıkıca sardı. Kaburgalarından ikisi kırılmış gibiydi ama hâlâ nefes alabiliyordu.

"Kalp masajına başladım," dedi bir ses. "Ama yarardan çok zarar vereceğinden korktum."

Victor başını çevirdi ve karanlıktaki figürü gördü.

Dumont.

Doktor birkaç metre ötedeki bir bankta oturmuş, gölgeler arasına gizlenmişti.

Victor etrafına bakındı ve bir ambulansın arkasında yattığını fark etti.

Atağından önceki saniyeler; parçalar halinde, kırık sahneler halinde geri geldi ama bodrum katından buraya nasıl geldiğini bilmiyordu.

"Seni buldum," diye açıkladı doktor sorulmadan. "Morgun hemen dışında. Şey, önce askerleri buldum."

"Beni DGN'ye teslim etmedin," dedi Victor. "Neden?"

Dumont ellerini inceledi. "Beni beşinci katta öldürebilirdin. Öldürmedin."

Bu bir merhamet eylemi değildi. Sadece anlamı yoktu.

"Ya askerler?" diye sordu Victor.

"Zaten ölmüşlerdi."

"Ben de."

Dumont başıyla onayladı. "Tıp, hesaplanmış riskler ve anlık kararlarla doludur. Ben de bir karar aldım."

"Oradan gidebilirdin."

"DoğaÜstü olmayabilirim," dedi Dumont. "Ama ben bir doktorum. Ve bir yemin ettim."

Yakınlarda bir siren sesi duyuldu ve Victor gerildi ama bu, sadece yola çıkan başka bir ambulanstı. Yola çıkan...

"Hâlâ hastanede miyiz?" diye sordu Victor.

"Elbette," dedi Dumont. "Yaşamana yardım edeceğimi söyledim, *kaçmana* değil. Açıkçası, ikisini de yapma ihtimalinden şüphe etmeye başlamıştım."

Victor kaşlarını çatıp ceplerinde telefonunu aradı. "Ne kadar zamandır yoktum?"

"Yaklaşık dört buçuk dakika."

Victor küfretti. Doktorun uzaklaşmamış olmasına şaşmamalıydı.

Dumont bir kalem ışık çıkararak, "Bazı testler yapmalıyım," diye devam etti. "Bilişsel işlevinin bozulmadığına emin..."

"Buna gerek yok," dedi Victor. Dumont'un artık onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu, hiçbir şey fark yaratmayacaktı. Ve dört buçuk dakika ölü kalmak için çok uzun bir süre olsa da DGN'nin uygulama ekibinin dışarı çıkması için yeterince uzun değildi. Hâlâ sahada olmalıydılar. Daha fazlasının onlara katılması ne kadar sürerdi?

Victor başıyla ambulansın önünü işaret etti. "Sürebileceğini varsayıyorum?"

Dumont tereddüt etti. "Yapabilirim ama..."

"Direksiyona geç."

Dumont kıpırdamadı.

Victor ona işkence edecek havada olmadığından bunun yerine mantığa başvurdu. "Aileni izlediklerini söylemiştin. Şimdi oraya geri dönersen kaçmama yardım ettiğini anlarlar."

Dumont kaşlarını çattı. "Peki senin için araba kullanmak beni nasıl daha az suç ortağı yapacak?"

"Suç ortağı değilsin," dedi Victor bir alet kutusundan bir çift kablo çıkararak. "Sen bir rehinesin. Seni direksiyona şimdi de daha sonra da bağlayabilirim. Sana kalmış."

Doktor sessizce direksiyona geçti. Victor da yolcu koltuğuna oturdu. Sirenleri açtı.

"Nereye gidiyorum?" diye sordu Dumont.

Victor soruyu değerlendirdi. "Şehrin güney ucunda bir otobüs durağı var. Oraya sür."

Dumont gaza bastı ve ambulans hastaneden çıktı. Birkaç blok sonra Victor sirenleri ve ışıkları kapattı. Arkasına yaslanıp parmaklarını esnetti. Doktorun ona attığı bakışları hissedebiliyordu.

"Gözlerini yoldan ayırma," dedi Victor.

On dakika sonra otobüs durağı göründü ve Victor boş bir kaldırımı işaret etti.

"Şurası," dedi.

Dumont ambulansı yoldan çıkarmaya başlarken Victor uzandı, direksiyonu aldı ve sarsarak aracı kaldırımın kenarına ilerlemeye zorladı.

"Unutma," dedi. "Tehlikedesin." Dumont itiraz edemeden Victor ellerini direksiyona bağladı. "Üzerinde telefonun var mı?" Dumont başını cebine indirdi.

Victor telefonu doktorun ceketinden çıkardı ve pencereden dışarı attı.

"İşte," dedi ambulanstan inerken.

Şimdi öne geçmişti.

III

ÖNCEKİ GÜN

DGN

Stell ekranların önünde, kollarını bağlamış, her şeyin parçalanmasını izliyordu. Masanın üzerindeki hoparlörden telsiz konuşmaları yükseldi.

"Hedeften bir iz yok."

"Askerler düştü."

"Bölgeyi mühürleyin."

Stell sandalyesine çökerken, *ne kahrolası bir felaket,* diye düşündü.

Eli'ın tuzağı başarılı olsa da kendi ajanları başarısız olmuştu. Üçü ölü, ikisi alt katta kulaklarından ve burunlarından fışkıran kanlar içinde yatıyordu; biri birinci katta boğazından bıçaklanmıştı. Gerisi, lanet olasıca işe yaramazlardı.

Victor ister yemin ardındaki oltayı görmüş ister çırpınarak kurtulmuş olsun, bir şey açıktı: Bunu tek başına yapmamıştı.

Stell'in ajanlarından birkaçı bir erkek hizmetli, bir resepsiyonist ve bir doktor tarafından vurulmuştu ama Stell'in içinde hepsinin aynı kişi olduğuna dair bir his vardı. Adamlarından biri ateş ederek doktoru omzundan yaralayabilmişti. Aynı anda, hastanenin diğer tarafında, *tam olarak* o tarife uyan bir doktor, ameliyata girmek üzere hazırlanırken kanlar içinde yere yığılmıştı.

Şekil değiştiren, *Marcella'nın* şekil değiştireni, oradaydı.

Ve Victor'ın kaçmasına yardım etmişti.

Stell telefonunu alıp numarayı çevirdi.

"Joseph," dedi o yumuşak ses.

"Victor Vale nerede?" dedi Stell sıktığı dişlerinin arasından.

"Hile yapıyordun."

"Bu bir oyun değil. Onu teslim etmeyi kabul etmiştin. Ama hâlâ özgür olmasının sebebi sensin. Anlaşmanın kendi tarafını ne zaman tutmayı düşünüyorsun?"

Marcella bir iç geçirdi. "Erkekler hep çok sabırsız. Belki de bir ömür boyu istediğiniz şeyin istediğiniz zaman verilmesine alışmışsınızdır. Bazen sadece beklemen gerekir Joseph."

"*Ne zaman?*"

"Yarın," dedi Marcella. "Partiden önce."

Stell'in göğsü sıkıştı. "Ne partisi?"

"Davetiyemi almadın mı?" Stell'in masasının kenarında, unutulmuş bir posta yığını duruyordu. Karıştırmaya başladı. "Aslında onu partiden sonrasına kadar tutmayı düşünmüştüm ama..."

Stell ön tarafında altın bir M kabartması olan şık, beyaz kartı buldu. Üzerinde pul yoktu. Biri elden teslim etmişti. Stell mührü kırdı.

"Bu kesinlikle seni yolumdan uzak tutardı," diyordu Marcella. "Ama yine de gösteriyi kaçırmanı istemem..."

Marcella Morgan ve ortakları...

Stell davetiyeyi bir kez okudu, sonra bir kez daha okudu çünkü gördüğü şeye inanamıyordu. İnanmak istemiyordu...

... Merit'in en olağanüstü girişiminin...

"Bu, dikkat çekmemenin tam tersi," diye kükredi Stell.

"Ne diyebilirim ki? Ben hiçbir zaman dikkat çekmemeyi beceremedim."

"Bir anlaşmamız vardı."

"Evet," dedi Marcella. "İki haftalığına. Bunun ötesinde, ikimiz de sürmeyeceğini biliyorduk. Ama ateşkesi takdir ettim. Davetiyelerimi bastırmak için bana zaman verdi."

"Marcella..."

Ama kadın çoktan kapatmıştı.

Stell masasındaki kupayı fırlattı. Kupa zemine saçılan koyu kahve damlalarıyla parçalandı.

Saniyeler içinde Rios yanında bitmişti.

"Efendim?" diye sordu kadın kırık fincana ve davetiyeyi aramak için dağıttığı kâğıtlara, elinde tuttuğu buruşmuş bembeyaz davetiyeye bakarken.

Stell koltuğuna çökerken zihninde Eli'ın sesi çınlıyordu.

Anlaşma mı yaptın?

Bu kadar güçlü birinin yeri toprağın altıdır.

Beni gönder.

Stell'in bakışları, yönetim kurulunun verdiği, içinde tasmanın olduğu ince gümüş evrak çantasına kaydı.

Ajan Rios hâlâ orada, sessizce bekliyordu.

Stell ayağa kalktı. "Yarın için bir nakliye ekibi hazırlayın."

Rios tek kaşını kaldırdı. "Hangi mahkûm için?"

"Cardale."

∞

Stell, Eli'ı sanki dua edermiş gibi, parmakları bağlı ve başı öne eğik halde, karyolasının kenarında otururken buldu.

Belki de sadece bekliyordu.

Stell'in yaklaştığını duyunca başını yukarı kaldırdı. "Direktör. Tuzağım herhangi bir sonuç verdi mi?"

Stell tereddüt etti. "Henüz değil," diye yalan söyledi. Eli'ın Vale'ın kaçtığını bilmesi için hiçbir sebep yokken ona söylememek için bir düzine sebep vardı. Özellikle de yapmak üzere olduğu şey düşünüldüğünde. "Marcella sorununu düşündün mü?"

Eli ayağa kalktı. "Değerlendirmem değişmedi."

"Cezasını sormuyorum ben," dedi Stell. "Yöntemini soruyorum. Onu nasıl yakalardın?"

"*Ben* mi nasıl yapardım?"

"Hâlâ görev için en donanımlı kişinin kendin olduğuna inanıyorsun."

Belli belirsiz bir gülümseme. "Evet, inanıyorum."

"Çok açık konuşayım," dedi Stell. "Sana güvenmiyorum."

"Zorunda değilsin," dedi Eli.

Stell başını salladı. Ne düşünüyordu? "Marcella'yı yenebilecek misin bunu bile bilmiyoruz."

Eli acı bir şekilde gülümsedi. "Haverty bir yılını yenilenmemin sınırlarını bulmaya çalışarak geçirdi. Asla başaramadı."

"Tek sorun gücü değil," dedi Stell. "Sonuçta Marcella tek başına hareket etmiyor."

Eli, DGN'yi ima ederek hücreyi işaret etti ve "Ben de değilim," diye bastırdı. "İşin zor kısmı üç DÜ'yü öldürmek değil direktör. Onları tek bir yerde toplamak ve sonra birlikte çalışamayacakları şekilde ayırmak. Bunu yaparsan ben Marcella'yı hallederken ajanların da diğer iki DÜ'nün icabına bakar. Seni temin ederim, doğru koşullar altında, onları yenmek hiç de imkânsız değil."

Koşullar.

Stell, Marcella'nın davetiyesini fiberglas bölmeden içeri bıraktı. "Bu işe yarar mı?"

Eli kartı aldı, gözleri kelimelerin üzerinde gezindi.

"Evet," dedi. "Sanırım işe yarar."

IV

ÖNCEKİ GECE

MERIT

Victor'ın bir içkiye ihtiyacı vardı.

Kasvetli, belirsiz ve akılda kalmayan alçak binaları, onların aralarına sıkışmış bir barı gördü ve cebinden telefonunu çıkararak caddenin karşısına geçti.

Mitch ikinci çalışta cevapladı.

"Endişelenmeye başlamıştık. Dumont'la nasıl gitti?"

"Bir tuzaktı," dedi Victor düz bir sesle. "Sadece bir insanmış."

Mitch bir küfür savurdu. "DGN mi?"

"Aynen," dedi Victor. "Kaçtım ama onları Kingsley'ye getirme riskini göze alamam."

"O mu?" diye sordu arka planda Syd. "Ne olmuş?"

"Gitmeli miyiz?" diye sordu Mitch.

Evet, diye düşündü Victor. Ama gidemezlerdi. Şimdi olmazdı. Hareketleri sadece DGN'nin daha fazla dikkatini çekerdi. Hastaneye tuzak kurmuş, pusuya yatıp beklemişlerdi. Victor'ın ayaklarına gelmesini sağlamışlardı, bu da onu bulamadıkları anlamına geliyordu. Ama bu *bulamayacakları* anlamına gelmiyordu. Sydney'i çoktan öğrenmişler miydi? Ya Victor yerine onu bulurlarsa ne olurdu?

"Otelde kalın," dedi. "Kapıyı açmayın. Kimsenin içeri girmesine izin verme. Dışarıda bir şey veya birini fark edersen beni ara."

"Ya sen?" diye sordu Mitch. Ama Victor'ın bu soruya henüz bir cevabı yoktu ve bu yüzden onun yerine telefonu kapatıp bara girdi. Loş ve yarısından fazlası boş bir batakhaneydi. Bir viski ısmarladı ve beklerken barın tek kapısını ve bir avuç müşteriyi gözleyebileceği en arka duvardaki bir masaya yerleşti.

Victor ambulansın orta konsolundan bir not defterini alıp cebine koymuştu. Şimdi siyah bir keçeli kalemle birlikte onu çıkardı ve defterin sayfasını açtı.

Eski alışkanlıklar. Kalem sabit bir yolda ilerleyerek ilk satırı ve ardından ikinciyi karalttı. Her silişte nabzının yavaşladığını, yazının her bir satırının düz siyah bir çizgiye dönüştüğünü hissetti. İlk kelimeyi bulmak her zaman en zoru olurdu. Ara sıra belirli bir kelimeyi arar ve ardından etrafındaki metni silerdi ancak çoğu zaman, Victor bunu kendine bile itiraf etmekten hiç hoşlanmasa da, uygulama fiziksel bir eylemden çok metafizik bir eylem gibi gelirdi.

Kalemin sayfa boyunca kaymasına izin vererek karşısına çıkıp onu durduracak bir kelime bekledi. Sonunda, *bul* kelimesinde durmadan önce, *gururu, düşüşü, değişimi* kesti. Kalemi iki satır sonra *bir* kelimesi üzerinde durdu, sonra *yol* kelimesini bulana kadar sayfada devam etti.

Victor'ın zamanı ve ipuçları tükeniyordu ama pes etmeyecekti.

Sydney, Mitch, Dominic, hepsi de teslim olmak bir risk, bir seçenekmiş gibi davranıyorlardı. Ama değildi. Victor'ın küçücük bir yanı, denemeyi ve savaşmayı bırakabilmeyi dilerdi ama bu yaradılışında yoktu. Aynı inatçı hayatta kalma arzusu, onu en başta bir DÜ yapan özelliği, şimdi de boyun eğmesini engelliyordu. Yenilgiyi kabul etmesini.

Senin başına her ne geldiyse, ne şekilde yaralandıysan bunu kendine sen yapmışsın.

Campbell böyle demişti. Ve DÜ haklıydı. Victor her zaman kaderinin efendisi olmuştu. O çelik masaya kendisi tırmanmıştı. Angie'yi anahtarı çevirmeye o zorlamıştı. Sydney'in onu geri

getireceğini bile bile beş yıl önce Eli'ı onu öldürmesi için kendi kışkırtmıştı.

Her eylem kendi tasarımıydı, attığı her adım kendi işi.

Bundan kurtulmanın bir yolu varsa onu bulacaktı.

Eğer yoksa kendisi bir yol üretecekti.

Barın tek kapısı açıldı ve birkaç dakika sonra Victor bir ses duydu. Kelimeler kalabalığın içinde kaybolsa da aksan belirgindi.

Başını kaldırıp baktı.

Bara yaslanmış duran, keskin hatlara sahip, minyon, kumral bir kadın vardı. Bu kişiyi daha önce hiç görmemiş olsa da Victor onun striptiz kulübündeki kadın olduğunu biliyordu. Ara sokaktaki o merhametli yabancı. Ve elbette, en son DGN'den kaçmasına yardım eden doktor. Victor'ın fark ettiği tek şey aksanı değildi. Ona doğru bakarken kadının gözlerindeki –aslında gözlerinin *arkasındaki*– bakış, yüzünü aydınlatan o muzip gülümsemeydi. Tabii bu yüz onun *gerçek* yüzü değildi.

O bir DÜ'ydü. Bu kadarı barizdi.

Şekil değiştirenin, içkisini alıp ona doğru ilerlemesini izledi.

"Bu sandalye dolu mu?" Yine o cıvıl cıvıl ses.

"Duruma göre değişir," dedi Victor. "Cam Kule, ilk karşılaşmamız orası mıydı?"

Şekil değiştirenin keskin hatlı yüzünü çarpık bir gülümseme kapladı. "Öyleydi."

"Ama sonuncusu değildi."

"Hayır," dedi DÜ karşısındaki sandalyeye çökerek. "Sonuncusu değildi."

Victor parmaklarını bardağının etrafına doladı. "Kimsin sen?"

"Beni bir tür koruyucu melek olarak düşün. Bana June diyebilirsin."

"Bu senin gerçek ismin mi?"

"Ah," dedi June özlemle. "*Gerçek*, benim gibi biri için oldukça bulanık bir kavram."

Kadın öne eğildi ve bunu yaparken değişti. Ne takılma ne dönüşüm vardı; kumral kız kaybolmuş, yerini bukleli saçlar ve kalp şeklindeki yüzündeki lacivert gözler almıştı.

"Beğendin mi?" diye sordu June. Sanki Victor'ın bugüne dek sevdiği tek kızın çarpık bir benzerini değil de yeni aldığı bir giysiyi soruyor gibiydi. "Gerçek olanın öldüğü düşünülürse yapabileceğimin en iyisi buydu."

"Değiş," dedi Victor kısaca.

"Aaa," diye somurttu June. "Ama onu sadece senin için seçmiştim."

"*Değiş*," diye emretti.

Mavi bakışlar bir meydan okuma, bir başkaldırı gibi üzerinde durdu. Victor onu karşılamak için ayağa kalktı. Kızın sinirlerini kontrol edip göğsündeki kadranı yükseltirken parmakları seğirdi ama kadın herhangi bir acı hissettiyse de bu durum yüzüne yansımıyordu. Gücü, her nasılsa, onu koruyordu.

"Üzgünüm," dedi June soluk bir gülümsemeyle. "*Bana* zarar veremezsin."

İlk kelimesinde hafif bir vurgu vardı.

Victor öne eğildi. "Vermek zorunda değilim."

Elini yıpranmış ahşap masanın üzerinde gezdirdi ve kadının vücudunu sandalyeye sabitledi.

June'un gözlerinin arasında, onun tutuşuyla savaşırken verdiği mücadelenin tek belirtisi olarak hafif bir kırışıklık belirdi.

"Bir insan vücudunda çok fazla sinir vardır," dedi Victor. "Acı, olası sinyallerden sadece biridir. Bir senfonideki tek bir enstrüman."

Kızın ağzına zoraki bir sırıtış yerleşti. "Ama beni ne kadar süre tutabileceğini sanıyorsun? Bir saat mi? Bir gün mü? Bir sonraki ölümüne kadar mı? Merak ediyorum, hangimiz daha önce vazgeçecek?"

Bir çıkmazdaydılar.

Victor bıraktı.

June boynunu esneterek rahat bir nefes verdi. Bunu yaparken bukleli kız gitmiş, yerine daha önceki kumral gelmişti. "İşte. Böyle daha iyi, değil mi?"

"Neden beni takip ediyordun?" diye sordu Victor.

"Bir çıkarım var," dedi June. "Ve ben tek değilim. Bu şehirde, seninle tanışmayı çok isteyen bir DÜ var. Belki onu duymuşsundur."

Marcella Riggins.

Şu anda Merit'i kendi kişisel oyun parkı gibi gören DÜ. Her şeye rağmen henüz yanıp kül olmamış olan Merit.

"Anlıyorum," dedi Victor usulca. "Yani sen sadece elçisin."

June'un yüzünden rahatsız olduğunu belli eden bir ifade geçti. "Sayılmaz."

"Peki neden Marcella ile görüşmek isteyecekmişim?" diye sordu Victor.

June omuz silkti. "Meraktan? Kaybedecek bir şeyin olmadığı gerçeğinden? Ya da belki... bunu Sydney'in iyiliği için yaparsın."

Victor'ın ifadesi kararda. "Bunun bir tehdit olması mı gerek?"

"Hayır," dedi June ve ilk kez sesinde yaramazlık ya da kötülük yoktu. İfadesi açık, dürüsttü. Yüzünü değiştirmemişti ama aradaki fark aynı derecede çarpıcıydı. "O kıza olacakları umursuyorum."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Herkesin sırları vardır, Victor. Hatta sevgili Syd'imizin bile. Bugün seni Merit Merkez Hastanesi'nde nasıl buldum sanıyorsun? O seni kolluyor ve senin de onun için aynısını yapman gerek. Hasta olduğunu biliyorum. Öldüğünü gördüm. İkimiz de Sydney'in önünde uzun bir hayat olduğunu biliyoruz. Sen onu korumak için yanında olmadığında ne olacak?" Ciddiyeti dağıldı, yerini bir kez daha dudakların o çarpık kıvrımı, gözlerin arkasındaki o sinsi ışık pırıltısı aldı. "Syd'imiz güçlü bir kız. Sen gittiğinde müttefiklere ihtiyacı olacak ve ikimiz de ilk tercihini öldürdüğünü biliyoruz."

Victor içkisine baktı. "Marcella bu yani, öyle mi? Bir müttefik?"

"Marcella," dedi June imalı bir şekilde. "*Güçlüdür.*"

"*Gücü* tam olarak nedir?"

"Gel kendin gör."

June yıpranmış not defterini ve kalemi aldı.

"Yarın," dedi iç kapağa ayrıntıları karalarken. "Ve şunu unutma," diyerek ekledi ve ayağa kalktı. "Marcella bir teklifte bulunduğunda, bunu yalnızca bir kez yapar." Defteri ona doğru itti.

"Bunu ziyan etme."

V

ÖNCEKİ GECE

FIRST AND WHITE

June asansör yükselirken hafifçe mırıldandı.

En üst kata ulaştığında, çatı katı dairesinin kapısının dışında bekleyen koyu renk takım elbiseli iki adam gördü. Yeniydiler ve biri geçerken onu durdurmaya çalışmak gibi anlamsız bir hareket yapmıştı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

June omzunda duran ele baktı. Yeniden adama baktığında, kıllı eklemlerine ve sivilce izlerine kadar adamın aynısına dönüşmüştü.

"Ben istediğim yere giderim," dedi June. Aksanı adamın derin sesiyle çıkmıştı.

Güvenlik görevlisi, yanmış gibi geri çekildi.

"Ben... özür dilerim," dedi yüzünde gerçek bir dehşetle. Bu hoş bir değişiklikti. Daha önce şaşkınlık, şok, hatta bir iki kez hayranlıkla karşılaşmıştı ama hiçbir zaman *korku* kadar basit bir şey görmemişti. *Kim* olduğunu bilmeseler de *ne* olduğunu biliyorlardı. Bir DÜ. Ve belli ki bu durum onları dehşete düşürmüştü.

Belki de Marcella haklıydı. Belki de saklananlar DÜ'ler olmak zorunda değildi.

"Endişelenme," dedi June neşeyle, yeniden kumral kıza dönerek. "Basit bir hataydı."

Kapıyı açmak için çabaladılar ve o, *geri dönmenin* tuhaf rahatlığına biraz da hayret ederek, çatı katına girdi.

Cidden bir köpeğe ihtiyacımız var, diye düşündü. *Eve girdiğinde insanı karşılayacak bir şeye.*

Jonathan'ın avuçlarını gözlerine bastırarak deri bir kanepeye çöktüğü açık oturma odasına ulaştı.

"Johnnycik neden bu kadar suratsızsın?" Yerdeki büyük kırmızı-kahverengi lekeyi görünce adımları yavaşladı. "Eh, bu yeni sanırım."

"Evet," dedi Jonathan başını kaldırarak. "Meşguldü."

"Bunu görebiliyorum. Peki korkusuz liderimiz bu gece nerede?" Jonathan cevap vermedi, vermesine gerek yoktu. Marcella'nın sesi ofisinden yükseldi.

"Neden çiçek isteyeyim ki?"

"Onlar zambak," dedi bir erkek sesi. "Zarif bir masa süsü olacaklarını düşündüm."

"Zarif masa süsü *benim.*"

"Mekânı yumuşatacak bir şey olmadan korkarım çok *yalın* görünecek."

"Bu yeni bir çağın başlangıcı," diye tersledi Marcella. "On altıncı yaş partisi değil. Kurtul şunlardan."

Adam tereddüt etti. "... Eğer eminsen..."

June topukların mermere vuran o belirgin tıkırtısını duydu. "Pekâlâ, belki de en iyisini sen biliyorsundur..." Bir kıpırdanma, kesilen bir nefes sesi ve June, içeri girdiği anda adamın Marcella'nın pençesinde parçalandığını gördü.

Adamdan geriye kalanlar yere düşerken, "Ah, bunu özlemişim," dedi June hoş bir şekilde. Sadece parçalanmış birkaç ipek parçası ve gümüş bir kol düğmesiyle süslenmiş yığını inceledi. Marcella daha sıcak, daha hızlı yanıyordu ve June'un gördüğü kadarıyla hâlâ kendi sınırını bulamamıştı.

Marcella masasına yaslandı ve bir kumaş alıp ellerini sildi. "Kendimi tekrarlamaktan her zaman nefret etmişimdir." Başını

V

ÖNCEKİ GECE

FIRST AND WHITE

June asansör yükselirken hafifçe mırıldandı.

En üst kata ulaştığında, çatı katı dairesinin kapısının dışında bekleyen koyu renk takım elbiseli iki adam gördü. Yeniydiler ve biri geçerken onu durdurmaya çalışmak gibi anlamsız bir hareket yapmıştı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

June omzunda duran ele baktı. Yeniden adama baktığında, kıllı eklemlerine ve sivilce izlerine kadar adamın aynısına dönüşmüştü.

"Ben istediğim yere giderim," dedi June. Aksanı adamın derin sesiyle çıkmıştı.

Güvenlik görevlisi, yanmış gibi geri çekildi.

"Ben... özür dilerim," dedi yüzünde gerçek bir dehşetle. Bu hoş bir değişiklikti. Daha önce şaşkınlık, şok, hatta bir iki kez hayranlıkla karşılaşmıştı ama hiçbir zaman *korku* kadar basit bir şey görmemişti. *Kim* olduğunu bilmeseler de *ne* olduğunu biliyorlardı. Bir DÜ. Ve belli ki bu durum onları dehşete düşürmüştü.

Belki de Marcella haklıydı. Belki de saklananlar DÜ'ler olmak zorunda değildi.

"Endişelenme," dedi June neşeyle, yeniden kumral kıza dönerek. "Basit bir hataydı."

Kapıyı açmak için çabaladılar ve o, *geri dönmenin* tuhaf rahatlığına biraz da hayret ederek, çatı katına girdi.

Cidden bir köpeğe ihtiyacımız var, diye düşündü. *Eve girdiğinde insanı karşılayacak bir şeye.*

Jonathan'ın avuçlarını gözlerine bastırarak deri bir kanepeye çöktüğü açık oturma odasına ulaştı.

"Johnnycik neden bu kadar suratsızsın?" Yerdeki büyük kırmızı-kahverengi lekeyi görünce adımları yavaşladı. "Eh, bu yeni sanırım."

"Evet," dedi Jonathan başını kaldırarak. "Meşguldü."

"Bunu görebiliyorum. Peki korkusuz liderimiz bu gece nerede?" Jonathan cevap vermedi, vermesine gerek yoktu. Marcella'nın sesi ofisinden yükseldi.

"Neden çiçek isteyeyim ki?"

"Onlar zambak," dedi bir erkek sesi. "Zarif bir masa süsü olacaklarını düşündüm."

"Zarif masa süsü *benim.*"

"Mekânı yumuşatacak bir şey olmadan korkarım çok *yalın* görünecek."

"Bu yeni bir çağın başlangıcı," diye tersledi Marcella. "On altıncı yaş partisi değil. Kurtul şunlardan."

Adam tereddüt etti. "... Eğer eminsen..."

June topukların mermere vuran o belirgin tıkırtısını duydu. "Pekâlâ, belki de en iyisini sen biliyorsundur..." Bir kıpırdanma, kesilen bir nefes sesi ve June, içeri girdiği anda adamın Marcella'nın pençesinde parçalandığını gördü.

Adamdan geriye kalanlar yere düşerken, "Ah, bunu özlemişim," dedi June hoş bir şekilde. Sadece parçalanmış birkaç ipek parçası ve gümüş bir kol düğmesiyle süslenmiş yığını inceledi. Marcella daha sıcak, daha hızlı yanıyordu ve June'un gördüğü kadarıyla hâlâ kendi sınırını bulamamıştı.

Marcella masasına yaslandı ve bir kumaş alıp ellerini sildi. "Kendimi tekrarlamaktan her zaman nefret etmişimdir." Başını

kaldırıp ona baktı. "Yeni misafirimize göz kulak olman gerekmiyor muydu senin?"

"Bir gün için yeterince bebek bakıcılığı yaptım," dedi June. "Mesajını ilettim."

"*Ve?*"

"Tahmin etmesi zor biri ama bence gelecek."

"Kesinlikle öyle umuyorum," dedi Marcella. "Zamanında dönmene de *sevindim.*"

"Ne için zamanında?" diye sordu June.

Marcella ona bir kart uzattı.

June kartı aldı, çevirdi, gözleri kâğıt üzerinde gezindi. Şaşkınlık ve keyifle başını salladı. "Aman Tanrım Marcella, sana hiç deli olduğunu söyleyen oldu mu?"

Marcella dudaklarını büzdü. "Pek çok defa," dedi. "Erkeklerin hırslı kadınları hedef almayı sevmesi bir hakarettir. Ama unuttun mu June, bu *senin* fikrindi."

"Bu bir şakaydı ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun." June kartı fırlattı. "Bunu kaç kişiye gönderdin?"

Marcella parmaklarıyla saymaya başladı. "Belediye başkanı, polis şefi, bölge savcısı, DGN müdürü." Elini salladı. "Ve bu güzel şehirdeki en güçlü, yani *eskiden* en güçlü, birkaç yüz kişi."

June inanmaz bir ifadeyle başını salladı. "Bu şekilde dikkat çekmek *çok kötü bir fikir.* Sırtımıza birer hedef tahtası koyuyorsun."

"Zaten birer tane var. Fark etmedin mi? Öyle ya da böyle bizim için gelecekler June ve eğer gizli kalırsak kimse orada olduğumuzu bilmeyecek. Öyleyse bizi görmelerine izin verelim. Neler yapabileceğimizi görmelerine." Marcella o ışıltılı, baştan çıkarıcı gülümsemesiyle gülümsedi. "Kabul et June. Bir parçan o ışığın altında durmak istiyor. Daha fazla kaçmak, daha fazla saklanmak istemiyor."

Marcella, June'un *her zaman* saklanacağını anlamıyordu. Ama kadın bir konuda haklıydı.

İnsanlar June'u bükmeye çalışmışlardı. Onu kırmaya çalışmışlardı. Onu küçük hissettirmeye çalışmışlardı.

Belki de *kendilerinin* ne kadar küçük olduklarını anlamalarının zamanı gelmişti. June asla kendisi olamazdı, önceki hali olamazdı ama biri olabilirdi. Görülebilirdi.

Ve DGN onları almak için geldiğinde onu yakalayamazlardı.

Bu da geriye tek bir soru bırakıyordu.

Üzerine kimi giyecekti?

VI

SON SABAH

MERIT

Sydney buzda elleri ve dizlerinin üzerine düştü.

Kaçmaya çalıştı ama Eli ceketinin yakasını yakalayarak onu geri geri sürüklüyordu.

"Hadi ama Sydney," dedi. "Başladığımız işi bitirelim."

Nefes nefese kalkıp oturdu.

Syd uykuya daldığını hatırlamıyordu. Gecenin çoğunu yatağında dönüp durarak huzursuz bir şekilde geçirmişti. Sorun Kingsley değildi, ne de olsa son beş yılını garip yeni yerlere alışmakla geçirmişti. Sorun Victor'dı, daha doğrusu onun yokluğu.

O olmadan bu daire yanlış, çok boş geliyordu.

Onun bulunduğu mekândaki varlığının özel bir yanı vardı ve bir hayalet gibi dolaşmaya, gelip gitmeye başladığında bile asla *dönmediği* olmazdı. Her zaman onu Sydney'e bağlayan bir bağ olurdu ve ne zaman geç kalsa Sydney yatağına yatar, bu bağın elinin altında kıvrıldığını hisseder ve Victor geri döndüğünde bağ yeniden gerilirdi.

Ama Victor dün gece geri dönmemişti.

Dumont bir tuzak çıkmıştı ve Victor neredeyse bu tuzağa düşecekti. Kaçmıştı ve güvenli olana kadar geri dönmeyecekti. Kurtulmuştu ve Sydney yardım aldığını biliyordu. Telefonunu tekrar kontrol etti, dün geceki mesajları gördü.

Syd: teşekkür ederim
June: elbette ;)

Syd ayağa kalktı ve odasından çıkıp Mitch'i masada bir çift kabloyu büküp küçük, siyah bir kutuya yerleştirirken buldu. Sydney her zaman bu kadar büyük ellerin bu kadar incelik gerektiren işler yapabilmesine şaşırırdı.

"Bu da ne?" diye sordu.

Mitch gülümsedi. "Sadece bir önlem," dedi cihazı havaya kaldırarak. Sydney bunu ya da buna benzer bir şeyi daha önce gördüğünü fark etti. Mitch ve Victor'la evcilik oynadığı her evde, onları kapıların köşelerinde görürdü.

"Ondan haber aldın mı?"

Mitch başıyla onayladı. "Bu sabah," dedi. "Ve döner dönmez gidiyoruz."

Sydney'in göğsü sıkıştı. Merit'i terk edemezdi. Henüz yapamazdı. En azından önce denemeliydi...

Odasına geri dönüp giyindi, botlarını ve pilot ceketini üzerine geçirdi ve sonra küçük kırmızı tenekeyi sakladığı şifonyere gitti. Kutuyu iyice cebine soktu ve ön kapıya ulaşmak üzere yürümeye başladı.

"Hadi, Dol," diye seslendi.

Köpek tembel başını kaldırdı.

"Syd," dedi Mitch. "İçeride kalmamız gerek."

"Ve onun da yürümesi gerek," diye itiraz etti Sydney.

Dol ise pek de heyecanlanmış görünmüyordu.

"Onu daha önce çatıya çıkardım," dedi Mitch. "Binanın bahçıvanı pek mutlu olmayacak ama idare etmesi gerekecek. Üzgünüm evlat. Ben de kapalı kalmaktan hoşlanmıyorum ama bu güvenli değil..."

Sydney başını salladı. "DGN nerede olduğumuzu bilseydi bizim için çoktan gelmiş olurdu."

Mitch içini çekti. "Olabilir. Ama riske girmek istemiyorum."

Sözlerinde bir sarsılmazlık, sert bir kararlılık vardı. Sydney düşünerek dudağını ısırdı. Mitch, daha önce hiç gitmesine *engel olmamıştı,* en azından fiziksel olarak. Bunu yapıp yapmayacağını merak etti.

Ona bunu yaptırmak istemiyordu. İçini çekerek ceketini çıkardı.

"Tamam."

Mitch gözle görülür bir rahatlamayla gevşedi. "Tamam. Öğle yemeği hazırlamaya başlayacağım. Aç mısın?"

Syd gülümsedi. "Her zaman," dedi. "Ama önce duş alacağım."

Sydney koridorda geri dönüp ceketini tekrar giyerken Mitch çoktan mutfağa geçmiş, ocağı yakıyordu. Banyoyu geçip doğrudan Mitch'in yatak odasına gitti, Dol arkasından odaya girerken pencereyi kaydırarak açtı.

"Kal," diye fısıldadı.

Köpek havlayacakmış gibi ağzını açtı ama sadece dili dışarı sarktı.

"İyi çocuk," dedi bacağını pervazın üzerinden geçirirken. "Mitch'i koru."

Syd tam yangın merdiveninden aşağı inmek üzereydi ki tereddüt ederek her zaman yanında bulundurduğu iskambil kartını –Victor'ın çok uzun zaman önce düşmüş desteden alıp avucuna bir sır gibi tutuşturduğu kartı– çıkardı.

Maça papazı.

Artık iyice eskimişti. Kenarları beş yıllık arka ceplerde taşınmadan dolayı aşınmış, ortasında bir kat izi belirmişti.

Oyunlarında resimli iskambil kartı, özgürlük anlamına geliyordu.

Syd kendi kendine kuralları çiğnemediğini söyledi ve çiğniyorsa bile, şey, bu konuda yalnız değildi.

Kartı yere attı ve pencereyi arkasından kapadı.

VII

SON SABAH

MERIT ŞEHİR MERKEZİ

Victor elinde çalıntı not defteriyle, sokakta duruyordu.

Yakınlardaki, pek de polisin dikkatini çekmeye hevesli görünmeyen bir motele yerleşmeden önce, gece yarısından hemen sonraya kadar barda oyalanmıştı. Gıcırdayan karyolada geçen birkaç huzursuz saatten sonra yeniden ayağa kalkmış ve Merit'in uyanmakta olan merkezinde tam otuz dört blok boyunca, June'un yıpranmış ön kapağın içine yazdığı adrese doğru yürümüştü.

119 Alexander Place. 12:00.

Onca yer içinde, burası bir sanat galerisiydi. Kaldırıma bakan büyük cam pencereleri, içerideki tabloları gözler önüne seriyordu. Neredeyse öğlen olmuştu ve Victor henüz içeri girip girmeyeceğine karar verememişti.

Seçeneklerini, June'un sözleriyle birlikte kafasında tarttı.

Bu da başka bir tür tuzak olabilir. Ya da bir fırsat. Ama en nihayetinde, onu içeri girmeye iten şey saf merak duygusu oldu. DGN'nin ağından kaçmayı başaran bir DÜ. Kaçmak yerine yerinden kıpırdamayan bu kadını merak ediyordu.

Victor sokağı geçti, üç kısa basamağı tırmandı ve Beyaz Salon Galerisi'ne girdi.

İçerisi sokaktan göründüğünden daha büyüktü; kemerli geçişlerle birbirine bağlanan bir dizi geniş, boş odadan oluşuyordu. Duvarlarda soyut resimler sıralanıyor, beyazın önünde renkli lekeler

gibi göze çarpıyorlardı. Siyah kıyafetleri içinde Victor kendini bir mürekkep lekesi gibi hissetti. Sokakta, kalabalığın arasına karışmak için idealdi belki ancak böylesine çıplak bir ortamda çok daha dikkat çekiciydi. Bu yüzden dikkat çekmemek için uğraşma zahmetine girmedi, bir sanatsevermiş gibi davranmadı, sadece Marcella'yı bulmaya yöneldi.

Odalarda bir avuç kadın ve erkek dağılmış halde duruyordu ama hiçbiri gerçek müşteri değildi. Victor dar takımların altındaki kılıfları, açık çantaların içinde bekleyen parmakları görüyordu. *Kiralık kas gücü*, diye düşündü ve June'un onların arasında olup olmadığını merak etti. Onun özelliklerine sahip kimseyi görmedi.

Ama Marcella'yı buldu.

En büyük galeride, yüzü ondan öteye dönük vaziyette durmuş; siyah saçlarını toplamıştı, ipek bluzu kürek kemiklerinin arasından akıyordu. Yine de o olduğunu biliyordu. Bir fotoğrafını gördüğünden değil, kadının bir yırtıcının o rahat zarafetiyle duruşundan. Victor odadaki en güçlü kişi olmaya alışıktı ve böylesi bir öz güveni bir başkasında görmek hem tanıdık hem de rahatsız edici bir histi.

İçeride yalnız değillerdi.

Siyah takım elbiseli zayıf bir adam, iki tablo arasında duvara yaslandı. Siyah saçları geriye taranmış, gözleri bir güneş gözlüğünün arkasına gizlenmişti. Beyaz duvarlar galeriyi doğal olmayacak bir şekilde aydınlık gösteriyordu ancak gölgeleri gizleyecek kadar da aydınlık değildi. Bu da demek oluyordu ki alternatif bir amaca hizmet ediyorlardı.

Marcella, Victor'ın kendisiyle konuştuğunu anlayabileceği kadar yüksek sesle, "Sanattan hiç anlamam," dedi. "Yüz tane galeriye gitmiş; ilham almayı, büyülenmeyi ya da âşık olmayı bekleyerek binlerce tabloya bakmışımdır. Ama gerçekten hissettiğim tek şey *sıkılmaktı*."

Victor izlerken, uzanıp altın rengi tırnaklarından birini tablonun yüzeyine bastırdı. Marcella'nın dokunuşu altında, tuval çürüyüp ufalanırken parçalar yere saçıldı.

"Endişelenme," dedi metal topukları üzerinde dönerek. "Binanın ve içindeki her şeyin sahibi benim." Tek kaşını kaldırdı. "Senin dışında tabii." Ona alaycı bir bakış attı. "Sanatı sever misin Bay Vale? Kocam severdi. Güzel şeylere karşı hep bir düşkünlüğü vardı." Marcella çenesini kaldırdı. "Sence ben güzel miyim?"

Victor kadını inceledi. Upuzun bacaklarını, kırmızı dudaklarını, kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş mavi gözlerini. Bakışlarını ondan galeri zeminindeki tablo kalıntılarına indirip yeniden ona baktı. "Bence sen güçlüsün."

Marcella verilen cevaptan memnun olduğu belli halde gülümsedi.

Victor arkasında bir gölgenin hareket ettiğini hissetti ve omzunun üzerinden baktığında odaya keçi sakallı ve muzip gülüşlü başka bir adamın girdiğini gördü.

"Sanırım June'la zaten tanışmıştın," dedi Marcella. "Şu veya bu şekliyle."

Adam gözlerindeki o kendine özgü ışıkla göz kırptı.

"Bu da Jonathan," dedi Marcella, parmaklarını duvara dayanmış duran zayıf adama doğru sallayarak.

Jonathan başını hafifçe sallamak dışında cevap vermedi.

"Yani," dedi Victor. "Sanat eseri yerine DÜ'leri topluyorsun."

Marcella'nın kırmızı dudakları bir gülümsemeyle aralandı. "Büyüyünce ne olmak isterdim biliyor musun?"

"Devlet başkanı mı?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Güçlü." Ona doğru yaklaşırken çelik topukları mermer zeminde tıkırdadı. "Düşünürsen gerçekten herkesin istediği tek şey budur. Bir zamanlar güç, soy tarafından belirlenirdi: kan çağı. Sonra para tarafından belirlenmeye başladı: altın çağı. Ama bence artık yeni bir çağın zamanı geldi Victor. Güç çağının ta kendisi."

"Dur tahmin edeyim," dedi Victor. "Ya yanında olurum ya da karşında."

Marcella onaylamaz bir ses çıkardı. "Ne kadar da siyah beyaz bir düşünce tarzı. Yemin ederim, erkekler düşman aramakla o kadar meşgul ki arkadaş edinmeyi nadiren hatırlıyorlar." Başını salladı. "Neden birlikte çalışamıyoruz?"

"Ben yalnız çalışırım."

Marcella kurnazca bir kaşını kaldırdı. "Ah, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Victor'ın gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi. Marcella sahnede olmaktan çok mutlu görünüyordu.

"Doğru ellerdeki para her türlü şeyi satın alabilir. Bilgiyi. Kavrayışı. Belki Eli Ever'ın Merit Polis Teşkilatı'ndaki zamanına ait dosyalarını. O ve Serena Clarke oldukça iyi bir ikili olmuşlar ama bence sen küçük kız kardeşi Sydney ile daha iyi bir anlaşma yapmışsın."

Victor duruşunu korudu ama odanın karşısındaki June kaskatı kesildi, yüzünün rengi çekildi. "Marcella..."

Ama kadın ışıkta parlayan altın rengi tırnaklarıyla, elini kaldırdı.

"Kendi yeteneklerini duydum," diye devam etti. "Onları kendi gözlerimle görmek isterim."

"Seçmelere katılmamı da ister misin?"

Marcella'nın dudakları seğirdi. "Adına ne dersen de. Sana benimkini gösterdim. Ve Jonathan'ınkini. Ve elbette June'unkini de. Bence senin de göstermen adil..."

Victor'ın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Elini hemen iki büklüm olmasını bekleyerek takım elbiseli zayıf adama doğru uzattı ama bunun yerine önündeki hava, neredeyse elektriksel bir çatırtıyla mavi ve beyaz parıldadığında şaşırdı. Ve bunun ötesinde hiçbir şey olmadı. Tuhaftı. Victor diğer adamın sinirlerini *hissedebiliyordu*, tıpkı daha önce onları etkilemeye çalıştığı

zamanki gibi. Ama tam o anda, sanki bir kısa devre olmuş, sanki bir yıldırım topraklanmış bir şeye çarpmaya çalışmış gibiydi.

Bir güç alanı.

Marcella gülümsedi. "Ah, affedersin. Jonathan'ın sınır dışında olduğunu söylemeliydim." Etrafa baktı. "Biraz yardım alsak?"

Sesini hiç yükseltmedi bile ama oda birden dolmaya başladı. Victor'ın daha önce yanından geçtiği altı erkek ve kadın hemen geldi.

Marcella gülümsedi.

"Bu adamı dize getirene bir ödülüm var," dedi.

Bir an için kimse kıpırdamadı.

Ve sonra, herkes kıpırdadı.

İri yarı bir adam ona doğru atıldı ve Victor sinirlerine sarılıp sinirlerini şiddetle büktü. Adam çığlıklarla yere serilirken Victor, arkasından yaklaşan ikisini durdurdu ve sonra bıçak çeken bir başka kadına döndü.

Victor'ın bir orkestra şefi gibi yaptığı tek bir parmak hareketiyle kadın da yere yığıldı.

Beşincisi yan yatıp acıyla kıvranırken altıncısı silahına uzanmaya çalıştı. Victor elini mermere bastırdı ve altısı da yerde kıvranıp kasılarak sarsılana kadar kadranı yükseltmeye devam etti.

Bakışlarını, *yeter* demesi, ona durmasını emretmesi için Marcella'nın bakışlarından ayırmadan bekledi. Rahatsızlığına dair en ufak bir işaret bekledi. Ama Marcella sadece karşısındaki sahneyi izliyor, hiç kırpılmayan mavi gözleri parıldıyordu.

O zamana kadar Victor'a, dünyanın kendi iradesine boyun eğmesini bekleyen Serena'yı hatırlatıyordu. Ama o anda ona *Eli*'ı hatırlattı. Gözlerindeki o gayretli ışığı, o kıvrımlı enerjiyi, kararlılığı.

Victor yeterince görmüştü.

Gücünü Marcella'ya çevirdi. Belli belirsiz bir taklidi de değil; sinirleri kızartacak ve bir vücudu yere serecek kadar güçlü, ani, keskin bir darbeydi. Olduğu yere yığılmalı, soğuk mermerin üze-

rine bir külçe gibi çökmeliydi. Bunun yerine Marcella şaşkınlık dolu tek bir nefes aldı ve ardından Jonathan'ın başı hemen ona doğru döndü. Bunu yapar yapmaz hava çatırdadı ve Marcella'nın etrafını saran boşluk, Jonathan'ı birkaç dakika önce koruyan aynı mavi-beyaz parıltıyla doldu.

Victor hatasını anladı. Marcella, Eli'a tahmin ettiğinden daha çok benziyordu. Onun esrarengiz öz güveni, yenilmezlikten doğan bir kibirdi. Ödünç alınmış da olsa.

Victor elini odanın geri kalanından çekti ve onları nefes nefese yerde bıraktı.

Kalkan yavaşça yok olurken Marcella dudaklarını büzdü. "Bu pek de centilmence değildi."

"Beni bağışla," dedi Victor kuru bir tavırla. "Sanırım kendimi kaptırdım." Yerdeki adam ve kadınlara baktı. "Sanırım testinde başarısız oldum."

"Ah, ben öyle demezdim. Senin performansın, nasıl desem... aydınlatıcıydı."

Marcella bembeyaz bir zarf çıkardı.

June kartı aldı ve Victor'a verdi.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Bir davetiye."

Bir an, ikisi de sırtını diğerine çevirmek istemeden, öylece durdular.

Sonunda Marcella gülümsedi. "Yolu biliyorsun," dedi. "Ama umarım tekrar karşılaşırız."

Victor'ın bundan daha az istediği hiçbir şey yoktu ama içinden bir ses karşılaşacaklarını söylüyordu.

"Evet," dedi Marcella, Victor'ın gidişini izlerken. "Bu aydınlatıcıydı."

June, Marcella, Sydney'den bahsettiğinden beri tek kelime etmemişti. Konuşursa neler söyleyebileceğinden emin değildi. Şimdi boğazını temizledi.

"Hâlâ yararlı olabileceğini düşünüyor musun?"

"Şüphesiz," dedi Marcella telefonunu çıkararak.

"Onu takip etmeli miyim?"

"Gerek yok." Marcella bir rakama bastı. "Yeterince gördüm." Biri telefonu açınca Marcella, "On Beşinci Cadde'deki Kingsley'de kalıyor. Ama şu anda Alexander'ın batısına doğru ilerliyor. Mutlu avlar, Joseph," dedi.

June'un midesi altüst olmuştu.

Marcella nerede kaldıklarını nereden biliyordu? *Sydney'in* nerede kaldığını?

June'a uysal bir bakış attı. "Bir şeyler gözetleyenin sadece sen olduğunu düşünmedin, değil mi?"

June yutkundu. "Victor'a istediğini yap ama Sydney bunun bir parçası değil."

"Belki olmazdı," dedi Marcella imalı bir şekilde. "Sen kızı kendine saklamak yerine bana gücüyle ilgili gerçeği söyleseydin." Parmaklarını umursamazca kapıya doğru salladı. "Ama devam et. Onlardan önce ona ulaşabilecek misin bak bakalım."

VIII

SON SABAH

KINGSLEY

"Sydney!" diye seslendi Mitch ızgara peynirleri tavada çevirirken.

Kız cevap vermedi.

Merit yolunda hissettiği o kötü duygu, genel bir korku halinden belirgin bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Aniden gribe dönüşen bir hastalığın o silik ilk belirtileri gibi.

Öğle yemeğinin yanmaması için tavayı ocaktan indirerek, "Sydney!" diye seslendi yeniden. Banyoya doğru ilerledi ve kapının açık olduğunu fark edince yavaşladı. Syd'in odasının kapısı gibi.

Ve kendi odasının kapısı gibi.

Mitch kapısının hemen içinde dalgın dalgın sallanan siyah kuyruğu gördü ve yatak odasının zemininde, pencereye dönük bir şekilde yayılmış bir kâğıt parçasını çiğneyen Dol'u buldu.

Mitch diz çöküp kâğıt parçasını köpeğin hareketli ağzından aldı, tacı ve yan profili görünce hareketsiz kaldı. Resimli bir iskambil kartıydı bu.

Maça papazı.

Mitch ayağa kalkmış, çoktan Sydney'in cep numarasını çevirmeye başlamıştı. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ama kimse açmadı. Bir küfür savurup telefonu tam yatağa fırlatmak üzereyken elinde çalmaya başladı.

Mitch, Syd olması için dua ederek yanıtladı.

"Toplanın," diye emretti Victor. "Gidiyoruz."

Mitch huzursuz bir ses çıkardı.
"Ne oldu?" diye sordu Victor.
"Sydney," dedi Mitch. "O burada değil."
Kısa bir soluk sesi. "Nerede?"
"Bilmiyorum. Öğle yemeği hazırlıyordum ve..."
Victor sözünü kesti. "Bul onu."

∞

Sydney kaldırımın kenarında durmuş, yukarıya bakıyordu.

Beş yıl önce, Falcon Price bir inşaat projesi, kontrplak çitlerle çevrilmiş inşaat demirleri ve betondan ibaretti. Şimdiyse karşısında, parıldayan camdan ve çelikten bir kule gibi yükseliyordu. O gece işlenen suçların tüm delilleri taze çimento, alçıpan ve alçının altına gizlenmişti.

Ne bulmayı umduğunu bilmiyordu. *Hissetmeyi* beklediği şeyin ne olduğunu. Bir hayalet mi? Ablasından bir kalıntı mı? Ama şimdi Sydney buraya geldiğinden, tek görebildiği şey Serena'nın bu fikre gözlerini devirmesiydi.

Syd diz çöktü ve uzun süredir taşıdığı sır için çantasının içine uzandı. Kırmızı metal teneke kutunun kapağını açtı, kumaş şeridini katladı. Sydney beş yıldır ilk kez parmaklarının isle kaplı kemik parçalarına sürtünmesine izin verdi. Bir parmak eklemi. Bir kaburga parçası. Bir kalça kemiğinin düğümü. Serena Clarke'tan geriye kalan tek şey. Geriye kalan her şey... Burada kalanlar dışında.

Sydney kemikleri, kumaş muhafazalarının üzerine yerleştirdi ve onları eksikler için aralarında çok az yer bırakarak dizerken diğer kemiklerin olması gereken yerleri zihninde hayali çizgilerle tamamladı.

Derin, titrek bir nefes aldı ve tam ellerini kalıntıların üzerine götürmek üzereydi ki telefonu çaldı. Yüksek ses sessizliği böldü. Ne kadar aptaldı. Telefonunu kapatmalıydı. Eğer başlamış ol-

saydı, eğer o ses duyulduğunda elleri ve zihni kemikleri aşmakta olsaydı bağı kaybedebilir, tek şansını boşa harcamış olabilirdi. Her şeyi mahvetmiş olurdu.

Telefonu cebinden çıkardı ve ekranda Mitch'in adının yanıp söndüğünü gördü. Sydney telefonu kapattı ve dikkatini yeniden ablasının kemiklerine çevirdi.

IX

SON ÖĞLEDEN SONRA

DGN

"Ne demek, *taşıma protokolü*?"

Holtz kıpkırmızı suratıyla içeri daldığı sırada Dominic, soyunma odasında üniformasının gömleğinin düğmelerini iliklivordu. Sonunda saha görevi için seçilmişti. Daha doğrusu taşıma görevi için.

"Stell'in av köpeğini salıveriyorlar," dedi.

Dom'un göğsü sıkıştı. "Ne?"

"Eli Cardale. Onu Bara'yı öldüren şu çılgın mafya eşinin peşinden gitmesi için kafesinden çıkarıyorlar."

Dom ayağa fırladı. "Yapamazlar."

"Eh, yapıyorlar ama," dedi Holtz.

"Ne zaman?"

"Hemen şimdi. Direktörden emirler geldi. Kendisi halledecekmiş ama şehirde büyük bir operasyon var, başka bir DÜ'yü alacaklar ve Stell bir fırtına gibi esip geçti. Ayrılmadan önce de çıkarma işlemini başlatmamızı söyledi..."

Ama Dom az önceki kelimelere takılıp kalmıştı. "Başka bir DÜ mü?"

"Evet," dedi Holtz duvardan mat siyah bir zırhı çekerek. "Diğer DÜ'leri öldüren şu gizemli adam."

Dom'un ağzı kurudu.

"Ne tesadüf ama değil mi?" dedi Holtz. "Bir günde çok fazla heyecan."

Holtz zırhını bağlamayı bitirdi ve gitmek için döndü ama Dominic kolunu yakaladı. "Bekle."

Diğer asker, Dom'un parmaklarının koluna battığı yere kaşlarını çatarak baktı. Ama Dom ne diyebilirdi? Ne yapabilirdi? Operasyonları durduramazdı; yapabileceği tek şeyi Victor'ı uyarmaktı.

Dom kendini bırakmaya zorladı.

"Sadece dikkatli ol," dedi. "Sonunun Bara gibi olmasına müsaade etme."

Holtz o neşeli, inatçı gülümsemesini takındı ve çıktı.

Dominic önce ona, sonra yirmiye kadar saydı; Holtz'un ayak seslerinin uzaklaşmasını ve geriye yalnızca kalbinin gümbürtüsünün kalmasını bekledi. Sonra soyunma odasından çıktı, sağa döndü ve Stell'in ofisine, binadaki tek telefona yöneldi.

Yürüyüşü düzgün, adımları rahattı ama attığı her adımında Dom, tek yönlü bir yolda daha da ileri gittiğini biliyordu. Direktörün kapısının önünde durdu. Dönmek için son şans.

Dom kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

∞

Victor takip edildiğini biliyordu.

Adımlarının ağırlığını, üzerindeki dikkatlerini hissetmişti. İlk başta bunun June ya da Marcella'nın insan muhafızlarından biri olduğunu sandı ancak adımlar hızlanıp bir kişinin sesi ikiye çıkarken Victor başka bir kaynaktan şüphelenmeye başladı. Doğrudan Kingsley'ye dönüyordu. Şimdi, Merit şehir merkezindeki restoran ve kafelerin kalabalığına girmek üzere sola saptı.

Cebindeki telefonu titredi.

Numarayı tanımıyordu ama adımlarını yavaşlatmadan telefonu cevapladı.

"Peşindeler," dedi Dominic alçak ve acil bir sesle.

"Evet," dedi Victor. "Uyarı için teşekkürler."

"Daha da beteri var," dedi. "Eli'i serbest bırakıyorlar."

Sözcükler, Victor'ın tam kaburgalarının arasına saplanmış bir bıçaktı.

"Beni yakalaması için mi?"

"Hayır," dedi Dom. "Aslında galiba *Marcella*'yı yakalamak için."

Victor sessiz bir küfür savurdu. "Bunun olmasına izin veremezsin."

"Nasıl durdurabilirim?"

"Bir yolunu bul," dedi Victor ve telefonu kapattı.

Hemen dibinde olduklarını hissedebiliyordu. Kapanan araba kapılarının sesini duyuyordu.

Victor sokaktan karşıya geçti ve gün ortası güneşindeki insanlarla dolu koşu yolları, işportacılar ve açık çimenliklerden oluşmuş geniş bir ağ olan yakındaki parka daldı. Arkasına bakmadı. Takipçilerini kalabalığın arasında henüz seçememişti. Kalabalık onların lehineydi ama onun lehine de olabilirdi.

Victor adımlarını hızlandırarak yürüyüşüne bir miktar aceleci hava eklenmesine müsaade etti.

Yetişin, diye düşündü.

Bir çift adımın koşmasını bekleyerek hızlandığını işitti. Victor ise koşmak yerine arkasına döndü.

Aynı kalabalık yolda geriye dönerek ters yönde yürümeye başladı. Takipçisini ya durup geri çekilmeye ya da ona doğru devam ederek yanılsamayı sürdürmeye zorlayacaktı.

Kimse durmadı.

Kimse geri çekilmedi.

İnsanlar genellikle Victor'dan uzaklaşır; dikkatleri, bir taşın etrafındaki su gibi başka yöne çevrilirdi. Ama şimdi koşucular, yürüyüşçüler ve gezi gruplarının arasında, bir adam hâlâ direkt ona bakıyordu.

Adam gençti ve sivil kıyafetler giymişti ama bir asker yürüyüşüne sahipti ve bakışları buluştuğu anda genç adamın yüzünden bir gerilim dalgası geçti. Silahına yeltendi ama silahı yukarı kaldırırken Victor kendi parmaklarını salladı; görünmez bir bağın tek, şiddetli bir çekişiyle adamın silahı elinden fırlayarak dizlerinin üzerine düştü. Kalabalık hem adamın çığlığıyla endişe hem de parkın zemininde gördükleri silah yüzünden dehşet içinde adama doğru dönmüşken Victor yürümeye devam etti.

Bir kargaşa patlak vermişti ve Victor bu kargaşada soldaki başka bir yola dönüp parkın cadde tarafına yöneldi. Yolun yarısında, kısa kesilmiş siyah saçlı bir kadın ona doğru koşmaya başladı.

Kadın bir silah çekmedi ama bir eli kulağındaydı ve dudakları hareket ediyordu.

Köşeden bir grup bisikletçi çıktı ve Victor onlar geçmeden hemen önce karşıya geçti ve bisikletçiler onun için ani, hızlı bir barikat görevi görüp ona iki arabanın arasına girip parktan çıkmasına yetecek kadar zaman kazandırdı.

Victor hızla ilerledi ve trafiği keserek diğer taraftan logosuz bir minibüs hızla köşeyi dönmeden saniyeler önce bir ara sokağa saptı. Minibüs doğrudan üzerine geliyordu. Direksiyonun arkasındaki adama uzandı, sürücü kontrolünü kaybedene ve minibüs yalpalayıp bir yangın musluğuna çarpana kadar kadranı yukarı çevirdi. Victor daha fazla ayak sesi ve bir telsizin cızırtısını duydu. En yakın metro durağına daldı, turnikelerden geçip merdivenlerden indi ve aşağıda istasyona giren trene doğru basamakları ikişer ikişer aştı.

Peronun en sonuna kadar gitti ama trene binmek yerine yaya barikatını geçip tünelin ağzına atladı ve ziller çalıp metro kapıları tıslayarak kapanırken vücudunu duvara yapıştırdı.

Bir adam trenin kalkışını izlemek için tam zamanında perona ulaştı.

Victor tünelde oyalanıp elleri belinde, saçları kırlaşmış bu adamın gözüyle kabinleri tarayışını izledi.

Stell.

Beş yıl sonra bile Victor onu hemen tanımıştı. Emekli dedektifin arkasını dönüp nihayet büyük bir aceleyle merdivenlerden yukarı çıkışını izledi.

Victor yeniden Kingsley'ye gitmeyi denemesi gerektiğini biliyordu ama önce DGN'nin direktörüyle konuşması gerekiyordu.

Bir sonraki tren yanaştı ve Victor, inen bedenlerin arasına karışarak Stell'in ardından gitti.

X

SON ÖĞLEDEN SONRA

DGN

Dom, Stell'in bilgisayar ekranlarına baktı.

Bir yolunu bul.

Zihni çamura saplanan tekerlekler gibi dönerek bir şeyler aramaya başladı ve dikkati masadan kapıya, oradan da uzak duvardaki kamera görüntülerinin oluşturduğu ekran kümesine kaydı. Orada, sağ üstte, tam donanımlı üç asker beyaz bir koridorda ilerliyordu. Başka bir ekranda ise Eli Cardale'ın tanıdık bedeni oturmuş, bekliyordu.

Kahretsin.

Dom, Stell'in masasındaki üçlü ekrana döndü. Bir bilgisayara izinsiz girmekle ilgili en ufak bir şey bilmiyordu.

Ama bilen birini tanıyordu.

Mitch ikinci çalışta cevap verdi. "Kimsiniz?"

"Mitch, ben Dominic."

Bir kıpırtı duyuldu. "Zamanlaman hiç iyi değil."

Stell'in ofisinin ötesindeki koridorda ayak sesleri duyuldu. Dom cep telefonunu göğsüne bastırıp nefesini tuttu. Onlar gittikten sonra telefonu kaldırıp hızla konuşmaya başladı. "Üzgünüm ama Victor'ın emirlerini yerine getirmeye çalışıyorum."

"Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?"

"Bir bilgisayara girmem gerek."

Kayan bir fermuarın metalik sesi. "Ne tür bir bilgisayar?"

"DGN'deki türden."

Hat sessizleşti ve Dom, Mitch'in düşündüğünü sandı ama sonra bir dizüstü bilgisayarın açılış ve başlatma sesini duydu. "Ne tür bir şifreleme var?"

"Hiçbir fikrim yok." Bilgisayarı itti. "Bu sadece bir şifre ekranı."

Mitch boğuk bir kahkahaya benzer bir ses çıkardı. "Hükümetler. Tamam. Sana ne dersem yap..."

Yabancı bir dil konuşmaya başladı, en azından kulağa böyle geliyordu ama Dom söylenenleri yaptı ve ızdırap dolu üç dakika sonra ekranda yeşil bir ERİŞİM VERİLDİ yazısı belirdi. Bilgisayarı açmıştı.

Dom telefonu kapattı, her biri bir hücre numarasıyla adlandırılmış klasörleri açtı. DGN'deki diğer her bilgisayarda bunun gibi bir klasör vardı. Ve diğer tüm klasörler de *1. Hücre* ile başlıyordu.

Ama Stell'in bilgisayarında başka bir seçenek vardı: *0. Hücre.*

Dom sürücüyü açtı ve ekranda Eli Ever –Eliot Cardale– belirdi; hücresinin ortasında bir masada oturmuş, siyah bir klasörün sayfalarını çeviriyordu. Dom kodları girdiğinde görüntü netleşti, odağı zamanın dışındayken olduğu gibi daraldı. Zaman yavaşlamış gibiydi. Ekran, komutlar ve klavyedeki parmaklarının bulanıklığı dışında her şey kayboldu.

Hücre bloku kontrollerini içeren ikinci bir pencere belirdi. Aydınlatma ve sıcaklık talimatlarını geçip güvenlik, acil durum, kilitlenmeye geçti.

Dominic, DGN'nin Eli'i dışarı çıkarmasını engelleyemezdi. Ama onları yavaşlatabilirdi. Tam Mitch'in ona verdiği şifreleri girip tüm hücreyi tecrit altına almak üzereydi ki arkasında biri boğazını temizledi.

Dom arkasını döndü ve Ajan Rios'ın etkilenmemiş bir halde orada dikildiğini gördü. Kadının nereden çıktığına hayret etmek için de zamanın *dışına* –gölgelerin güvenliğine– çıkmak için de

zamanı olamadı ve Rios göğsüne bir elektrikli cop yapıştırınca Dom'un tüm dünyası bembeyaz kesildi.

Eli huzursuzlanmaya başlamıştı.

Stell'i beklerken siyah klasördeki görüntüleri son bir kez daha taradı.

Direktör planı gayet net bir şekilde ortaya koymuştu. Eli koruma altında tesisten çıkarılacak ve görevin tamamlanmasının ardından hücresine geri dönecekti. Herhangi bir noktada herhangi bir şekilde itaatsizlik ederse burası yerine varlığının geri kalanını parçalara ayrılarak geçireceği laboratuvara geri dönecekti.

Bu, *Stell'in* planıydı.

Eli'ın ise kendi planı vardı.

Duvarın ötesinden ayak sesleri duyuldu ve dosyasını bir kenara bırakıp her zamanki gibi Stell'i görmeyi bekleyerek ayağa kalktı. Bunun yerine, duvar şeffaflaştığında, siyahlar içinde, yüzleri şık ve sıkı maskelerin ardına gizlenmiş bir DGN asker filosu gördü. Siperlikleri açıkken bile sadece gözleri görünüyordu. Bir çift yeşil, bir çift mavi, bir çift kahverengi göz.

Yeşil Gözlü onu şöyle bir tartarak, "Bütün bu yaygara... Bana o kadar da tehlikeli görünmedi," diye mırıldandı.

"Ah," dedi Eli hücreyi geçerek. "Dışarıda benden çok daha tehlikeli DÜ'ler var."

"Ama *onlar* kaç kişiyi öldürdüler?" diye sordu Mavi Gözlü. "Senden daha az olduğunu tahmin ediyorum."

Eli omuz silkti. "Bu değişir."

"Neye göre?" diye sordu Kahverengi Gözlü. Sesine bakılırsa bir kadındı.

"DÜ'leri insan olarak kabul edip etmemenize göre," dedi.

"Yeter," dedi Mavi Gözlü bariyere yaklaşarak. "Hadi gidelim artık."

Eli yerini korudu. "Direktör Stell nerede?"

"Meşgul."

Eli, gerçekten acil olmasa, Stell'in böylesine hassas bir görevi devredeceğinden şüpheliydi.

Veya kişisel.

Stell, Victor'ı çoktan bulmuş olabilir miydi?

Geceleri gemiler, diye düşündü Eli acımasızca. Ama şu anda Victor Vale için endişelenecek hali yoktu.

"Mahkûm," diye emretti Mavi Gözlü. "Bölmeye yaklaş ve ellerini yuvadan dışarı uzat."

Eli bileklerinin etrafına kapanan ağır metal kelepçeleri hissetti.

"Şimdi arkanı dön, sırtını bölmeye getir ve diz çök." Eli tereddüt etti. Bu protokolde yoktu. Başına karanlık bir başlık geçirilmesini bekleyerek temkinli bir şekilde kendisine söyleneni yaptı. Bunun yerine, boğazına soğuk bir metal dolandı. Eli gerildi ve çelik boğazının etrafında kapanırken çekilme dürtüsüne karşı koymaya çalıştı.

"Av köpeğine tasma takılıyor," dedi Mavi Gözlü.

Eli ayağa kalkıp parmaklarını metal bantta gezdirdi. "Nedir bu?"

Kahverengi Gözlü ince bir kumandayı kaldırdı. "Seni tasmasız bırakacağımızı düşünmemiştin herhalde..."

Kadın bir düğmeye bastı ve ağrı ensesini delip geçmeden hemen önce Eli'ın kulaklarında bir uyarı sesi gibi tek bir yüksek nota duyuldu. Eli'ın gözleri karardı, tüm bedeni yere yığıldı.

"Ve düşüyor," dedi Mavi Gözlü, Eli hücre zeminine değdiği anda.

Eli hareket edemiyor, omurlarının arasına saplanan metal parçanın alt kısmındaki hiçbir şeyi hissedemiyordu.

"Hadi Samson," dedi Yeşil Gözlü. "Uymamız gereken bir programımız var."

Ses tekrar duyuldu ve çelik çivi geri çekildi. Eli'ın nefesi kesildi, omurgası iyileşip uzuvlarını yeniden hissetmeye başlarken

göğsü tekledi. Hücre tabanında biriken küçük bir kan birikintisi, yaptıklarının tek işaretiydi.

Kahverengi Gözlü kumandayı salladı. "Kaçmaya çalışırsan, bize saldırmaya çalışırsan –lanet olsun, bizi kızdıracak bile olursan– seni indiririm."

Eli askerin elindeki ince kumandayı inceledi ve bunun tek kumanda olup olmadığını merak etti.

"Neden bunu yapayım?" dedi. "Aynı taraftayız."

"Evet, elbette," dedi Yeşil Gözlü bölmeden içeri bir başlık atarak. "Tak şunu."

Eli kör ve bağlı bir şekilde kapılardan ve koridorlardan geçirilirken her bir kolunu bir asker tutuyordu. Altındaki zeminin betondan muşambaya ve sonra asfalta dönüşmesini hissetti. Hava değişti, bir esinti tenini yaladı ve kapüşonunun açık olmasını, gökyüzünü görebilmeyi, temiz hava soluyabilmeyi diledi. Ama bunun için zaman olacaktı. Birkaç metre sonra ilerlemeleri durdu. Eli döndürüldü ve sırtı bir minibüsün metal duvarına yaslanana kadar manevra yaptırıldı.

Kapılar açıldı ve minibüsün arkasına yarı sürüklenerek bindirildi, duvara dayalı çelik bir bankın üzerine biraz fazla sert bir şekilde oturtuldu. Bir kayış bacaklarının üzerinden geçerken bir diğeri göğsüne dolandı. Kelepçeleri, dizlerinin arasına, banka bağlanmıştı. Askerler de binince kapılar hızla kapandı ve DGN'den ayrılırken minibüsün motoru gürledi.

Eli başlığının altından gülümsedi.

Kelepçeli ve tasmalıydı belki ama özgür olmaya bir adım daha yakındı.

XI

SON ÖĞLEDEN SONRA

FALCON PRICE

Birkaç yıl önce Mitch, Sydney'e mıknatısları öğretmişti.

Etkilerini, çekim ve itme kuvvetlerini bütün bir gün çalışmışlardı. Syd, manyetik kuvveti her zaman bir çekim kuvveti olarak düşünmüştü ancak itme kuvvetini keşfedince şoke olmuştu. Küçücük düz bir disk bile diğerine karşı çok fazla kuvvet uygulayabiliyordu.

Parmakları ablasının kemiklerinin üzerinde gezinirken şimdi de aynı itme kuvvetini hissediyordu.

Sydney ellerini iradesiyle aşağı indirmeye çalışırken kalbinin içindeki bir şey onu geri itiyordu.

Neden yapamıyordu?

Sydney, Serena'yı geri getirmek zorundaydı.

O, onun ablasıydı.

Aile her zaman kan bağına sahip olmak zorunda değildir.

June böyle demişti, Sydney'e asla ihanet etmemiş olan June. Victor'ı koruyan June. Yine de o *Serena* değildi.

Ve şimdi eğer DGN onları kovalıyorsa Serena yardım edebilirdi. Serena her şeyi yapabilirdi. *Başkalarına* her şeyi yaptırabilirdi.

Bu başlı başına korkunç bir güçtü zaten ama üzerine bir de Serena *yanlış* bir şekilde dönerse ne kadar kötü olurdu? Bu güç, parçalanmışken, kırılmışken nasıl görünürdü?

Sydney çok uzun bir süre, korktuğu şeyin başarısız olmak olduğunu sanmıştı. Dikkatinin dağılmasından, bağları ve bununla birlikte Serena'yı diriltmek için tüm şansını kaybetmekten korktuğunu düşünüyordu.

Ama ablasının kemiklerine baktıkça Sydney bir şeyi fark etti. Başarılı olmaktan da bir o kadar korkuyordu.

Neden bu kadar beklemişti? Gerçekten *burada* gerçekleşmesi gerektiğini düşündüğü için mi? Bağlantının ilk koptuğu yerde daha güçlü olacağını varsaydığı için mi?

Yoksa... Bu ona beklemek için bir bahane verdiği için mi?

Sydney ablasını tekrar görmekten korktuğu için.

Sydney, Serena ile yüzleşmeye hazır olmadığı için.

Sydney, yapabilse bile ablasını geri getirmesi *gerektiğinden* emin olmadığı için.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

Birdenbire, tüm kâbuslarında Serena'nın bir kez olsun onu kurtarmadığını fark etti. Orada, donmuş nehrin kıyısında duruyor ve Eli, Syd'i buzun üzerinde kovalarken onları izliyordu. Eli onunla donmuş zeminde mücadele ederken. Ellerini Syd'in boğazına dolarken.

Serena o gece Sydney'e tetiği çekmemişti.

Ama Eli'ın onu vurmasını da engellememişti.

Sydney ablasını özlüyordu.

Ama o, Sydney'i seven ve koruyan, küçük kız kardeşine kendisini güvende ve görülüyormuş gibi hissettiren Serena'yı özlemişti. Ve o Serena ateşte değil, buzda ölmüştü.

Sydney'in parmakları, nihayet Serena'nın kemiklerine dayandı. Ama onların ötesine uzanmadı, geriye kalan bağı aramadı. Onları sadece kumaş parçasının içine yerleştirdi ve yeniden kırmızı metal teneke kutuya koydu.

Ayağa kalkarken bacakları titriyordu.

Syd kabı cebine soktu, teneke kutu tabancaya dayanırken metale sürtünen metalin sesini duydu. Diğer cebinde, parmakları

cep telefonunu buldu. Falcon Price'ın otoparkından çıkıp yeniden Kingsley'ye dönerken telefonu çıkarıp avucunda yeniden açılışını izledi. Botları birden durdu.

O kadar çok cevapsız arama vardı ki.

Birkaçı Victor'dan.

Bir düzine Mitch'ten.

Ve June'dan art arda bir sürü mesaj.

Sydney koşmaya başladı.

∞

Mitch'i aramaya çalıştı ama hat doğrudan sesli mesaja düşüyordu.

Victor'ı aramaya çalıştı ama telefon açılmadı.

Sonunda June açmıştı. "Sydney."

"Neler oluyor?" diye sordu.

Nefes nefese, "Neredesin?" diye sordu June.

Syd sonunda yavaşlayarak, "Bir sürü cevapsız aramam vardı," dedi. "Ve kimseye ulaşamıyorum ve ben..."

"*Neredesin?*" diye tekrarladı June.

"Kingsley yolunda."

"Hayır," dedi June. "Oraya geri gidemezsin."

"Mecburum."

"Çok geç."

Çok geç. Ne demek istemişti?

"Olduğun yerde kal, ben sana geleceğim. Sydney, beni dinle..."

Syd telefonu kapatmadan hemen önce, "Üzgünüm," dedi. Falcon Price'a yürümesi yirmi beş dakika sürmüştü. Eve dönmesi on dakika. Kingsley sonunda göründü; sokağın sonunda, yolun karşısındaydı. Syd biri girişe diğeri otoparkın çıkışına yakın, köşede bekleyen iki siyah minibüsü fark edince aniden durdu. Üzerlerinde bir logo yoktu ama karartılmış camda, penceresiz gövdede uğursuz bir şey vardı.

Kollar omuzlarını sardı.

Ağzını bir el kapattı.

Sydney büküldü, çığlık atmaya çalıştı ama kulağında tanıdık bir ses duyuldu.

"Çırpınma, benim."

Kollar onu bıraktı ve Syd, June'u ya da en azından gevşek kahverengi bukleleri ve keskin yeşil gözleriyle June'un bir versiyonunu görmek üzere arkasına döndü. Rahatlayarak gevşedi ama June'un dikkati, Syd'in omzunun üzerinden başka bir şeye çekilmişti.

"Hadi," dedi June elini tutarak.

Syd direndi. "Onları öylece bırakamam."

"Onları bu şekilde kurtaramazsın. Ne yapacaksın? İçeri mi dalacaksın? Düşün. Oraya şimdi girersen ve DGN'ye yakalanırsan kime ne faydan olur?"

June haklıydı ve Syd böyle olmasından nefret ediyordu. Gücünün onları korumak için yeterli olmamasından nefret ediyordu.

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi June. "Yani bir tane bulacağız. Söz veriyorum." Sydney'in elini sıktı. "Hadi."

Bu defa, Syd onu çekmesine izin verdi.

∞

Victor, Stell'i Merit şehir merkezinin sokaklarında takip ederken yağmur yağmaya başlamıştı.

Köşedeki bir tezgâhtan para ödemeden siyah bir şemsiye almıştı ve onlarcasının arasında, karanlığın altından gözden kaybolmuştu. Yarım blok ötede, dedektif siyah bir minibüsün ve bir sedanın yanında durdu ve ıslak sokak giysileri içindeki bir grup askerle toplandı. Askerlerin tavırları ve duruşları, tüm kılık değiştirme çabalarını boşa çıkarıyordu.

Victor otobüs durağındaki kalabalığa karışıp yakınlarda oyalandı. Stell'in elini kırlar düşmüş saçlarında gezdirişini izledi, tam

bir hayal kırıklığı resmiydi. Kendisi yaya olarak yoluna devam ederken askerlere araçlarına geri dönmelerini işaret etti.

Victor hemen peşine takıldı.

Stell bir apartmana girmeden önce on on beş dakika daha yürüdü. Victor ön kapıyı, tam asansörün kapısı kapanırken yakaladı. Durmadan önce iki kat çıktığını gördü. Victor merdivenlerden çıktı, Stell tam kapının kilidini çevirirken geldi ve adamın bir başkasının varlığını ve yalnız olmadığını fark ettiğinde kaskatı kesilişini izledi.

Stell hizmet silahını çekerek döndü ve karşısındakinin Victor olduğunu gördüğünde dondu.

Victor gülümsedi. "Merhaba, dedektif."

Stell'in eli silahın üzerinde sabit bir şekilde duruyordu. "Epey oldu görüşmeyeli."

"Bu kadar geç kalmana şaşırdım."

"Kendimi savunmam gerekirse," dedi Stell. "Öldüğünü sanıyordum."

"Varsayımlar hakkında ne derler bilirsin," dedi Victor kuru bir sesle. "Biz DÜ'leri zapt etmek zordur." Başıyla silahını işaret etti. "Bu arada onu indirsen iyi edersin."

Stell silahı daha da sıkı tutarak başını salladı. "Bunu yapamam."

Victor elini esnetti. "Emin misin?" Parmaklarını uzattı ve kendi eli açılıp silahın yere düşmesine izin verirken Stell'in yüzünden ani bir şok dalgası geçti.

Victor, dedektife doğru ilerleyerek, "Gelişen tek kişi sen değilsin," dedi. Gerilemeye çalışıp başarısız olurken Stell'in nefesi duyulur bir şekilde tekledi.

"Acı spesifik ancak nispeten basittir," diye devam etti Victor. "Ama bir bedeni canlandırmak, onu hareket ettirmek, belirli sinirlerin ateşlenmesi, belirli iplerin çekilmesi; işte bu hassasiyet gerektirir. Tıpkı bir kuklayı oynatmak gibi."

"Ne istiyorsun?" diye tısladı Stell.

Ölmeyi bırakmak istiyorum, diye düşündü Victor.

Ama Stell bu konuda yardımcı olamazdı.

"Eli'i kahrolası kafesinde tutmanı istiyorum."

Dedektifin yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yayıldı. "Buna sen karar veremezsin."

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" diye hırladı Victor.

"Yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum," dedi Stell. "Ve kesinlikle sana hesap verecek..."

Victor yumruğunu sıktı ve Stell acı içinde iki büklüm oldu. Duvara yaslandı, sıktığı dişlerinin arasından keskin bir ıslık çaldı ve bir saniye sonra koridordaki diğer tüm kapılar açıldı, askerler silahları kalkmış vaziyette dışarı hücum etti.

"Onu canlı istiyorum," diye emretti Stell.

Dikkatsiz, diye azarladı Victor kendini. Polis kendi tuzağını kurmuş, o da hiç düşünmeden bu tuzağa düşmüştü.

"Her zaman avcı olmayı av olmaya tercih ederdin," dedi Stell.

Victor'ın dişleri birbirine çarptı. "Bunu sana Eli mi öğretti?"

"Bana biraz güven," dedi Stell. "Bir davranış kalıbını görebilen sadece sen değilsin."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Victor etrafındakilerin sayısını hissetmeye çalışarak. *Göremediklerini* yere sermek için ne kadar güç kullanması gerekecekti?

"Şimdi," dedi Stell. "Bizimle geleceksin. Şiddet kullanmamız gerekmiyor," diye devam etti. "Dizlerinin üstüne çök ve..."

Victor bitirmesini beklemedi. Sahip olduğu her şeyle elini uzattı. Arkasındaki iki beden yere çarptı, bir diğeri de görüşünün hemen sınırında iki büklüm oldu.

Sonra Stell, Victor'ı göğsünden vurdu.

Victor sendelerken eli kaburgalarına gitti. Ama kan yoktu, sadece derinlere gömülmüş kırmızı, küçük bir ok vardı. Çoktan boşalmış bir şişe. İçindeki her neyse güçlüydü. Victor küçük oku çıkardı ama uzuvları çoktan uyuşmaya başlamıştı.

Kendi sinirlerindeki kadranı yukarı çevirdi ve odağını yeniden kazanmak için acıya tutundu.

Başka bir kurşun yan tarafını delmeden önce, Victor iki askeri daha dizlerinin üzerine indirmişti. Üçüncüsü onu bacağından yakaladı ve kaydığını hissetti. Duvara dayanmaya çalıştı ama bacakları çoktan bükülmüş, görüşü önce bulanıklaşmış, sonra kararmıştı. Askerlerin üzerine üşüştüğünü gördü ve sonra...

Hiçlik.

XII

SON ÖĞLEDEN SONRA

ŞEHRİN DİĞER TARAFINDA

Kingsley'den üç blok ötede, June hazır sıcak çikolatayı karıştırırken Sydney de derme çatma otel yatağının kenarına tünemişti. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı. Syd, Victor'ın telefonunu aramayı tekrar denedi ama tıpkı Mitch'inki gibi o da şimdi kapalıydı. Syd, Dominic'in numarasını bile denemişti ama o da cevap vermiyordu.

June ona her şeyi anlatmıştı: DGN'nin görev gücünü, Victor ve Sydney'i yakalama hedeflerini, June'un sadece bir tanesine ulaşmak için zamanı olduğunu bildiğinden çabucak bir karar vermesi gerektiğine dair o basit gerçeği. Çok endişelenmişti ve Kingsley'ye vardığında DGN askerleri çoktan oradaydı.

Bu da demek oluyor ki Mitch...

June, Syd'in aklını okuyabiliyor gibiydi.

"Koca adam başının çaresine bakabilir," dedi elinde iki kupayı taşırken. "Eğer yapamıyorsa *sen* nasıl bir fark yaratabilirdin ki? Alınma Syd ama gücün onu korumazdı... Sadece seni de yakalatırdı ve Mitch bunu istemezdi." Durakladı. "İç şunu, titriyorsun."

Sydney parmaklarını sıcak bardağa doladı. June yakındaki bir sandalyeye çöktü. Onu tekrar görmek çok tuhaftı. Syd üç yıldan fazla bir süredir diğer kızın sesini kulağında, sözcüklerini telefonunda duymaya alışıktı ama June'un yüzünü daha önce sadece

bir kez görmüştü ve elbette bu onun gerçek yüzü bile değildi. Şu an büründüğü yüz bile değildi.

Sydney uzun, kaynar bir yudum alıp sıcaktan değil de şekerden irkildi çünkü June onu aşırı tatlı yapmıştı.

"Gerçekte nasıl görünüyorsun?" diye sordu buharı üfleyerek.

June göz kırptı. "Üzgünüm evlat, kız sırrı."

Syd sıcak çikolataya bakıp başını salladı. "Şimdi ne yapacağım?"

"*Yapacağız*," diye düzeltti June. "Bir şeyler düşüneceğiz. Bunu atlatacağız, sen ve ben. Sadece bitene kadar saklanmalıyız ve sonra..."

"*Ne* bitene kadar?" diye sordu Syd. "Victor ve Mitch'in başı beladayken burada kalamam."

June öne doğru eğilip elini Syd'in botlarının üzerine koydu. "Seni koruyabilecek olanlar sadece onlar değil."

"Sorun korunmak değil," dedi Syd uzaklaşarak. "Onlar benim *ailem*."

June kaskatı kesildi ama Sydney çoktan ayağa kalkmış, yarısı boş kupayı yatağın yanına bırakmıştı.

June onu tutabilirdi ama yapmadı. Sadece gidişini izledi.

Sydney kapıya yaklaşmış, kapı koluna uzanmıştı ki birden kapıya ulaşamayacakmış gibi göründü. Zemin de eğilmişti. Ve aniden, Syd'in düşmemek için yapabileceği hiçbir şey kalmadı.

Gözlerini sımsıkı kapattı ama bu, işleri daha da beter hale getirdi.

Sydney onları tekrar açtığında June yanında, onu tutmak için uzanıyordu. "Sorun yok," dedi yumuşak, melodik aksanıyla. "Sorun yok."

Ama vardı.

Syd neler olduğunu sormaya çalıştı ama dili kurşun gibi ağırdı ve geri çekilmeye çalıştığında başı dönerek tökezledi.

"Anlayacaksın," diyordu June. "Her şey bittiğinde, anlayacaksın..."

Sydney'in görüşü bulanıklaştı ve o düşerken June'un kolları etrafına dolandı.

Araç Merit'e doğru ilerlerken yol, Eli'ın ayaklarının altından akıp gidiyordu.

Yola çıktıktan beş dakika sonra başlık çıkmış, dokuma kumaşın karanlık iç kısmı yerini minibüsün karanlık ve penceresiz iç kısmıyla değiştirmişti. Büyük bir gelişme olmasa da kesinlikle bir adımdı.

Kahverengi gözlü asker, bankta Eli'ın sağında oturuyordu. Diğer ikisi de karşısındaydı. Sessizce yolculuk etmişlerdi ve Eli aklının bir kısmıyla mesafeyi ölçmeye çalışırken, kalan kısmıyla da kendisine verilen planın ayrıntıları üzerinden geçerek Marcella ve seçtiği yandaşlarının sorununu düşündü.

Kahverengi Gözlü'nün kendisine baktığını hissetti.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu Eli.

"Senin gibi bir adamın nasıl otuz dokuz kişiyi öldürdüğünü anlamaya çalışıyorum."

Eli tek kaşını kaldırdı. "Zaten ölü olan şeyleri öldüremezsin. Sadece onlardan kurtulursun."

"Bu senin için de geçerli mi?"

Eli düşündü. Çok uzun bir süre boyunca Eli kendisinin bir istisna olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise gerçeği biliyordu. Yine de Eli'a bu özel güç verilmişti. Aklında bir anı canlandı. Yerde diz çökmüş, kaç kez daha denerse Tanrı'nın onun ölmesine izin vereceğini görmek için bileklerini tekrar tekrar kesip durmuştu.

"Elimden gelse kendimi gömerdim."

"Güzel olmalı," dedi Yeşil Gözlü. "Öldürülemez olmak."

Bir anı daha. Kalbi Haverty'nin ellerinde, laboratuvar masasında uzanıyordu.

Eli hiçbir şey söylemedi.

Birkaç dakika sonra minibüs işlek bir caddede durdu. Eli gürültüyü, arka kapı açılmadan ve Stell minibüse binmeden önce bile duyabiliyordu. "Briggs," dedi kadına başıyla işaret ederek. "Samson. Holtz. Burada bir sorun var mı?"

"Hayır, efendim," dediler bir ağızdan.

"Neredeydin?" dedi Eli.

"İster inan ister inanma," dedi Stell, "en büyük önceliğim sen değilsin."

Bunu canını yakmak için söylemişti aslında ama Eli gerçeği direktörün yüzünün çizgilerinde görmüştü.

Victor.

Minibüs, Stell dışındaki üç askerin indiği bir ara sokağa girmeden önce birkaç blok daha devam etti. Stell, dikkatini Eli'a çevirdi. "Odanın güvenliğini sağlamak için önden gidiyorlar. Bir dakika içinde sen ve ben bu minibüsten ayrılıp içeri gireceğiz. Bir olay yaratırsan, o tasma sorunlarının yalnızca *ilki* olacak."

Eli kelepçeli bileklerini uzattı. "Dikkat çekmeyelim istiyorsan muhtemelen bunlar çıkmalı."

Stell öne doğru eğildi ama Eli'ın uzanmış ellerinin üzerine bir palto atıp onları gizlemekle yetindi. Eli bir iç çekti ve müdürün peşinden minibüsten indi. Mavi gökyüzüne baktı ve beş yıldır ilk kez ciğerlerine temiz hava çekti.

Stell bir elini Eli'ın omzuna koydu ve otelin önündeki arabaların arasından geçerlerken orada tuttu.

Kapılardan içeri girip asansörlere ulaşmak için lobiden geçerlerken, "Talimatlarını hatırla," diye uyardı Stell.

Askerler beşinci katta bekliyordu.

İkisi koridordaydı, biri hâlâ odayı kontrol ediyordu.

Fark edilmemek için kasklarını çıkarmışlardı ve üç genç, hoş görünümlü asker oldukları ortaya çıkmıştı. Otuzlu yaşlarının başında, kısa, güçlü ve dayanıklı bir kadın. Yakışıklı ve sarışın, en fazla otuz yaşında, okuldayken En Popüler Çocuk ödülünü kazanmış gibi görünen genç bir adam. Eli'a üniversite yurdunda

nefret ettiği ve bir bira kutusunu, sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi, başıyla ezen tipleri anımsatan, geniş çeneli ve ukala ikinci bir adam.

İçeri girdiklerinde, Stell sonunda Eli'ın kelepçelerini çıkardı.

Bileklerini ovuşturdu ama ne gerilmişlerdi ne de ağrıyorlardı. Sadece bu dürtü, insanı sıradan yapan –insan yapan– o küçük jestler, kurtulması zor alışkanlıklardı. Eli odayı inceledi. Büyük bir yatağı ve iki uzun penceresiyle zarif bir otel süitiydi. Banyo kapısının arkasında bir elbise çantası asılıydı. Bir diğeri de yatağın üzerine atılmıştı. Büyük pencerelerden birinin altında bir sandalye, diğerinin altında üzerinde not defteri ve kâğıt olan alçak bir masa vardı.

Eli masaya doğru ilerlemeye başladı.

"Pencerelerden uzak dur mahkûm."

Eli onu görmezden gelerek elini masaya koydu. "Bu pencere *yüzünden* buradayız." Parmakları kalemin etrafına dolandı. "Bu manzara yüzünden."

Masanın üzerine eğildi ve caddenin karşısındaki Eski Adalet Sarayı'na baktı.

Ne mükemmel bir seçim, diye düşündü Eli. Ne de olsa bir mahkeme salonu bir yargı yeriydi. Adalet yeri.

Doğruldu, kalemi gizlice kolunun içine soktu ve banyoya yöneldi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Yeşil Gözlü.

"Duş almaya," dedi Eli. "Temiz görünmem gerek."

Askerler, sonunda başıyla onaylamadan önce uzun bir süre Eli'a bakan Stell'e döndüler. "Gir içeri," diye emretti.

Eli askerler banyoyu emniyete alıp bir çıkış olmadığından emin olana ve silah olarak kullanılabilecek her şeyi çıkarana kadar bekledi. Sanki Eli'ın kendisi bugün tercih edilen silah değilmiş gibi.

Askerler tatmin olunca, banyo kapısına asılı elbise çantasını alıp içeri girdi. Tam kapıyı kapatacaktı ki askerlerden biri yakaladı. "Açık bırak."

"Keyfiniz bilir," dedi Eli.

Kapıyı bir adım aralık bıraktı. Ödünç alınan takım elbiseyi astı ve duşu açtı.

Sırtı açık kapıya dönük olan Eli, çaldığı kalemi DGN tarafından ona giydirilen ceketinin manşetinden çıkardı ve kıyafetlerini çıkarıp ayaklarının altında birikmelerine izin verirken onu da dişlerinin arasında tuttu.

Duşa girdi, buzlu camdan duş kabininin kapısını arkasından kapadı. Parmaklarını çelik tasmanın yüzeyinde gezdirerek zayıf bir noktasını, bir oyuk veya klips aradı. Ama hiçbirini bulamadı. Eli sıkıntıyla tıslադı.

Demek tasma beklemek zorunda kalacaktı.

Çaldığı kalemi ağzından çıkardı ve fışkıran suyun altında ikiye böldü.

İdeal sayılmazdı ama muhtemelen elde edebileceği bir bıçağa en yakın şeydi.

Eli gözlerini kapadı ve siyah klasördeki sayfaları hatırlamaya çalıştı. Onları iyice incelemiş, Haverty'nin deneylerinin her birine eşlik eden fotoğraf ve filmleri ezberlemişti.

Dosya ürkütücü ama açıklayıcıydı.

Eli ön kolunun filmlerinden birindeki gölgeyi ilk kez fark ettiğinde, onu sadece röntgende yön belirtmek için kullanılan işaretçilerden biri sanmıştı. Ama sonra bir MR'da daha görmüştü. Küçük, metal bir dikdörtgen, sanki bir çeşit kafesti.

Ve tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Eli aynı izi alt omurgasının taramasında da bulmuştu. Sol kalçasında. Kafatasının tabanında. Kaburgalarının arasında. Eli fark ettikçe içinde tiksinti bir kan gibi birikti. Haverty onu her kestiğinde, diktiğinde ya da sabitleyerek açtığında, arkasında

bir izleme cihazı bırakmıştı. Her biri o kadar küçüktü ki Eli'ın bedeni nesneleri reddetmek yerine etraflarında iyileşmişti.

Artık çıkmalarının zamanı gelmişti.

Eli uyduruk neşterini koluna götürdü ve bastırdı. Deri yarıldı, pürüzlü yaradan anında kan fışkırmaya başladı ve kafasındaki eski bir ses, ısı ve nemin pıhtılaşma önleyici olarak işlev göreceğini söyledi. Ancak hemen sonra o sese, iyileştirici gücünün bu gerçeği önemsiz kıldığını hatırlattı.

Plastiği daha derine saplarken dişlerini sıktı.

Haverty hiçbir zaman sığ yaralarla uğraşmamıştı. Eli'ı açtığında, kemiklerine kadar açardı. Suyun sesi bağırışlarını bastırabilirdi ama Eli ses çıkarmadı.

Yine de parmakları kayıp içeri girer ve kan boşalırken Eli içinden kalıntı bir panik dalgasının geçtiğini hissetti. Haverty'nin eserinin bıraktığı tek iz. Görünmez ama sinsi.

Sonunda takip cihazı çıktı, kanla lekeli parmakların arasında koyu renkli metal bir parçaydı. Eli titrek bir nefesle onu sabunluğa bıraktı.

Biri gitti, kaldı dört.

∞

KINGSLEY OTELİ

Mitch yuvarlandı ve parkeye kan tükürdü.

Bir gözü şişerek kapanmıştı ve kırık burnundan nefes alamıyordu ama yaşıyordu. Hareket edebiliyordu. Düşünebiliyordu.

Şimdilik bu yeterli olmalıydı.

Daire boştu. Askerler gitmişti.

Mitch'i bırakmışlardı.

İnsan.

O tek kelime –bir yargı, bir hüküm– hayatını kurtarmıştı. DGN askerlerinin gerçek amaçları karşısında bu kadar önemsiz biriyle başa çıkmak için ne zamanı ne de enerjisi vardı.

Mitch bir iniltiyle el ve dizleri üzerine kalkmaya çalıştı. Kafası karışmış, askerler konuşurken bilinci bir gidip bir gelmişti.

Onu yakaladık.

Kelimelerin Mitch'in çürük kafatasına ulaşması uzun bir zaman aldı.

Victor.

Duraksayarak ayağa kalktı ve dağılan daireyi, kanlı zemini, yakınlarda yerde yatan köpeği inceleyerek etrafa bakındı.

"Üzgünüm evlat," diye mırıldandı, Dol için daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek. Ama şu anda ona sadece Sydney yardım edebilirdi ve nerede olduğu hakkında Mitch'in hiçbir fikri yoktu. Orada, bu katliamın ortasında durup Sydney'i beklemekle Victor'ı bulmak arasında kaldı ve bir an için bu iki güç onu fiziksel olarak büyük bir acıyla çekiştirdi.

Ama Mitch ikisini birden yapamazdı ve bunu biliyordu, bu yüzden kendi kendine Victor olsa ne yapardı diye sordu. Syd ne yapardı? Ve iki cevap da aynı olduğunda, artık biliyordu.

Mitch'in gitmesi gerekiyordu.

Soru, nereye gidileceğiydi.

Askerler dizüstü bilgisayarını almıştı ve onlar geldiğinde ilk cep telefonunu parçalamıştı ama Mitch çömeldi –ki bu da ayağa kalkmak kadar canını yakıyordu– ve kanepenin altını yoklayarak küçük kara kutuyu ve içindeki tek kullanımlık akıllı telefonunu çıkardı.

Onun *uşağı.*

O çok sevdiği eski siyah beyaz filmlerde, iyi bir uşak, kendisine ihtiyaç duyulana kadar ne görülür ne duyulurdu. Yine de hep orada, masumca arka plana yerleştirilmiş olurlardı ve her zaman evde olan bitenlere hâkim gibiydiler.

Mitch'in cihazının arkasındaki kavram da aynıydı.

Telefonu açtı ve askerlerin elektronik izleme verilerinin içeri aktarılmasını izledi. Aramalar. Mesajlar. Konumlar.

Üç telefon. Ve hepsi de aynı yerdeydi.

Buldum sizi.

İnsanlar hayatı boyunca Mitch'i hafife almıştı. Bedenine, cüssesine, dövmeli kollarına ve tıraşlı kafasına bir kez bakar ve ani bir hükme varırlardı: durgun, aptal, işe yaramaz.

DGN de onu hafife almıştı.

Mitch etrafına bakındı ve Sydney'in geride bıraktığı iskambil kartını buldu. Arkasına hızlı bir şeyler karaladı ve oyun kartını hareketsiz köpeğin yanına koydu.

"Üzgünüm oğlum," dedi tekrar.

Sonra ceketini ve anahtarlarını aldı ve Victor'ı kurtarmaya gitti.

XIII

SON ÖĞLEDEN SONRA

DGN

Victor gözlerini açtı ve karşısında sadece kendisini buldu.

İnce uzuvları, solgun teni, siyah giysileri cilalı tavandan yansıyordu. Kare bir alanda, duvara dayalı dar bir karyolada yatıyordu. Bir çeşit hücrede olduğunu çabucak fark etti.

Panik, Victor'ın derisinin altına bir iğne gibi saplandı. Dört yılını böyle bir yerde geçirmişti. Aslında tam olarak böyle değil; bu kadar zekice, bu kadar ileri teknolojiyle tasarlanmış bir yer değildi ama en az bu kadar boştu. O tecrit hücresine diri diri gömülmüştü ve Victor, her gün, dışarı çıktığında bir daha *asla* böyle kapana kıstırılmasına izin vermeyeceğine dair kendine yeminler etmişti.

Bir elini göğsüne götürdü ve kaburgaları arasında ilk okun girip kemiği sıyırdığı yerdeki çürüğü hissetti. Doğruldu, bir anlığına mide bulantısının geçmesini bekleyerek duraksadı ve ayağa kalktı. İçeride ne bir saat ne de ne kadar süredir baygın olduğunu anlamasının bir yolu vardı. Her geçen dakika daha da artıp çoğalan gücünün sürekli vızıltısı dışında hiçbir şey yoktu.

Victor etrafına bakındı ve kimsenin cevap vermeyeceği, onu karşılayacak tek cevabın kendi yankısı olacağı fikrinden ürkerek bağırma dürtüsüne karşı direndi. Bunun yerine etrafını inceledi. Başlangıçta kaya sandığı duvarlar aslında plastikten ya da belki

fiberglastandı. Duvarda hafif bir elektrik akımının geçtiğini hissedebiliyordu. Şüphesiz kaçmaya karşı caydırıcı olması amacıyla.

Başını kaldırarak, kameraları bulmak için tavanı taradı ve hücreyi dolduran tanıdık bir ses tarafından bölündü.

"Bay Vale," dedi Stell. "Uzun bir yol katedip kendimizi yeniden başladığımız yerde bulduk. Elbette fark şu ki bu sefer dışarı çıkmayacaksın."

"Bundan o kadar emin olamazdım," dedi Victor sesinin keskinliğini korumaya çalışarak. "Ama itiraf etmeliyim ki bu pek de centilmence olmadı."

"Çünkü bu bir spor değil. Sen bir katil, firari bir mahkûmsun ve burası da bir hapishane."

"Duruşmama ne oldu?"

"O hakkını kaybettin."

"Ya Eli?"

"Başka bir amaca hizmet ediyor."

"Seninle oynuyor," diye alay etti Victor. "Ve nasıl olduğunu anladığında çok geç olacak."

Stell bu oltaya gelmeyerek Victor'ı sessizlik içinde bıraktı. Sabrı da zamanı da tükeniyordu. Kameralara baktı. Kafeste olabilirdi ama Victor bu olasılığa *hazırlanmıştı*. İçeriye bir anahtar saklamıştı.

Soru şuydu: Dominic Rusher neredeydi?

∞

Dom standart çelik kelepçeleri çekiştirdi ancak bunlar masaya vidalanmışlardı.

Üç yıldır tek korkusu bir DGN hücresinde uyanmaktı. Bunun yerine, bir sorgu odasında uyanmıştı.

Metal bir sandalyede oturmuş, çelik bir masaya kelepçelenmişti ve yalnızdı. Odanın tek kapısı belli ki kilitliydi ve duvardaki kontrol panelinde düz kırmızı bir çizgi yanıyordu.

İçini bir panik dalgası kapladı ve Dom kendisine onun bir DÜ olduğunu *bilmediklerini* hatırlatmak zorunda kaldı.

Şimdilik.

Ve bunu olabildiğince uzun bir süre bu şekilde tutmalıydı.

Dom gerçekten köşeye sıkışmıştı, zamanın dışına çıkabilse de bu hiçbir fayda sağlamazdı çünkü zaman olmasa bile hâlâ *o lanet olasıca masaya kelepçelenmiş* olacaktı. Hatta o zaman başı çok daha büyük bir belaya girmiş olurdu çünkü gerçekliğe *döndüğü* an yaşanan kayma –olduğu yerle vardığı yer arasındaki fark– belli olacaktı. Belki sadece bir takılma, bir arıza ya da hata gibi görünürdü ama DGN gibi bir yerde hatalara yer yoktu ve onu kameradan izleyen herkes bunun ne anlama geldiğini bilecekti. Ne olduğunu bilecekti.

İşte bu yüzden Dom, içinden zamanı sayarak, Eli'ın şimdi nerede olduğunu düşünerek ve en azından Victor'ın kaçmış olmasını umarak bekledi.

Sonunda tuş takımı kırmızıdan yeşile döndü.

Kapının kilidi açıldı ve içeri iki asker girdi.

Dom tanıdık bir yüz görmeyi umuyordu ama onun yerine yeniden Rios ile karşılaştı ve ona Hancock adında, haşin, vahşi bir asker eşlik ediyordu. Rios'ın arkasındaki kapı hızla kapanıp ekran yeniden kırmızıya dönerken Dom'un dikkati azalan özgürlük ihtimaline takıldı.

Lanet olsun.

Rios masaya geçti ve bir dosya bıraktı. Dom'un dosyası. Sayfaların üstlerini ataş, zımba teli, kullanabileceği herhangi bir şey için taradı.

"Ajan Rusher," dedi Rios. "Bize direktörün ofisinde ne yaptığınızı anlatmak ister misiniz?"

Dom uyanık kaldığı kısa süreyi iyi değerlendirmişti. Bu sorgulamaya hazırdı. "Bir katilin kaçmasını engellemeye çalışıyordum."

Rios tek kaşını kaldırdı. "Bunu nasıl yapacaktın?"

Dom öne eğildi. "Eli Ever'ı tanıyor musun? Ya da Eliot Cardale ya da hangi ismi kullanmak istiyorsa? Ne yaptığını biliyor musun?"

"Dosyasını okudum," dedi kadın. "Seninkini de okudum."

"O zaman onun hedeflerinden biri olduğumu biliyorsundur. Hâlâ nedenini bilmiyorum ama ölmüş olmalıydım. Eli bana ulaşmış olsa ölecektim. Bu yüzden Stell'in onu saha dışına taşımayı planladığını duyduğumda, bunun olmasına izin veremeyeceğimi biliyordum, o manyağın yeniden Merit'te serbest dolaşmasına müsaade edemem."

"Bu kararı sen veremezsin asker."

"Öyleyse kov beni," dedi Dom.

"Bu kararı da *ben* verememe," dedi Rios. "Direktör bir karar vermek için dönene kadar burada tutulacaksın."

Rios, konuşurken dosyayı karıştırıyordu ve Dom, Hancock'ın telsizi çalışmadan hemen önce metal bir zımba gördü. Alçak cızırtı kelimeleri boğuyordu ama bir tanesi belirgindi.

Vale.

Hancock telsizi kulağına götürürken Dom ismi tanıdığına dair yüzündeki tüm işaretleri saklamaya çalıştı.

Vale... uyanık...

"Bu arada," diye devam etti Rios. "Sana önerim..."

"Stell'in ofisine nasıl girdin?" diye sordu Dom yön değiştirerek. Kadın başını kaldırıp baktığında yüzünden bir gölgenin geçtiğini gördü. Dom bastırdı. "Yalnızca tek bir kapı vardı ve ben de ona dönük oturuyordum. Ama sen arkamdan geldin."

Rios'ın gözleri kısıldı. "Hancock," dedi. "Git Stell'i ara. Ona bundan sonra ne yapmamızı istediğini sor."

Dominic, Rios'ın açıklamasını gerçekten duymak istiyordu ama dışarı çıkmayı istediği kadar değil. Hancock anahtar kartını okutana kadar, çizgi yeşile dönene ve kapı tıkırtıyla açılana kadar bekledi.

"Şimdi Ajan Rusher," diye devam etti kadın. "Hadi..."

Bitirmesine fırsat vermedi. Dominic, dalıştan önceki bir yüzücü gibi, derin bir nefes aldı ve geriye doğru sıçradı, zamandan sıyrılıp gölgelere doğru kayarken dünya etrafında ikiye ayrıldı.

Oda mükemmel bir dinginlik içinde, gri tonlarındaki bir tablo gibi asılı kalmıştı. Rios okunmaz bir yüz ifadesiyle donmuştu. Hancock kapının tam ortasındaydı. Dominic hâlâ masaya kelepçeliydi.

Ayağa kalkıp zımbalanmış sayfaları kendine doğru çekti ve metal parçasını gevşetmek için çalışmaya başladı. Zımbayı oradan çıkardı, düzeltti ve ince çubuğu kelepçenin dişleri ile kilit mekanizmasının arasına yerleştirmeye başladı. Birkaç deneme gerektirdi. Gölgelerin ağırlığı uzuvlarına ıslak yün gibi yayıldı ve sürekli uygulanan basınçtan dolayı Dominic'in bileğinde kırmızı bir şerit yükseldi. Yine de sonunda kilit gevşedi. Kelepçeyi açtı, aynı yorucu işlemi diğer taraf için de tekrarladı ve serbest kaldı.

Dom kelepçeleri Rios'ın bileklerine geri taktı ve ardından Hancock'ın donmuş kolunun altından eğilerek koridora çıktı. En yakın kontrol odasına yaklaşırken etrafındaki hava bir okyanus gelgiti gibi kabarıp alçalıyordu. Orada sadece bir asker daha vardı. Linfield adında kadın bir ajan, konsolun önünde oturmuş ve esnemesinin ortasında donakalmıştı. Dominic zamanın akışına geri adım atmadan önce, kadının elektrikli copunu kılıfından çıkardı ve ensesine getirdi.

Mavi-beyaz bir ışık patlaması ve akımın çatırtısı eşliğinde Linfield öne doğru yığıldı. Dom sandalyesini kenara itti ve elleri klavyenin üzerinde uçarak aramaya başladı.

Çok zamanı yoktu. Dom'un gerçek dünyada durduğu her saniye, açıkta olduğu bir saniye, yakalanıp ele geçirilebileceği bir saniye, alarmların çalıp askerlerin onun için gelecekleri bir saniye demekti. Yine de, her şeye rağmen, o yazarken dünya daraldı, kalbi hızlandı ama nabzı güçlü ve sabitti. Baskı altında her zaman iyiydi.

Victor'ın hangi hücrede tutulduğunu anlayacak zamanı yoktu, bu yüzden en hızlı seçeneği seçti.

Hepsini açtı.

∞

Bir dakika önce Victor sessiz, boş hücresinin sınırlarında volta atıyorken bir sonrakinde dünya hareket ve sese boğuldu. Hücrenin en uzaktaki duvarı zeminin altına gömülerek açılırken yüksek ve can alıcı bir alarm çalmaya başladı.

Yukarıda beyaz ışıklar yanıp sönüyordu ancak tesis, kilitlenmek yerine *açılıyor* gibiydi. Ayrılıyordu. Victor, her yandan, kırılan mühürlerin, açılan kapıların metalik seslerini duydu.

Tam zamanında.

Hücreden dışarı çıktı ancak kendini plastik yerine betondan yapılmış ikinci, daha büyük bir odada buldu. Kabaca küçük bir uçak hangarı büyüklüğündeydi ve bir kapı bulana kadar içeride daireler çizdi. Kapı Victor'ın dokunuşuyla aralanıp beyaz bir salona açıldı.

Dominic'in yaptığı her şey aniden tersine çevrilmeden önce üç adım atmıştı.

Kapılar çarpıldı, kilitler kapandı, alarmlar susup yeniden başladı, ışıklar beyaz değil kırmızı bir renge döndü. Her şey çarpık bir oyun gibiydi.

Ama Victor hareket etmeyi bırakmadı.

Ne yakınlardaki bir koridorda uzak bir silah sesi yankılandığında ne kaygan muşamba zeminde bot sesleri duyulduğunda ne de üst havalandırma deliklerinden beyaz bir gaz sızmaya başladığında.

Önündeki koridorda bir bariyer belirdi, Victor geldiği yoldan geri dönüp bir köşeyi dönerken nefesini tuttu ve kendini kasklı ve silahlı iki DGN askeriyle karşı karşıya buldu.

Silahları havaya kalkarken sinirlerine uzandı ama Victor çok geç kalmıştı, gücü *onlara* ulaşmadan hemen önce parmakları tetiklere ulaşmıştı.

Silahlar patladı, kurşunlar yağmaya başladı ve Victor hemen yana atıldı ama koridor dardı ve kaçacak yer yoktu.

Bu defa sakinleştirici değil, gerçek, ince, delici çelikten bir mermi yan tarafını sıyırdıktan hemen sonra gücü, silahların üzerindeki ellere ulaştı. Ama Victor'ın kendi kontrolü de sendeledi, o çalınan saniyede silahlar yeniden düzeldi ve kafasına, kalbine nişan alındı.

Askerler ateş etti, koridor mermilerle doldu ve Victor darbeye hazırlandı.

Hiç gelmeyen darbeye.

Bunun yerine, bir kol omuzlarına dolandı ve Dominic'in bedeni ikisini de karanlığa çekerken Victor'ın önünde bir kalkan gibi büküldü.

Dünya aniden, mükemmel bir şekilde hareketsizleşti.

Aynı yerde, aynı koridorda duruyorlardı ancak tüm şiddet ve telaş sanki mekândan uzaklaşmış, yerini sessizlik ve sakinliğe bırakmıştı. İlerleyen askerler zaman içinde donarken mermiler havada asılı kalmış halde kavisler çiziyordu.

Victor sakinleştirici birkaç nefes aldı ama konuşmaya çalıştığında ağzından hiçbir şey çıkmadı. Gölgeler sadece renk ve ışığı değil aynı zamanda sesi de yutan birer boşluktu.

Askerin eli Victor'ın kolunu sıkarken kasvetli bir maske gibi görünen yüzü de onunkinden bir adım ötedeydi. Tek kelime etmeden başıyla bir komut veriyordu.

Beni takip et.

XIV

SON AKŞAM

FIRST AND WHITE

Marcella bir kez daha altın rengi giysiler seçmişti.

National'ın çatısındaki o önemli geceden bu yana uzun yol katetmiş; sadece kocasından kurtulmakla kalmamış, o ilk elbisenin kat kat pullarından da kurtulup yerine pırıltılı bir beyaz-altın ipek geçirmişti. Bedenini sıvı metal gibi saran kumaş, boğazının etrafında yükseliyor ve kürek kemiklerinin arasına inerek belinin hemen altında toplanıyordu.

Güzel karıma.

Belli bir ışıkta, bu beyazımsı kumaş ikinci bir ten gibi görünüyor, çıplak teni üzerindeki yumuşak ışıltı onu altına çeviriyordu.

Onları sergilemedikten sonra, güzel şeylere sahip olmanın ne anlamı var?

Marcella bir tutam siyah saçı kulağının arkasına sıkıştırdı ve altın küpesinin kulak memesinden dökülüşüne hayranlıkla baktı. Bileklerinden birine bir bileklik takmıştı. Tırnakları da uyumlu ojelerle boyanmıştı.

Eğer güzellik bir suç olsaydı...

Saçlarının üzerinde, bir dizi yıldız gibi, beyaz altın rengi boncuklar asılıydı.

Yanında bir uyarı etiketiyle mi geliyor?

Topukları bıçak gibi ince ve bir o kadar keskindi.

İşte benim işletme mezunu eşim.

Renkli tek nokta, gözlerinin sarsılmaz mavisi ve dudaklarının canlı, tehlikeli kırmızısıydı.

Olay çıkarmak istemezsin.

Eli aynaya gitti.

Senin her zaman yüzsüz bir kaltak olduğunu düşünmüşümdür.

Cam, Marcella'nın dokunuşuyla gümüş rengine büründü; sanki bir filmmiş gibi yer yer siyaha dönüp yandı ve bu tahribat, karşısındaki altın elbiseyi, mavi gözleri ve gülümseyen kırmızı dudakları yutana kadar yayıldı.

Jonathan duvara yaslanmış, silahıyla oynuyor, Marcus'un huzursuz olduğunda kaleminin ucuyla yaptığı gibi, şarjörü çıkarıp çıkarıp yeniden takıyordu.

Tık tık. Tık tık. Tık tık.

"Kes şunu," diye emretti ona doğru dönerek. "Nasıl görünüyorum?"

Jonathan ona uzun, dikkatli bir bakış attı. "Tehlikeli."

Marcella gülümsedi. "Gel, fermuarımı çek."

Jonathan silahı kılıfına geri soktu. "Elbisenin fermuarı yok."

Marcella topuklu ayakkabılarını işaret etti. Jonathan yaklaştı, diz çöktü ve Marcella bir ayağını onun bekleyen dizinin üzerine koydu.

"Bu gece ne olursa olsun," dedi adamın çenesini yukarı kaldırarak, "gözlerini benden ayırma."

∞

Sydney boş bir küvette uyandı.

Yan yatarak kıvrılmış, derin beyaz küvete yerleştirilen büyük bir yorgana sarılmıştı ve bir an için nerede olduğunu hiç anlamadı. Ve sonra duraksayarak hatırladı.

Kingsley Oteli. June. Otel ve bir fincan aşırı tatlı sıcak çikolata.

Sydney, June'un içeceğine koyduğu şey yüzünden başı zonklayarak ayağa kalktı ve daha fazla içmediğine şükretti. Küvetten

tökezleyerek çıktı ve banyo kapısını açmayı denedi ama kulp sadece birkaç santim döndü.

Syd kapıyı önce yavaş sonra hızlı bir şekilde çaldı. Kapıya omuz attı ve bir kilidin değil, diğer tarafa dayanmış bir nesnenin direncini hissetti. Syd döndü; küçük, penceresiz mekânı inceledi ve lavabonun üzerinde duran notu gördü.

Bu iş bittiğinde her şeyi açıklayacağım.
Sadece güven bana.
J

Syd korkudan değil, öfkeden titrediğini hissetti. *Güvenmek mi?* June onu *bayıltmıştı.* Onu bir otel banyosuna kilitlemişti. June'un farklı olduğunu, Sydney'i bir dost, bir kardeş, kendisine eşit olarak gördüğünü düşünmüştü. Ama güvenmekle, özgürlükle, Sydney'in kendi kararlarını almasıyla ilgili onca laftan sonra yine de gidip *bunu* yapmıştı.

Syd buradan çıkmak zorundaydı.

Victor'ı bulmalı ve Mitch'i kurtarmalıydı.

Telefonunu aradı ve onu sehpanın üzerinde unuttuğunu hatırladı. Ama ellerini pilot ceketinin içine soktuğunda bir cebinde içinde Serena'nın kemiklerinin olduğu küçük metal tenekeyi, diğerinde silahın soğuk çeliğini hissetti. Belli ki June üzerini aramayı akıl edememişti. Tüm olan bitenlerden sonra Sydney'e saf bir çocuk muamelesi yapmıştı.

Syd silahı çıkardı, kapı tokmağına nişan alırken parmakları kabzada esnedi ve sonra yeniden düşünerek namluyu diğer taraftaki menteşelere çevirdi.

Silahın sesi fayanstan, mermerden, sert zeminlerden kulakları sağır edecek bir şekilde yankılandı ve daha da yükseldi.

Sydney iki el daha ateş etti, ardından yeniden ağırlığını kapıya verdi, menteşelerin kırıldığını ve tahtanın serbest kaldığını hissetti.

Ve çıktı.

XV

SON AKŞAM

DGN

Beyaz koridorlar tuhaf bir manzara gibi uzanıyordu.

Köşelerde diz çökmüş, koridorlarda koşarken donmuş askerler. Alev alev yanan bir kadın ve yaklaşmaya çalışan askerleri yakan alevler. Yerde diz çökmüş, kolları arkasından bağlanmış bir adam. Kırmızı yanıp sönen acil durum lambalarının aydınlattığı gaz bulutları.

Ve sahnenin ortasında DGN'den çıkmakta olan Victor ve Dom. Yavaştı, ızdırap verecek kadar yavaştı ve hava kol ve bacaklarının etrafında su gibi onları çekiştiriyordu ve kör bir adam gibi Dom'un koluna tutunmuş Victor, ki bir bakıma kördü de, labirentin içinde aşmaları gereken yolu göremiyordu.

Ve sonra Dominic düştü.

En ufak bir uyarı olmadan. Bir tökezleme bile olmadan.

Sadece yere çöktü.

Victor da diz çöktü çünkü ya çökecek ya bırakacaktı ama Dom'un sırtı duvara yaslanırken Victor üniformasının önünü gördü. Siyahtı ama ıslak görünüyordu.

Mermiler düzenli, bozuk para büyüklüğünde delikler açmıştı.

Koridordaki çatışma. O kısa anda, Dom gölgelerden çıkıp onları geri çekmeden hemen önce...

"Seni aptal," diye mırıldandı Victor ses çıkaramadan.

Elini yaraya bastırdı, gömleğin kana bulandığını hissetti. Victor, Dominic'in nasıl bu kadar uzun süre ayakta kaldığını bilmiyordu.

Dom üşümüş gibi titrediğinden Victor sinirlerini uyuttu ve ona, "Kalk," dedi.

Ama Dominic onu duyamıyordu.

"Kalk," dedi tekrar.

Dominic bu sefer denedi, birkaç santim yükseldi ancak hemen geri düştü. Ağzı kıpırdadı, kelimeler kayboldu ama Victor onu anlamıştı.

Üzgünüm.

"Üzgünüm," dedi eski asker ve Victor bu defa Dominic'in sesini duyabildiğini fark etti. Gölgeler etraflarında parçalanıyor, renk ve yaşam çatlaklardan içeri süzülüyordu. Victor gerildi, Dominic'in kolunu daha sıkı tuttu. Ama kayan şey *onun* tutuşu değildi.

Dom'unkiydi.

"Dayan," diye emretti Victor ama Dom'un başı yana düştü ve zamanın arasındaki renksiz, sessiz boşluk yerini yeniden kaosa, gürültüye, gaza ve silah seslerine bıraktı.

Kan Victor'ın avuçlarını ıslattı, zemine aktı ve arkalarındaki bembeyaz zeminde şaşırtıcı derecede parlak kırmızı bir iz bıraktı.

Victor, Dominic'i ayağa kaldırmaya çalıştı ama eski asker artık çok ağırdı; teni gri, kösele gibi görünüyordu ve gözleri açıktı ama görmüyordu. Askerler köşeyi dönerken Victor cesedi duvara yaslayarak bıraktı.

Bu defa ilk hareket eden Victor oldu.

Tereddütsüz, hesapsız, sadece kaba ve acımasız bir güç.

Onları derin sulara atılan taşlar gibi düşürdü.

Victor gevşek bedenlerinin üzerinden geçti.

Tesisin ön kapıları göründü. Hemen önünde, onunla özgürlük arasında uzun, boş bir koridor duruyordu.

Sonra birden önündeki duvardan bir asker çıktı.

Sürgülü kapılar ya da gizli koridorlar falan yoktu. Kadın, sanki açık bir kapıymış gibi doğrudan duvardan geçmişti. Önünde maskesiz bir şekilde durdu. Siyah gözleri keskindi ve bir elinde elektrikli bir cop vardı.

DGN için çalışan bir *DÜ.*

Victor'ın şaşıracak zamanı yoktu.

Asker, sopanın üzerinde çatırdayan mavi ışıkla ona doğru atıldı. Victor sinirlerine uzanarak geri sıçradı ama daha onları kavrayamadan kadın yana zıplayıp duvarda gözden kayboldu.

Bir an sonra arkasındaydı.

Victor döndü ve elektrikli cop çıplak derisini bulmadan hemen önce bileğini yakaladı.

"Belalısın," dedi, kelimeler çığlık atan alarmlar tarafından yutulurken.

Sinirlerine uzandı ve asker acıyla inledi ama yığılmadı.

Bunun yerine botunu Victor'ın yaralı tarafına vurdu.

Victor sert bir şekilde beyaz zemine düştü ve kadın onun üzerindeydi ya da Victor'ın eli son anda fırlayıp vücudunu durdurmasa öyle olacaktı.

Victor elini yeniden elektrikli copa götürüp onu kendi bedenine çevirmeye zorlarken bile asker tutuşuyla mücadele etmeye çalışıyordu. İradesi Victor'ınkiyle savaşırken gözleri konsantrasyonla kısıldı ama Eli dışarıdaydı ve Sydney kayıptı ve bu iki şey Victor'ın hareket ettirilemez olması anlamına geliyordu.

Bir elini esnetti, kendi göğsüne götürdü ve kadın da bu hareketi yansıtarak elektrikli copu kendi göğsüne vurdu.

Mavi ışık, çatırdayan bir enerji ve DÜ bilinçsiz bir halde yere yığıldı.

Victor kalktı, kadının vücudunun çevresinden dolanarak geniş cam kapılara gitti. Ama açılmıyorlardı.

Kaçış yoktu.

Mitch ne yapacağını bilmiyordu.

Yağmur hafif çiselemeden sağanağa çevrilirken arabasını DGN kompleksinin yüksek metal kapılarının otuz metre ötesine çekip beklemeye başladı.

Direksiyonun arkasında oturmuş, şimdi sinyalleri izlemek yerine kapıların frekansını kesmek için uşağın küçük kara kutusuyla oynuyordu. Bu onu binaya yaklaştıracak olsa da içeri nasıl gireceği ya da Victor'ı *dışarı* nasıl çıkaracağı sorununa bir cevap vermiyordu. Ya da onu aramaya nereden başlayacağınıza bile.

Kapının içindeki bir güvenlik kulübesinde bir muhafız görünüyordu ve binanın içinde de kim bilir kaç tanesi daha vardı ve DGN gibi bir yerin etrafındaki güvenliği aşmak için bir akıllı telefondan ve bir bilgisayar korsanından çok daha fazlası gerekirdi. Bu da demek oluyordu ki Mitch içeri girmek istiyorsa bunu kaba kuvvet kullanarak yapmak zorundaydı.

Mitch hâlâ onca kötü plan arasından en iyisini seçmek için beynini zorladığı sırada yağmur biraz hafifledi ve Mitch sonunda ön kapıları ve hemen arkasında duran o belirgin figürü görebildi.

Victor.

Mitch siyah kutunun üzerindeki düğmeye bastı ve DGN dış kapıları açılmaya başladı. Motoru çalıştırıp hızlandı. Kapıdan geçip doğrudan DGN binasına yönelmeden önce lastikler yağmurlu zeminde patinaj yaptı.

Victor, Mitch aracı kapılara çarpmadan hemen önce yoldan çekilmişti. Güçlendirilmiş camlar parçalanmasa da büküldü, eğildi ve Mitch arabayı geri çevirirken Victor kapıları açıp dışarı çıkabilmeyi başardı.

Kendini ön koltuğa attı.

Mitch'in ayağı çoktan gaz pedalındaydı.

Güvenlik kulesindeki muhafız onlara doğru koşuyordu ama Victor sanki asker sadece bir böcek, bir can sıkıntısıymış gibi elini salladı ve adam yere yığıldı.

Mitch'in ön kısmı bir metal yığınına dönmüş arabası, açık kapıdan fırladı ve uzaklaştı.

Dikiz aynasından arkasını kontrol etti. Henüz peşlerinde kimse yoktu. Yan gözle Victor'a baktı.

"Çok fazla kan."

"Çoğu Dominic'e ait," diye yanıtladı Victor sertçe.

Mitch'in kafası karışmıştı. Sormak istemiyordu. Buna gerek yoktu. Önemli olan tek cevap, Victor'ın ondan kaçırdığı bakışlarındaydı.

"Sydney nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Beni bırak," dedi Victor. "Onu bul ve sonra bu şehirden defolup gidin."

"Seni nereye bırakayım?"

Victor arka cebinden davetiyeyi çıkardı. Buruşmuş ve kan lekeleriyle kaplanmıştı ama ön kısımdaki altın harfler açıktı.

"Eski Adalet Sarayı'na."

XVI

SON AKŞAM

MERIT ŞEHİR MERKEZİ

Marcella dışarı adım attığında yağmur nihayet dinmek üzereydi.

Öndeki kaldırımda üç araba bekliyordu. İki SUV'nin önünde ve arkasında beklediği zarif, siyah bir limuzin. Güvenlik ekibi etraflarını tarıyor; şık, siyah takım elbiseli dört adam onları gözlerden uzak tutan şemsiyeleri kaldırmış, duruyordu.

Marcella risk almıyordu.

Stell umutsuzluğa kapılacaktı ve umutsuz adamlar pervasızca işler yapardı.

Araca ulaştılar ve Jonathan kapısını açtı. Debelenip durmadığı zamanlarda tam bir centilmen olabiliyordu.

Marcella arka koltuğa oturdu ve yalnız olmadığını fark etti. Karşısında, soluk gri takım elbiseli, bronz ve zarif bir adam oturuyordu. Pencereden dışarı bakıyor ve derin derin somurtuyordu.

"Eee?" diye sordu Marcella. "Ona zamanında ulaştın mı?"

Adam başıyla onayladı ve o tanıdık kıvrak aksanıyla konuştu. "Ucu ucuna," dedi June. "Ama yaptım."

"Güzel," dedi Marcella hızlı bir şekilde. "Elbette, bu iş bittiğinde kızı bana getireceksin."

June'un ödünç alınmış gözleri yana kaydı ama konuştuğunda sesi sabitti. "Elbette."

Jonathan diğer taraftan bindi. Marcella, birçok yüzünün ardında June'u görmekte zorluk çekmiyordu ama Jonathan bir yabancıyı görünce biraz şaşırdı.

"Johnnycik," dedi June. "Sakin ol, hovarda DÜ çeteye geri döndü."

Marcella, June'u inceledi. "Bunu mu giyeceksin?"

Adamın ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Fazla mı güzelim?" Ve bir anda yakışıklı, çıkık elmacık kemikli adam ortadan kayboldu ve yerini kanca burunlu bir kadına bıraktı. "Bu daha mı iyi?"

Marcella, June'un her zamanki mizah anlayışına kavuştuğunu gördüğüne sevinerek gözlerini devirdi.

"Elbette," dedi. "Arayı bulabilirsin."

June dramatik bir şekilde içini çekti ve bakımlı bıyıklı ve kolayca unutulabilir olsa da çekici bir yüze sahip orta yaşlı bir adama dönüştü. "Daha iyi mi?"

"Çok," dedi Marcella.

June onu tepeden tırnağa süzdü. "Kraliçeyi öldürüp aynayı çalmış Pamuk Prenses gibi görünüyorsun."

Marcella buna soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunu iltifat olarak kabul edeceğim."

June yerine oturdu. "Edebilirsin."

∞

Eli saçını arkaya taradı ve gömleğinin düğmelerini ilikledi.

Kırık kalemin parçalarını sifonun içine atmıştı. Takip cihazlarını takım elbisesinin ceket cebine koydu.

Resmî olsalar bile gerçek dünya kıyafetlerini yeniden giyebilmek iyi hissettirdi. İşi gereği yüzlerce farklı kıyafet giymişti. Tek eksiği bir silahtı; bir bıçak, uzun bir tel. Ama çıplak elleriyle de idare edebilirdi. Daha önce de yapmadığı şey değildi.

Eli kravatı düğümlüyordu ki banyo kapısının ardındaki gürültüyü, Stell'in boğuk sesiyle karışan telsiz konuşmalarını duydu. Eli düğümü çözdü ve dinlerken yavaş yavaş tekrar bağlamaya başladı.

"Hayır... Kahretsin... Kimdi? Hayır... Planladığımız gibi devam ediyoruz..."

Eli dinleyecek başka bir şey olmadığı belli olana kadar bekledi ve sonra dışarı çıkıp karşısındaki sahneyi inceledi. Stell'in yanakları kıpkırmızıydı. Hiçbir zaman tam bir poker suratına sahip olmamıştı. Ve sadece tek adam böylesi büyük bir afallamaya neden olabilirdi.

Victor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Eli.

Kendi ceketini giyip elini beyazlaşan saçlarında gezdirirken, "Sadece göreve odaklan," diye emretti Stell. *Gün geçtikçe beyazları artıyor*, diye düşündü Eli. Bazı insanlar gerçekten bu iş koluna uygun değildi.

Giyinen sadece o değildi.

Kadının üzerinde şimdi bir saha ajanına değil, bir podyuma aitmiş gibi görünen siyah ipekten bir tulum vardı.

Genç sarışının üzerinde hâlâ üniforması vardı ama köşeli çeneli asker, yakası açık beyaz bir gömleğin üzerine siyah bir ceket giymişti.

Eli düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Davetiye sadece iki kişilik diyor."

Stell cevap olarak ikinci bir davetiye çıkardı.

"Bir kopya, ha?" dedi Eli yüksek sesle. Eğer öyleyse kusursuzdu.

"Hayır," dedi Stell. "Marcella'nın bölge savcısına gönderdiği davetiye. Şansımıza kendisi şehir dışında." Yedek davetiyeyi kadına verdi. "Holtz," dedi sarışına doğru başını sallayarak, "dışarıda bekleyecek."

"Hep kısa çöp bana çıkar zaten," diye mırıldandı asker.

Stell saatine baktı.

"Zaman geldi."

∞

Sydney, Kingsley'ye döndüğünde siyah minibüs gitmişti.

Daire kapısını kırık, aralık bırakılmış buldu ve silahını çekip içeri girerken iki eliyle sıkıca tuttu.

Syd'in gördüğü ilk şey kandı. Yoğun damlalar koridorda ilerliyor, ardından bir el izinin ucuyla lekelenmiş parke zeminde küçük bir havuz gibi birikiyordu.

Ve ceset.

Dol.

Syd köpeğin yanına koştu ve hareketsiz bedeninin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Göğsünün üzerindeki iskambil kartını düşürdü ve parmaklarını kürkünde gezdirdi. Gözlerini kapadı ve uzandı, köpeğin hayat bağlarının dans ederek uzaklaştığını, tutuşundan kurtulduğunu hissetti. Her seferinde daha da zorlaşıyordu. Her seferinde daha derine uzanmak zorunda kalıyordu. Sydney uğraşırken içinden korkunç ağrılı bir soğuk geçti; ciğerlerinin teklediğini, nefesinin kesildiğini hissetti ve sonunda bağı yakaladı ve Dol'u hayata geri döndürdü. Bir kez daha.

Köpeğin göğsü kabardı ve Syd nefes nefese yere çöktü.

Dikkatini, şimdi devrilmiş olan maça papazına çevirdi. Arkasında Mitch'in el yazısıyla bir not vardı.

Victor'ı bulmaya gittim.

Syd ayağa kalktı. Dol da. Sanki yağmur damlalarını silkeliyormuş gibi ölümünü üzerinden silkeledi. *Şimdi ne yapacağız* der gibi kızın yanına sokuldu.

Syd etrafına bakındı. Telefonu yoktu.

Kimin nereye gittiğine dair bir fikri de.

Ama *bir şeye* sahipti: onunla yaşama döndürdüğü şeyler arasında uzanan o görünmez bağa.

Sydney bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyordu ama denemek zorundaydı. Gözlerini kapattı ve başka bir bağa uzandı. Parmaklarının arasında gerginleştiğini hissetti.

"Hadi," dedi Dol'a kanın etrafından dolaşarak.

Sokağa ulaştıklarında Syd durakladı ve gözlerini tekrar kapadı. Dünyasının hafifçe sola yattığını hissetti. Sanki *bu taraftan*, der gibi.

Yürümeye başladı.

"Daha hızlı sür," dedi Victor, biriken akımın ilk uyarıları olan kafatasındaki vızıltıyı görmezden gelmeye çalışarak.

Bekleyecekti. Beklemek zorundaydı.

"Neden?" diye sordu Mitch, Merit'e doğru hızlanırken. "Neden uzaklaşmak yerine bu pisliğe doğru gidiyoruz?"

Victor arka koltukta bir rulo havlu buldu ve kâğıtları kaburgalarındaki sığ yaraya bastırdı. "Eli orada olacak."

"Bu, diğer istikamete gitmek için daha fazla sebep demek. İkiniz sonsuza kadar birbirinizi izleyebilirsiniz ama bunu bitirmenin tek bir yolu var Victor ve bu yol senin lehine değil."

"Bana olan inancın için teşekkürler," dedi Victor duygusuz bir sesle.

Mitch başını iki yana salladı. "Sen ve intikamın..."

Ama sebebi intikam duygusu değildi.

Ama senin başına her ne geldiyse, ne şekilde yaralandıysan bunu kendine sen yapmışsın.

Campbell haklıydı.

Victor sorumluluk almak zorundaydı. Kendisi için. Ve yaratılmasına yardım ettiği canavar için. Eli için.

"İçeri böyle mi gireceksin?" diye sordu Mitch.

Victor elindeki davetiyeyi çevirdi. "Bir davetiyem var."

Ama kendine baktı. Mitch haksız sayılmazdı.

En sevdiği trençkotunu, Stell'le koridorundaki yüzleşme ile hücrede uyandığı zaman arasında bir yerde kaybetmişti. Siyah tişörtünün üzerinde ince bir kesik vardı. Bir şişe suyla ellerindeki kanı temizlemek için elinden geleni yapsa da kan tırnaklarının içinde durmaya devam ediyordu.

Ne bir silahı ne de planı vardı.

Sadece, Eli'ın bulduğu ilk fırsatta kaçacağına –kesin kaçacağına– dair inancı vardı.

Ve Victor onu durdurmak için orada olacaktı.

Ayışığı Kitaplığı

XVII

SON GECE

ESKİ ADALET SARAYI

Eli saçlarından yağmur damlaları süzülerek kapılardan geçip büyük fuayeye girdi.

Mekân şimdiden abiye giysileri içindeki kadın ve erkeklerle dolup taşıyordu. Merit'in kaymak tabakası bir arada, tek bir yerde toplanmıştı. İkisi asker birkaç kişi önlerinden çoktan içeri girmiş ve hemen kalabalığın içine karışmıştı.

Eli ve Stell ilerlemeye başladılar ve çok geçmeden metal dedektörlü bir çift güvenlik görevlisi tarafından durduruldular.

Stell silahını göstererek, "Kolluk kuvvetleri," dedi sertçe.

"Kusura bakmayın efendim," dedi güvenlik. "Bu, içeri silah alınmayan bir etkinlik."

İronik, diye düşündü Eli dedektör üzerinde gezinirken iki kolunu açarak. Tek bir ses çıkmadı. Stell isteksizce silahını teslim etti. Bir vestiyer bölmesini geçtiler ve Eli ceketini çıkarıp görevliye verirken takip cihazlarının uzaklaşmasını izledi. Bu hâlâ tasma sorununu ortadan kaldırmıyordu ancak duştan çıkıp takım elbisesini giyinene kadar Eli bunun için de bir plan bulmuştu.

Adalet sarayının büyük salonuna girdiler. Burası, sütunlarla çevrili ve tepesinde bir kubbe olan daire şeklindeki bir alandı. Eli başını kaldırıp binaya hayranlıkla baktı. Klasik mimarinin göz alıcı bir örneğiydi. Yüksek tavanlı ve içi boş yapı eşit derecede zarif ve sadeydi.

Ferforje aplikler, sütunların her birinin üzerini metal çiçek buketleri gibi süslüyordu. Adaletin terazisini andıran büyük, gümüş tabaklar yerden fırlamış gibi görünen cilalı mermer masaların üzerinde duruyordu. Kubbenin tabanı boyunca aşağıdaki salona bakan bir seyir terası vardı ve salonun tam ortasında, mermer bir standın üzerinde, neredeyse iki katlı bir bina boyundaki bronz bir adalet heykeli yükseliyordu.

Marcella'dan henüz bir iz yoktu ama bu, Eli'i şaşırtmadı. Şaşaalı giriş yapacaktı, bu kadarını tahmin edebiliyordu. Jonathan'ın da yanından çok uzakta olmayacağını biliyordu ama en azından bir hamle yapana kadar June'u fark etmek imkânsız olacaktı.

Eli artan kalabalığın arasında ağır ağır güvenlik taramaları yapan iki DGN askerini gördü.

Salon kahkahalarla yankılanırken ışıklar loştu; etraf şampanya kadehleri, mücevherler ve kümelenmiş bedenlerle doluydu. Seyirciler. Hareketli parçalar. Dikkat dağıtıcı şeyler.

Stell hemen omzunun dibindeydi.

"Zamanı geldiğinde," dedi Eli, "seyircileri dışarı çıkarabilecek misin?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Stell. "Dikkatlerini çekmek zor olabilir."

Eli düşünceli bir tavırla etrafı inceledi. Pencereler yüksek ve dardı, işe yaramazdı, kalabalık çok fazlaydı... Ama bu işlerine de yarayabilirdi. Panik bulaşıcıydı. Tıpkı domino taşları gibi, yapmanız gereken tek şey ilkini devirmek olurdu.

"Hemen döneceğim."

Stell omzunu yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sana silah bulmaya." Eli başıyla, hepsi şık siyah takım elbiseler giyinmiş Marcella'nın güvenlik ekibini işaret etti. "Fark etmedin mi? Konukların taşımasına izin verilmiyor olabilir ama adamları kesinlikle taşıyor."

Stell onu bırakmadı.

"Bir noktada," dedi Eli sakince, "tasmamı uzatman gerek."

Direktör ona uzun, yoğun bir bakış attı ve sonra elini çekti. Eli döndü ve kalabalığın arasına karışarak bir koridora girip tuvalete doğru ilerleyen bir güvenlik görevlisinin peşine takıldı. Eli adamın kapıdan geçip bölmelerden birine girerek gözden kayboluşunu izledi ve lavaboda ellerini yıkamakta olan başka bir adamın çıkmasını bekledi. Eli adamın ardından sürgüyü kaydırdı ve bölme kapısına yaklaştı.

Kapı açıldı ve Eli ayakkabısını muhafızın göğsüne vurarak adamı duvara geri gönderdi. Eli, daha düşemeden onu kravatından yakaladı, muhafızın silahını kılıfından çekti ve silah seslerini boğmak için namluyu adamın göğsüne sıkıca bastırdı.

Cesedi tekrar klozetin üzerine bıraktı.

Bir insanı öldürmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama af dilemekle sonra ilgilenecekti.

Stell'in yanına döndü ve direktöre çalıntı silahı, dostlar arasında bir el sıkışma yapar gibi belirsiz ve kolay bir hareketle verdi. Stell ona tam bir şaşkınlıkla baktı. Silahı tutanın Eli olduğunu, parmağı tetiğe yakın olanın Eli olduğunu ikisi de biliyordu. Ama silahı elinde döndürerek Stell'e namlu yerine sapını çevirip uzattı.

Stell bir duraklamadan sonra silahı aldı ve Eli dönüp yanından geçen bir garsonun tepsisindeki bir şampanya kadehini kaptı. En azından partinin tadını çıkarabilirdi.

∞

"Tereddütler için son şans," diye mırıldandı June. "Ya da son kararlar için ikinci bir fırsat."

Eski Adalet Sarayı'nın önünde duran limuzinin tavanına yağmur damlaları vuruyordu.

"Karamsar olma," dedi Marcella. "Bu bir parti."

"Bu delilik," diye karşı çıktı June.

Marcella'nın dudakları seğirdi. "İyi ki bir yöntemi var."

Bu bir kumardı elbette. Bir risk. Hırslı bir oyun.

Ama Marcus'a söylediği gibi, dünya korkaklara göre bir yer değildi.

Cesaret edilmezse hiçbir şey kazanılmazdı.

Ve Marcella'nın planı alevler içinde kül olursa da bütün bu lanet şehri de yanında götürmeye niyetliydi.

Arabadan indiğinde, geniş şemsiyeler yeniden belirdi ve onu Eski Adalet Sarayı'nın bekleyen bronz kapılarına götürdü.

Marcella içeriden yükselen buz ve kristal bardakların tıkırtısını, hevesli kalabalığın mırıltısını ve melodisini duyabiliyordu. June ve Jonathan arkasında yerlerini alırken elini cilalı metalin üzerine götürdü, altın rengi ojeleri ışıkta parlarken parmaklarını yüzeyde gezdirdi.

Marcella gülümsedi.

"Gösteri zamanı."

∞

Mitch'in arabası, Eski Adalet Sarayı'nın önünde gıcırdayarak durdu.

Arabadan inerken Victor'ın yan tarafına keskin bir acı saplandı ama atak bu kadar yakınken kadranı indirmeye cesaret edemedi.

"Victor..." diye başladı Mitch.

Victor arkasına baktı. "Söylediklerimi unutma. Syd'i bul ve git."

Victor kısa taş basamakları çıktı, bronz kapıları iterek açtı. Boştaki elini mümkün olduğunca rahat bir şekilde kaburgalarına sardı. Davetiyesini, krem rengi kartonun üzerindeki kana tereddütle bakan takım elbiseli güvenlik görevlisine uzattı.

Adam, Victor'a baktı ve Victor da yüzünde rahatsızlık hissi belirene dek adamın sinirlerine yaslanarak soğuk bakışlarıyla ona karşılık verdi.

Güvenlik ona içeriyi işaret etti.

Victor salona doğru gidiyordu ki vestiyer bölümünü görünce geri döndü. Gözleri, daha önce teslim edilmiş olan ceket ve

şalların üzerinde gezindi ve soldaki yüksek yakalı ve siyah deri süslemeli, siyah kaşe montun üzerinde durdu.

Victor çalışanı çağırdı. "Fişi kaybettim de," dedi. "Paltomu almaya gelmiştim." Monta doğru başını salladı.

Çocuk, gerçekten sadece bir çocuktu, tereddüt etti. "Şey... üzgünüm... Geçerli bir fiş olmadan bir montu veremem..."

Victor çocuğun ağzını kapanmaya zorladı ve onu yerine sabitlerken çocuğun gözleri şaşkınlık, kafa karışıklığı ve dehşet içinde fal taşı gibi açıldı. "Tek bir parmağımı kaldırmadan kemiklerini kırabilirim," dedi sakince. "Sana göstermemi ister misin?"

Başını iki yana sallarken çocuğun burun delikleri panikle açıldı.

Victor tutuşunu bıraktı ve çocuk nefes nefese geriledi, raftan montu çekerken parmakları titriyordu.

Victor paltoyu omuzlarına attı. Ceplerini yokladı ve bir yirmilik buldu. "Teşekkürler," dedi parayı küçük cam kavanoza koyarken.

Salon kalabalıktı, bedenlerle ve gürültüyle doluydu. Victor misafirler arasında ilerleyip kalabalığı gözden geçirerek odanın dış kenarında ağır bir daire çizdi.

Ve sonra, koridorun karşısında, kalabalığın arasından tanıdık bir yüz gördü.

On beş yıldır değişmeyen bir yüz.

Eli.

Bir an için, gala arka planda kaybolmuş gibi geldi. Sanki tek bir adam tüm detaylarıyla karşısında dikilene dek diğer tüm ayrıntı ve sesler geri çekilmişti.

Victor ayaklarının hareket etmeye başladığını, bir el onu geri çekene ve onu en yakındaki mermer sütunun arkasına sürükleyene kadar fark etmedi. Victor, adamın geniş kollarındaki tanıdık dövmeleri gördüğünde saldırganın sinirlerine uzanmaya başlamıştı bile.

"Sana araba kullanmanı söylemiştim," dedi Victor ama sonra Mitch'in gözlerinde kurnaz bir parıltı, ağzının tuhaf duruşunu seçti. Mitch'in her zamanki görünüşü altındaki o tanıdık kıvraklığı fark etti.

June.

"Çekil üzerimden," diye emretti Victor.

June onu bırakmadı. "Marcella'yı durdurmalısın."

"Buraya Marcella için gelmedim."

"Gelmiş olmalıydın," dedi June. "Gözlerini Sydney'e dikmiş."

"*Senin* yüzünden."

"Hayır," diye itiraz etti June. "Ona hiç anlatmadım. Ama yine de biliyor ve şimdi onu istiyor. Ve gördüğüm kadarıyla, Marcella..."

Kalabalık sanki adını duymuş gibi ikiye ayrıldı ve odanın ortasındaki taş kürsüde altın bir figür yükseldi.

Victor, Eli'ın az önce durduğu yere bakarak June'dan kurtuldu ama adam gitmişti. *Lanet olsun.* Kalabalığı taradı ve bir hareket yakalayana kadar koyu renk takım elbiselerden oluşan insan deryasını inceledi. Erkeklerin ve kadınların çoğu hareketsiz duruyorlardı çünkü tüm dikkatlerini Marcella'nın yükselişine vermişlerdi. Eli, kendi görüşü de bir o kadar net bir şekilde, bir köpek balığı gibi aralarından kaydı.

Victor, Eli'ın ilerleyişini taklit etti ve ikisi de kürsüye, heykele ve altın giysili kadına doğru ilerlemeye başladı.

Ve sonra, sonunda, Eli onu fark etti.

O soğuk, kara gözler Marcella'nın yanından kayıp Victor'ın üzerine indi. Eli'ın yüzünde bir şaşkınlık belirdi ve sonra kayboldu ve yerini, bir silahın namlusu Victor'ın omurgasına dayandığı ve Stell'in boğuk sesi kulağında çınladığı sırada, acı bir gülümsemeye bıraktı.

"Bu kadar yeter Bay Vale."

∞

Marcella hayatını bir sergide geçirmişti.

Ama bu gece, sonunda *görüldüğünü* hissediyordu.

O kürsüye çıkarken her biri meraklı ve ışıl ışıl gözler ona dönmüş, yapacağı açıklamayı bekliyordu çünkü onda daha fazlası olduğunu biliyorlardı. Güzellikten daha fazlası, çekicilikten daha fazlası. Bilseler de bilmeseler de gücü görmeye gelmişlerdi.

Marcella konuştuğunda, sesi mermer salon ve kalabalığın sessizliği içinde taşınıp yükselirken ışığa aç çiçekler gibi yüzlerini yukarı kaldırdılar.

"Bu gece bana katılabildiğiniz için çok mutluyum," dedi.

Marcella konuşurken kürsünün etrafında ağır bir daire çiziyor ve *kendilerine göre,* Merit'in en güçlü insanları olan seyirciler üzerindeki hâkimiyetinin tadını çıkarıyordu.

"Davetiyenin biraz esrarengiz olduğunu biliyorum ama size söz veriyorum, en iyi şeyler beklemeye değerdir ve size sunacaklarımı anlatmaktansa göstermem daha iyi olur..."

∞

June basamakları ikişer ikişer çıktı.

Mitch'in iri bedenini daha ince bir beden için değiştirmişti ve adımlarına eklenen bu hızla, insanlarla dolu salona bakan terasa ulaştı. Tam ortalarında, Marcella heykelin kaidesinin etrafında yavaş bir daire çiziyordu.

June, Jonathan'ı bir gölgenin ardına saklanmış, gösteriyi izlerken buldu. Dirseklerini dövme demir parmaklığa dayamış, tüm dikkatini Marcella'nın ışıltılı formuna vermişti.

"Bazılarınızın parası var," dedi Marcella'nın çınlayan sesi. "Ve bazılarınızın da nüfuzu. Bazılarınız güçle doğdu, bazıları ise onu hiç yoktan inşa etti. Ama hepiniz buradasınız çünkü etki sahibi insanlarsınız. Siz avukatlar, gazeteciler, yöneticiler, kolluk

kuvvetlerisiniz. Bu şehri siz yönetiyorsunuz. Siz şekillendiriyorsunuz. Onu koruyorsunuz."

"Şu adamı görüyor musun?" dedi June, kalabalığın içinde hareket eden soluk sarı saçları işaret ederek.

Jonathan yumuşak bir sesle, "Victor Vale," dedi.

"Evet."

Victor ona isteyerek yardım etmezse June onun elini zorlayacaktı.

Victor kendini koruma içgüdüsü yüksek bir yaratıktı.

Hepsi öyleydi.

"Marcella'ya çok yaklaşırsa," dedi June, "vur onu."

Jonathan gözlerini Marcella'dan hiç ayırmadan tabancasını ceketinin altındaki kılıfından çıkardı.

"Onu öldürme," diye ekledi June. "Mecbur kalmadıkça. Onun ölmesini istemiyor."

Jonathan omuz silkti. Adamın bu kayıtsızlığı onu her zaman rahatsız etmişti ama June bir kez olsun soru sormamasına memnundu.

"Teşekkürler, Johnnycik," dedi merdivenlerden inerken.

∞

"Stell." Salonun karşı tarafında Eli, Marcella'nın hâlâ durduğu kürsüye yavaş, sistemli bir şekilde yaklaşmaya devam ederken Victor dişlerini sıktı.

"Gücün önemini anlıyorsunuz," diyordu Marcella. "Henüz anlamadığınız şey, *bu* güç fikirlerinin modasının geçmiş olduğu."

Stell silahı Victor'ın sırtına bastırdı. "Araya girmene izin vermeyeceğim."

"Öyle mi?" Victor kalabalığı taradı.

"İşte bu yüzden buradayım," diye devam etti Marcella. "Gözlerinizi açmak için."

Eli tam kürsüye varmak üzereydi ki Marcella'nın eli kalktı ve heykelin bronz cübbesine indi. "Size gerçek gücün ne olduğunu göstermek için..."

Victor rastgele bir adam seçti ve sinirlerini çekti.

Havayı bir çığlık böldü ve bir an için Marcella'nın sesi kesildi, kalabalığın ilgisi başka yöne çevrildi. Aynı anda Victor döndü ve dirseğini Stell'in kafasının yanına indirdi. Stell'in silahı patladı ama Victor çoktan merminin yolundan çekilmiş; kararlı bir şekilde platforma, Marcella'ya ve Eli'a doğru ilerliyordu. Ateşli silahın patlama sesiyle birlikte gergin kalabalık bir panik dalgasına kapıldı. Konuklar etrafa saçılıp kapıya doğru çılgınca akan bir bedenler deryasına dönüştü. Sadece Victor ve Eli hâlâ içeriye doğru, odanın ortasına ve kürsüde duran altın figüre doğru ilerliyorlardı.

Başka bir silah sesi duyulduğunda Victor neredeyse varmak üzereydi, mermi bir adım ötedeki mermere çarptığında zeminden bir kıvılcım çıktı. Başını kaldırdı ve balkonda duran Jonathan'ı gördü, DÜ'nün niyetini adam ikinci mermiyi atmak için harekete geçtiği anda fark etti.

Mermi Victor'ın omzunu delip geçerken acı sıcak ve beyazdı. Anında kanlar fışkırdı.

Bir küfür savurup, adam üçüncü kez ateş edemeden Jonathan'ın sinirlerine sarıldı.

Victor onları yakaladı, sanat galerisindeki gibi kadranı yükseltti ve yine sanat galerisindeki gibi Jonathan'ın güç alanının mavi-beyaz ışığı parlayarak onu anında korudu. Victor tutuşunun kaydığını hissetti ama bu sefer bırakmadı.

Her nesnenin bir kırılma noktası, gerilme kuvvetinin bir sınırı vardı.

Yeterince güç uygulanırsa *kırılırdı.*

XVIII

SON GECE

ESKİ ADALET SARAYI

Victor Vale beş yıldır Eli'ın kafasının içinde yaşıyordu. Önce bir hayalet, sonra hayalî bir arkadaş olarak. Ama Eli şimdi fark ediyordu ki ikisi de kritik derecede kusurluydu. Rakibinin kehribara hapsolmuş, değişmeyen bir versiyonu gibiydiler; tıpkı kendisi gibi. *Gerçek* Victor, son beş yılın getirdiği her bir değişimi gösteriyordu ve dahası iyice zayıflamıştı. Tıpkı Eli'ın şüphelendiği gibi hasta görünüyordu. Önemi yoktu.

İşleri yoluna koyacaktı.

Ama önce, Marcella ile ilgilenecekti.

Marcella heykelin yanından aşağı iniyordu ve doğruca Eli'a yönelirken yüzü korkudan değil öfkeden buruşmuştu. "Bu kesintinin arkasındaki *sen* misin?"

"Özür dilerim," dedi Eli. "Seninle tanışmak için çok hevesliydim."

Marcella menzile girerek, "Buna pişman olacaksın," dedi.

Eli onu tutmak için uzandı ama o mavi-beyaz ışık aralarında parladı ve elini geri çekilmeye zorladı. Eli'ı itiyor, *Marcella'ya* dokunmuyordu. Marcella onun kollarının arasına girdi ve parmaklarını yanağına götürdü.

"Gerçekten diğerleriyle birlikte kaçmalıydın," dedi eli kıpkırmızı yanarak.

Teni çözünüp dişlerini, çene kemiğini açığa çıkarırken Eli'ın yüzünde bir ızdırap ifadesi belirdi. Ama çürüme yayılırken bile onun tersine döndüğünü, kas ve cildin iyileştiğini hissedebiliyordu. Marcella'nın gözlerindeki ve dudaklarındaki keyifli sırıtış yok oldu, yerini şaşkınlık ve şoka bıraktı.

"Neden kaçayım ki?" dedi Eli yanağı tekrar birleşirken. "Seni öldürmek için buradayım."

Marcella aniden kararsız bir şekilde geri çekildi.

Eli işte bunu özlemişti, ölmeden önce yüzlerindeki o ifadeyi. Terazilerin yeniden dengelenmeden önce titreyip sallanışlarını. DÜ'ler sanki kendilerinde bir yanlışlık olduğunu, hayatlarının –hayat sandıkları şeylerin– çalıntı olduğunu biliyorlarmış gibi. Artık bırakmanın zamanının geldiğini.

Yakınlarda bir silah patladı, sonra bir tane daha ve saniyeler içinde yukarıdaki hava enerjiyle çatırdayarak mavi ve beyaz renklerde alevlendi. Victor ayakta, başı yukarı dönük duruyordu ve Eli bakışlarını takip ettiğinde, Jonathan'ı fırtınanın tam ortasında buldu. Victor ellerini iki yana açtı ve yukarıdaki DÜ bir hava akımıyla gözden kayboldu.

Marcella'nın yüzündeki şaşkınlık şimdi çatırdayarak düşmüş ve ardındaki korkuyu gözler önüne sermişti.

Eli'ın bir teorisi vardı. Test etmeye karar verdi.

Jonathan meşgulken Eli uzandı ve elini Marcella'nın boğazına doladı.

Bu defa etrafında ışık yoktu, güç alanı şoku yoktu, sadece parmaklarının altındaki yumuşak beyaz ten vardı.

Marcella'nın elleri havaya fırlayıp Eli'ın kollarına dolandı ve takımının kolları hızla ufalandı. Alttaki deri soyuldu, sonra iyileşti, sonra tekrar soyuldu.

Ama Eli bırakmadı.

Salonun karşısında, Stell ve askerleri paniklemiş kalabalığı dışarı çıkarmaya çalışırken heykelin diğer tarafında Victor, sanki

diğer DÜ sadece bir devre, aşırı yüklenip nihayet bozulacak bir şeymiş gibi, Jonathan'a kendi gücünü yüklemeye devam ediyordu.

Bir bakıma ikisi yeniden birlikte çalışıyorlardı. Eski zamanlardaki gibi ya da belki isteseler yapabilecekleri gibi.

Eli bunun neredeyse şiirsel olduğunu düşünüyordu ki Victor'ın arkasında bir DGN askerinin belirdiğini gördü.

"Hayır!" diye bağırdı Eli.

Ama ya kimse onu duymadı ya da umursamadı. Asker, Victor'a ulaştı ve kolunu boğazına dolayıp onu geriye doğru çekerek konsantrasyonunu bozdu.

Jonathan'ın güç alanının mavi-beyaz ışığı kayboldu ve bir an sonra bu defa koruyucu bir şekilde Marcella'nın etrafını sarmış olarak yeniden belirdi.

Gök gürültüsü gibi şiddetli bir çatırtı duyuldu ve Eli geriye doğru fırlatıldı. Yerden birkaç santim havaya fırlayıp en yakındaki sütuna çarptığında sırtı acıyla zonkladı. Ama Eli düşmedi. Aşağı baktı ve apliğin metal kancalarından birinin göğsüne saplandığını gördü.

Eli kendini ileri doğru itmeye, vücudunu demir çubuktan kaldırmaya çalışırken dişlerini sıktı.

Marcella boğazını ovuşturarak ona doğru ilerledi.

"Sen Eli Ever olmalısın," dedi boğuk bir sesle. "Büyük DÜ celladı. İtiraf etmeliyim," dedi elini Eli'ın karnına koyarak, "hiç etkilenmedim." Marcella, Eli'i çubuğa geri itti ve sırtı sütuna çarparken demir, iç organlarını sıyırdı.

Eli bir hırıltı çıkardı.

"İyileşiyor gibi görünmüyorsun," dedi Marcella lekeli avucunu kaldırarak. "Hâlâ beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Evet," diye tısladı Eli dişlerinin arasından sızan kanla.

Marcella diliyle onaylamaz bir ses çıkarttı.

"Erkekler."

Tırnaklarını yaralı karnına geçirdi. Deri ve kas katmanları soyulup organları buruştukça Eli büyük bir acı duydu ve ölmeye başladı.

Victor zorla yere yatırılırken Eli'ın boğuk çığlığı, mermer salonda yankılanıyordu.

"Görmediğin şeye zarar veremezsin," dedi DGN askeri ama bu tam olarak doğru değildi. Özellikle de kollarını onun boğazına dolayacak kadar aptal olduklarında.

Asker sanki kolu kırılmış gibi bağırdı. Öyle hissettiğine hiç şüphe yoktu. Victor, boğazındaki el gevşer gevşemez ayağa kalktı ve askere döndü ve artık uzmanlaşmış bir elin kısacık bir hareketiyle adamı devirdi.

Asker bilinçsiz bir halde mermere yığıldı ve Victor dikkatini yerden birkaç metre yükseklikte metal bir armatüre saplanmış Eli'a çevirdi.

Adalet Sarayı'nda silah sesleri yankılanıyordu. Stell, Jonathan'ın özel yeteneğinin bir çeşit görüş hattı gerektirdiğini anlamış gibi görünüyordu ve şimdi kendi silahını yukarıdaki balkonda duran DÜ'nün üzerine boşaltıyordu. Mavi-beyaz ışık parladı ama sonra Stell'in silahı şarjörün çoktan boşaldığını işaret eder gibi tıkladı ve Jonathan kendi kurşunlarını boşaltarak misillemeye girişti ve hem Victor'ı hem de Stell'i bitişik sütunların arkasına saklanmaya zorladı.

Victor gerçek anlamda iki arada kalmıştı.

Jonathan'ı devirirse Eli, Marcella'yı öldürebilirdi.

Eğer yapmazsa Marcella, Eli'ı öldürebilirdi ki bu Victor'ın özlemini çektiği bir ölümdü.

Ve hâlâ kendisinin gerçekleştirmek istediği bir ölüm.

Sonunda Victor kararını Eli ya da Marcella'ya göre değil, June'a göre verdi.

June bir kez daha Mitch'in görünümünde karşısına çıkmış ve koca adamın kafasına silah dayamıştı. "Kibarca sordum ama dinlemedin."

June parmağını tetiğe götürdü.

"Marcella'yı öldür," diye emretti. "Ya da onu kaybedersin."

June'la ilgili her şey, sabit elinden kararlı bakışlarına kadar her şey, Victor'a istediğini elde etmek bir yana sırf derdini anlatmak için bile Mitch'i vuracağını söylüyordu.

"Bu iş bittiğinde," dedi Victor. "Sen ve ben birkaç çift laf edeceğiz."

Ve bununla, sütunun ardından çıktı ve hemen Jonathan'ın sinirlerine ulaştı. Kalkan yeniden alevlendi, mavi-beyaz ve cüretkârdı. Victor'ın teninde boncuk boncuk terler vardı. Daha önce hiç bu kadar yükü tek bir kişiye yüklememişti ve çaba yüzünden kendi sinirleri de çatırdayıp uğulduyor ve kısa devre yapmakla tehdit ediyordu.

Ama sonunda, güç alanı parçalanmaya başladı.

∞

Marcella'nın eli daha derine inerken Eli'ın görüşü bulanıklaştı.

Ama hâlâ arkasındaki balkonda parıldayan ışığı görebiliyordu.

Eli'ın dudakları yalvarırcasına kıpırdandı ve Marcella daha da yaklaştığında, elinden geldiğince sert bir şekilde kafasını onunkine vurdu. Jonathan'ın koruması olmadan darbe üzerine indi ve Marcella yanağını tutarak sendeledi. Döndü ve Jonathan'ın çatlamakta olan kendi kalkanını gördü. Eli'ı direğe sabitlenmiş halde bırakarak odanın diğer ucundaki Victor'a doğru yürümeye başladı.

Demir çubuk hâlâ midesinden çıkıyordu ama Marcella, midesiyle birlikte onun yarısını da yok etmişti. Eli paslanmış metale yumruğunu indirdi ve metal parçalandı.

Ayağını arkasındaki sütuna dayadı ve kendini çubuğun geride kalan alt kısmından kurtararak itip yere düştü. Eli'ın midesi, kan ve sıvılarla berbat bir haldeydi ama içinden dövme demir geçmediği için yara çoktan iyileşmeye başlamıştı. Organlar kapanıyor; doku tekrar temiz, pürüzsüz ete dönüşüyordu.

Jonathan'ın güç alanı sonunda paramparça olurken Adalet Sarayı'nı sağır edici bir çatırtı doldurdu. DÜ tırabzanın üzerinden öne devrildi ve taş üzerine çarpan bir ağırlık gibi donuk bir patırtıyla alttaki zemine çarptı.

Victor sarsılıp harcadığı enerjiden nefes nefese bir dizinin üzerine çöktü. Marcella'nın kendisine doğru geldiğini görmedi. Elleri parlamaya başlarken adımları hızlanıyordu.

Eli ona daha önce ulaştı, kollarını omuzlarına doladı ve sırtını kendine yasladı.

"Hadi ama," diye hırladı Marcella. "Biraz ders al."

Gücü hızla, sıcak bir şekilde alevlendi ve Marcella gücünü üzerinde kullanırken Eli'ın dünyası, acıdan bembeyaz oldu.

Laboratuvarda Haverty iyileşme hızını ölçmüş, tükenmeyen bir pil gibi asla yavaşlamamasına hayret etmişti. Ama Haverty'nin testlerinin hiçbiri Eli'ın vücudunu Marcella'nın gücünün şimdi yaptığı kadar zorlamamıştı.

Marcella başını onun omzuna yasladı. "Hâlâ eğleniyor musun?"

Hava, Marcella'nın iradesinin gücüyle dalgalandı.

Marcella'nın gücü artık yalnızca ellerinden gelmiyordu. İkisinin de etraflarına yayılıyor, en yakın masayı bükerek ayaklarının altındaki incelen mermerde kılcal çatlaklar oluşturuyordu. Eli'ın takım elbisesini ve Marcella'nın elbisesini eritiyor, mahvediyor, ikisi de zayıflayan zeminin üzerindeki sığ bir kül birikintisi üzerinde durana dek her şeyi siliyordu. Eli'ın Marcella'nın çıplak göğsüne sarılmış kolları sürekli olarak deriden kaslara, kemiğe ve yeniden deriye dönüyordu.

"Alçak gönüllülüğüm seni yanıltmasın," dedi Eli. "Sabrımın azaldığını bil."

Eli kendini ona bastırdı; başı garip, neredeyse sevgi dolu bir kucaklamayla öne doğru eğilmişti ve sonunda boğazının etrafındaki çelik tasma paslanıp düştü.

Eli, son zincirlerini de kırınca ızdırabın arasından gülümsedi.

Altlarındaki zemin artık gözle görülür şekilde aşınıyordu. Eli tutuşunu sıkarken vücudu çığlıklar içinde itiraz ediyordu. "Elli DÜ öldürdüm," diye tısladı. "Ve sen en güçlüsü değilsin."

Marcella'nın gücü havada süzülüyordu. Birkaç metre ötedeki bronz heykel paslanıp parçalanmaya başladı. Sütunlar dengesiz bir şekilde sallandı ve tüm bina kırılgan bir halde titredi, ayaklarının altındaki mermer de tıpkı Eli'in vücudu gibi katman katman ayrılıyordu.

Mermer, altlarında eriyen buz gibi inceldi; önce yarı saydam oldu, sonra tamamen şeffaflaştı.

"Görünüşe göre," dedi Marcella. "Birbirimize dengiz."

"Hayır," dedi Eli zemin parçalanıp çatlarken. "*Sen* hâlâ ölümlüsün."

Eli ayağını kırılgan mermere vurdu ve mermer altlarında paramparça oldu.

∞

Victor ayağa kalkmak üzereydi. Zemin çöktüğünde bir eliyle yaralı omzunu tutuyordu. Geri geri sendeledi, çarpmanın şiddeti binayı sarsarken ayaklarını koyacak sağlam bir zemin aradı.

Victor ancak yıkım dalgasının ötesine geçtiğinde olan bitenin tüm vahametini görebildi.

Sanki içe dönük bir patlama, bir çeşit çöküş yaşanmış gibiydi.

Bir an Eli ve Marcella salonun tam ortasındaki bir ışık demeti içinde birbirine dolanmış dururken bir an sonra mermer zeminden gök taşları gibi geçip gitmişlerdi. Çöküşün gücü bir zincirleme reaksiyon başlattı. Duvarlar sallandı. Sütunlar devrildi. Cam kubbe çatlayarak paramparça oldu.

Delik çok büyüktü, sağlam taş zemine beş belki on metrelik bir düşüştü.

June'dan hiçbir iz yoktu ama Victor, Stell'i yakınlarda, bir ayağı kırık bir sütunun altına sıkışmış, baygın halde buldu.

Bina sallanmayı kesti. Victor deliğin kenarına geldi ve aşağı baktı. Marcella uçurumun dibinde uzanmış yatıyordu; uzuvları kırık taşların üzerine yayılmış, siyah saçları dağılmış ve başı yanlış bir açıyla eğilmişti.

Moloz kıpırdandı ve Eli hemen yanında, çıplak ve kanlar içinde sendeleyerek ayağa kalktı. Kalkarken kırık kemikleri tekrar birbirine kenetlendi. Marcella'nın bedenine baktı ve istavroz çıkararak başını kaldırıp delikten yukarı baktı.

Gözleri Victor'ınkilerle buluştu ve bir an için ikisi de kıpırdamadı.

Koş, diye düşündü Victor ve Eli'ın kıvrımlı bedenindeki yanıtı görebiliyordu.

Kovala beni.

Eli'ın çıplak ayağının yanında bir kaya serbest kaldı, moloz yığınından aşağı yuvarlandı ve ikisi de harekete geçti.

Victor dönüp aşağı inecek başka bir yol ararken Eli da döndü ve enkazın üzerine tırmanmaya başladı. En yakın merdivenler çökmüştü, asansör çalışmıyordu. Victor sonunda bir merdiven boşluğu buldu ve basamakları ikişerli, üçerli ve dörderli atlayarak alt kata, enkaza ve Marcella Morgan'ın kalıntılarına indi.

Ama Victor vardığında Eli çoktan gitmişti.

XIX

SON GECE

ESKİ ADALET SARAYI

Bina bir harabeye dönmüştü ve Eli enkazdan çıkarken, birbirine girmiş taşlar hâlâ kıpırdanıp yerlerine oturuyordu. Bir kapıyı açarken etrafa toz ve cam parçaları yağdı. Arkadaki merdiven boşluğunu sağlam buldu ve tırmandı. Üstteki kapı bir otoparka açılıyordu. Çıplak bir şekilde, beton zeminden yan sokağa doğru yürürken yakınlarda sirenler feryat ediyordu.

Geçmişte Victor'dan uzaklaşmak zor olmuştu.

Onun için yine zaman olacaktı. Ama Eli'ın önce Adalet Sarayı'ndan ve DGN'nin menzilinden uzaklaşması gerekiyordu.

"Affedersiniz efendim," diye seslendi bir güvenlik görevlisi. "Burada böyle..."

Eli yumruğunu adamın çenesine indirdi.

Muhafız bir taş gibi yere yığıldı ve Eli onu soydu ve park bariyerinin etrafından dolaşıp ara sokağa çıkarken çalıntı üniformayı üzerine geçirdi.

Eli'ın tutuklanmasından bu yana beş yıl geçmişti. En son ortadan kaybolması gerektiğinden bu yana ise daha fazla. Zihnin ne kadar hızlı bir şekilde eski yollardan geçtiği şaşırtıcıydı. Eli sakin ve kontrollü hissediyordu; düşünceleri, yatıştırıcı bir doğrusallıkla ilerliyordu.

Şimdi yapması gereken tek şey...

Acı yan tarafına bir bıçak gibi saplandı.

Eli irkildi ve kaburgalarının arasından fırlayan bir ok görmek üzere aşağı baktı. Oku çıkartıp ışığa doğru tutarak, şırınganın içindeki elektrik mavisi sıvıya gözlerini kısıp baktı. İçinden tuhaf bir ürperti geçti. Göğsünde bir sıkışma hissetti.

Ardında yavaş ve sabit ayak sesleri işitti ve Eli döndüğünde karşısında sadece bir hayalet buldu.

Bir canavar.

Yuvarlak çerçeveli gözlüğünün arkasından bakan oyuk gözleri ve beyaz laboratuvar önlüğü ile bir şeytan.

Doktor Haverty.

Eli'in ağzı kurudu. Kana bulanmış çelik masalar geldi yeniden aklına, açık göğsünde ellerini hissetti ama boğazında yükselen safraya rağmen Eli düşmemek için kendini zorladı.

"Birlikte geçirdiğimiz onca zamanda," dedi oku fırlatarak. "Gerçekten böyle bir şeyin işe yarayacağını mı düşündün?"

Haverty ışıkta parlayan gözlüğüyle başını eğdi. "Öğrenelim bakalım."

Doktor silahı kaldırdı ve Eli'ın göğsüne ikinci bir ok attı.

Eli yeniden neon sıvıyı görmeyi umarak aşağı baktı ama bu şişenin içindekiler şeffaftı. Oku çıkardı.

"Uyumuyorum," dedi, fırlatıp atarken. "Ama yine de rüya görüyorum. Ve rüyalarımda sık sık seni öldürmeyi hayal ettim."

Haverty'ye doğru ilerlemeye başladı ama yolun yarısında ön dizi büküldü. Sanki uykuya dalmış gibi katlanmıştı. Dünya yana doğru sallandı ve Eli sokağın ortasında elleri ve dizleri üzerine çöktü, uzuvları aniden halsizleşti, başı dönmeye başladı.

Bu doğru değildi.

Hiçbiri doğru değildi.

Şimdi yanında diz çöküp nabzını ölçen Doktor Haverty'yle sırtüstü yatıyordu. Eli kurtulmaya çalıştı ama vücudu onu dinlemedi.

Ve sonra, Eli Ever on üç yıldır ilk kez bayıldı.

Victor merdivenlerden yukarı çıktı ve çelik kapıyı çarparak otoparka girdi. Omzu hâlâ kanıyor, betonda kırıntı gibi izler bırakıyordu. Bunun da ötesinde, uğultu uzuvlarına yayılmış; ses, şimdi kafasının içinde bir sızlanmaya dönüşmüştü. Zamanı tükeniyordu.

Otoparkı taradı, Eli bir araba mı almıştı yoksa yürüyerek mi yola çıkmıştı? Burada, sokak seviyesinde boş alan yoktu ve Eli'ın değerli saniyelerini üst katlarda harcama olasılığı çok düşüktü.

Yani yaya olmalıydı.

Çıkışa yöneldi ve vücudu kabine dayalı yere yığılmış güvenlik görevlisini gördü. Adamın üzerinde bir tek şort ve çorapları kalmıştı. Victor yanından geçip ara sokağa çıktı.

Çok fazla sokak, Eli'ın sapabileceği çok fazla yol vardı ve Victor ne zaman yanlış olanı seçse bu Eli'ın arayı açmasına neden olacaktı.

Yakındaki yerde bir şey parıldadı ve Victor onu almak için eğildi. Sakinleştirici bir ok.

Başını kaldırdı ve tepeye monte edilmiş bir çift güvenlik kamerası gördü.

Çalınan ceketin ceplerini yokladı ve bir cep telefonu bulunca rahatladı. Mitch'in numarasını çevirirken adamın bir kez olsun emirlerine uymamış olmasını umuyordu.

Telefon üç kez çaldı ve ardından Mitch telefonu açtı. "Adalet Sarayı yıkılıyor! Neler oluyor?"

"Neredesin?" diye sordu Victor.

Bir anlık tereddüt. "Yaklaşık iki blok ötede."

Bunu duyduğuna rahatlamıştı.

"Syd'e hâlâ ulaşamadım."

"Eh, madem hâlâ buradasın," dedi Victor güvenlik kameralarına bakarak, "senden bir sisteme girmeni istiyorum."

Holtz ve Briggs bacağını enkazdan kaldırmaya yardım ederken Stell dişlerini sıkıyordu.

Bir yerlerini kırdığına emindi ama şanslıydı. Samson'ın cesedi, enkazın dibinde bir yerlere gömülmüş, Adalet Sarayı'nın büyük salonunun olduğu katın yarısından fazlası ile birlikte yutulmuştu. Binanın geri kalanı da pek sağlam görünmüyordu.

Briggs yaklaşan siren gürültüsünü bastırarak, "Başka bir ambulans yolda," dedi.

Holtz kalabalıkları kenarda tutmuş, olay sırasında sivil maruziyetini en aza indirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama şimdi acil durum ekipleri hızla geliyordu ve dışarıdaki kalabalık çok meraklıydı. İstediklerini almaya çok alışık olan topluluk; cevaplar, açıklamalar, kaza raporları talep ediyordu.

Stell'in başı dönüyordu ama sahneyi, buradaki sahneyi tutmak için yalnızca birkaç dakikası vardı.

Marcella Morgan'ın cesedi, kendi yıkıcı gücünün bir kanıtı olarak, çok aşağıda, kırık mermerin üzerinde uzanıyordu.

Yıkık zeminin en uzak köşesinde ikinci DÜ Jonathan, bir eli uçurumun kenarında bir bez bebek gibi asılı vaziyette duruyordu.

June'dan eser yoktu.

Ya da Victor'dan.

Veya Eli'dan.

"İzleyicileri açın."

"Çoktan yaptım," dedi Briggs.

Kadın bir eliyle Stell'e Eli'ın paltosunu uzattı. Diğerinde, beş küçük izleme cihazı vardı.

Stell'in midesi altüst olmuştu.

"Daha da kötüleşiyor," dedi Holtz, Eli'ın kırılmış, işe yaramaz, paslanmış tasmasının kalıntılarını göstererek.

Stell, Holtz'un elindeki parçalara vurdu ve yıkık zemine yağmur gibi yağdılar.

"Tüm ekipleri çağırın," diye emretti. "Ve Cardale'ı bulun."

XX

SON GECE

KONUM BİLİNMİYOR

Eli'ın ilk fark ettiği şey kokuydu.

Laboratuvara özgü bir antiseptik kokusu ama bunun altında mide bulandırıcı tatlı bir şey daha vardı. Çürük gibi. Veya kloroform gibi bir şey. Diğer duyuları da devreye girdi ve pasparlak bir ışığı fark etti. Donuk çeliği. Kafası pamuk, düşünceleri şurup gibiydi. Eli sarhoş olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyordu çünkü bir şey onu etkilemeyeli çok uzun zaman olmuştu ama daha hoş olması gerektiğini düşündü. Bu hissettiği ağız kuruluğu, insanın beynini zonklatan öğürme arzusu ise hiç hoş değildi.

Doğrulmaya çalıştı.

Yapamadı.

Bir sandığın üstüne serilmiş plastik bir örtünün üzerinde yatıyordu, bilekleri alttaki tahta çıtalara bağlıydı. Ağzının üzerinden geçen bir kayış başını sandığa dayıyordu. Eli'ın parmakları bir şey, herhangi bir şey için etrafını yokladı ama sadece plastik buldu.

Haverty odağına girdiğinde, "Eski laboratuvarım kadar süslü değil, biliyorum," dedi. "Ama idare etmek zorundayız. İşte ne diyelim, çaresizlik." Doktor, Eli'ın görüş alanından çıktı ama konuşmayı hiç bırakmadı. "DGN'de hâlâ arkadaşlarım var biliyorsun ve bana serbest bırakılacağınızı söylediklerinde, eh, siz kadere inanır mısınız bilmiyorum Bay Cardale," Metal bir tepside tıngırdayan aletlerin sesini duydu. "Ama elbette buluşmamızdaki

şairane yanı görebilirsiniz. Ne de olsa araştırmamın sebebi sizsiniz. Şimdi de benim ilk *gerçek* test deneğim olmanız doğru olur."

Haverty bir şırınga tutarak Eli'ın görüş alanında yeniden ortaya çıktı. İçinde aynı elektrik mavisi sıvı dans ediyordu.

"Bu," dedi adam. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bir güç baskılayıcı."

Haverty bıçağı Eli'ın göğsüne getirdi ve bastırdı. Deri ayrıldı, kan birikti ama Haverty bıçağı geri çekerken Eli *kanamaya devam etti*. Acı da devam etti, donuk bir zonklamaya dönüştü, ta ki Eli yavaşça yaranın kendini geri çektiğini hissedene kadar.

"Ah, anlıyorum," dedi Haverty. "Düşük dozda başlayarak hata ettim. Son deneğe çok kısa sürede çok hızlı verdim ve o nasıl desem... Parçalara ayrıldı. Ama görüyorsunuz ya, işte bu yüzden bu tür bir deney için mükemmel bir adaysınız." Haverty şırıngayı aldı. "Hep öyleydiniz." İğneyi Eli'ın boynuna sapladı.

Damarlarında soğuk su akıyormuş gibi canı acıdı.

Ama en tuhafı acı hissi değildi. Hafızanın kıvılcımıydı, parçalanmış buzla dolu bir küvet. Buz gibi suda gezinen soluk parmaklar. Radyoda çalan bir müzik.

Lavaboya yaslanmış Victor Vale.

Hazır mısın?

"Şimdi," dedi Haverty, Eli'ı günümüze sürükleyerek. "Hadi tekrar deneyelim."

XXI

SON GECE

DEPO BÖLGESİ

Victor silik gri binanın dışında durdu. Bir depolama tesisiydi. İnsanların mobilya, sanat veya eski giysi kolilerini bıraktığı, iklim kontrollü, oda büyüklüğündeki dolaplardan oluşan iki katlı bir tesisti. Mitch'in kamera kayıtlarından Victor'a bu kadar yaklaşabilmişti. Ama bu da yeterdi.

Mitch'e göre, başka bir adam daha vardı. Gözlüklü ve beyaz önlüklü bir adam. Eli bilinçsizce arkasından sürükleniyordu.

Bu sözler anlamsızdı. Eli'ın dönüşüm geçirdiği gece Victor kendini sarhoş etmek için uğraşmasını izlemişti. Ama içki ona tesir etmemişti.

Ölümünden sonra hiçbir şey etki etmemişti.

Victor zemin katta ilerleyerek kilidi olmayan bir kapı var mı diye tüm kepenkleri taradı. Omzunun kanaması durmuştu ama omzu yine de ağrıyordu. Acıyı dindiremiyordu; her türlü ateşe, özellikle de taşma tehdidiyle uzuvlarında biriken akıma ihtiyacı vardı.

Victor solundaki bir saklama deposundan gelen tanımadığı bir erkek sesi duydu. Ses sıradan, konuşma tarzında devam ederken eğilip parmaklarını çelik kapının altına soktu. Kapıyı birkaç santim yukarı kaldırdı ve kaçınılmaz bir şangırtı duymak için hazırlanırken nefesini tuttu. Ama ötedeki ses konuşmayı kesmedi, onu fark etmemişti bile.

Victor kepengin altından geçip yeniden doğruldu.

Anında tehlikeli gelen ve fazlasıyla tatlı bir koku çarptı yüzüne. Kimyasal. Ama hemen önündeki sahneyi gördüğü anda kokuyu unuttu.

Hastane sınıfı aletlerle dolu bir tepsi, sırtı Victor'a dönük beyaz önlüklü bir adam ve derme çatma bir masaya eğilirken kana bulanmış eldivenleri. Ve orada, yüzeye bağlı yatan Eli.

Bir düzine sığ yaradan aşağı kanlar dökülüyordu.

İyileşmiyordu.

Victor boğazını temizledi.

Doktor zıplamadı, Victor'ın gelişine hiç de şaşırmışa benzemiyordu.

Neşteri indirdi ve dönüp ince yüzünü, yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardındaki çukur gözlerini ortaya çıkardı.

"Siz Bay Vale olmalısınız."

"Peki sen de kimsin?"

"Adım," dedi adam. "Doktor Haverty. İçeri gelin, geçip..." Victor'ın eli yumruk haline geldi. Doktorun iki büklüm olmuş, çığlıklar içinde yere düşmüş olması gerekiyordu. En azından sendelemiş, acıdan nefesi kesilmiş olmalıydı. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Doktor sadece gülümsedi. "... Oturun."

Victor anlamıyordu. Bu adam, kendi güçleri onu dokunulmaz kılan başka bir tür DÜ müydü? Hayır... Victor, üzerinde hiçbir etkisi olmasa da June'un sinirlerini hissedebiliyordu. Bu farklıydı. Doktorun bedenine uzandığında Victor hiçbir şey hissetmedi. Adamın sinirlerini hissedemiyordu. Ve aniden, Victor kendisininkini de hissedemediğini fark etti.

Hatta daha önce büyüyen atağı, her an patlayacakmış gibi gelen o korkunç enerji bile artık gitmişti.

Bedenini yeniden... bir beden gibi hissediyordu.

Donuk ağırlık. Beceriksiz kas yığını. Daha fazlası değil.

"Bu gazın etkisi," diye açıkladı doktor. "Muhteşem değil mi? Elbette teknik olarak bir gaz değil, sadece şu anda Bay Car-

dale üzerinde test ettiğim güç baskılayıcı serumun basınçlı havaya dönüştürülmüş bir versiyonu."

Victor, doktorun omzunun üzerinden bir hareket gördü ama Haverty'ye odaklanmaya devam etti. Doktor arkasını dönseydi Eli'ın masanın kenarına uzanan parmaklarını fark edecek, Haverty'nin sersemce oraya koyduğu neşteri bulduklarını görecekti. Ama Haverty'nin dikkati Victor'daydı ve bu yüzden Eli'ın kaçtığını fark edemedi.

"Dosyanızı okudum," diye devam etti doktor. "Büyüleyici gücünüz hakkında her şeyi duydum. Buna kendim tanık olmayı çok isterdim ama gördüğünüz gibi şu an başka bir operasyonun ortasındayım..."

Haverty, masadaki Eli'i işaret etmek için sonunda döndü ama Eli artık orada değildi. Şimdi elinde parlayan neşterle ayağa kalkmıştı.

Eli saldırdı ve bıçak havayı ve doktorun boğazını ikiye ayırdı.

Haverty, eli boynunda, sendeleyerek geri çekildi ama Eli'ın her zaman usta bir eli vardı. Neşter hızlı ve derin bir yara açmış, şahdamarını ve nefes borusunu koparmıştı ve altındaki zeminde kanı birikirken doktor da ağzı bir balık gibi açılıp kapanarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Çenesi hiç susmazdı," dedi Eli sertçe.

Victor, Eli'ın elindeki bıçağın da kendi ellerinin boş olduğunun da oldukça farkındaydı. Gözleri, üzerinde daha fazla neşter, bir kemik testeresi, bir kelepçe olan alet tepsisine kaydı.

Eli, Haverty'nin sırtına ayağını koydu ve doktorun vücudunu itti.

"Bu herif cehennemde yanabilir." Kara gözleri yukarı kaydı. "Victor." Bir duraklama. "Ölü kalman gerekiyordu."

"İşe yaramadı."

Eli'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Pek iyi görünmediğini söylemeliyim."

Neşterin üzerindeki parmakları sıkılaştı. "Ama merak etme, seni ızdırabından..."

Victor alet tepsisine atıldı ama Eli vurup tepsiyi yana devirdi.

Aletler yere saçıldı ama Victor herhangi birine ulaşamadan Eli onu yolun yarısında yakaladı ve birlikte sert bir şekilde yere düştüklerinde Eli'ın neşteri, Victor'ın yaralı omzuna doğru indi. Son anda vurup Eli'ın kolunu itti ve bıçak betona sürtünerek kıvılcımlar çıkardı.

Eli iyileşemez ve Victor incinemezken nihayet eşit bir zeminde karşılaşmışlardı.

Ki yine de bir *eşitlik* söz konusu değildi.

Eli hâlâ yirmi iki yaşında bir oyun kurucu gibi yapılıydı.

Victor otuz beşinde sıska bir adamdı ve ölüyordu.

Eli göz açıp kapayıncaya kadar dirseğini Victor'ın boğazına dayadı ve Victor tüm gücünü, bir kolun onu bıçaklamasına ve diğerinin nefes borusunu ezmesine engel olmak için harcamak zorunda kaldı.

"Dönüp dolaşıp hep bu noktaya geliyor değil mi?" dedi Eli. "Bize. Yaptığımız şeye..."

Victor bir dizini Eli'ın yaralı midesine dayadı ve Eli yana yuvarlanarak sendeledi. Victor güçlükle ayağa kalkarken Haverty'nin kanında kaydı. Eli ona yeniden saldırırken düşen aletlerden birini, uzun ince bir neşteri, aldı. Victor yarım adım geriledi ve Eli'ın dizini tekmeledi. Neşteri tutan eli dengesini sağlamak için yere yapıştı ve Victor botlarını indirip elini de neşteri de yere sabitlerken kendi bıçağını Eli'ın göğsüne doğru savurdu.

Ama Eli kolunu tam zamanında kaldırdı ve bıçak bileğine batarken derin ve büyük bir kesik açtı. Victor gırtlaktan bir çığlık attı ama kurtulmaya çalıştığında Eli, elini yakaladı ve büktü. Victor dengesini kaybetti ve yere düştü. Eli, şimdi elindeki bıçakla onun üzerindeydi. Onu indirdi ve Victor ellerini kaldırıp Eli'ın bileklerini yakaladığında kanlı bıçak aralarında asılı kaldı.

Eli ağırlığını bıçağa vererek üzerine yaslandı. Victor'ın kolları çabadan titriyordu ama bıçağın ucu gırtlağının tenini ayırana kadar yavaş yavaş gücünü kaybetti.

∞

Her son yeni bir başlangıç olabilirdi ama her başlangıç bitmek zorundaydı.

Eli Ever eski dostunun üzerine abanırken bunu anlıyordu.

Yorgun, kanlar içindeki, kırılmış Victor Vale toprağa *aitti.*

Onu oraya koymak bir lütuftu.

Bıçağın ucu Victor'ın derisini keserken, "Benim zamanım da gelecek," dedi. "Ama seninki şimdi. Ve bu sefer," dedi, "öyle kalacağından emin olacağım..."

Çelik odayı ani ve sağır edici bir ses doldurdu.

Sırtını acı ve eriyik bir sıcaklık delip geçerken, derisini, kaslarını ve daha derin bir şeyi parçalarken Eli'ın tutuşu da gevşedi.

Victor hâlâ onun altında, nefes nefese ama canlı bir halde yatıyordu ve Eli başladığı işi bitirmeye yeltendi ama bıçak parmaklarından sarkıyordu. Onu hissedemiyordu. Göğsündeki acıdan başka bir şey hissetmiyordu.

Başını indirip baktı ve derisinde filizlenen geniş kırmızı bir leke gördü.

Nefesi kesildi, ağzını bir bakır tadı doldurdu ve sonra kendini yeniden Lockland'deki karanlık dairenin zemininde bir kan havuzunun ortasında otururken buldu; kollarına çizgiler çiziyor ve Tanrı'dan kendisine nedenini söylemesini, artık ihtiyacı olmadığında gücü ondan almasını istiyordu.

Şimdi, göğsündeki delikten başını kaldırdığında, namlunun ardındaki kızı gördü; beyaz-sarı saçlarını ve o çok tanıdık buz mavisi gözlerini.

Serena?

Ama sonra Eli düşmeye başladı.

Ve zemine hiç varmadı.

XXII

SON GECE

GÜVENDE

Sydney deponun girişinde elinde silahla duruyordu.

Dol gergin bir şekilde arkasında volta atarak sızlanıyordu ama Sydney yeniden ayağa kalkmasını, ona dönmesini, silahına ve onu öldürmek için giriştiği nafile çabaya doğru başını sallamasını bekleyerek silahı Eli'ın üzerinden çevirmiyordu.

Eli kalkmadı.

Ama Victor yaptı. Güçlükle ayağa kalktı ve "Öldü," dedi bir eli boğazındaki yüzeysel yarayı tutarken.

Kelimeler yanlış, imkânsız görünüyordu. Victor onlara inanıyor gibi değildi, Sydney de. Eli.

Eli, *sonsuzdu.* Ölümsüz bir hayalet, Sydney'i her kâbusta, yıllar boyu takip eden, arkasına saklanacak kimse kalmayana, kaçacak hiçbir yer kalmayana kadar ona musallat olan bir canavardı.

Eli Ever ölmezdi.

Ölemezdi.

Ama orada cansız bir şekilde yatıyordu. Emin olmak için sırtına iki el daha ateş etti. Ve sonra Victor hemen yanında belirdi, silahı onun beyaz boğumlu eklemlerinin arasından aşağı indirdi ve yavaş, sabit bir sesle kendini tekrarladı.

"Öldü."

Sydney gözlerini Eli'ın vücudundan çekip Victor'ı inceledi. Boğazından akan kan şeridini. Omzundaki deliği. Kaburgalarına sardığı kolunu.

"Yaralanmışsın."

"Yaralandım," dedi Victor. "Ama yaşıyorum."

Yakınlarda araba kapıları çarparak kapandı ve Victor gerildi. "DGN," diye mırıldandı ve koridordan gelen ayak sesleri yaklaşırken kendini Sydney'in önüne attı. Ama Dol sadece izleyip sakince bekliyordu ve kapı tamamen açıldığında gelen askerler değil, Mitch idi.

Depoya bir bakış atıp derme çatma ameliyat masasını, yerdeki cesetleri, Victor'ın yaralarını ve Sydney'in elindeki silahı gördüğünde yüzü soldu. "DGN de benden çok uzakta değil," dedi. "Gitmeliyiz. Hemen."

Sydney ilerlemeye başladı ama Victor onu takip etmedi. Kolunu çekti ama yüzüne yayılan acıyı gördüğünde anında bir suçluluk hissetti ve buradaki kanın ne kadarının ona ait olduğunu fark etti.

"Yürüyebilir misin?" diye yalvardı.

"Sen devam et," dedi gergin bir şekilde.

"Hayır," dedi Sydney. "Ayrılmıyoruz."

Victor ızdırapla döndü ve önünde diz çöktü.

"Yapmam gereken bir şey var." Sydney çoktan başını sallamaya başlamıştı ama Victor uzanıp elini yanağına koydu ve bu hareket öylesine garip, öylesine nazikti ki Sydney'i birden durdurdu.

"Syd," dedi. "Bana bak."

Gözleriyle buluştu. Bu gözler, tüm olan bitenlerden sonra hâlâ aile gibi, güvendeymiş gibi, evindeymiş gibi hissettiriyordu.

"Bunu yapmak zorundayım. Ama işim biter bitmez sizle buluşacağım."

"Nerede?"

"Seni ilk bulduğum yerde."

Konum, Syd'in hafızasına kazınmıştı. Şehrin dışında, eyaletler arası otobanda.

Merit-37 KM yazan tabelanın yanında.

"Gece yarısı görüşürüz."

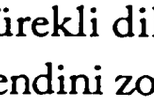
"Söz veriyor musun?"

Victor bakışlarını tuttu. "Söz veriyorum."

Sydney onun yalan söylediğini biliyordu.

Ne zaman yalan söylediğini her zaman bilirdi.

Ayrıca onu durduramayacağını da biliyordu. Bu yüzden başıyla onayladı ve Mitch'i takip etti.

Victor'ın fazla zamanı yoktu.

Mitch ve Syd gözden kaybolana kadar bekledi ve sonra depoya geri döndü. Ağrıyan uzuvlarını odanın diğer ucuna sürükleyip Eli'ın vücudunun etrafından dolanırken odaklanmaya çalıştı.

Bir mıknatıs gibiydi, sürekli dikkatini çekiyordu ama Victor durup ona bakmamak için kendini zorladı. Eli Cardale'ın gerçekten, gerçekten ölmüş olmasının ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyordu. Bu bilgi Victor'ın dengesini fena halde sarsıyordu. Sonunda terazinin diğer kefesindeki karşıt ağırlık kalkmıştı.

Zıt ama eşit bir kuvvet silinmişti.

Victor bunun yerine dikkatini Haverty'nin aletlerine çevirdi ve işe koyuldu.

ÇIKIŞ

I

SONRASI

STELL'İN DAİRESİ

Victor parmaklarını telefonunun üzerinde gezdirdi.

23:45.

Gece yarısına on beş dakika vardı ve şehir dışına çıkmak üzere değildi.

Victor yıpranmış koltuğa yerleşti ve güçlerini test etmek için kendi sinirlerinin kadranını çevirdi. Haverty'nin serumu birkaç saat önce tükenmişti, sanki bir uzvun yeniden hissetmeye başlaması gibi sinirleri başlangıçta iğneler batıyor gibi iyice keskinleşmiş ama sonunda yeniden sakinleşmişti.

Ama Victor'ın gücü geri dönerken kafasındaki uğultu, statik çatırdama da geri döndü. Bir atağın başlangıcı. Ama sadece başlangıcı. Garip olan da buydu, depoya girmeden önce uzuvları zonkluyorken akımın onu ele geçirmesine sadece dakikalar vardı. Haverty'nin serumu gücünü baskıladığında, atağı da bastırmıştı. Victor'ın sinir sisteminin derinliklerinde bir şeyi sıfırlamıştı.

Ceketinin cebinden bir şişe çıkardı. Haverty'nin deposundan aldığı altı şişeden biriydi bu. İçindekiler boş dairenin karanlığında bile elektrik mavisi görünüyordu.

Sıvı aşırı uçtaki bir çözümü temsil etse de aynı zamanda bir ilerlemeydi.

Dikkatli olması gerekiyordu çünkü Victor serumu her kullandığında, ölümü bir savunmasızlık penceresiyle, güçlerinin

olmadığı bir dönemle takas etmiş olacaktı. Ama daha şimdiden notlar alıyor, daha doğrusu planlar yapıyordu.

Belki de doğru dozajla bir denge bulabilirdi. Ve *belki*, Victor'ın çok uzun zamandır çalışmak zorunda olduğu şeylerden çok daha fazlasıydı.

Telefonu aydınlandı, sessize almıştı ama yine de ekrandaki tanıdık numarayla parlak bir şekilde yanıp sönüyordu.

Sydney.

Victor cevap vermedi.

Tekrar kararana kadar ekrana baktı ve sonra kapının arkasından ayak sesleri duyulurken telefonu cebine koydu. Birkaç saniye sonra kilitteki bir anahtarın şıngırtısı duyuldu ve Stell, bir ayağı alçıda, topallayarak görüş alanına girdi. Anahtarlarını bir kâseye attı, ışıkları açma zahmetine girmeden topallayarak mutfağa gitti ve kendine bir içki doldurdu.

DGN direktörü sonunda yalnız olmadığını fark ettiğinde içkisini dudaklarına götürmek üzereydi.

İçeceği yerine koydu.

"Victor."

Hakkını vermek gerekirdi ki Stell tereddüt etmemiş, sadece bir silah çekmiş ve Victor'ın kafasına nişan almıştı. Ya da en azından, bunu yapmak istemişti. Ama Victor adamın elini durdurdu.

Stell parmaklarının etrafındaki görünmez ağırlıkla savaşarak yüzünü buruşturdu. Ama bu bir irade savaşıydı ve Victor'ınki her zaman daha güçlü olacaktı.

Victor kendi elini kaldırıp çevirdi ve Stell de aynısını bir kukla gibi tekrarlayarak silahı kendi kafasına dayadı.

"Böyle bitmesi gerekmiyor," dedi Stell.

"Beni iki kez kafese kapadın," dedi Victor. "Üçüncü kez olmasına izin vermeye niyetim yok."

"Peki beni öldürmek neye yarayacak?" diye sordu Stell. "DGN'nin yükselişini durdurmayacak. Girişim benden daha büyük ve her geçen gün daha da büyüyor."

"Biliyorum," dedi Victor, Stell'in parmağını tetiğe yönlendirirken.

"Tanrı aşkına, *dinle.* Beni öldürürsen kendini DGN'nin bir numaralı düşmanı, onların birincil hedefi haline getirirsin. Seni avlamayı asla bırakmazlar."

Victor acımasızca gülümsedi.

"Biliyorum."

Elini yumruk yaptı.

Silah sesi odayı ikiye böldü ve Stell'in vücudu yere düşerken Victor'ın eli de yana düştü.

Victor derin bir nefes alarak kendini topladı.

Sonra cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. Yıpranmış not defterinin üzerindeki iki kelime dışında her yeri siyaha boyanmış bir sayfasıydı bu.

Yakala yakalayabilirsen.

Victor kapıyı arkasından açık bıraktı.

Karanlığa adımını atarken cebinden telefonunu çıkardı.

Siyah arka planda yeniden Sydney'in adı yanıp sönüyordu. Victor telefonu kapattı ve parmaklarının arasından en yakın çöp kutusuna düşmesine izin verdi.

Sonra yakalarını yukarı kaldırdı ve uzaklaştı.

II

SONRASI

MERIT'İN DIŞINDA

Sydney telefonu kulağına dayayıp çalma sesinin yerini sessizliğe, otomatik sesli mesaja ve uzun bip sesine bırakışını dinledi.

Gece yarısını on beş dakika geçiyordu ve Victor'dan hiçbir iz yoktu. Araba, karanlıkta MERIT-37 KM tabelasının hemen ötesinde rölantide beklemekteydi ve sürücü koltuğundaki Mitch gergin bir şekilde otururken Dol, arka camdan dışarı sarkıyordu.

Sydney yol kenarındaki çimenlik alanda volta atarak Victor'ı son bir kez aramaya çalıştı.

Doğrudan sesli mesaja düşmüştü.

Sydney telefonu kapattı ve kendini June'a mesaj atmak üzere bulmuştu ki artık kendi telefonunun olmadığını hatırladı. Bu da artık June'un numarasının onda olmadığı anlamına geliyordu. Ve olsa bile...

Syd tek kullanımlık telefonu cebine geri koydu. Arabanın kapısının açılışını ve Mitch'in çimenlerdeki ağır adımlarının sesini duydu.

"Merhaba evlat," dedi. Sesi o kadar yumuşaktı ki ona gerçeği söylemekten korkar gibiydi. Ama Syd zaten biliyordu, Victor gitmişti. Uzaklardaki Merit silüetine baktı, ellerini ceplerine soktu; bir cebinde ablasının kemiklerini, diğer cebinde silahı hissetti.

"Gitme zamanı," dedi arabaya dönerken.

Mitch motoru çalıştırdı ve otoyola geri döndü. Yol, gece vakti donmuş bir gölün yüzeyi gibi dümdüz, düzgün ve sonsuz bir şekilde uzanıyordu.

Sydney tekrar geriye bakma dürtüsüne direndi.

Victor gitmiş olabilirdi ama hayatlarını birbirine karıştıran o bağ hâlâ duruyordu. Sydney'i daha önce de ona götürmüştü ve tekrar götürecekti.

Ne kadar uzun ya da uzağa bakması gerekirse gereksin.

Er ya da geç onu bulacaktı.

Sydney'in sahip olduğu bir şey varsa o da zamandı.

III

SONRASI

DGN

Holtz çelik masanın üzerindeki ceset yüzünden değil, soğuktan titredi.

Deponun içi buz gibiydi.

"Şimdi o kadar da sert değilsin," diye mırıldandı Briggs, nefesi bir sis bulutu yaratarak.

Ve bu doğruydu.

Orada, soğuk beyaz ışığın altında yatan Eliot Cardale sanki... Genç görünüyordu. Tüm yaşı, bir köpek balığınınki kadar düz olan o gözlerinde saklıydı. Ama şimdi kapanmışlardı ve Cardale bir DÜ seri katilinden çok bir Holtz'un küçük erkek kardeşine benziyordu.

Holtz her zaman bir bedenle ceset arasındaki farka, bir insanın birisi olmayı bırakıp *bir şeye* dönüştüğü o yere hayret ederdi. Eliot Cardale, şaşırtıcı derecede solgun tenine, tırtıklı kenarlarıyla küçük, koyu halkalar halindeki hâlâ parıldayan kurşun yaralarına rağmen hâlâ bir insan gibi görünüyordu.

Haverty'nin Eli'ı nasıl bir insana ya da en azından ölümlüye dönüştürdüğünü kimse bilmiyordu. Tıpkı DÜ'yü kimin vurduğunu veya DGN'nin eski bilim insanını kimin öldürdüğünü bilmedikleri gibi. Gerçi herkes onun Victor Vale olduğunu varsayıyor gibiydi.

"Holtz," diye çıkıştı Briggs. "Burada kıçım donuyor ve sen bir cesetle bakışıyorsun."

"Üzgünüm," dedi Holtz nefesi kesilerek. "Sadece düşünüyordum."

"Pekâlâ, düşünmeyi *bırak*," dedi. "Ve şu şeyi yüklememe yardım et."

Birlikte Cardale'ın cesedini soğuk depoya taşıdılar ki burası temelde DGN kompleksinin bodrum katında, ölü DÜ'leri belirsiz bir süre saklama amaçlı bir derin çekmeceler dizisiydi.

Elindeki notlara bir şeyler karalarken, "Biri gitti," dedi Briggs. "Biri kaldı."

Holtz'un gözleri, kendi çelik standında sabırla bekleyen diğer cesede kaydı.

Rusher.

Holtz eski dostuna mümkün olduğunca bakmaktan kaçınmıştı. Sadece eski yaraların üzerinde mor izlerle göze çarpan kurşun yaraları yüzünden değil, gözlerine inanamadığı için de. Dominic çok badire atlatmıştı. Dört yıl boyunca birlikte hizmet etmişler ve burada da üç yıl daha yan yana çalışmışlardı.

Ve tüm bu zaman boyunca Holtz, Rusher'ın ne olduğunu hiç bilememişti.

Rios onlara her zaman varsayımlarda bulunmamalarını, DÜ'leri tespit etmenin kolay olmadığını söylerdi; bir DÜ *olmak için* öyle yürümeleri, öyle konuşmaları ve öyle kokmaları gerekmiyordu.

Ama yine de.

"Çılgınca, değil mi?" diye mırıldandı. "İnsan orada kaç tane olduğunu merak ediyor. Ve *burada*. Bir DÜ olsaydım burasının olacağım son yer olduğuna emin olabilirsin."

Briggs onu dinlemiyordu.

Onu suçlayamazdı.

DGN acil durumdaydı. Yeri oldukça hızlı bir şekilde kontrol altına almışlardı ancak bu süreçte yine de dört DÜ'yü kaybetmiş, askerlerinin üçte biri tıbbi destek almak zorunda kalmış, beşi ölmüştü. Gala görevi de tam bir felaketle sonuçlanmış; DGN'nin ilk Öldürülemez DÜ'sü, muhtemelen kendi eski çalışanının ça-

baları sonucunda ölmüştü ve direktör bugün işe gelmeye bile zahmet etmemişti.

Holtz'un bir içkiye ihtiyacı vardı.

Briggs soğuk hava deposunun kapılarını kapattı ve yeniden üst kata çıktılar.

Holtz güvenlikten geçti ve mesaisinin sonunda bittiğine şükrederek dışarı çıktı.

Arabası, otoparkın çalışan tarafında bekliyordu. Bir hayvan zarafetine sahip, şık sarı bir spor arabaydı ve sıradan bir arabadan çok farklıydı. Sinsice dolaşıyor, hırlıyor, gürlüyor ve mırıldanıyordu. Diğer DGN askerleri bu yüzden ona takılmayı severlerdi ama ordudan çıktığından beri Holtz'un canı pek bir şey çekmemişti –sadece hızlı arabalar ve güzel kızlar– ve bunlardan sadece biri için ödeme yapmaya istekliydi.

Direksiyona geçti ve o klimayı açıp içeriyi ısıtırken motor hoş bir şekilde gürledi. Hâlâ soğuk hava deposunun soğuğundan ve son yirmi dört saatin kalıcı şokundan kurtulmaya çalışıyordu. Holtz kapıdan çıkarken radyoyu açtı ve çakıl araç yolunun sesini bastırmaya çalıştı. Başını salladı, DGN herhalde araç yolunu asfaltlayacak maddi imkânlara sahipti ancak görünüşe göre trafiği teşvik etmek istemiyorlardı. Yani bir sivilseniz bu bölgede çakıllı yola girmek yanlış yöne gittiğinize dair bir işaret olurdu.

Her ne kadar bazı insanlar mesajı anlamamış olsa da... Karşısına bakarken, *tıpkı bu pislik gibi*, diye düşündü Holtz.

Yol kenarına bir araba park etmişti; alçak, siyah spor arabanın arka farları yanıyordu ve kaputu kalkmıştı.

Holtz ihbar etmesi gerekip gerekmediğini düşünürken yavaşladı ama sonra kızı gördü. Başını motorun üzerine eğmişti ama Holtz arabasının yanına yaklaşırken alnını ovuşturarak doğruldu.

Sarı saçlar. Kırmızı dudaklar. Dar kesim kot pantolon.

Holtz pencereyi indirdi. "Burası özel mülk," dedi. "Korkarım burada duramazsınız."

"Durmak istemedim," dedi kız. "Aptal şey birdenbire durup çalışmadı."

Holtz aksanın o melodik kıvraklığını yakaladı. Ah, aksanları çok severdi.

"Ve tabii ki," diye devam etti kız lastiği tekmeleyerek. "Arabalardan bir bok anlamıyorum."

Holtz alçak siyah canavara baktı. "Bu, arabalardan bir bok anlamayan biri için oldukça etkileyici bir araba."

Kız buna göz kamaştırıcı, gamzeli gülüşüyle karşılık verdi. "Ne diyebilirim ki?" dedi o müzikal sesle. "Güzel şeylere karşı zaafım var." Saçlarını ensesinden yukarı kaldırdı. "Yardım edebilir misin sence?"

Holtz da arabalardan bir bok anlamazdı ama bunu itiraf edecek değildi. Arabadan indi ve kollarını sıvayarak motora yaklaştı. Temel eğitimde etkisiz hale getirmek zorunda kaldığı sahte bombaları hatırlatmıştı bu durum ona.

Kız yanı başında dikilip yaz ve gün ışığı kokarken o dürttü, oynadı ve alçak homurtuya benzer sesleri çıkardı. Ve sonra, mucizevi bir şekilde, parmakları bir hortumun üzerinde gezindi ve Holtz hortumun çıkmış olduğunu fark etti. Yeniden bağladı.

"Şimdi çalıştırmayı deneyin," dedi ve bir saniye sonra arabanın motoru gürledi. Kız neşeli bir ses çıkardı.

Holtz muzaffer bir tavırla kaputu kapattı.

"Kahramanım," dedi kız sahte bir içtenlik ama samimi bir sevecenlikle. Cüzdanını karıştırdı. "İşte, sana ödeme yapmama izin ver..."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Beni kurtardın," dedi kız. "Yapabileceğim bir şey olmalı."

Holtz tereddüt etti. Kız onu çok aşıyordu ama... Siktir et.

"Sana bir içki ısmarlamama izin verebilirsin."

Kaçınılmaz reddedilmeye kendini hazırladığından kız başını iki yana salladığında şaşırmadı. "Hayır," dedi kız. "Öyle olmaz. Ama ben sana ısmarlayabilirim."

Holtz bir sersem gibi sırıttı.

O anda siyah spor arabayı özel yolun kenarına bırakıp kız nereye isterse onunla oraya giderdi ama kız özür diledi –arıza yüzünden çok geç kalmıştı– ve daha sonra buluşup buluşamayacaklarını sordu.

Mesela yarın akşam?

Holtz kabul etti.

Kız avucu yukarı bakar vaziyette elini uzattı. "Telefon var mı?"

Kızın parmakları parmakları üzerinde gezinirken hafifçe kızararak cep telefonunu uzattı. Dokunuşu tüy kadar hafif olmasına rağmen elektrik yüklüydü. Adını ve numarasını rehbere kaydedip telefonu geri verdi.

Kız, "Yarın o zaman?" diye sordu arabasına doğru dönerken.

"Yarın..."

Holtz telefonundaki isme baktı. "April."

Kız kalın kirpiklerinin arasından ona bakıp göz kırptı ve Holtz sarı spor arabasına binip uzaklaşırken hâlâ dikiz aynasında görebildiği April'a bakıyordu. Kızın kaybolmasını bekleyip durdu ama kız bunu yapmadı. Hayat bazen garip ve harikaydı.

Ve yarın bir randevusu vardı.

∞

June, sarı arabanın uzaklaşmasını izledi.

Aptal, diye düşündü yola bu sefer yaya vaziyette devam ederken.

DGN'nin kapılarına ulaştığında, Gözlem ve Muhafaza biriminden yirmi yedi yaşındaki Benjamin Holtz'un ta kendisiydi. Küçük erkek kardeşini seven ve üvey babasından nefret eden ve hâlâ denizaşırı ülkelerde gördüğü şeylerle ilgili kâbuslar gören adamdı.

"Ne oldu?" diye sordu güvenlik görevlisi kabinden kalkarak.

Holtz'un kuzeydoğu aksanını taklit etmek için elinden geleni yaparak, "Aptal araba bozuldu," diye mırıldandı June.

"Hah!" dedi güvenlik görevlisi. "Sağlamlık yerine görünüşü seçersen böyle olur."

"Evet, evet," dedi June.

"Senin ihtiyacın olan şey iyi bir orta seviye sedan..."

"İçeri girmeme izin ver de bir minibüs ve kabloları alıp aracı yeniden çalıştırabileyim."

Kapılar aralandı ve June içeri girdi. Çocuk oyuncağıydı. Otoparkı yaya olarak geçti ve ön kapıları gördüğünde bir ıslık çaldı. Sanki biri arabasını içlerinden geçirmiş gibi görünüyorlardı. İçeride bir asker bir tür tarama istasyonundan başını kaldırdı.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" diye sordu ayağa kalkarak.

"Cüzdanımı bir yerde unutmuşum."

"O olmadan fazla uzağa gidilmez."

"Bana mı söylüyorsun?"

Havadan sudan konuşmalar yapmak bir çeşit sanat sayılırdı, insanların gözlerinin parlamasına neden olan şeylerden biriydi. Sessiz olursanız hemen nedenini merak etmeye başlarlardı. Ama onları boş mevzularda konuşmaya devam ettirdiğinizde gözlerini bile kırpmazlardı.

"Süreci biliyorsun," dedi asker.

June bilmiyordu. Bu, bir anlık bir dokunuşla nadiren aktarılabilen detaylı bir şeydi. Bir tahminde bulunarak tarayıcıya girdi ve bekledi.

"Hadi Holtz," dedi asker. "Canımı sıkıp durmasana. Kollar yukarı."

Gözlerini devirdi fakat kollarını iki yana açtı. Bir fotokopi makinesinin içinde durmak gibiydi, tepeden tırnağa hareket eden beyaz bir ışık hüzmesi ve ardından gelen kısa bir zil sesi.

"Temiz," dedi asker.

June onu basit bir el hareketiyle selamladıktan sonra koridordan aşağı ilerlemeye başladı. Bir bilgisayar bulması gerekiyordu. Bunun kadar gösterişli bir binada bu kolay olmalıydı ama her koridor birbirine benziyordu. Hatta birbirinin aynıydı. Ve bir-

birinin aynı her bir koridor yine birbirinin aynı ve üzerlerinde neredeyse hiçbir işaret olmayan kapılarla süslenmişti ve June labirentte ne kadar ileri giderse dışarı çıkmak için de o kadar uğraşmak zorunda kalacaktı. Bu yüzden en yakındaki kapıya yönelerek sadeliği tercih etti. Kapı yarı yolda, açıldı. Dışarı bir asker çıktı, Holtz'a tek bir bakış attı ve gözlerini devirdi.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu kadın.

"Her zaman," dedi June. Adımlarını hızlandırmadı ama parmakları kapıyı kapanmadan hemen önce yakaladı. June içeri süzüldü ve dört bilgisayar konsolu olan küçük bir oda buldu. Sadece biri doluydu.

"Sonunda," dedi asker. "Bir saattir tuvalete gidebilmek için bekliyorum..."

Adam tam June'a doğru dönmeye başlamıştı ki June çoktan yanında bitip bir kolunu boğazına dolamıştı. Onu sandalyeye yasladı, konuşma ve yardım için bağırma yeteneğini kesti. June'un tutuşuna karşı mücadele eden adamın sırtı kavislendi, şok ve ani oksijen eksikliğinden dolayı beceriksiz yumruklar savurdu. Ama Benjamin Holtz zayıf biri değildi ve June epey adam öldürmüştü. Asker bir kalem almayı ve onu June'un uyluğuna saplamayı başardı ama elbette bu onun uyluğu da değildi.

Üzgünüm Ben, diye düşündü daha da sıkı tutarak.

Çok geçmeden asker mücadeleyi bıraktı. Gevşedi ve June da bilgisayarına ulaşabilmek için sandalyesini yoldan çekerek onu bıraktı. Parmakları klavyenin üzerinde gezinirken mırıldanıyordu.

DGN'ye hakkını vermeliydi. Çok kullanıcı dostu bir sistemleri vardı ve yarım dakika sonra ihtiyacı olan dosyayı bulmuştu. TAKMA ADI: JUNE. Ne bulduklarını merak ederek etrafa göz gezdirdi ama pek bir şey yoktu. Yine de yolculuğun hakkını vermeye yetecek kadar şey vardı.

"Hoşça kal," diye fısıldadı dosyayı ve kendisini sistemden silerken.

June geldiği yoldan geri döndü. Koridordan, güvenlikten ve kapılardan geçerek kendisini bekleyen siyah spor arabaya doğru ilerledi. June arabanın kapısını açtı ve direksiyona geçtiğinde yeniden kendisi olmuştu.

Uzun bacaklı, kumral ya da zayıf, genç ya da yakın zamanda giyindiği düzinelerce surattan herhangi biri değil; bukleleri ve çıkık elmacık kemikleriyle çilli, canlı bir kız.

June bir süre o bedende kalması için kendisine izin verdi. Kendi ciğerleriyle nefes aldı, kendi gözleriyle gördü. Sırf nasıl hissettirdiğini hatırlamak için. Sonra uzanıp motoru çalıştırdı ve daha güvenli bir şeye dönüştü. İkinci kez dönüp bakmayacağınız türden bir insana. Kalabalığın içinde kaybolan türden birine.

June dikiz aynasına baktı, yeni yüzünü kontrol etti ve uzaklaştı.

Victor Vale'dan Bir Mesaj

I

Victor ağır, altında yeteneğine bozulan akımı göğüs boşluğunu

Bir elin

parmakları metal bir şeye

silahı

acı dalgası

sinirlere giden gücü

Kötüler Evreni'nde

geçen

ekstra bir hikâye için

sayfayı çevirin

ORTAK PAYDA

4 YIL ÖNCE

YIKIK BİR ŞEHİR

Rutin bir görevdi.

Ya da ancak bir savaş bölgesinin ortasındaki görevler kadar rutin.

Rios ceketini düzeltti ve ekibinin kalanının sesi telsizden yükselirken tüfeğinin mekanizmasını kaydırdı.

"Fallon, pozisyon aldı."

"Mendez, pozisyon aldı."

"Jackson, pozisyon aldı."

Sesleri çok yüksek, gece çok sessizdi. Bombardıman birkaç saat önce durmuştu ve şimdi onun ekibi gönderilmişti. Sivilleri alandan yollamak veya geri çekilen isyancıların izini sürmek için değil, bilinen bir terörist faaliyet alanı olan büyük evlerden birine baskın yapmak ve bulabildikleri her şeyi almak üzere. Silahlar. Bilgi.

"Rios," dedi, "pozisyon aldı."

Bu durumda pozisyon, evin yan girişiydi.

Üç katlı ve bir haftalık yoğun ateşe rağmen hâlâ büyük ölçüde sağlam bir evdi bu. Sağlam ama boş. O günün erken saatlerinde bir insansız hava aracı isyancıların evi boşalttığını görüntülemişti.

Kapıyı dürterek açarken, tüfeğinin dürbününden çıkan ışık karanlığı yarıp geçti ve Rios evin içinde önceden belirlenmiş rotalarda ilerleyen diğer üç askerin kendisine eş ayak seslerini duydu.

Rios birinci katı aldı, odadan odaya geçti, kamerası duvarlara yapıştırılmış haritaların kalıntılarını, alçak ahşap bir masa üzerindeki kâğıtları kaydetti. Sesi duyduğunda neredeyse işini bitirmek üzereydi.

Bir ıslık.

Havayı yaran, giderek daha yükselen bir ıslık. Rios bu sesin ne anlama geldiğini biliyordu, hepsi biliyordu.

"Yere yatın!" diye bağırdı, mermi çarpmadan hemen önce.

Dünya sallandı, sarsıntının gücü Rios'ı yana fırlatırken kulakları çınlıyordu. Sırtüstü yuvarlandı; patlama, binanın en üst katını uçurmuş, ikinci katın parçalarını birincinin üzerine yıkmıştı.

Onun üzerine.

Tavan düşüp taş ve ahşap yıkıldığında, Rios tam ayağa kalkıyordu. Kendini bir masanın altına attı, ahşabın çatladığını hissetti ve sonra malzeme parçalanıp kaya ve molozun tüm ağırlığı onu yere yapıştırdı. Uzun bir saniye için dünya hızla düşmeye başladı.

Ve sonra durdu.

Rios hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. Vizörü çatlamış, uzuvları masanın altına, masa enkazın altına sabitlenmişti. Kaburgaları göğsündeki baskıya karşı gelmeye çalışıyordu. Rios nefes almaya çalıştı ama hava toz ve enkazdan ibaretti ve sonunda öksürerek öğürdü. Ciğerleri geriliyordu. Boğuluyormuş gibi hissetti.

Kulaklarının çınlaması durdu, yerini beyaz statik gürültü aldı.

"Fallon, içeri gel!" dedi nefes nefese.

Hiçbir şey.

"Jackson!"

Hiçbir şey.

"Mendez?"

Hiçbir şey.

Bina homurdandı. Sarsıldı. Dışarı çıkmak zorundaydı. Yapının kalanı da çökmeden önce buradan çıkmalıydı. Ama hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu.

Kırık vizöründen molozların yer değiştirdiğini, bina etrafında sallanırken kayaların kaydığını gördü. Rios gözlerini sımsıkı kapadı ve itti – masayı, molozları, kayayı, hareket etmelerini isteyerek itti, onu bırakmaları için yalvardı. Son nefesiyle, gücünün son zerresiyle denedi. Ama yeterli değildi. Kayalar kıpırdamadı. Masa yerinden oynamadı. Ciğerleri çığlık attı ve sonra o acı bile silindi ve tüm benliğinin kaydığını hissetti. Karanlığın üzerine çöktüğünü hissetti.

Ve sonra...

Rios düşüyordu.

Bir metre, üç metre... Şoka ve yaşadığı sersemliğe rağmen darbeyi hissedecek kadar sert bir şekilde yere vurdu.

Zemin sonunda altında çökmüş olmalıydı. Molozların düşüşüne hazırlanmak için kollarını kaldırdı ama hiçbir şey olmadı ve Rios yukarı baktığında tavanın sağlam olduğunu gördü. O halde o nasıl buradaydı? Burası *neresiydi*? Rios arkasını döndü ve bodrumda olduğunu fark etti.

"Kalk," dedi kendi kendine.

Kalktı ve neredeyse acı içinde devrilecekti ama şimdi yeniden ayaktaydı ve düşmeye de niyeti yoktu. Rios kendini odanın kenarındaki ahşap merdivenlere doğru ilerlemeye zorladı, üstteki kapıya kadar sürükledi ve kapıyı itti.

Birkaç santim hareket etti ve sonra sıkıştı, önü enkaz tarafından kapatılmıştı.

Rios hırladı ve tüm gücüyle kapıya yaslandı. Ya da en azından öyle yapmak istedi. Ama yaralı bedeninin tahtaya çarpması yerine Rios tökezledi ve sığ bir moloz yığını üzerine düştü. Kapı, arkasında hâlâ kapalı vaziyette duruyordu.

"Bu da ne..."

Bağırışlar yükseldi ve Rios, Jackson'ı, Mendez'i veya Fallon'ı görme umuduyla doğruldu ama sesler binanın ötesinden geliyordu. Karşılık vererek bağırdı. Sesi boğuktu, ciğerleri gösterdiği çabadan ağrıyordu.

Molozları temizlemeleri iki gün sürdü. Jackson ve Mendez ölmüştü. Fallon hayatta ama hâlâ bilinçsizdi. Ve Rios; Rios oradan ayakta çıkmıştı. Yara bere içinde, kemikleri kırılmış ama hayatta.

Sorun şu ki bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

Aslında, *tam olarak* ayakta çıkmamıştı.

Rios bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Beş kırık kaburga, yedi stres kırığı vardı. Hareket etmek acı veriyor, nefes almak acı veriyor, çok fazla düşünmek acı veriyordu. O da üçünden de kaçınmak için elinden geleni yaptı. Zaten bir şeylerin yanlış olduğunu anlaması muhtemelen bu yüzden birkaç gününü aldı. Kendisiyle ilgili kısmı değil, orayı hemen anlamıştı zaten ama hastaneyle ilgili kısmı.

Bir askerî hastaneye hava yoluyla götürülmüştü. Yani, en azından o öyle olduğunu varsayıyordu. Ama ağrı kesicilerin en güçlüsü etkisini yitirip duyuları geri geldiğinde, buranın özel bir hastane olduğunu fark etti. Çok fazla doktor, çok az hasta vardı.

Yalan söylemeliydim, diye düşündü.

"Birinci kattaydın," demişti çavuşu. "Oradan nasıl çıktın?"

Rios acıdan çılgına dönmüş, şoktan uyuşmuştu ve tüm bunlara rağmen anlatacaklarının kulağa çılgınca geleceğini bildiğinden yalan söylemeyi düşünmüştü. Ama yalan söyleme konusunda hep berbattı ve ona inanıp inanmamaları önemli değildi; onlara *gösterebilirdi.*

En azından fikir buydu.

Yaşadığı şey her neyse, yine işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu; onu nasıl açıp kapatacağını, bir yüzeyi ne zaman katılaştırıp ne zaman geçmesine izin verecek şekilde formunu değiştirebileceğini de. Fakat sonunda, bunu öğrenmesine gerek kalmadı. Bu şey her ne ise; bir şekilde nasıl yapılacağını biliyordu.

Bu yüzden çavuşuna onu göstermiş, elini en yakın cipin yan tarafına koymuş, çavuşun gözlerinin kocaman oluşunu, ağzının açık kalışını izlemişti.

Ondan sonrasını pek hatırlamıyordu.

"Onbaşı Rios."

Başını kaldırdı, kapıda duran bir adam gördü. Ak düşmüş saçları ve yorgun gözleri vardı. "Ben bu tesisin direktörüyüm," dedi. "Adım Joseph Stell."

Rios oturmak için çabaladı.

Kaburgalarını o kadar sıkı bağlamışlardı ki hâlâ üzerinde bir bina varmış gibi hissediyordu.

"Lütfen," dedi Stell. "Kendini zorlama." Etrafına bakındı ama bir ziyaretçi sandalyesi olmadığından Rios'ın yatağının yanında dikildi. "Hayatta kaldığın için şanslısın asker."

"Sürekli böyle diyorlar."

Stell ona imalı bir bakış attı. "Bunun şanstan fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rios cevap vermedi. Soruda başka bir anlam olduğu belliydi. Sadece havadan sudan konuşmuyordu. *Biliyordu*. Amirine söylediği şeyi, ona gösterdiği şeyi biliyordu.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Stell.

"Buranın sıradan bir hastane olmadığını biliyorum," dedi Rios. Stell inkâr etmedi.

Adam sadece başıyla onaylayarak etrafına baktı. "Burası senin gibiler için bir yer."

"Askerler için mi?"

"DÜ'ler için."

Bu kelimeyi sanki bir anlam ifade etmeliymiş gibi söyledi. Etmiyordu. Rios'ın kafa karışıklığı anlaşılmış olmalıydı çünkü adam konuşmasını sürdürdü.

"Güç bir silahtır, Onbaşı. Bunların ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun. Bu tür silahların kimseye zarar vermemesini sağlamak da benim işim."

Rios başını salladı. "Bakın, ben sadece işimi yapıyordum. Orada ne olduğunu bilmiyorum, *bana* ne olduğunu ama olduğu

için memnunum. Hayatımı kurtardı. Beni daha güçlü kıldı. Bu yüzden beni geri gönderin ve izin verin..."

"Bunu yapamam," diye araya girdi Stell.

"Niyetiniz beni burada tutmak mı?" diye sordu Rios.

"Yapabilir miyiz bilmiyorum," diye itiraf etti. "Daha da önemlisi, bunun gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Umarım Onbaşı Rios, seninle bir anlaşmaya varabiliriz. Burası keşfedilmemiş bir bölge. Görüyorsun ya, sen teslim olan ilk DÜ'sün."

"Ne yapmam gerekiyordu?"

"Senin pozisyonundaki çoğu insan kaçmayı seçer."

"Neden?" diye sordu Rios. "Ben bir suçlu değilim." Acıya rağmen doğruldu. "Bütün hayatımı savaşa *doğru* koşarak geçirdim. Ve şimdi durmam mı gerekiyordu? Teslim olmam? Hayatta kaldığım için mi? Hayır. Hiç sanmıyorum."

Stell onu şaşırtarak gülümsedi. "Haklısın. Yeteneğin seni daha güçlü kılıyor. Seni... farklı derecede tehlikelerle karşı karşıya kalmaya hazırlıyor. Hâlâ ülkene hizmet etmek istiyorsan..."

"Bütün istediğim buydu," diye sözünü kesti Rios.

"O zaman belki," dedi Stell, "bunu yapabilmenin bir yolu vardır."

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitabığı

@AYISIGIKITAP